JAMES PATTERSON PREZINTĂ

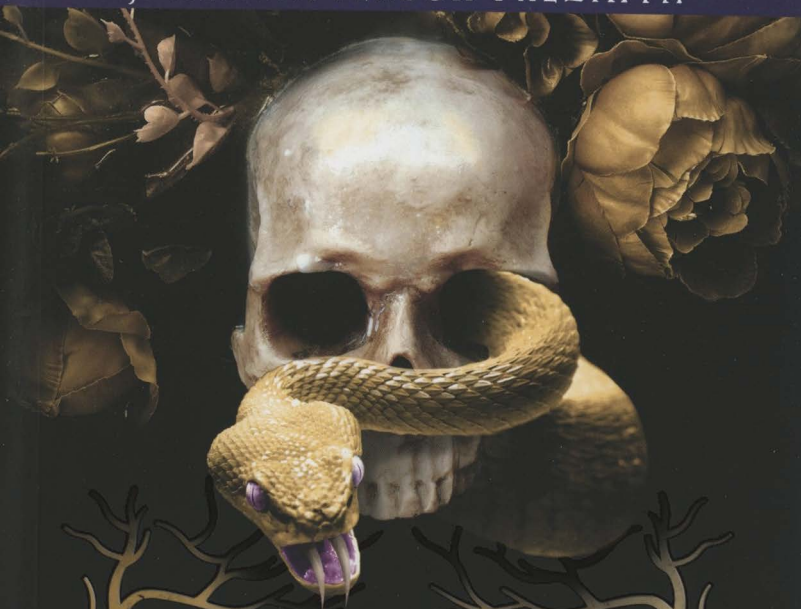

REGATUL CELOR MALEFICI

TRADUCERE DE SIMONA ȘTEFANA STOICA

KERRI MANISCALCO

LEDA EDGE

„Scriitura plină de lirism și atmosfera copleșitoare dau farmec unei lumi temeinic construite, care își are rădăcinile în fermecătorul Palermo al secolului al XIX-lea, evocat în special prin intermediul preparatelor culinare din restaurantul familiei, în timp ce răsturnările de situație complet imprevizibile întregesc romanul."

Publishers Weekly

„Personajele sunt extrem de detaliat desenate; felul în care autoarea construiește lumea din poveste este inteligent și are la bază evenimente istorice infuzate cu magie, iar intriga năucitoare îți va rămâne în minte. Gastronomia, dramele de familie, magia și romantismul se împletesc în acest roman dinamic, palpitant, minunat și plin de atmosferă."

Booklist

KERRI MANISCALCO

REGATUL CELOR MALEFICI

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

KERRI MANISCALCO

REGATUL CELOR MALEFICI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA EDGE

Redactare: Alina Bâltâc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

KERRI MANISCALCO
KINGDOM OF THE WICKED
Copyright © 2020 Kerri Maniscalco
Map by Virginia Allyn.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.
www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-9740-21-7 – ediția softcover
ISBN 978-606-9740-23-1 – ediția hardcover

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MANISCALCO, KERRI
Regatul celor Malefici / Kerri Maniscalco; trad. din lb. engleză și note de Simona Ștefana Stoica. - București: Leda Edge, 2022
ISBN 978-606-9740-21-7

I. Stoica, Simona Ștefana (trad.)

821.111

Pentru bunica mea, Victoria Marie Nucci,
și mătușa mea, Caroline Nucci.

Și pentru străbunicii mei, care au emigrat din Sciacca, Sicilia, în America, și al căror restaurant a servit drept sursă de inspirație pentru o mare parte din poveste.

Poate că este un roman fantasy, dar iubirea pentru familie găsită în aceste pagini este cât se poate de reală.

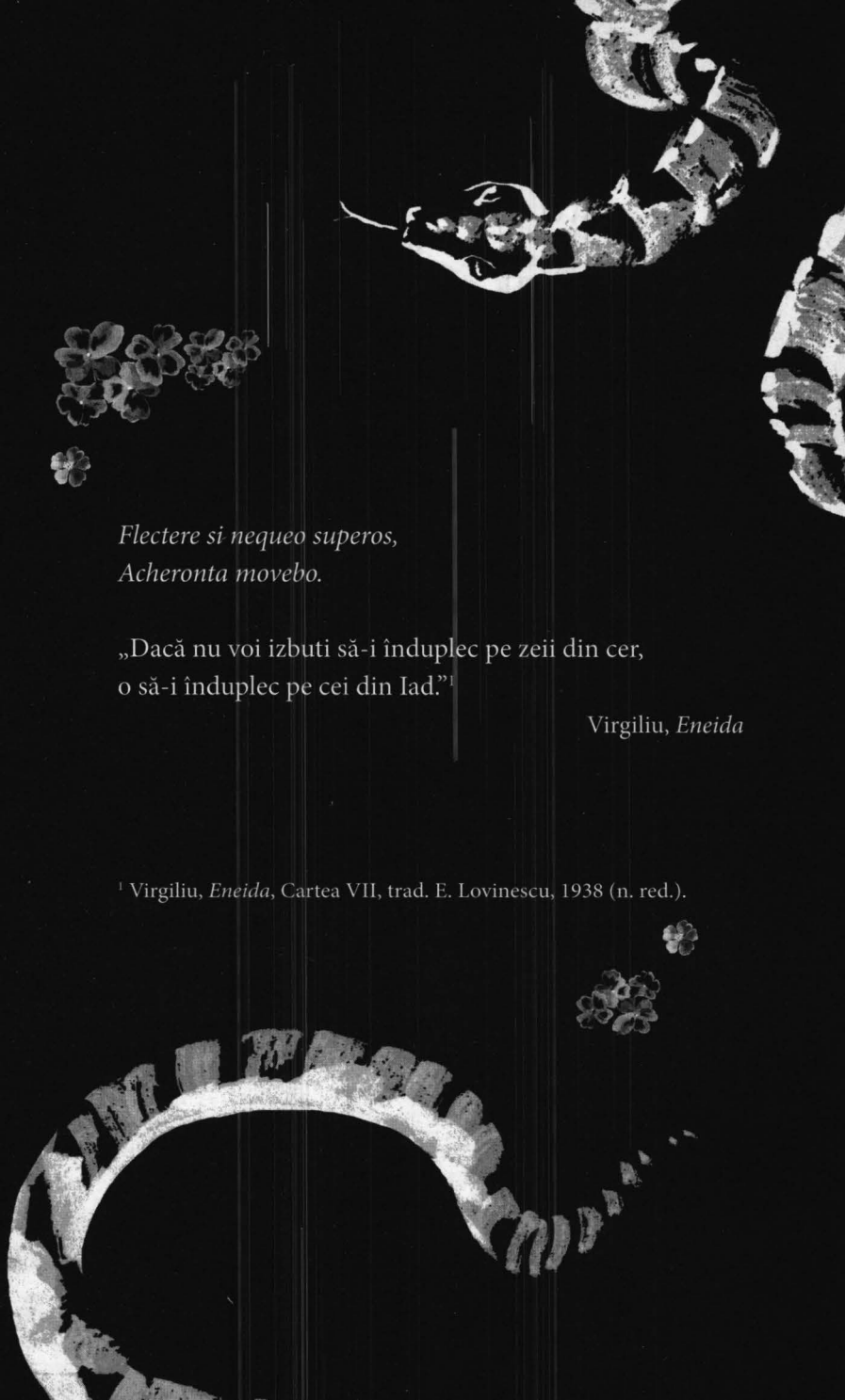

Flectere si nequeo superos,
Acheronta movebo.

„Dacă nu voi izbuti să-i înduplec pe zeii din cer,
o să-i înduplec pe cei din Iad."[1]

Virgiliu, *Eneida*

[1] Virgiliu, *Eneida*, Cartea VII, trad. E. Lovinescu, 1938 (n. red.).

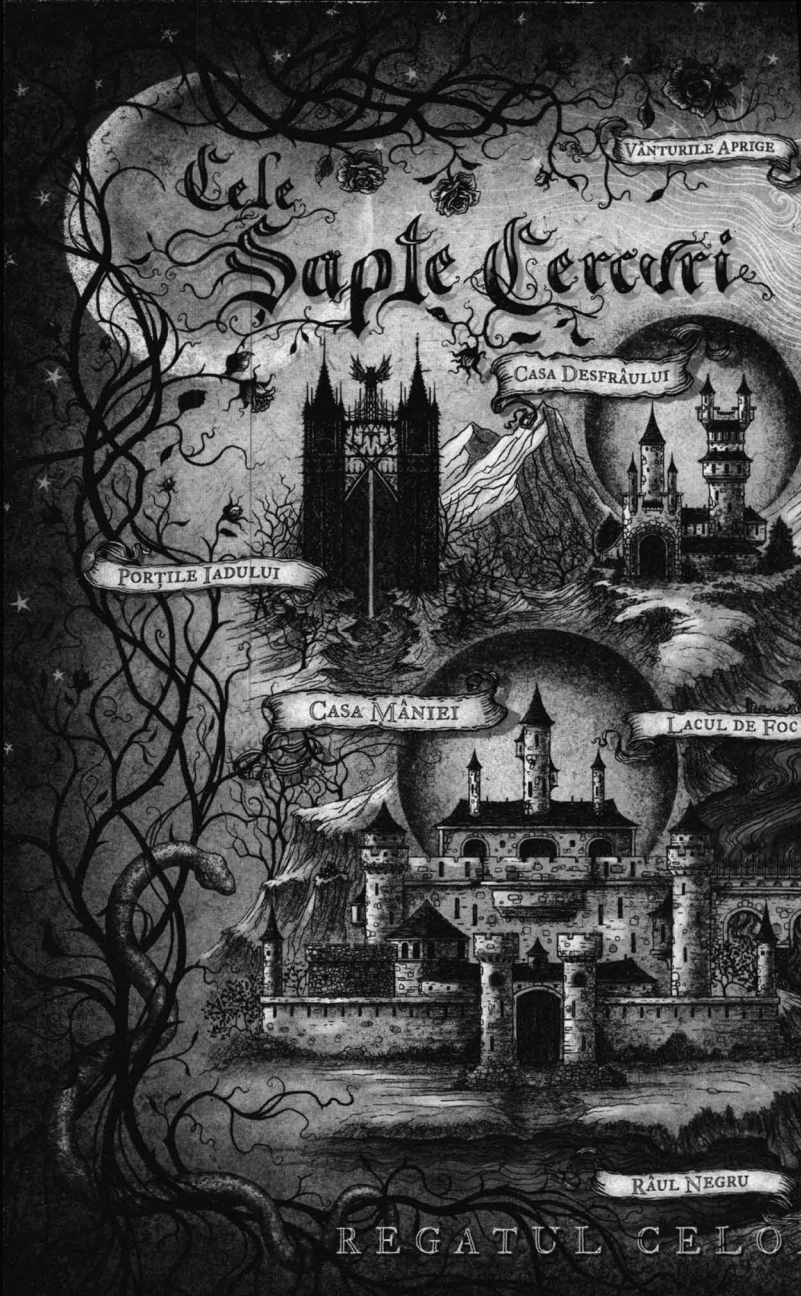
Cele
Șapte Cercuri
Vânturile Aprige
Casa Desfrâului
Porțile Iadului
Casa Mâniei
Lacul de Foc
Râul Negru
REGATUL CELO

Casa Excesului
Furtuna Păcatelor
Casa Lenei
Casa Mândriei
Mormintele Arzătoare
Casa Invidiei
Casa Lăcomiei
Pădurea Sângerie
MALEFICI

PROLOG

Afară, clopoțeii de lemn răsunau în semn de avertisment, zguduiți de vânt. În depărtare, valuri se spulberau la țărm, șoaptele disperate ale apei devenind din ce în ce mai intense, de parcă marea ar fi fost un mag dornic să invoce violență. În această zi – de aproape un deceniu-ncoace – furtuna se desfășura la fel, un model ancorat în timp. În următoarele clipe, tunetul avea să-și descătușeze furia, mai vijelios și mai rapid decât valurile, cu fulgerele răspândite de-a lungul unui cer necruțător, parcă despicându-l cu fiecare descărcare electrică. Diavolul, însetat după răzbunare, cerea o pedeapsă. Un sacrificiu de sânge pentru puterea furată.

Nu era prima oară când fusese blestemat de vrăjitoare. Și nu avea să fie nici ultima.

De pe balansoarul ei de lângă foc, *nonna*[1] Maria le supraveghea pe gemene în timp ce mormăiau vrăjile de protecție pe care le pusese să le învețe, fiecare cu degetele încleștate în jurul unui *cornicello*[2]. Alungând rafalele asurzitoare din minte,

[1] „Bunică" (în orig. în it.) (n. tr.).

[2] O amuletă de origine italiană, de forma unui corn răsucit, purtată pentru protecție împotriva deochiului și a ghinionului (n. tr.).

bătrâna asculta cu atenție cuvintele șoptite de Vittoria[1] și Emilia deasupra amuletelor în formă de corn, ținute în pumnii lor mici, în vreme ce stăteau cu capetele aplecate de concentrare și chipurile încadrate de același păr închis la culoare.

— Prin puterea pământului, a lunii și a pietrei, binecuvântează această vatră, binecuvântează această casă!

Abia împliniseră opt ani, așa că *nonna* încerca să nu-și facă griji cu privire la cât de repede creșteau. Și-a înfășurat mai bine șalul în jurul trupului, însă nu reușea să scape de frisoanele care o străbăteau în bucătăria mică. Aveau prea puțin de-a face cu temperatura de afară. Oricât de mult s-a străduit să-l ignore, sulful se furișase prin crăpături împreună cu o briză familiară și înmiresmată, un amestec de plumeria[2] și portocale, ridicându-i părul cărunt pe care și-l îndepărtase de la ceafă. Dacă ar fi fost în viață, propria bunică umană ar fi numit asta un semn rău prevestitor și și-ar fi petrecut seara în genunchi, în catedrală, rugându-se sfinților cu rozariul lipit de piept.

Diavolul sau unul dintre frații lui malefici stătea la pândă.

O urmă de îngrijorare i s-a strecurat în trup, la fel de iute și de lin ca unul dintre cuțitele ei *paring*[3], găsindu-și sălaș în vecinătatea inimii. Trecuse o eră de la ultima apariție a *Malvagi*[4]-lor. Îi puteai număra pe degete pe cei care mai vorbeau despre cei Malefici, fără a pune la socoteală poveștile spuse pentru a-i speria pe copii, convingându-i astfel să rămână noaptea în paturile lor.

Acum adulții râdeau de vechile basme populare, aproape uitând de cei șapte prinți conducători ai Iadului. *nonna* Maria

---

[1] „Victorie" (în orig. în it.) (n. tr.).

[2] Specie de arbori și arbuști cu ramuri groase, frunze lungi, pețiolate, și flori mari, albe, gălbui sau de un roz-purpuriu (n. tr.).

[3] Cuțit de bucătărie mic, cu lamă foarte ascuțită, folosit pentru tăierea legumelor și a fructelor (n. tr.).

[4] „Malefici" (în orig. în it.) (n. tr.).

nu o făcea însă niciodată: legendele despre ei îi erau întipărite în minte, copleşind-o cu un sentiment adânc de groază, care i se strecura până-n măduva oaselor. A simţit un fior înţepător între umeri, de parcă ochii lor, emisarii nopţii, ar fi fost aţintiţi asupra ei, urmărind-o din umbre. Era doar o chestiune de timp până la venirea prinţilor, nerăbdători să-şi înceapă căutarea.

Dacă nu o făcuseră deja. Nimeni nu fura de la Diavol şi scăpa nepedepsit.

Bătrâna şi-a îndreptat din nou atenţia spre gemene. În seara asta, în preajma lor dăinuia o nelinişte stranie, parcă înrudită cu Marea Tireniană învolburată din apropiere. O nelinişte care prevestea necazuri ascunse. Vittoria rostea vrăjile în grabă, iar Emilia se poticnea cu ale ei, încercând să ţină pasul.

O crenguţă a trosnit în foc, urmată imediat de o alta, un sunet precum cel al iadeşurilor rupându-se deasupra cărţilor de vrăji; un avertisment în sine. *Nonna* şi-a încleştat cu putere degetele pe braţele balansoarului, iar încheieturile lor au căpătat nuanţa sidefie a migdalelor albite, care se aflau pe blat.

— *Calmati!*[1] Nu atât de repede, Vittoria! a mustrat-o ea. Va trebui să o iei de la capăt dacă nu o faci corect. Vrei să strângi singură pământ de mormânt în întuneric?

Spre consternarea bătrânei, Vittoria nu părea atât de speriată pe cât ar fi trebuit să fie. Gândul de a se plimba printr-un cimitir sub lumina lunii pline, în timpul unei furtuni dezlănţuite, o atrăgea pe copilă. Aceasta şi-a strâns buzele înainte de a clătina scurt din cap.

Emilia a fost însă cea care a răspuns cu glas tare, aruncându-i surorii ei o privire plină de subînţeles, un fel de avertisment tăcut.

— Vom fi mai atente, *nonna*!

[1] „Linişteşte-te" (în orig. în it.) (n. tr.).

Ca pentru a-și dovedi spusele, Emilia a ridicat fiola cu apă sfințită pe care o luaseră de la mănăstire și a înclinat-o ușor peste amulete, lăsând o singură picătură să cadă peste fiecare în parte cu un șuierat stins. Argint și aur. O ofrandă pentru echilibrul dintre lumină și întuneric. Un dar pentru ceea ce fusese furat cu atâția ani în urmă.

Precum în cer, așa și-n adânc.

Îmbunată, *nonna* a privit cum fetele termină vraja, ușurată la vederea unor scântei albe ivite printre flăcări, înainte ca acestea să-și redobândească strălucirea roșie. Încă un an, încă o victorie. Îl păcăliseră din nou pe Diavol. Într-un final, urma să vină o zi în care vrăjile nu aveau să mai funcționeze, dar *nonna* refuza să se gândească acum la o asemenea posibilitate. A aruncat o privire spre pervaz, mulțumită de feliile uscate de portocală așezate în rânduri egale.

Deasupra vetrei atârnau crenguțe de lavandă lăsate la uscat, iar micuțul blat din piatră din bucătărie era acoperit atât cu făină, cât și cu ierburi parfumate, care urmau să fie împărțite în legături. Verbină, busuioc, oregano, pătrunjel și foi de dafin. Aromele se îmbinau plăcut. Unele erau pentru cina festivă, altele, pentru vrăjile lor. Acum, că ritualul de protecție se încheiase, puteau în sfârșit să se bucure de masă.

Nonna s-a uitat la ceasul de pe poliță; fiica și ginerele ei aveau să sosească în curând de la restaurantul familiei, aducând cu ei râsete și căldură.

Cu sau fără furtuni și semne rău prevestitoare, totul urma să fie bine în casa familiei di Carlo.

Flăcările ardeau domol în vatră, iar Emilia s-a lăsat pe spate, rozându-și unghiile. Un obicei urât, de care *nonna*, hotărâtă, voia să o dezvețe. Copila a scuipat o bucată de unghie și a dat să o arunce pe podea.

— Emilia!

Vocea *nonnei* a bubuit în cămăruță. Fata a tresărit, apoi și-a coborât mâna și i-a aruncat o privire sfioasă.

— În foc! Știi prea bine că nu ar trebui să lași lucruri pentru cei care practică *le arti oscure*[1].

— Iartă-mă, *nonna*! a murmurat Emilia, care și-a mușcat buza inferioară, în timp ce bunica ei aștepta întrebarea iminentă. Vrei să ne povestești din nou despre artele întunecate?

— Sau despre Malvagi? a adăugat Vittoria, mereu interesată de legendele despre cei Malefici, chiar și-n nopțile în care li se interzicea rostirea unor astfel de nume. Te rog!

— N-ar trebui să vorbim cu voce tare despre lucruri întunecate. Atragem necazuri.

— Sunt doar povești, *nonna*, a spus Emilia încet.

De-ar fi fost adevărat! *Nonna* Maria a schițat o vrajă de protecție peste inima ei, încheind cu un sărut depus pe vârfurile degetelor, și a expirat. Gemenele au făcut schimb de zâmbete largi, triumfătoare. Era imposibil să tăinuiască legendele de fete, chiar dacă așa le umplea capetele cu vise despre cei șapte prinți ai Iadului. *Nonna* se temea că visează prea mult la demoni. Cel mai bine era, a decis ea, să le reamintească de ce ar trebui să se ferească de creaturi frumoase, dar fără suflet.

— Spălați-vă pe mâini și ajutați-mă să întind aluatul! Vă voi povesti în timp ce pregătiți *busiate*[2].

Deși zâmbetele lor identice nu i-au alungat frisoanele provocate de furtună și de avertismentul său, tot au reușit să o încălzească puțin pe *nonna*. Micile paste spiralate servite cu pesto de roșii se numărau printre mâncărurile preferate ale

[1] „Artele întunecate" sau „magia neagră" (în orig. în it.) (n. tr.).

[2] Un tip de macaroane lungi, originare din provincia Trapani, dar specifice Calabriei și Siciliei (n. tr.).

fetelor. În plus, aveau să fie încântate să descopere surpriza deja pregătită pentru ele în răcitor: *cassata*. Deși pandișpanul cu brânză ricotta era o specialitate de Paște, gemenelor le plăcea la nebunie să-l mănânce de ziua lor de naștere.

Chiar și cu atât de multe măsuri de precauție, *nonna* nu era sigură că urmau să mai aibă parte de multe momente dulci în viață, așa că le răsfăța adesea. Nu că ar fi avut nevoie de un stimulent suplimentar pentru a face acest lucru. În felul său, dragostea unei bunici reprezenta o formă puternică de magie.

Emilia a luat mojarul și pisălogul de pe raft, apoi, cu fața încruntată de concentrare, a strâns ingredientele necesare pentru sosul *pesto alla Trapanese*: ulei de măsline, usturoi, migdale, busuioc, pecorino[1] și roșii cherry. Vittoria înlăturase șervetul umed de pe aluat și a început să ruleze pastele așa cum o învățase *nonna*. La vârsta de opt ani, deja știau să se descurce în bucătărie, însă acest lucru nu era deloc surprinzător. Petrecându-și aproape tot timpul acasă și la restaurant, practic învățaseră din mers. Ambele și-au ridicat privirile, cu ochii pătrunzători umbriți de gene dese, iar pe fețele lor se oglindea aceeași anticipare abia ținută în frâu.

— Deci? a întrebat-o Vittoria, nerăbdătoare. Ai de gând să ne spui o poveste?

Nonna a oftat.

— Există șapte prinți demoni, dar numai de patru ar trebui familia di Carlo să se teamă: Wrath, Greed, Envy și Pride[2]. Unul va tânji după sângele tău. Unul îți va subjuga inima. Unul îți va fura sufletul. Și unul îți va lua viața.

— Cei Malefici! a șoptit Vittoria pe un ton aproape reverențios.

---

[1] O brânză italiană făcută din lapte de oaie (n. tr.).

[2] „Mânie", „Lăcomie", „Invidie" și „Mândrie" (n. tr.).

— *Malvagi*-i sunt prinți demoni ce vânează noaptea, căutând suflete pe care să le fure pentru regele lor, Diavolul, mânați de foamea lor nesățioasă și neînduplecată, până când zorii îi alungă, a continuat *nonna*, legănându-se lent în balansoar.

Simfonia furtunii a fost acoperită de scârțâitul lemnului. Bătrâna a dat din cap în direcția sarcinilor pe care le aveau de îndeplinit, asigurându-se că își respectau partea lor de învoială. Fetele și-au reluat imediat munca.

— Cei șapte prinți sunt atât de plini de păcate, încât, atunci când trec în lumea noastră, nu pot îndura puterea luminii și sunt blestemați să se aventureze pe aceste meleaguri numai după lăsarea întunericului. A fost o pedeapsă dată de *La Prima Strega*[1], cu mulți ani în urmă. Cu mult înainte ca omul să cutreiere pământul.

— Unde este Prima Vrăjitoare acum? a întrebat Emilia, cu o urmă de scepticism furișându-se în vocea ei subțire. De ce nu a fost văzută?

— Are motivele ei, a spus *nonna* după ce s-a gândit cu atenție la răspuns. Trebuie să le respectăm!

— Cum arată prinții-demon? s-a interesat Vittoria, deși ar fi trebuit să știe pe de rost această parte până acum.

— Arată precum ființele umane, dar ochii lor de abanos sunt însemnați de pete roșii, iar pielea le este dură ca piatra. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie niciodată să vorbiți cu cei Malefici! Dacă îi vedeți, ascundeți-vă! Odată ce ați atras atenția unui prinț-demon, acesta nu se va da în lături de la nimic să vă revendice. Maleficii sunt creaturi ale nopții, născute din întuneric și din lumina lunii. Și sunt puși doar pe distrugere. Păziți-vă inimile; dacă li se oferă șansa, vi le vor smulge din piept și vă vor bea sângele fierbinte în noapte!

[1] „Prima Vrăjitoare" (în orig. în it.) (n. tr.).

Cu toate că erau creaturi fără suflet, loiale Diavolului, sau aveau să le ucidă pe loc, dacă drumurile li se intersectau, acești prinți întunecați și misterioși ai Iadului le fascinau pe gemene.

Pe una mai mult decât pe cealaltă, după cum a hotărât soarta.

— Dar *cum* ne vom da seama când vom întâlni unul? a întrebat Vittoria. Dacă nu le putem vedea ochii?

Nonna a ezitat. Auziseră deja atât de multe și, dacă profeția străveche avea să se adeverească, se temea că tot ce era mai rău abia acum urma să se abată asupra lor.

— Pur și simplu o veți face.

Respectând cu sfințenie tradițiile familiei, *nonna* Maria le învățase modalități magice de a se ascunde atât de ființele umane, cât și de creaturile nopții. În fiecare an, de ziua lor, adunau ierburi din mica grădină aflată în spatele casei și urzeau vrăji de protecție.

Purtau amulete binecuvântate în apă sfințită, pământ de mormânt proaspăt răscolit și raze scânteietoare de lumina lunii. Recitau descântece de ocrotire și nu vorbeau niciodată despre *Malvagi* în nopțile cu lună plină. Dar, mai presus de toate aceste datini, întotdeauna aveau amuletele asupra lor.

Cornicello-ul Emiliei era din argint, iar al Vittoriei, din aur. Fetelor le era interzis să le unească. Potrivit bătrânei, avea să se întâmple ceva cumplit; era ca și cum ai forța soarele și luna să împartă bolta cerească, condamnând lumea la un amurg etern. Astfel, prinții Iadului puteau scăpa definitiv din închisoarea lor de foc, ucigând și furând sufletele celor nevinovați până când lumea ființelor umane avea să se preschimbe în cenușă – precum tărâmul lor de coșmar.

După ce și-au devorat cina și tortul, părinții gemenelor le-au sărutat de noapte bună. A doua zi aveau să înceapă să dea

o mână de ajutor în bucătăria animată a restaurantului familiei și, pentru prima oară, să le servească mușteriilor cina. Prea entuziasmate ca să doarmă, Emilia și Vittoria au chicotit pe salteaua lor, fluturându-și amuletele în formă de corn una spre cealaltă asemenea unor săbii micuțe de zână, prefăcându-se că se luptă cu *Malvagi*-i.

— Când voi fi mare, vreau să fiu o vrăjitoare tămăduitoare, a spus Emilia mai târziu, cuibărită în brațele protectoare ale surorii ei. Voi cultiva tot felul de ierburi. Și voi avea propria *trattoria*, cu un meniu creat cu ajutorul magiei și al luminii lunii. Ca *nonna*.

— Restaurantul tău va și mai bun! a asigurat-o Vittoria, întețindu-și strânsoarea pentru a o alina. Până atunci, voi deveni regină și mă voi asigura că ai tot ce îți place.

Într-o noapte, copilele au decis să fie curajoase. Trecuse aproape o lună de la ziua lor de naștere, iar avertismentele sumbre ale *nonnei* Maria păreau să aparțină unui trecut îndepărtat. Vittoria și-a împins amuleta spre sora ei, hotărâtă.

— Uite, ia-o! a îndemnat-o ea.

Emilia a ezitat doar o fracțiune de secundă înainte să-și strângă cornul de aur în palmă.

O lumină scânteietoare, de un negru-lavandă, a explodat din amuletele lor, înfricoșând-o îndeajuns pe Emilia încât să scape colierul surorii ei. Fără să piardă vremea, Vittoria l-a prins înapoi în jurul gâtului, cu ochii căprui larg deschiși, strălucirea orbitoare stingându-se subit. Ambele fete au rămas tăcute, însă nu puteau spune cu certitudine ce anume le amuțise, frica sau fascinația. Emilia și-a încleștat degetele, încercând să scape de senzația ce părea să i se târască sub pielea înfiorată, străbătută de furnicături. Vittoria o urmărea îndeaproape, cu chipul ascuns de umbre.

În apropiere, un câine al Iadului a urlat la lună, deşi mai târziu fetele au încercat să se convingă singure că fusese doar vântul, vâjâind ameninţător pe străzile înguste din cartier. Nu au împărtăşit nimănui ce făcuseră şi nu au vorbit niciodată despre acea lumină stranie, neagră precum cerneala, punctată de licăriri violet.

Nici măcar una cu alta. Şi în niciun caz nu i-au spus *nonnei* Maria.

Din moment ce s-au prefăcut că dau uitării întâmplarea, Emilia nu i-a dezvăluit surorii ei că fusese irevocabil schimbată – începând din acea seară, ori de câte ori îşi ţinea *cornicello*-ul şi se concentra, vedea ceva ce numea *luccicare*[1]. O scânteie plăpândă sau o aură care înconjura o persoană.

Singurele excepţii fiind ea şi geamăna ei.

Dacă Vittoria poseda la rândul său noul talent, nu a recunoscut niciodată. Acesta a fost primul dintre multele secrete pe care surorile urmau să le tăinuiască una faţă de cealaltă. Şi care aveau să se dovedească mortale pentru una dintre ele.

[1] „Strălucire" (în orig. în it.) (n. tr.).

UNU

Zece ani mai târziu...

Nonna Maria se mișca neîncetat prin bucătărie, de parcă ar fi băut fiecare picătură de espresso din restaurantul nostru. Starea ei de spirit era de-a dreptul frenetică. Deși era responsabilă cu servirea cinei, sora mea geamănă nu se afla aici, iar bunica i-a luat întârzierea drept un semn rău prevestitor, îndeosebi pentru că Vittoria cutezase să iasă în oraș cu o noapte înainte de o zi sfântă. Ferească zeița!

Faptul că luna era nu numai plină, ci avea și o nuanță neobișnuită de galben, ca și cum astrul ceresc ar fi putrezit, a îndemnat-o pe *nonna* să mormăie genul de avertismente care, în mod normal, îl convingeau pe tata să închidă ușile. Din fericire, el și unchiul Nino erau în sala de mese cu o sticlă de *limoncello* înghețată, umplând paharele clienților după cină. Nimeni nu pleca de la Sea & Vine fără a degusta lichiorul servit pe post de desert și fără să simtă satisfacția deplină și beatitudinea urmate după o masă îmbelșugată.

— Poți să râzi cât vrei de mine, dar e periculos! Demonii pândesc pe străzi, căutând suflete de furat.

Nonna tăia cățel de usturoi pentru *scampi*[1], cuțitul zburându-i peste tocătorul cel vechi. Dacă nu era atentă, avea să-și piardă un deget.

— Numai nesăbuința a îndemnat-o pe sora ta să iasă în oraș, a adăugat bătrâna, apoi s-a oprit, îndreptându-și imediat atenția către mica amuletă în formă de corn de la gâtul meu, cu îngrijorarea întipărită adânc în ridurile de la ochi și din jurul gurii. Ai văzut dacă purta *cornicello*-ul, Emilia?

Nu m-am obosit să-i răspund. Nu ne scoteam niciodată amuletele, nici măcar în timp ce ne îmbăiam. Sora mea încălcase toate regulile, cu excepția celei din urmă. Mai ales după ceea ce se întâmplase când aveam opt ani... Am închis ochii preț de câteva secunde, izgonind cu hotărâre amintirea. *Nonna* încă nu știa despre acea *luccicare* pe care o vedeam strălucind în jurul oamenilor când îmi țineam amuleta și, sinceră să fiu, speram că nu o va face niciodată.

— Of, te rog!

Mama și-a ridicat privirea spre tavan, de parcă zeița cerului i-ar putea răspunde la rugăciuni prin trimiterea unui fulger. Nu eram sigură dacă acesta era destinat *nonnei* sau ei.

— Hai să ne facem griji în privința Maleficilor după ce servim cina! Avem probleme mai presante în acest moment, a spus ea, dând din cap spre tigaia sote. Usturoiul începe să ardă.

Nonna a bombănit ceva care suna suspect de mult a „De aceeași soartă vor avea parte și sufletele lor în Iad dacă nu le salvăm, Nicoletta", așa că mi-am mușcat buza inferioară ca să nu zâmbesc.

— Ceva nu-i deloc în regulă, simt asta până-n măduva oaselor. Dacă Vittoria nu se întoarce în curând acasă, mă voi

[1] „Creveți" (în orig. în it.) (n. tr.).

duce eu însămi să o caut. *Malvagi*-i nu vor îndrăzni să-i fure sufletul în preajma mea.

De îndată ce *nonna* și-a coborât satârul asupra unui macrou care nu bănuia ce soartă îl aștepta, capul peștelui a zburat pe podeaua de piatră.

Am oftat. L-am fi putut folosi pentru a face supă de pește. Neliniștea ei *chiar* amenința să scape de sub control. Până la urmă, *nonna* a fost cea care ne-a învățat importanța întrebuințării fiecărei părți a unui animal.

Oasele însă puteau fi folosite doar pentru supă, nu pentru vrăji. Cel puțin așa susțineau regulile pentru noi, cei din familia di Carlo. *Le arti oscure* erau strict interzise. Am pus capul de pește într-un castron pentru a-l da mai târziu pisicilor de pe alee, alungând gândurile despre artele întunecate.

Apoi i-am turnat *nonnei* niște vin rece, adăugând felii de portocale și coji zaharisite ca să-l îndulcesc. După câteva clipe, condensul s-a ivit ca roua dimineții pe sticlă. La jumătatea lunii iulie în Palermo, aerul era înăbușitor noaptea, chiar și cu ferestrele larg deschise, ademenind o adiere înăuntru.

Acum era foarte cald în bucătărie, deși în sezonul rece tot îmi purtam părul lung prins în creștet, din cauza temperaturilor ridicate create de focurile care ardeau aproape neîncetat în cuptor.

Sea & Vine, *trattoria* familiei di Carlo, era cunoscută în toată Sicilia pentru mâncarea noastră păcătos de gustoasă. În fiecare seară, clienți înfometați ne ocupau până la refuz mesele, toți așteptând să ia cina și să se înfrupte din rețetele *nonnei*. Indiferent de vreme, mereu se formau cozi în a doua parte a zilei. Bunica spunea că ingredientele simple reprezentau secretul ei, împreună cu un strop de magie. Ambele afirmații erau adevărate.

— Poftim, *nonna*!

Nu trebuia să folosim magia în afara casei noastre, dar am rostit în șoaptă o vrajă simplă și, profitând de picăturile de condens care se scurgeau pe piatră, am împins băutura și am urmărit-o cum alunecă de-a lungul blatului până se oprește în fața ei. A lăsat grijile deoparte îndeajuns cât să bea din vinul roșu dulce. Când bunica s-a întors cu spatele la noi, mama mi-a mulțumit pe mutește, iar eu am zâmbit larg.

Nu eram sigură de ce *nonna* era atât de agitată în seara asta. În ultimele săptămâni – cam de la aniversarea noastră de optsprezece ani – sora mea geamănă lipsise de multe ori de la servirea cinei și se furișase în casă cu mult după apusul soarelui, cu obrajii arămii înroșiți și ochii întunecați strălucitori. Era ceva diferit la ea. Și aveam motive întemeiate să suspectez că toate schimbările se datorau unui tânăr vânzător din piață.

Domenico Nucci Junior.

Aruncasem un ochi prin jurnalul ei și îi văzusem numele mâzgălit pe margini, dar, copleșită de vinovăție, strecurasem caietul înapoi sub scândurile din podea, unde îl ascunsese. Încă dormeam în aceeași cameră, la etajul al doilea al casei noastre mici și aglomerate, așa că, din fericire, nu observase că îi cotrobăisem prin lucruri.

— Vittoria e bine, *nonna*, am asigurat-o, dându-i niște pătrunjel proaspăt pentru ornarea creveților. Ți-am spus că de ceva timp flirtează cu băiatul familiei Nucci, cel responsabil să vândă *arancini*[1] lângă castel. Sunt convinsă că atmosfera de sărbătoare din seara aceasta, dinaintea festivalului, îl ține ocupat. Pun pariu că Vittoria împarte biluțe de orez prăjite tuturor celor care întrec puțin măsura. Până la urmă, au nevoie de ceva care să absoarbă tot acel vin sfințit.

[1] Biluțe de orez cu diferite umpluturi, date prin pesmet și prăjite, un fel de mâncare specific bucătăriei siciliene (n. tr.).

I-am făcut cu ochiul, dar frica bunicii mele nu s-a domolit, așa că am pus restul de pătrunjel deoparte și am îmbrățișat-o strâns.

— Niciun demon nu-i fură sufletul sau îi mănâncă inima. Îți promit! Se va întoarce în curând.

— Într-o zi, sper că vei lua în serios semnele de la zeițe, *bambina*[1].

Într-o zi, poate. Dar auzisem toată viața povești despre prinții-demon cu ochi roșii și încă nu întâlnisem niciunul. Nu eram prea îngrijorată că lucrurile se vor schimba acum. Oriunde plecaseră cei Malefici, părea să nu mai fie cale de întoarcere. Mă temeam de ei la fel de mult pe cât îmi făceam griji că dinozaurii urmau să revină deodată pe pământ ca să pună stăpânire pe Palermo. Am lăsat-o pe *nonna* să se ocupe de *scampi* și am zâmbit pe măsură ce muzica se strecura printre sunetele scoase de cuțitele care tocau și de lingurile care amestecau în oale. Tipul meu preferat de simfonie – una care îmi permitea să mă concentrez complet asupra bucuriei creației.

Am inspirat aroma plăcută de usturoi și unt.

Gătitul îmbina tainele magiei cu frumusețea de netăgăduit a muzicii. Pocnetul scoicilor desfăcute, sfârâitul unei bucăți de *pancetta*[2] aruncate într-o tigaie încinsă, chiar și loviturile ritmice al unui satâr pe un tocător. Îndrăgeam nespus fiecare parte, fiecare clipă în care eram în bucătărie cu familia mea. Nu mi-aș fi putut imagina un mod mai potrivit de a petrece o seară.

Sea & Vine era viitorul meu și promitea să fie plin de iubire și lumină. Mai ales dacă reușeam să strâng suficienți bani ca să cumpăr clădirea de alături și să extind afacerea familiei.

---

[1] „Copilă" sau „fetiță" (în orig. în it.) (n. tr.).

[2] O șuncă de porc, asemănătoare cu baconul, specifică bucătăriei italiene, obținută prin sărare, condimentare și uscare (n. tr.).

Experimentasem cu arome noi din toată Italia şi visam să-mi creez propriul meniu al zilei.

Mama fredona în surdină, modelând marţipanul sub formă de fructe.

— Domenico e un băiat cumsecade. Ar fi un partener potrivit pentru Vittoria. Mama lui e mereu o companie plăcută.

Nonna a fluturat împrejur o mână acoperită cu făină, ca şi cum ideea unei logodne cu un membru al familiei Nucci putea mai rău decât piaţa de peşte din apropiere.

— Bleah! E prea tânără pentru a-şi face griji în privinţa căsătoriei. Iar el nu este sicilian.

Eu şi mama am clătinat amândouă din cap. Bănuiam că originea lui toscană nu avea nicio legătură cu dezaprobarea *nonnei*. Dacă ar fi fost după ea, urma să locuim în casa părintească – în cartierul nostru mic din Palermo – până când oasele aveau să ni se transforme-n praf şi pulbere. *Nonna* nu credea că altcineva putea să aibă grijă de noi la fel de bine precum ea. Îndeosebi un simplu băiat uman. Mama lui Domenico nu era vrăjitoare, ca a tatei; prin urmare, bunica nu credea că i s-ar fi putut divulga vreodată secretele noastre, din moment ce nu-l considera complet demn de încredere.

— S-a născut aici. Mama lui este de aici. Sunt destul de sigură că asta îl face sicilian, i-am spus. Nu mai fi atât de ţâfnoasă! Un astfel de comportament nu i se potriveşte cuiva atât de dulce ca tine.

Nonna şi-a dres zgomotos gâtul, ignorând încercarea mea evidentă de a o îmbuna. Încăpăţânată ca un catâr, aşa cum ar fi spus bunicul meu. Şi-a luat lingura din lemn şi a îndreptat-o în direcţia mea.

— Sardinele ajung singure pe mal. Pescăruşii nu s-au atins de ele. Ştii ce înseamnă asta? Înseamnă că *ei* nu *sunt* proşti.

Diavolul agită mările, dar ei nu vor să aibă nimic de-a face cu ofrandele lui.

— Oh! a oftat mama și a pus pasta de migdale înapoi pe blat. O ambarcațiune care transporta kerosen s-a lovit de stânci aseară. Uleiul a ucis peștii, nu Diavolul.

Bunica a învrednicit-o pe mama cu o privire care ar fi putut îngenunchea suflete mai slabe.

— Știi la fel de bine ca mine că este un semn al sosirii *Malvagi*-lor, Nicoletta. Au venit să colecteze. Ai auzit de cadavre. Momentul s-a potrivit cu ceea ce a fost prezis. E și asta o coincidență?

— Cadavre? am repetat eu, iar vocea mi-a crescut cu câteva octave. Despre ce vorbiți?

Nonna și-a ferecat îndată gura. Mama și-a întors brusc capul, uitând din nou de marțipan. Au schimbat o privire între ele, atât de profundă și de plină de înțelesuri, încât fiori mi-au alunecat pe șira spinării.

— Ce cadavre? am insistat. Ce a fost prezis?

Restaurantul era mai aglomerat decât de obicei, în timp ce ne pregăteam pentru afluxul de oameni care participau a doua zi la festival, și trecuseră zile bune de când plecasem urechea la bârfele din piață. Nu auzisem nimic despre cadavre.

Plătindu-i cu aceeași monedă, mama i-a aruncat bunicii o privire care spunea „Tu ai început, tu să-i pui capăt", apoi a reluat modelarea bomboanelor. *Nonna* s-a așezat pe un scaun pe care îl ținea lângă fereastră, încleștându-și degetele în jurul paharului de vin. O adiere a mai domolit căldura înăbușitoare. Cu o fluturare de pleoape, bunica și-a închis ochii, de parcă ar fi savurat răcoarea neașteptată. Părea epuizată. Orice se întâmpla, era de rău.

— *Nonna?* Te rog! Ce se petrece?

— Două fete au fost ucise săptămâna trecută. Una în Sciacca. Și una aici. În Palermo.

Sciacca, un oraș-port cu ieșire la Marea Mediterană, era aproape la miazăzi de noi, o mică bijuterie aflată pe o insulă cunoscută pentru nenumăratele sale priveliști uluitoare, la fel de valoroase ca orice comoară. Nu mi-o puteam închipui drept locul unde avusese loc o crimă. Un gând de altfel ridicol, din moment ce moartea nu făcea discriminare între Rai și Iad.

— Cât de îngrozitor!

Mi-am pus cuțitul jos, cu pulsul iuțindu-se, apoi m-am uitat la bunica.

— Au fost... ființe umane?

Privirea tristă a *nonnei* mi-a răspuns la întrebare. *Streghe.* Am înghițit nodul dureros din gât. Nici nu-i de mirare că vorbea încontinuu despre întoarcerea Maleficilor. Și-o imagina pe una dintre noi abandonată pe străzi, ne vedea sufletele torturate de demoni în Iad, în timp ce sângele ne aluneca printre crăpăturile din piatră, regenerând magia pământului. În pofida picăturilor de sudoare de pe frunte, m-am cutremurat. Nu știam ce părere să-mi formez despre crime.

Scepticismul meu atrăgea adesea mustrări din partea *nonnei*, dar tot nu eram convinsă că *Malvagi*-i erau de vină. Conform vechilor legende, Maleficii erau trimiși să încheie învoieli și să recupereze suflete pentru Diavol, nu să ucidă. Și nimeni nu-i zărise cutreierând prin lumea noastră în cel puțin o sută de ani.

Totuși, ființele umane se ucideau mereu unele pe altele, și cu siguranță aveau să ne atace dacă bănuiau ce suntem. Zvonuri șoptite despre un nou grup de vânători de *strega* ne ajunseseră la urechi săptămâna trecută, însă nu dăduserăm

peste nicio dovadă care să le confirme existența. Dar acum... dacă vrăjitoarele erau ucise, eram mai înclinată să îndrept un deget acuzator înspre zeloții umani. Ceea ce însemna că trebuia să fim și mai atente pentru a evita să fim descoperite. Gata cu vrăjile simple, la vedere! Aveam tendința să fiu exagerat de precaută, dar nu puteam spune același lucru și despre sora mea. Modul ei preferat de a se ascunde era să nu se ascundă deloc.

Poate că *nonna* era îndreptățită să fie îngrijorată.

— La ce te-ai referit când ai spus că *Malvagi*-i vin să colecteze? am întrebat. Sau că acest lucru a fost prezis?

Nonna nu părea prea încântată de tirul meu de întrebări, dar mi-a observat determinarea din ochi și a știut că nu o să mă dau bătută. A oftat.

— Există povești care susțin că, începând de acum, Maleficii se vor întoarce în Sicilia la fiecare câteva săptămâni, căutând ceva care i-a fost furat Diavolului.

Era o legendă nemaiauzită până acum.

— Ce a fost furat?

Mama a împietrit, după care a reluat modelarea marțipanului. *Nonna* și-a băut lent vinul, cu ochii fixați asupra lichidului roșu, de parcă ar fi putut ghici viitorul în bucățile de fructe care pluteau la suprafață.

— O datorie de sânge.

Mi-am ridicat sprâncenele. Asta nu suna deloc precum ceva de rău augur. Înainte să o pot interoga mai departe, cineva a bătut în ușa laterală, folosită pentru aducerea proviziilor. Peste sporovăiala iscată în mica sală de mese, tata l-a strigat pe unchiul Nico, rugându-l să-i distreze pe invitații de la cină. Pași au răsunat cu un zgomot surd de-a lungul holului, iar ușa s-a deschis scârțâind.

— *Buonasera, signore*[1] di Carlo! Emilia e aici?

Am recunoscut vocea profundă și am știut ce venise să întrebe. Exista un singur motiv pentru care Antonio Vicenzu Bernardo, cel mai nou numit membru al sfintei frății, mă vizita vreodată aici. Mănăstirea din apropiere se baza foarte mult pe donații și acțiuni de binefacere, așa că o dată sau de două ori pe lună le pregăteam cina în numele restaurantului familiei noastre.

Nonna clătina deja din cap în timp ce-mi ștergeam mâinile pe un șervet și-mi puneam șorțul pe blatul din bucătărie. Mi-am netezit partea din față a fustelor închise la culoare, strâmbându-mă puțin la vederea făinii împrăștiate pe corset. Arătam ca o regină a cenușii și probabil miroseam puternic a usturoi.

Mi-am înăbușit un oftat. Aveam doar optsprezece ani, însă viața mea amoroasă părea să fie blestemată pentru eternitate.

— Emilia... Te rog!

— *Nonna*, sunt deja mulți oameni pe străzi care au început să sărbătorească înainte de festivalul de mâine. Promit că voi merge doar pe drumul principal, voi prepara repede cina și o voi lua pe Vittoria la întoarcere. Vom ajunge amândouă acasă cât ai clipi!

— Nu!

Nonna se ridicase de pe scaun, împingând-mă înapoi ca pe o găină îndărătnică spre blat și tocătorul abandonat.

— Nu trebuie să pleci de aici, Emilia! Nu în seara asta, a adăugat ea, strângându-și propriul *cornicello* cu o expresie rugătoare. Lasă pe altcineva să doneze mâncarea în locul tău, altfel te vei alătura morților din acea mănăstire.

— Cum poți să spui așa ceva? a certat-o mama.

[1] „Bună seara, domnule" (în orig. în it.) (n. tr.).

— Nu te îngrijora, *nonna*! am zis. Nu plănuiesc să mor decât peste foarte, foarte mulți ani.

Mi-am sărutat bunica, apoi am înșfăcat o bucată de marțipan pe jumătate modelată din platoul pe care-l pregătea mama și am aruncat-o în gură. În timp ce mestecam, am umplut până la refuz un coș cu roșii, busuioc proaspăt, mozzarella de casă, usturoi, ulei de măsline și o sticlă mică de oțet balsamic concentrat, adusă de unchiul Nico din recenta sa vizită la Modena. Nu era tradițional, dar testasem fel și fel de rețete noi și îmi plăcea foarte mult aroma lăsată de câteva picături de oțet.

După ce am mai adăugat un borcan cu sare și o pâine cu coajă crocantă pe care o copsesem mai devreme, am ieșit repede din bucătărie, înainte de a fi atrasă într-o altă dispută lungă și complicată.

I-am zâmbit călduros lui *fratello*[1] Antonio, sperând că nu poate auzi criticile aspre bombănite de *nonna* la adresa lui și a întregii mănăstiri. Era tânăr și chipeș pentru un membru al frăției – cu doar trei ani mai mare decât mine și Vittoria. Avea ochi de culoarea ciocolatei topite, iar buzele lui păreau mereu să schițeze cel mai fermecător zâmbet. Locuise la o casă distanță de noi, așa că practic crescuserăm împreună, iar la un moment dat visasem să mă căsătoresc cu el într-o zi. Ce păcat că depusese un jurământ de castitate! Eram convinsă că jumătate dintre locuitorii Regatului Italiei n-ar fi protestat prea mult dacă ar fi avut ocazia să-i sărute buzele cărnoase. Iar printre ei mă număram și eu.

— *Buonasera, fratello* Antonio!

Mi-am ridicat coșul cu provizii, ignorând cât de ciudat era să-l numesc „frate", în condițiile în care gândurile pe care le aveam despre el nu erau *deloc* potrivite pentru o soră.

---

[1] „Frate" *(în orig. în* it.) (n. tr.).

— Am testat iar rețete noi, așa că în seara aceasta prepar ceva între *caprese*[1] și *bruschetta*[2] pentru frăție. Sună bine?

De dragul lui, speram că da. Era ceva rapid și simplu de preparat și, deși pâinea avea un gust mai bun unsă cu ulei și prăjită ușor, o puteam pregăti fără foc.

— Sună de-a dreptul divin, Emilia! Și spune-mi Antonio, te rog! O adresare atât de formală pare complet nepotrivită între prieteni vechi, a zis el, dând timid din cap spre mine. Părul tău arată minunat.

— *Grazie!*

Am ridicat mâna și mi-am trecut degetele peste o floare. În copilărie, începusem să-mi împletesc flori de portocal și plumeria în păr pentru a mă deosebi de sora mea geamănă. Mi-am reamintit că Antonio îi era devotat acum Domnului Atotputernic și că nu flirta cu mine.

Oricât de mult îmi doream uneori ca lucrurile să fie diferite.

În timp ce a ignorat într-un mod foarte deliberat zgomotul aproape mascat al unei oale lovind podeaua de piatră, m-am cutremurat lăuntric. Puteam doar să-mi imaginez ce urma să arunce *nonna* în continuare.

— Majoritatea membrilor frăției se vor întoarce la mănăstire abia mai târziu, a spus el, dar te pot ajuta, dacă vrei.

Istericalele *nonnei* au crescut în volum. Antonio a fost destul de politicos încât să pretindă că nu i-a auzit avertismentele sumbre despre demoni care ucideau tinere în Sicilia și le furau sufletele. I-am oferit cel mai cuceritor zâmbet din arsenal, sperând să nu semene cu o grimasă.

---

[1] O salată italiană simplă, preparată din felii de mozzarella proaspătă, roșii și busuioc dulce, condimentată cu sare și ulei de măsline (n. tr.).

[2] Aperitiv de origine italiană, pâine prăjită cu usturoi, ulei de măsline, sare și piper, peste care se pot adăuga diferite toppinguri, după gust (n. tr.).

— Îți accept cu mare drag ajutorul.

Când strigătele *nonnei* au răsunat până la noi, atenția lui Antonio s-a îndreptat în spatele meu, o cută minusculă formându-i-se de-a lungul frunții. În mod normal, bunica nu se pierdea cu firea în preajma clienților, însă dacă începea să țipe despre artele întunecate și vrăjile de protecție fără să țină cont de faptul că el putea să o audă, chiar și din greșeală, de restaurantul nostru aglomerat și plin de viață avea să se aleagă praful.

Dacă existau ființe de care oamenii se temeau la fel de mult ca de *Malvagi*-i, acelea erau vrăjitoarele.

DOI

Când am intrat în mănăstire, nu mă gândeam la Diavol. Sau la demonii malefici, la acei hoți de suflete despre care *nonna* jura că, fără îndoială, cutreierau din nou pământul. Și cu toate că Antonio era incontestabil plăcut ochiului, n-am fost distrasă de curba ușoară a gurii lui. Sau de șuvițele castanii care îi acopereau fruntea ori de câte ori se uita pe furiș la mine înainte să-și ferească repede privirea.

Dintre toate lucrurile posibile, mă gândeam la uleiul de măsline.

În plus, dintr-un motiv necunoscut, coridorul mirosea vag a cimbru ars, o aromă care m-a îndemnat să mă întreb ce gust ar putea avea uleiul de măsline, infuzat cu cimbru, întins într-un strat subțire peste *crostini*[1]. Am început să visez din nou, cu ochii larg deschiși, la propriul restaurant – la meniul pe care l-aș perfecționa. *Crostini* ar fi un *antipasto*[2] uluitor. Aș pune pe pâine niște ciuperci tăiate, trase la tigaie cu unt, usturoi și un

[1] Felii mici de pâine prăjită cu diferite toppinguri (n. tr.).

[2] Primul fel tradițional al unei mese italiene oficiale (n. tr.).

strop de vin alb. Poate aș presăra chiar și puțin pecorino și pătrunjel pentru a îmbina aromele...

De îndată ce am intrat în odaia unde erau ținute ustensilele de bucătărie, am ascuns gândurile în acel cotlon al minții unde erau tăinuite rețete și m-am concentrat asupra sarcinii curente. Am scos două tocătoare și un castron mare din dulap, apoi am așezat totul pe o măsuță.

— Voi tăia roșiile cubulețe, iar tu poți face același lucru cu bucata de mozzarella.

— Voi face întocmai cum ai poruncit, *signorina*[1].

Ne-am vârât amândoi mâinile în coșul pe care îl adusesem, iar degetele lui Antonio le-au atins ușor pe ale mele. Am scos repede roșiile și m-am prefăcut că nu mă străbătuse un mic fior la contactul neașteptat.

Să gătesc singură cu Antonio – într-o cameră întunecată dintr-o parte aproape uitată a clădirii – nu era un mod rău de a petrece timpul. Dacă nu și-ar fi închinat viața Domnului, acest moment ar fi marcat un alt fel de început, primul semn că s-ar putea înfiripa ceva între noi.

Acum, fără să știe, eram dușmani.

El era un om al bisericii, iar eu eram vrăjitoare. Și nu doar o *strega* umană care folosește magie tradițională împotriva deochiului și se roagă la sfinții catolici. Familia mea întruchipa ceva diferit, ceva nu în întregime uman. Puterea noastră năștea teamă, nu respect. Împreună cu alte douăsprezece familii de vrăjitoare care locuiau în secret în Palermo, eram adevăratele Fiice ale Lunii. Descendentele unei zeițe autentice. Existau mai multe familii răspândite în toată insula, dar, pentru siguranța tuturor, nu interacționam unele cu altele.

[1] „Domnișoară" (în orig. în it.) (n. tr.).

Magia noastră poseda o trăsătură neobişnuită. Deşi se moştenea doar pe linie maternă, nu se manifesta în *toate* femeile. Mama mea, fiica unei vrăjitoare, nu avea abilităţi supranaturale. Cu excepţia cazului în care îi puteai pune la socoteală talentul de patiser, pe care îl consideram, fără nicio urmă de îndoială, un har divin. Doar cineva binecuvântat de zeiţă putea crea deserturi asemenea mamei.

La un moment dat existase un consiliu format din cei mai în vârstă membri ai familiilor de vrăjitoare. *Nonna* fusese conducătoarea din Palermo, dar sabatul se desfiinţase la scurt timp după naşterea mea şi a Vittoriei. Poveştile cu privire la motivul unui asemenea demers erau în mare parte cam incomplete, însă, din informaţiile pe care reuşisem să le adun, bătrâna Sofia Santorini invocase artele întunecate, iar ceva mersese foarte prost, lăsându-i mintea tulburată. Unii spuseseră că folosise un craniu uman în timpul unei sesiuni de divinaţie. Alţii susţinuseră că fusese vorba de o oglindă neagră. Cu toţii căzuseră de acord asupra rezultatului final: mintea îi era acum prinsă între tărâmuri.

Fiinţele umane deveniseră suspicioase în privinţa unei schimbări considerate iniţial o nebunie bruscă. Urmaseră şoapte despre lucrătura Diavolului. În curând, lumea noastră devenise un loc prea periculos pentru vrăjitoarele adevărate, iar ele nu s-au mai putut întâlni nici măcar în secret după aceea. Astfel, cele treisprezece familii din Palermo au adoptat un cod strict al tăcerii şi şi-au purtat singure de grijă.

Oamenii aveau un mod amuzant de a învinovăţi Diavolul pentru lucrurile care nu le surâdeau. În mod straniu, ne considerau rele, numindu-ne aşa, deşi fiinţele umane erau cele cărora le făcea plăcere să ne vadă cum ardem.

— Eşti îngrozitor!

— Așa e, dar nu crezi cu adevărat asta.

Ochii lui întunecați au scânteiat când am aruncat cu un cubuleț de roșie în el, îmbujorată. Antonio a evitat-o cu ușurință.

— Sau, cel puțin, sper că nu o faci.

— Secretul tău e în siguranță cu mine.

Mi-am mutat atenția la roșia dolofană pe care o tăiam cubulețe. Odinioară, când eram mai tineri, aruncasem o vrajă de adevăr asupra lui ca să aflu dacă îmi împărtășea sentimentele. Spre bucuria mea, grijile îmi fuseseră înlăturate și simțisem că descoperirea încântase întreaga lume. Când i-am mărturisit *nonnei* fapta, m-a pus să frec singură bucătăria, de sus până jos, timp de o lună.

Nu fusese tocmai reacția la care mă așteptasem.

Nonna spunea că vrăjile de adevăr, deși nu fac parte în mod explicit din artele întunecate, nu ar trebui să fie folosite niciodată asupra oamenilor, deoarece fac parte din *Il Proibito*. Cele Interzise erau puține, dar aveau consecințe grave.

În această lume, libertatea de a alege se număra printre cele mai elementare legi ale naturii, dincolo de noțiunile de magie albă sau magie neagră, prin urmare nu trebuia *niciodată* luată în derâdere sau tratată cu lipsă de respect, motiv pentru care vrăjile de adevăr erau prohibite. Folosea povestea Sofiei Santorini drept avertisment ori de câte ori îi puneam la îndoială regulile stricte.

Totuși, nu toate vrăjitoarele din comunitatea noastră împărtășeau părerea *nonnei*. Când sabatul s-a desființat, unele familii – precum cea a prietenei mele, Claudia – au urmat de bunăvoie calea artelor întunecate, fără să-și ascundă alegerea. Ele credeau că magia înseamnă magie și că poate – și trebuie – să fie întrebuințată oricum consideră de cuviință orice vrăjitoare.

Sânge, oase; practicanții artelor întunecate susțineau că toate elementele reprezintă instrumente viabile. Vittoria a încercat să folosească o astfel de logică pe *nonna* când aveam vreo cincisprezece ani, însă a ajuns să fie responsabilă cu spălatul toaletei timp de o săptămână întreagă.

— Plănuiești să te furișezi din restaurant pentru a sărbători ziua de mâine?

Antonio a terminat de tăiat în cubulețe bucata de mozzarella și, conștiincios, a început să se ocupe de busuiocul proaspăt.

— Poate. În funcție de câți clienți avem și de cât de târziu se face. Sincer, s-ar putea să merg direct acasă și să încerc niște rețete noi ori să citesc.

— Ah! O tânără atât de evlavioasă, care citește Cartea Sfântă!

— Îhî.

Am zâmbit, cu ochii fixați asupra tocătorului. Romanul la care ajunsesem pe la jumătate *era* într-adevăr o carte bună[1], dar pur și simplu nu era însăși Cartea Sfântă. M-am abținut să-i povestesc despre ultimul capitol citit – cel în care eroul și-a arătat iubirea în nenumărate moduri inventive și uluitoare din punct de vedere fizic. Teoretic, presupun că virilitatea lui *putea* fi considerată miraculoasă. Cu siguranță aș deveni o credincioasă a așteptărilor imposibile.

— Ai activități distractive planificate împreună cu membrii frăției?

— Distracția este subiectivă. Probabil că vom fi undeva lângă docul plutitor, făcând lucruri foarte serioase și sfinte.

Nu mă îndoiam de asta. După ce mama lui murise subit vara trecută, Antonio surprinsese pe toată lumea când plecase

[1] Joc intraductibil de cuvinte. În original, *the Good Book* se referă la Cartea Sfântă, Biblia (n. tr.).

de acasă și își începuse viața religioasă. Faptul că putuse să se concentreze pe reguli stricte îl ajutase să-și plângă mama. Antonio se simțea mult mai bine acum, așa că m-am bucurat pentru el, chiar dacă schimbarea înlătura de-a pururi posibilitatea ca noi doi să fim împreună.

— Ia! am zis și i-am înmânat pâinea. Taie asta, iar eu o să condimentez mâncarea.

Am pus roșiile tăiate cubulețe într-un castron, apoi am adăugat bucățile de mozzarella și busuiocul. Într-o succesiune rapidă, au urmat alte ingrediente: câteva picături de ulei de măsline, niște usturoi tocat și un vârf de sare de mare. Deoarece pâinea nu era prăjită și membrii frăției nu urmau să o mănânce imediat, am strecurat și puțin oțet balsamic și am amestecat compoziția. Nu avea chiar aspectul dorit, însă era mai important ca mâncarea să aibă gust bun și să nu las pâinea să se înmoaie.

— Cum a fost călătoria ta? l-am întrebat. Am auzit că ai fost nevoit să potolești zvonurile despre metamorfi.

— Ah, da, ereticii care au venit aici din cartierul Friuli după Inchiziție spun niște povești interesante. Războinici măreți, ale căror spirite le părăsesc trupurile sub formă de animale pentru a proteja recoltele de forțe răuvoitoare, chiar s-au întors! a pufnit el. Cel puțin aceasta a fost povestea care mi s-a împărtășit în satul în care am fost trimis. Sătenii sunt convinși că există o adunare de spirite care învață de la o zeiță căi de a se proteja de forțele răului. E greu să pui capăt vechilor credințe.

Mi-a întâlnit privirea, iar în ochii lui am întrezărit o lume asuprită de necazuri.

— *Nonna* ta nu este singura care crede că au sosit demonii.

— Eu...

Pe coridor s-a auzit o voce prea joasă pentru a desluși cuvintele. Antonio și-a dus un deget la buze. Oricine se afla acolo a

vorbit din nou, puțin mai tare. N-am avut sorți de izbândă nici a doua oară, dar nu părea prietenos. Mâinile mi-au bâjbâit pe masă în căutarea unui cuțit. Din umbre s-a desprins o siluetă cu glugă, care a păşit în cameră şi şi-a întins încet braţele spre noi.

— Păgânilor-*r-r*!

Toate firele de păr de pe corp mi s-au ridicat ca o armată de strigoi. Avertismentele *nonnei* despre demoni au fost înlocuite cu cea mai înrădăcinată teamă a mea: vânătorii de vrăjitoare. Mă găsiseră. Şi nu aveam cum să folosesc magia în faţa lor sau a lui Antonio, fără să mă demasc.

Am sărit înapoi atât de repede, încât m-am împiedicat de fuste şi m-am izbit de coşul cu provizii. Argintăria a zdrăngănit pe podea. Sticla cu oţetul meu balsamic special s-a spart.

Antonio şi-a strâns degetele în jurul unui rozariu de lemn, care fusese ascuns sub robele lui, şi a făcut un pas în faţă, punându-se între mine şi intrus.

— În numele lui Iisus Hristos, îţi poruncesc să dispari, demonule!

Deodată, silueta s-a aplecat şi... a chicotit. Teroarea a încetat să-mi mai curgă prin vene, înlocuită îndată de furie. M-am îndepărtat de perete, cu o privire ameninţătoare.

— Vittoria!

Râsetele gemenei mele au încetat, iar ea şi-a aruncat gluga pe spate.

— Nu mă băga în seamă! Îmi reamintesc ce faţă ai făcut, şi totul e chiar şi mai amuzant a doua oară.

Antonio s-a retras cu paşi lenţi, încruntându-se la mizeria de la picioarele noastre, cioburi şi pete de oţet. Am inspirat adânc şi am numărat în tăcere până la zece.

— N-a fost amuzant. Şi din cauza ta mi-am spart sticla cu oţet balsamic!

Vittoria a tresărit când a observat bucățile de sticlă împrăștiate pe podea.

— O, Emilia! Îmi pare foarte rău!

A traversat încăperea mică și m-a strâns cu putere în brațe.

— Drept răzbunare, când ajungem acasă, poți să spargi parfumul meu preferat de salvie albă și lavandă.

Am răsuflat lung. Știam că vorbea serios; avea să îmi înmâneze fără să ezite sticla și să mă urmărească cum o fac țăndări, dar nu aveam să aleg niciodată calea răzbunării.

— Mă mulțumesc cu un pahar din amestecul tău de vin și *limoncello* în schimb.

— Voi face o carafă întreagă!

Mi-a sărutat zgomotos ambii obraji, apoi a dat din cap către Antonio.

— Ești foarte intimidant când îndeplinești toată treaba aia cu porunca Domnului, frate Antonio. Dacă aș fi fost un demon, sunt convinsă că aș fi fost alungată înapoi în Iad.

— Data viitoare te voi stropi cu apă sfințită. Voi arde Diavolul din tine.

— Hmm. S-ar putea să fie nevoie să aduci un ulcior pentru ca asta să funcționeze, mai ales dacă îl invoc aici.

El a clătinat din cap, apoi s-a întors spre mine.

— Ar trebui să plec; frații mei au nevoie de ajutorul meu ca să se pregătească pentru ziua de mâine. Nu-ți bate capul în privința oțetului vărsat – voi reveni mai târziu să curăț. Îți mulțumesc din nou pentru mâncare, Emilia! După festival, voi călători pentru o vreme ca să pun capăt altor zvonuri superstițioase, dar sper să te văd când mă întorc.

La nici două secunde după ce a plecat, sora mea idioată a început să danseze prin cameră, prefăcându-se că îl sărută pasional pe Antonio, am presupus eu.

— O, Emilia! Sper să te văd când mă întorc. De preferat goală, în patul meu, strigând numele Domnului.

— Încetează! am spus eu, îngrozită, lovind-o scurt și cu putere. Probabil că încă te poate auzi!

— Bun, a zis ea, legănându-și sugestiv șoldurile. Poate că îi va da câteva idei. Nu-i prea târziu pentru el să părăsească frăția. Nu există nicio lege sau vreun decret care să spună că, odată ce a devenit un om al bisericii, trebuie să rămână așa pentru totdeauna. Există *multe* modalități mai interesante prin care un bărbat poate găsi credința. Poate că te poți îmbăia în apă sfințită și să-i arăți.

— Ce blasfemii rostești! Ești groaznică!

— Iar *tu* ești incredibil de îmbujorată. De ce să nu-i spui ce simți? Sau poate ar trebui pur și simplu să-l săruți. După felul în care se uită la tine, mă îndoiesc că ar protesta. În plus, cel mai rău lucru care se poate întâmpla este ca el să-și preaslăvească într-un mod de-a dreptul profund și poetic ordinele religioase, iar tu va trebui să-l sugrumi cu rozariul.

— Haide, Venus! Ai făcut-o destul pe peștitoarea pentru o zi!

Am luat-o de mână și am ieșit în grabă din cameră, ușurată să găsesc coridorul gol.

Nici urmă de Antonio. Sau de vreun alt membru al sfintei frății. Slavă zeiței! Am luat-o la goană pe holurile întunecate și ne-am oprit din alergat abia când mănăstirea a devenit o pată în noapte.

În bucătăria noastră de acasă, un lăcaș cu adevărat primitor și confortabil, Vittoria a strâns ingredientele pentru băutura promisă: portocale roșii, *limoncello*, vin roșu și o sticlă

de prosecco. Din locul meu de la blat am urmărit-o cum le-a adăugat pe toate, metodic, într-o carafă. O cupă din ceva, un strop din altceva, câteva coji zaharisite – magia îi strălucea cel mai puternic atunci când prepara poţiuni şi parfumuri, transpuse adesea în băuturi. În asemenea momente, de altfel puţine la număr, era complet serioasă, şi-mi plăcea la nebunie să o văd cum se pierde în proces, îmbătată de fericire pură.

A început să taie portocalele, iar feliile mi-au lăsat gura apă. Asta era, de departe, băutura mea preferată – sursa de inspiraţie a Vittoriei era sangria, care în ultimii ani devenise destul de populară şi-n Franţa, şi-n Anglia. Unele familii engleze care se mutaseră în Palermo îşi aduseseră şi reţetele, dezvoltând istoria noastră deja eclectică. *Nonna* ne povestise că spaniolii fuseseră de fapt influenţaţi de un vin cu mirodenii din Roma Antică numit *hippocras*. Indiferent de origine, pur şi simplu iubeam gustul sucului de portocale amestecat cu vin şi bulele acidulate create de prosecco.

Vittoria a introdus o lingură în compoziţie, a amestecat energic, apoi a gustat-o înainte să-mi toarne un pahar plin până la buză. A înhăţat sticla de *limoncello* şi mi-a făcut semn să urcăm scările.

— Grăbeşte-te, Emilia, înainte să se trezească cineva!

— Unde ai fost mai devreme?

Într-o tăcere desăvârşită, am închis uşa dormitorului în urma noastră.

— *Nonna* a fost la un pas de a folosi tot uleiul nostru de măsline ca să vadă dacă răul şi-a găsit sălaş în Sea & Vine şi, dacă i-ar fi stat în putere, probabil şi-n restul insulei.

Vittoria s-a prăbuşit pe saltea, cu sticla de *limoncello* în mână, şi a zâmbit larg.

— Îl invocam pe Diavol. Secretele sale mi-au fost şoptite de un tom străvechi, şi am decis să-l iau drept soţ. Te-aş invita la nuntă, dar sunt destul de sigură că această ceremonie are loc în Iad.

I-am aruncat o privire tăioasă. Dacă nu voia să-mi spună adevărul, treaba ei. Putea să-şi ascundă oricât de mult dorea povestea de dragoste secretă cu Domenico.

— Trebuie să încetezi să mai atragi atât de multă atenţie asupra ta!

— Sau altfel ce? Vor veni *Malvagi*-i să-mi fure sufletul? Poate pur şi simplu îl voi vinde eu însămi demonilor.

— Sau altfel lucrurile se vor sfârşi tragic pentru familia noastră. Două fete au fost ucise săptămâna trecută. Ambele erau vrăjitoare. Antonio a spus că locuitorii din ultimul sat pe care l-a vizitat vorbeau despre metamorfi. Acum nu-i momentul să iei în derâdere numele Diavolului. Ştii cum reacţionează oamenii. Mai întâi sunt vizaţi metamorfii, apoi demonii şi pe urmă este doar o chestiune de timp până când vine rândul vrăjitoarelor.

— Ştiu.

Vittoria a înghiţit nodul dureros din gât şi s-a uitat în altă parte. Am deschis gura să o întreb ce căutase la mănăstire, dar când s-a întors din nou spre mine, un licăr năstruşnic i-a luminat ochii.

— Deci, te-ai delectat cu vreun vin deosebit sau cu ceva spirtoase speciale în ultima vreme?

Am renunţat la interogatoriu.

„Vin deosebit sau spirtoase speciale" era codul ei pentru „simţ vrăjitoresc supranatural".

Vittoria folosea adesea codul pentru a discuta subiecte pe care doream să le ascundem de fiinţe umane sau de bunici băgăcioase. M-am cuibărit în pat, cu spatele lipit de pernă şi

genunchii trași la piept. Înainte să-mi spun povestea, am șoptit o vrajă de tăcere pentru a ne tăinui vocile.

— Păi, noaptea trecută am visat o fantomă...

— Stai! m-a întrerupt sora mea, care a pus sticla de *limoncello* deoparte ca să-și ia jurnalul, cu stiloul în mână și călimara pregătită. Povestește-mi totul! Până la cel mai mic detaliu. Cum arăta fantoma? Ai văzut vreun contur luminos sau vreo umbră strălucitoare, ori a fost mai degrabă o senzație neobișnuită? Ți-a vorbit? Când s-a întâmplat asta, chiar în momentul în care ai adormit sau mai târziu în noapte?

— Aproape dis-de-dimineață. Inițial, am crezut că sunt trează.

Mi-am savurat băutura și i-am povestit despre visul straniu – despre vocea distorsionată a unui posesor fără trup, cu șoaptele sale mult prea joase pentru a distinge orice altceva în afara unor sunete ce mă duceau cu gândul la limbajul fără noimă al viselor –, crezând că totul nu fusese decât o descătușare a imaginației mele bogate și nu primul semn al ororilor ce aveau să vină.

TREI

Am scos repede scheletele peștilor pentru supă, ignorând scrâșnetul înăbușit al oaselor. Eram cu toții ocupați până peste cap cu pregătirea cinei, când mi-am dat seama că-mi uitasem coșul la mănăstire. Deoarece era o zi sfântă, iar mulțimile se îmbulzeau pe străzi, trebuia să aștept până la închiderea restaurantului Sea & Vine pentru a-mi recupera lucrurile.

Poate era o binecuvântare de la zeiță. Din moment ce membrii frăției aveau să fie plecați ca să sărbătorească *La Santuzza* – Micul Sfânt –, nu trebuia să-mi fac griji că o să-l văd pe Antonio. *Chiar* nu voiam să mă întâlnesc cu el după șaradele umilitoare ale Vittoriei de noaptea trecută. Deși era îndrăzneață și obraznică, cei din jur o adorau pentru felul ei de a fi și scăpa aproape de fiecare dată din orice încurcătură. Din păcate, era o abilitate pe care încă nu o stăpâneam.

M-am uitat la sora mea, care fusese nefiresc de tăcută toată dimineața. Ceva o tulbura. După ce, cu o seară în urmă, îi povestisem visul meu, a existat un moment în care fusesem încredințată că urma să-mi mărturisească tot ce avea pe suflet. Să aibă încredere în mine.

Dar, în loc să vorbească, pusese jurnalul deoparte, se întorsese cu spatele la mine și se culcase. M-am întrebat dacă se certase cu iubitul ei secret. Poate că trebuiau să se întâlnească la mănăstire, iar el nu apăruse.

— Știu că vom fi ocupați în seara asta, a spus Vittoria deodată, strecurându-se cu forța în gândurile mele, dar trebuie să plec puțin mai devreme.

Nonna a trecut repede pe lângă mama, care pregătea căni de espresso pentru a le servi alături de desert, și a ridicat pe blatul din bucătărie un coș de răchită plin cu melci mici, dând din cap spre geamăna mea.

— Ia de aici! Fierbe-i pentru *babbaluci*[1]. Dar nu prea mult, a adăugat ea, lovind mâna Vittoriei. Nu vrem să se transforme în cauciuc.

Am ridicat din sprâncene, așteptând ca *nonna* să-i interzică surorii mele să plece, însă nu a zis nimic. În timp ce Vittoria fierbea câțiva melci odată, bunica a tocat usturoiul și a pus pe foc o tigaie cu ulei de măsline. Curând, ne-am intrat toate în ritm, iar eu am înlăturat temporar din minte orice o deranja pe geamăna mea în favoarea îmbunătățirii supei mele de pește. Aveam de gând să o conving să-mi spună totul mai târziu.

Vittoria a scos melcii, apoi *nonna* i-a adăugat în ulei și usturoi, i-a prăjit puțin și i-a asezonat la final cu sare, piper și pătrunjel proaspăt. A binecuvântat în șoaptă farfuriile, mulțumind alimentelor pentru bogatele substanțe hrănitoare, iar melcilor, pentru sacrificiu. Un lucru mărunt și nu neapărat magic, dar jur că făcea mâncarea să aibă un gust mai bun.

— Nicoletta? a strigat *nonna*.

Mama și-a pus ultima tavă de desert deoparte și și-a aruncat un șervet de pânză peste umăr.

---

[1] Tocană de melci siciliană (n. tr.).

— Du-i fratelui tău acest castron de *babbaluci* și spune-i să meargă afară și să ofere o lingură oricui pare flămând! Se va forma mai repede coada.

Și avea să atragă mai mulți oameni în *trattoria* noastră. Poate că *nonna* nu folosea magia *direct* asupra clienților, însă poseda un talent aparte în arta ispitirii ființelor umane, ademenindu-le înăuntru prin folosirea propriilor simțuri împotriva lor. De îndată ce aveau să simtă mirosul de usturoi prăjit, urma să ne trezim cu mesele pline de clienți înfometați.

După plecarea mamei, *nonna* și-a îndreptat lingura de lemn în direcția noastră.

— Ați văzut cerul azi-dimineață? Era la fel de roșu ca sângele Diavolului. E o noapte nefastă de umblat pe afară. Rămâneți în spatele ușilor închise și lucrați la grimoarele voastre – coaseți-vă coada-șoricelului în căptușeala fustelor. Sunt multe de făcut acasă. Vă purtați amuletele?

Am scos-o pe a mea de sub corset. Vittoria a oftat, apoi mi-a imitat gestul.

— Bun! Nu le-ați scos, nu-i așa?

— Nu, *nonna*!

Am ignorat privirea pătrunzătoare a surorii mele când am simțit-o ațintită asupra-mi. Teoretic, nu mințeam. *Ea* își scosese amuleta când aveam opt ani – eu mi-o lăsasem în jurul gâtului. Din câte știam, niciuna dintre noi nu o mai dăduse jos vreodată pe a sa.

Nonna a tras adânc aer în piept, părând liniștită.

— Slavă zeiței pentru asta! Știți ce s-ar întâmpla în caz contrar.

— Lumea noastră se va preschimba în coșmaruri și cenușă.

Vittoria și-a ținut brațele drepte, ca și cum ar fi fost un demon care se mișca lent, și s-a împleticit înainte.

— Diavolul va cutreiera liber. Ne vom îmbăia în sângele nevinovaților, iar sufletele noastre vor ajunge în Iad, blestemate pentru eternitate.

— N-ar trebui să le superi pe zeițele care au trimis semne, Vittoria. Amuletele i-ar putea elibera pe prinții-demon. Dacă nu cumva îți dorești să fii responsabilă pentru sosirea *Malvagi*-lor în acest tărâm, aș ține seama de avertismente.

Orice scânteie de umor rămasă a părăsit îndată chipul surorii mele. Vittoria a trecut la următorul lot de melci, încleștându-și degetele în jurul *cornicello*-ului. Am înghițit în sec, bântuită de o amintire, rememorând urletul scos de acel câine al Iadului în puterea nopții, cu atâta vreme în urmă. Cu siguranță *nonna* se înșela – avertismentul ei aducea mai mult a superstiție. Diavolul era întemnițat și nicio creatură nu putea părăsi tărâmul său demonic. În plus, bunica ne spusese întotdeauna că amuletele nu pot fi *unite*. Nu le lăsasem să se atingă, doar o ținusem pe a surorii mele cât încă o purtam pe a mea. Prinții Iadului se aflau unde le era locul. Niciun demon nu cutreiera pământul. Totul era bine.

Totuși, când bunica s-a întors cu spatele la noi, eu și Vittoria am schimbat o privire lungă, fără să rostim niciun cuvânt.

PATRU

M-am uitat pierdută la mănăstirea întunecată, conștientă că nu puteam scăpa de sentimentul că mă urmărea la rândul ei, îndeaproape, precum o creatură cu colții dezveliți într-un rânjet feroce și disprețuitor. Un semn în sine că superstițiile *nonnei* reușiseră până la urmă să mă înspăimânte. Cu excepția cazului în care o vrăjitoare puternică aruncase o vrajă nemaiauzită până acum pentru a însufleți calcarul și sticla, era doar o clădire goală.

— *Grazie, nonna!* am spus în șoaptă, fără să-i fiu nici măcar puțin recunoscătoare.

M-am îndreptat către o ușă de lemn ascunsă în adâncul umbrelor. Balamale groase de fier au scârțâit în semn de protest când m-am strecurat înăuntru. Undeva, deasupra capului, o pasăre și-a luat zborul dintre căpriori[1], fluturându-și aripile în ritm cu bătăile neliniștite ale inimii mele.

Mănăstirea Capucinilor[2] se afla la mai puțin de doi kilometri de restaurantul nostru și se număra printre cele mai

[1] Bârne încrucișate sau grinzi de lemn care fac parte din scheletul acoperișului unei case (n. tr.).

[2] Ordinul Fraților Capucini este un ordin călugăresc catolic, o ramură a franciscanilor. Denumirea „capucini" provine de la obiceiul călugărilor de a purta glugi (*cappucio*). De asemenea, inventarea băuturii *cappuccino* a fost atribuită călugărului capucin Marco d'Aviano, prezent

îndrăgite clădiri din Palermo. Nu datorită arhitecturii, ci datorită catacombelor adăpostite îndărătul zidurilor sale sfinte. Îmi plăcea destul de mult la lumina zilei, dar nu puteam înlătura fiorul rău prevestitor ivit odată cu lăsarea întunericului. Acum, că era complet pustie, o presimțire sinistră mi-a acaparat cu violență simțurile. Până și atmosfera părea tensionată, de parcă lumea înconjurătoare și-ar fi ținut răsuflarea în așteptarea vreunei descoperiri malefice.

Avertismentele *nonnei* cu privire la demoni au continuat să mă bântuie pe măsură ce mă furișam pe coridoarele mănăstirii tăcute, hotărâtă să înfrunt cu mult curaj sentimentul tot mai puternic de groază. *Chiar* nu voiam să mă gândesc la monștri, să-mi imaginez cum acei hoți de suflete cu ochi roșii ne invadau orașul, mai ales când eram singură.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am parcurs iute un coridor întunecat, cu mumii aliniate de-a lungul pereților. Fuseseră așezate în picioare, îmbrăcate în veșminte alese chiar de ele, unele haine datând de sute de ani.

În timp ce mă grăbeam, am încercat să le ignor privirile goale și lipsite de viață. Era cea mai rapidă cale către odaia în care îmi uitasem coșul și am blestemat frăția pentru dispunerea înfiorătoare.

Deși acest aspect nu a deranjat-o niciodată pe sora mea. În copilărie, Vittoria voia să spele și să pregătească trupurile celor decedați. *Nonna* nu îi privise cu ochi buni fascinația față de morți, gândindu-se că ar putea duce la o obsesie pentru *le arti oscure*. Eu, una, avusesem sentimente contradictorii în privința subiectului, dar părerea mea nu contase până la urmă;

---

la eliberarea Vienei de sub asediul otoman din 1683, despre care se presupune că ar fi diluat cafeaua turcească cu cremă de lapte, creând astfel primul „cappucino" (n. tr.).

pentru sarcina respectivă, frăția o alesese pe prietena noastră, Claudia.

În după-amiezile rare când nu lucram toate și puteam să ne plimbăm pe plajă, culegând scoici pentru Binecuvântările Lunii, Claudia ne împărtășea povești despre cum apăruseră mumiile. Îmi mișcam încontinuu degetele de la picioare în nisipul cald, încercând să scap de pielea de găină, însă Vittoria se apleca înainte, cu o sclipire flămândă în ochi, râvnind după fiecare fărâmă de informație oferită de Claudia.

Iar acum mă străduiam din răsputeri să uit acele povești morbide.

Undeva, mult deasupra mea, am zărit o fereastră întredeschisă, care îi permitea brizei puternice să năvălească pe coridor. Mirosea a pământ răscolit și sare, ca și cum o furtună amenința să izbucnească în orice clipă. *Fantastico!* Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fug până acasă prin ploaie.

M-am deplasat iute prin întuneric. Din moment ce ambele capete al coridorului lung erau luminate de o singură torță, umbrele stăpâneau o mare parte din drumul pe care-l aveam de parcurs. Cu coada ochiului, am surprins o mișcare și am înlemnit. *Eu* mă oprisem din mers, dar sunetul pânzei atingând ușor piatra a continuat să se audă mai bine de o bătaie de inimă înainte să fie stins de o tăcere deplină. Cineva sau *ceva* se afla aici.

Întregul meu trup fremăta, însuflețit de diferite emoții. Am clătinat din cap. Deja îmi era frică de *Malvagi*, așa că mintea îmi juca feste. Probabil că era Vittoria. Din nou. Înarmată cu puțina bravadă de care dispuneam, m-am silit să mă întorc, cercetând coridorul împânzit de mumii tăcute și vigilente în căutarea surorii mele.

— Vittoria?

Cu ochii larg deschişi aţintiţi asupra umbrelor, aproape că am ţipat când una a format o siluetă mai bine conturată, care s-a ridicat din spatele mumiilor.

— Cine-i acolo?

Orice ar fi fost, nu a răspuns. M-am gândit la zvonurile menţionate ieri de Antonio şi, involuntar, mi-am imaginat un metamorf ascuns în întuneric. Mi s-au ridicat firele de păr de pe braţe. Puteam să *jur* că am simţit privirea cuiva fixată asupra mea. Un avertisment scurt mi-a răsunat în minte. Pericolul pândea prin apropiere. *Nonna* avusese dreptate – era o noapte nefastă de umblat pe afară. Mă gândeam cât de repede puteam să ies din mănăstire când aripi au fluturat deasupra mea, lovindu-se de căpriori. Am răsuflat uşurată. Nu exista nicio apariţie sau vreun metamorf mitologic, ori vreun demon care mă urmărea. Doar o pasăre mică şi rătăcită. Probabil că o speriasem mai tare decât m-a înspăimântat ea pe mine.

M-am retras încet pe coridor şi mi-am croit drum către următoarea încăpere, ignorând frisoanele care îmi încătuşau oasele. Am intrat valvârtej în odaia în care îmi uitasem coşul şi l-am înhăţat, vârându-mi proviziile înapoi, cu mâinile tremurând necontenit.

— Pasăre proastă!

Cu cât îmi strângeam mai repede lucrurile, cu atât mai grabnic puteam să o iau pe Vittoria de la festival şi să mergem acasă. Apoi urma să împrumutăm o sticlă de vin şi să ne târâm în pat, bând şi râzând împreună de proclamaţiile sumbre ale *nonnei* despre Diavol, în siguranţa camerei noastre călduroase şi confortabile.

Sunetul unei cizme târşâite pe piatră m-a făcut să înlemnesc pentru a doua oară. Nu se putea confunda cu cel scos de aripile unei păsări. Am rămas acolo, abia îndrăznind să respir

în tăcerea mistuitoare. Am întins mâna spre *cornicello*, căutând alinare.

Apoi, cu o voce joasă, ceva a început să mă cheme. Încet și insistent; un zumzet silențios pe care nu l-am putut ignora. Și nu pentru că nu încercam, zeița mi-e martoră. Nu era un sunet întocmai fizic, ci mai degrabă o senzație neobișnuită în adâncul stomacului. De fiecare dată când voiam să fug, zumzetul devenea tot mai intens, mai poruncitor.

Cu mâna liberă, am apucat strâns mânerul cuțitului din coș și am pășit în vârfurile degetelor pe coridor, oprindu-mă în fața fiecărei încăperi ca să ascult. Inima îmi bătea năvalnic, în tandem cu fiecare mișcare a picioarelor. Dacă nu reușeam să mă calmez, eram pe jumătate convinsă că s-ar putea opri complet.

Am mai făcut un pas, apoi încă unul, fiecare mai greu decât precedentul. M-am încordat, conștientă că pulsul mi-o luase la galop, dar din întuneric nu a mai răsunat niciun alt sunet. De parcă, îmboldită de teamă, mi-aș fi închipuit zgomotul de mai devreme. Dar *senzația* aceea...

Am urmat-o în continuare, tot mai adânc în mănăstire.

La capătul următorului coridor, m-am oprit brusc în fața unei încăperi cu ușa întredeschisă. Orice mă chemase se afla acolo; am simțit-o. O smucitură lăuntrică ușoară, din adâncul ființei mele, o invocare în fața căreia nu aveam nicio șansă de a mă împotrivi. Nu știam ce fel de magie era în joc, dar cu siguranță am perceput-o.

Am dat drumul amuletei și, cu inima parcă împietrită în piept, incapabilă să mai bată, m-am furișat înăuntru, nevăzută, precaută în legătură cu orice mă ademenise aici. Talentul meu de a mă strecura nedetectată îmi atrăsese întotdeauna mustrări din partea *nonnei*, dar, în acest moment, părea mai mult o binecuvântare decât un blestem.

Înăuntru mirosea vag a cimbru amestecat cu ceva metalic şi parafină arsă. A durat o clipă pentru ca vederea să mi se acomodeze, dar, odată ce acest lucru s-a întâmplat, mi-am înăbuşit un suspin, întrebându-mă cum de nu-l observasem. Poate că neclintirea lui supranaturală era de vină.

Acum, că eram conştientă de prezenţa lui, nu mi-am putut desprinde privirea de la el. Întunericul mă împiedica să-i disting prea bine trăsăturile, însă părul lui avea o nuanţă apropiată de cea a onixului, un negru aproape dezmierdat de irizaţii efemere, ca aripile unui corb în lumina soarelui. Era înalt, puternic şi bine clădit, ca o statuie a unui războinic roman, deşi veşmintele îi aparţineau unui gentilom elegant.

Însă ceva în legătură cu el mă îndemna să nu părăsesc adăpostul oferit de umbre, o nelinişte apăsătoare la posibilitatea de a fi detectată.

Se înălţa ameninţător deasupra unui trup înfăşurat în giulgiu. O mulţime de poveşti mi-au asaltat deodată mintea. Poate că dragostea vieţii lui murise înainte ca ei doi să-şi fi putut trăi viaţa îndelung visată, iar el era supărat pe lume. Poate că murise liniştită în somn. Sau poate că ea era vrăjitoarea ucisă despre care pomenise *nonna* cu o zi în urmă.

Cea al cărei cadavru fusese descoperit în oraşul nostru.

De îndată ce gândul a prins contur, m-am simţit ca şi cum o găleată cu apă rece ca gheaţa fusese turnată peste mine. Am pus capăt fanteziilor care îmi asaltau mintea şi m-am concentrat mai mult asupra încăperii. Ochii mi-au fost atraşi de o varietate stranie de lumânări, toate pe jumătate stinse şi aşezate cu grijă într-un cerc în jurul altarului de piatră unde se afla cadavrul. Purtate de o adiere delicată, urme înmiresmate de cimbru mi-au asaltat din nou simţurile.

Părea ciudat ca un bărbat, mai exact o ființă umană, să pună lumânări și să ardă ierburi. Mi-am adus aminte de aroma de cimbru simțită cu o seară în urmă, curioasă dacă el fusese aici în timp ce eu și Antonio găteam la câteva camere depărtare.

L-am fixat cu privirea, cu inima bătându-mi năvalnic în piept și încercând să stabilesc dacă el era sursa magiei care îmi atrăsese inițial atenția. Mă cam îndoiam de acest lucru. Nimic nu-mi dădea ghes spre el, însă nu puteam afirma asta și-n privința încăperii. Fără nici măcar un avertisment, presiunea aerului s-a schimbat deodată, dar într-un mod greșit, de rău augur, ca și cum exista o distorsiune în spațiul înconjurător. Până și umbrele păreau să se încline, supuse, într-un consimțământ tăcut.

Da, cum să nu! Era un gând ridicol. Mai întâi, demoni fantomă invizibili mă urmăreau pe coridoare, iar acum asta. Nu exista nimic amenințător în dorința unui tânăr de a-și lua rămas-bun de la fata pe care o iubea. Nici să plasezi lumânări în jurul unui cadavru nu era atât de ciudat. Mulți oameni le aprindeau în timp ce se rugau la zeii lor. Încă o dată, mintea mea...

Deodată, el s-a aplecat brusc, apropiindu-se de cadavru, iar mâinile i-au trecut razant peste zona aflată deasupra inimii. Am așteptat ca el să tragă giulgiul și să-și sărute pentru ultima oară iubita, însă când și-a retras mâna de sub pânză, degetele îi erau murdare de sânge. Lent, ca și când ar fi fost prins în transă de vreun Diavol, și-a dus acele degete la gură și le-a *lins*. Pentru o clipă, m-am holbat năucită, incapabilă să procesez ceea ce văzusem.

Totul înăuntrul meu a fremătat și a încremenit. Frica și furia s-au aliat cu înflăcărare când în sfârșit am înțeles sentimentul de mai devreme, acea senzație greșită, de rău augur.

Avertismentele mi-au răsunat în minte, zguduindu-mi trupul, un cor de țipete despre demoni însetați de sânge, dar mânia

necontrolată mi-a suprimat orice urmă de raţiune. Aceasta nu era o creatură a nopţii, născută din întuneric şi lumina lunii, aşa cum susţinea *nonna*. Acest monstru cu desăvârşire uman pătrunsese în catacombe şi comisese cea mai oribilă faptă dintre toate: gustase din sângele morţilor. În loc să ţin cont de toate avertismentele pe care bunica ni le repetase la nesfârşit de când ne născuserăm, sperând că nu vom fi atât de grele de cap încât să le ignorăm, am ieşit din ascunzătoare, ţipând de parcă *eu* aş fi fost o creatură sălbatică a nopţii.

— Opreşte-te!

Fie de la tonul poruncitor al vocii mele, fie, mai probabil, de la ţipătul strident care mai că mi-a spart timpanele, străinul a sărit în spate câţiva paşi, într-o mişcare atât de fulgerătoare, încât aproape că am ratat-o. Mai era ceva ciudat... ceva... Mi-am apucat *cornicello*-ul şi m-am concentrat asupra aurei lui; nu avea o *luccicare* de culoarea lavandei, ci scânteia în diferite nuanţe de negru, împânzită cu pete de aur. Mi-a adus aminte de cuarţul din titan al *nonnei*. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător.

Privirea i-a fugit de la cuţitul de bucătărie pe care-l ţineam la cadavrul de pe altar, calculându-şi probabil următoarea mişcare. Pentru prima dată, am remarcat pumnalul din mâna lui. Un şarpe de aur, cu ochi de culoarea lavandei, stătea încolăcit în jurul mânerului, cu colţii la vedere. Era frumos! Malefic! Mortal!

Preţ de o bătaie de inimă, am crezut că îl va îndrepta direct spre inima mea.

— Stai departe de ea, l-am avertizat, făcând un pas mic în direcţia lui, sau voi ţipa suficient de tare, încât să-i chem pe toţi *fratelli* din clădire!

Era o minciună. Toţi membrii frăţiei plecaseră să-şi îndeplinească datoriile faţă de Santa Rosalia. Din câte ştiam, nu

mai era nimeni în mănăstire în afară de noi. Din moment ce ne aflam în adâncul catacombelor, nimeni nu avea să-mi audă țipetele dacă avea să mă atace. Însă nu eram lipsită de apărare.

Mâna mi-a alunecat din jurul amuletei și s-a îndreptat spre creta binecuvântată de lună pe care *nonna* insista să o purtăm în buzunarele secrete ale fustei, pregătită să cad în genunchi și să desenez un cerc de protecție. Avea să funcționeze împotriva unei ființe umane la fel de bine precum m-ar fi protejat de orice amenințare supranaturală. Am ezitat, nesigură dacă era un vânător de vrăjitoare; în acest caz, folosirea magiei mi-ar fi dezvăluit secretul.

El a deschis gura să spună... orice ar fi spus o persoană după ce a fost prinsă lingând sânge de la morți, dar ochii i-au coborât pe zona de lângă pieptul meu. Privirea i-a fost atât de intensă, de fierbinte, încât aproape că mi-a dat foc rochiei. Gustase sânge, apoi avea obrăznicia să se uite la mine de parcă aș fi fost o altă delicatesă trimisă în această lume numai pentru plăcerea lui. Sau era asta...

— Mincinoaso!

Avea o voce profundă, aspră și totodată elegantă. Părea o lamă zimțată învelită în mătase. Mi s-au ridicat toate firele de păr de pe brațe.

Înainte să dezlănțui un torent de blesteme, a făcut ultimul lucru la care mă așteptam; s-a răsucit pe călcâie și-a fugit. În graba lui de a pleca, pumnalul său cu șarpe a zdrăngănit pe podea. Fie nu a observat, fie nu i-a păsat. Am așteptat, cu cuțitul de bucătărie îndreptat în fața mea, respirând greu. N-am auzit pași în retragere, doar un trosnet ușor precum cel scos de foc. A apărut și a dispărut prea repede pentru a fi sigură.

Dacă avea să atace din umbre, plănuiam să mă apăr prin orice mijloace necesare, indiferent dacă gândul mă îngrețoșa.

A mai trecut un moment. Apoi altul. Am tresărit, speriată de pulsul bubuitor din urechi, dar atentă la orice sunet ce ar putea trăda apropierea unor paşi.

Însă nu am distins nimic în afară de bătăile frenetice ale inimii mele.

Nu s-a întors. Am luat în considerare ideea de a-l urmări, dar am constatat că nici răsuflarea, nici picioarele mele tremurânde nu cooperau. Mi-am coborât ochii, curioasă ce-l neliniştise atât de tare, şi mi-am văzut *cornicello*-ul scânteind în întuneric. Cum...

Chemarea tăcută a revenit în forţă, îndemnându-mă stăruitor să ascult cu atenţie. Am împins şoaptele în cele mai întunecate colţuri din subconştient. Nu mai aveam nevoie de alte distrageri. Au fost necesare câteva secunde bune pentru a-mi încetini pulsul înainte să-mi dau seama că trupul de pe altar nu se afla în locul în care membrii frăţiei aduceau cadavre recente pentru a fi spălate şi pregătite pentru mumificare.

De fapt, odaia nu părea să fie folosită pentru ceva anume. Am cercetat-o dintr-un capăt în altul, observând stratul gros de praf. În afară de altarul de piatră aşezat în centru, era o simplă odaie cioplită din calcar. Nu existau nici rafturi, nici lăzi. Nu era un spaţiu de depozitare. Mirosea a mucegai şi a aer stătut, de parcă ar fi fost închisă vreme de sute de ani şi deschisă abia recent. Putregaiul avea un iz mult mai puternic decât mireasma slabă de cimbru de mai devreme. Fiori înţepători, neplăcuţi, şi-au croit drum din partea de sus a şirei spinării până la degetele de la picioare. Acum, că străinul dispăruse, nu mai era nicio îndoială că acel cadavru mă chema. Ceea ce nu era niciodată un semn favorabil. Nu avusesem până acum plăcerea să vorbesc cu morţii, iar gândul nu mi s-a părut prea

atrăgător acum. Am vrut să fug şi în *niciun* caz să mă uit sub glugă, dar nu am putut.

Am strâns cu putere cuţitul şi m-am forţat să mă apropii de cadavru, supunându-mă voinţei acelei chemări tăcute şi insistente, în timp ce-mi blestemam cu fiecare pas conştiinţa. Înainte să mă uit la trupul neînsufleţit, am înhăţat pumnalul străinului de pe podea, înlocuind micul cuţit de bucătărie. Greutatea lui îmi oferea o consolare măruntă. Dacă depravatul băutor de sânge se întorcea, aveam o armă mult mai bună cu care să-l ameninţ.

Mai puţin tulburată, atât cât se putea în condiţiile date, m-am întors către cadavrul acoperit şi am cedat în cele din urmă chemării sale. Nu i-am permis niciunei temeri să mi se furişeze în inimă când i-am smuls giulgiul de pe faţă.

Am tăcut preţ de o răsuflare înainte ca ţipătul meu să spulbere liniştea mănăstirii.

CINCI

Magia este o entitate vie; se hrănește din energia oferită. Ca toate forțele naturii, nu este nici bună, nici rea – pur și simplu, devine într-un anume fel în funcție de intenția posesorului. Dacă îi oferi dragoste, prosperă și crește. Dacă îi oferă ură, îți-o va întoarce înzecit.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Fața la care mă holbam îmi oglindea gestul. Ochi căprui, păr castaniu, piele măslinie bronzată atât de soare, cât și de descendența noastră comună. Am întins mâna, îndepărtând o șuviță de păr de pe fruntea Vittoriei, apoi am retras-o brusc, surprinsă de căldura care încă persista.

— Vittoria? Poți să te miști?

Avea ochii goi, fixați în tavan. Am așteptat să clipească, apoi să pufnească în râs. Niciodată nu reușea să-și înăbușe chicotele pentru mult timp.

Vittoria însă nu s-a mișcat. Nici eu n-am inspirat sau expirat. Am stat acolo, uitându-mă de sus la ea, prinsă undeva între

negare și teroare. Nu reușeam să înțeleg ce vedeam dinaintea mea. M-am tras de păr. O văzusem cu o oră sau două mai devreme.

Asta trebuia să fie încă una dintre farsele ei idioate.

— Vittoria? am șoptit, sperând să primesc un răspuns.

Secundele s-au transformat în minute. Ea se uita fix, fără să clipească. Poate că era inconștientă. Am întins din nou mâna și am scuturat-o puțin.

— Te rog! Mișcă-te!

Chiar și cu ochii deschiși, părea atât de liniștită, întinsă pe altar și cu giulgiul tras până sub bărbie. Ca și cum ar fi fost într-o transă profundă, iar un prinț avea să sosească în curând și s-o trezească îndată cu un sărut. Am simțit un junghi dureros înăuntrul meu. Acesta nu era un basm. Nimeni nu venea să rupă vraja morții. Dar *eu* ar fi trebuit să fiu aici pentru a-mi salva sora.

Dacă aș fi plecat mai devreme de la restaurant, poate că aș fi putut face ceva pentru ea. Poate că fiara aceea ucigașă m-ar fi luat pe mine în schimb. Sau poate ar fi trebuit să insist ca ea să o asculte pe *nonna* și să rămână acasă. Aș fi putut să-i spun bunicii despre amulete. În fața mea se aflau o sută de opțiuni diferite, dar eu nu făcusem nimic. Poate dacă... închideam ochii ca să domolesc valul de întuneric care îmi străbătea trupul.

Ceea ce doar înrăutățea lucrurile.

Cu siguranță era doar o altă o închipuire îngrozitor de vie pe care o creasem – era imposibil să fie adevărat. Totuși, când mi-am deschis din nou ochii, nu puteam nega că Vittoria era moartă.

Picături cădeau constant și, treptat, m-au smuls din gândurile mele. Părea un sunet atât de straniu, atât de obișnuit! Cu

toate acestea, m-am concentrat intens asupra sa. M-a ajutat să suprim zumzetul și șoaptele insistente pe care încă le auzeam.

Poate că erau primele semne de nebunie.

Apoi picăturile s-au rărit. Absența lor însemna ceva. Nu mă puteam gândi la asta acum. Șoapta nefirească a căpătat în cele din urmă o tonalitate prea joasă pentru a fi auzită, de parcă orice ar fi provocat-o se îndepărtase foarte mult.

Un suspin adânc a curmat tăcerea tot mai apăsătoare. A durat un moment până să-mi dau seama că de la mine venise.

Odaia s-a învârtit până când aproape că m-am prăbușit. Geamăna mea! Cea mai bună prietenă! *Moartă!* Nu aveam să mai bem, să râdem ori să ne plănuim viitorul. Ea nu avea să mai ia niciodată în derâdere superstițiile *nonnei* sau să țâșnească vreodată din umbre. Gata cu certurile și împăcările! Nu avea să mă mai îmboldească să fiu mai îndrăzneață sau să mă încurajeze să-mi urmez visurile. Nu știam cine să fiu sau cum să trăiesc fără ea.

— Nu!

Am clătinat din cap, refuzând categoric să accept situația. La mijloc erau magie și ceva vicleșuguri. Vittoria nu putea fi moartă. Era tânără, pătimașă și atât de plină de *viață*! Vittoria dansa cel mai mult la festivaluri, slăvea cel mai vocal luna și pe zeița nopții și a stelelor, și făcea pe oricine să se simtă precum cel mai bun prieten al ei. Nu o recunoșteam pe această persoană nemișcată și tăcută.

Printre lacrimi, i-am îndepărtat complet giulgiul. Purta o rochie albă, ca o ofrandă, din mătase fină cu broderie de dantelă. Nu o mai văzusem până acum. Nu eram sărace, dar cu siguranță nu ne permiteam așa ceva. Doar dacă nu economisese în ultimele veri.

Corsetul delicat era distrus, *cornicello*-ul lipsea, iar...

Am țipat. Inima îi fusese smulsă din piept, lăsând în urmă o gaură înfiorătoare, cu margini crestate. Era adâncă, neagră, purpurie și atât de nefirească, încât știam că, nici dacă aș mai trăi o mie de ani, nu mi-aș putea șterge imaginea din memorie. M-am holbat la sânge, înțelegând în sfârșit sursa picăturilor neîncetate. Se adunau sub trupul ei și se scurgeau de pe altar.

Era atât de mult sânge! Părea... Am căzut în genunchi, iar tot conținutul stomacului mi-a urcat pe gât. Am vărsat iar și iar, până când nu a mai rămas nimic.

Apoi am închis ochii, însă imaginea din spatele pleoapelor era mult mai cumplită. Am inspirat adânc, răsuflare după răsuflare, fără să reușesc însă să-mi diminuez amețeala. Acum, că văzusem sângele, simțeam doar mirosul metalic al morții. Era pretutindeni, pătrunzând peste tot. Frigul și căldura îmi încătușau pe rând trupul.

Am alunecat înainte și am ajuns pe piatră, cu mâinile și picioarele întinse în lături. Am încercat să mă împing în sus, însă am căzut din nou, acoperită de sângele surorii mele gemene. M-am ghemuit într-o parte, înfricoșată. Eram prinsă într-un coșmar. Urma să mă trezesc în orice clipă, mai mult ca sigur. Doar coșmarurile nu durau la nesfârșit. Trebuia să rezist până dimineață.

Apoi totul avea să fie bine.

Nu sunt sigură cât timp am stat acolo, tremurând și plângând pe podea, dar trecuse cel puțin o oră. Sau de două ori pe atât. Poate chiar mai mult. Aveam nevoie de ajutor.

Nu că putea cineva să o mai salveze pe Vittoria.

Cu brațe vlăguite, am reușit în cele din urmă să mă ridic. M-am uitat lung la sora mea, însă nu puteam accepta realitatea dinaintea ochilor mei.

Ucisă!

Cuvântul a răsunat prin mine precum un dangăt vestitor de moarte. Frica şi-a croit drum cu forţa prin iţele disperării. Sora mea fusese ucisă. Trebuia să mă duc după ajutoare. Trebuia să ajung într-un loc sigur. Trebuia să... Am trecut lent lama străinului de-a lungul palmei şi mi-am ţinut mâna însângerată peste cadavrul surorii mele.

— Jur pe viaţa mea că îl voi face pe cel răspunzător pentru moartea ta să plătească, Vittoria!

M-am uitat pentru ultima oară la ea, apoi am fugit de parcă sufletul meu blestemat avea să fie următorul furat de Diavol.

ȘASE

Am fost îmbrâncită de petrecăreții care-și vărsau cupele de vin peste tunici și rochii, râzând și încercând să mă convingă să dansez. Să mă las prinsă în mrejele veseliei lor. Să sărbătoresc triumful vieții asupra morții adus de sfântul lor binecuvântat cu atâția ani în urmă.

Amețită, am trecut pe lângă restaurantul familiei, care era cufundat în întuneric, de mult închis peste noapte, și mi-am croit drum spre cartierul nostru. Poalele fustelor îmi erau îmbibate cu numai zeița știa ce. Materialul mi se lipise de glezne și mă mânca îngrozitor. Am continuat să merg, ignorând orice disconfort. Nu aveam dreptul să simt nimic când sora mea nu avea să o mai facă vreodată.

— *Micuța vrăjitoare e complet singură.*

O voce joasă, un simplu șuierat, însă un fior violent mi-a alunecat pe șira spinării de îndată ce am auzit-o. M-am răsucit pe călcâie și m-am uitat nedumerită, cu ochii larg deschiși, pe o stradă goală.

— Cine-i acolo?

— *Amintirile, asemenea inimilor, pot fi furate.*

Vocea se auzea acum din spatele meu. M-am întors brusc, cu inima bătându-mi năvalnic, dar... n-am văzut nimic.

— Nu-i real! am şoptit.

Propria minte mă tachina în moduri cumplite după găsirea trupului mutilat al surorii mele, atâta tot. Din câte se părea, demonul meu fantomă căpătase o voce – un gând atât de absurd, încât nici măcar nu puteam să-l iau în calcul.

— Pleacă!

— *El îşi doreşte să-şi amintească, însă uită mereu. Va veni în curând aici.*

— Cine anume? Bărbatul care i-a făcut asta Vittoriei?

M-am învârtit pe loc, cu fustele fluturându-mi în jurul gleznelor. Nicio fiinţă vie nu se afla pe stradă. De fapt, totul părea înfricoşător de nemişcat, de parcă cineva ar fi suflat cu putere pentru a stinge până şi ultima flacără aducătoare de viaţă. Nu erau lumini aprinse în interiorul caselor. Nu am zărit nicio mişcare, nu am distins niciun sunet. Nu puteam auzi nici măcar agitaţia şi strigătele entuziasmate de la festival.

O ceaţă densă, nefirească, s-a furişat de-a lungul pământului şi mi s-a înfăşurat în jurul picioarelor, aducând cu ea miros de sulf şi cenuşă. *Nonna* ar fi zis că e un semn că demonii cutreieră prin apropiere. M-am întrebat dacă vreo fiinţă umană ucigaşă se ascundea în umbre, stând la pândă cu un cuţit.

— Cine vine? am întrebat pe un ton poruncitor, simţindu-mă tot mai mult ca şi când aş fi fost prinsă într-un coşmar îngrozitor.

Am închis ochii şi m-am silit să revin în prezent, în lumea reală. Nu puteam să cedez acum.

— Când îmi voi redeschide ochii, totul va fi normal!

Şi a fost. Ceaţa sulfuroasă dispăruse, sunetele făcute de familiile adunate în casele lor răzbăteau prin ferestrele deschise,

iar glumele răutăcioase ale participanților beți de la festival răsunau de jur împrejur.

Mi-am masat cu putere brațele și m-am grăbit spre casă. Demoni fantomatici. Voci din neant. O ceață diavolească. Știam exact ce se întâmplă – eram irațională, isterică. Și acum *nu* era momentul. Trupul Vittoriei trebuia să fie adus acasă pentru ritualurile mortuare. Îmi puteam ascunde disperarea și iluziile cât să fac măcar atâta lucru pentru ea.

După alte câteva minute în care m-am silit să înaintez năucită pe străzile cunoscute, m-am trezit în fața casei noastre de piatră și m-am oprit sub pergola acoperită de plumeria, conștientă că nu mă simțeam în stare să formulez cuvintele pe care trebuia să le rostesc. N-aveam nici cea mai vagă idee cum să dau vestea familiei mele.

În câteva momente, toți urmau să se simtă la rândul lor ca și cum ar fi fost frânți și învinși.

De acum încolo, viețile noastre nu aveau să mai fie niciodată la fel. Mi-am imaginat țipătul mamei. Lacrimile tatei. Groaza de pe chipul *nonnei*, știind că toate pregătirile ei pentru a ne salva de rău fuseseră inutile.

Vittoria murise.

Probabil că am țipat sau am scos vreun sunet jos. O fâșie de lumină aurie a tăiat întunericul înainte de a se estompa la fel de repede. *Nonna* aștepta la fereastră. Fără îndoială că stătuse acolo de când se întorsese acasă. Îngrijorată, fără astâmpăr. Avertismentele ei privind Diavolul care agita mările și cerul de culoarea sângelui său nu mai păreau superstiții vechi și prostești.

Ușa s-a deschis larg înainte să termin de urcat treptele cioplite în fața casei noastre și să întind mâna spre clanță.

Nonna a început să clatine din cap, cu ochii înlăcrimați, apoi și-a apucat *cornicello*-ul. Nu trebuia să spun nimic. Sângele care îmi păta mâinile a dezvăluit destule.

— Nu!

Buza de jos îi tremura. Nu mai văzusem niciodată o asemenea disperare şi o teamă atât de răvăşitoare întipărite pe faţa *nonnei.*

— Nu! Nu se poate!

Golul dinlăuntrul meu a devenit mai mare. Toate lecţiile ei, toate vrăjile noastre... În zadar!

— Vittoria e...

Când am înghiţit nodul dureros din gât, aproape că m-am sufocat.

— Ea e...

M-am uitat în jos, la pumnalul cu şarpe pe care încă îl ţineam în mână, dar pe care nu-mi aminteam să-l fi luat. Era oare arma care îi curmase viaţa surorii mele? Mi-am întețit strânsoarea în jurul mânerului.

— Ce s-a întâmplat, *bambina*?

Nonna a aruncat o singură privire pumnalului, apoi şi-a înfăşurat braţele în jurul meu, strângându-mă cu înverşunare la piept.

Mi-am lăsat capul pe umărul bunicii, inspirând parfumul familiar de mirodenii şi ierburi. Faptul că o îmbrăţişam pe *nonna* a făcut ca totul să fie real. Întregul coşmar ascuns de ochii zeiţei.

— S-au adeverit cele mai mari temeri ale tale.

Într-o succesiune rapidă, mi-au trecut prin minte imagini ale surorii mele şi ale inimii ei lipsă, iar orice fărâmă de putere rămasă s-a rupt precum cel mai subţire fir dintre toate, abandonându-mă în braţele întunericului.

ȘAPTE

Oricât m-am străduit să opresc timpul, au trecut trei săptămâni de când îmi îngropasem sora. Trei săptămâni în care stătusem lungită în patul ei, în odaia noastră, plângând cu fața îngropată în cearșafurile care îi pierdeau treptat parfumul de lavandă și salvie albă.

În zilele bune, coboram la parter și stăteam în fața focului din bucătărie, uitându-mă pierdută la flăcări. M-am imaginat cum ard. Nu ca strămoașele noastre pe rug. Un tăciune de furie se aprindea lent în mine, preschimbând persoana care fusesem odinioară în cenușă.

Uneori, mânia mea fierbinte părea să fie singurul semn că sunt încă în viață.

După pregătirea cinei din seara asta, *nonna* a continuat să arunce priviri îngrijorate în direcția mea, mormăind vrăji de sănătate și bunăstare în timp ce răsfoia grimoarul familiei. Nu înțelegea ura care mă mistuia. Nu vedea cât de mult tânjeam după răzbunare.

Răzbunarea devenise acum o parte din mine, la fel de reală și de necesară precum inima sau plămânii. Ziua eram o fiică

ascultătoare, dar, după lăsarea nopții, cutreieram străzile, mânată de o nevoie imperioasă de a repara cumva o greșeală cumplită. Nu găsisem nici măcar un suflet care să-l cunoască pe străinul misterios sau să-i recunoască lama nimicitoare, însă m-am întrebat dacă nu cumva, pur și simplu, nimeni nu *voia* să recunoască nimic de teama răzbunării. Cu fiecare zi, mânia îmi sporea.

Bărbatul cu părul brunet deținea răspunsurile de care aveam nevoie, însă îmi pierdeam puțina răbdare rămasă. Începusem să mă rog zeiței morții și a furiei, făcând tot felul de promisiuni mă ajuta să-l găsesc.

Până acum însă, zeița nu se obosise să-mi ofere îndrumare.

— *Buonasera, nonna!*

Mi-am pus traista plină de cuțite pe blatul din bucătăria casei noastre și m-am trântit pe un taburet. Părinții insistau să petrec în fiecare zi măcar câteva ore în restaurant. Nu ne puteam permite să închidem Sea & Vine mai mult de o săptămână ca să o plângem pe Vittoria. Apoi, fie că vreunuia dintre noi îi surâdea, fie că nu, viața își relua cursul. Mama încă plângea la fel de des ca mine și nici tata nu se descurca mai bine, dar amândoi se străduiau să pară puternici în fața mea. Dacă ei se străduiau, măcar atât să fac și eu, să-mi târăsc picioarele în restaurant și să tai niște legume înainte ca durerea să mă copleșească din nou.

— Emilia, dă-mi ceara de albine și petalele uscate!

Am găsit pe bufet câteva pătrate de ceară și un mănunchi foarte mic de flori uscate. *Nonna* prepara lumânări pentru vrăji și, luând în considerare culorile – alb, auriu și mov-deschis –, lucra la câteva farmece diferite. Unele pentru clarviziune, altele pentru noroc sau liniște.

Niciunul dintre noi nu se bucurase de prea multă liniște luna aceasta. *Polizia* legase uciderea surorii mele de celelalte

două fete. Din câte se părea, şi lor le fuseseră smulse inimile, dar nu existau suspecţi sau piste de urmat. Forţele de ordine jurau că nu se punea problema de o lipsă de efort din partea lor, dar, după întâlnirile iniţiale, încetaseră să mai treacă pe la noi acasă şi pe la restaurant. Încetaseră să mai pună întrebări. Nişte femei tinere muriseră. Viaţa îşi relua cursul. Aşa se desfăşurau lucrurile în lume, cel puţin conform bărbaţilor.

Nimănui nu-i păsa că Vittoria fusese măcelărită ca un animal. Unele bârfe mai meschine sugeraseră chiar că trebuie să fi meritat o astfel de soartă. Cumva, fiind prea îndrăzneaţă, prea încrezătoare sau prea puţin evlavioasă, şi-o căutase cu lumânarea. Dacă ar fi fost doar puţin mai tăcută sau mai supusă, ar fi putut fi cruţată. Ca şi cum cineva ar merita să fie ucis!

Familia mea aproape că a părut uşurată când noi scandaluri au început să anime discuţiile, dornică să jelească, să se retragă din nou în umbre şi să scape de privirile cercetătoare ale vecinilor şi ale poliţiei.

Vânzători băgăcioşi din piaţă au venit la restaurant şi au mâncat la mesele noastre, în speranţa că vor primi veşti noi, dar nu am dezvăluit nimic mulţumită experienţei noastre îndelungate în păstrarea secretelor.

— Claudia a trecut pe aici! a spus *nonna*, smulgându-mă din grijile nesfârşite. Din nou.

Am oftat. Asta însemna că prietena mea era cu adevărat disperată dacă fusese îndeajuns de curajoasă, încât să vorbească direct cu *nonna*. Deoarece familia Claudiei practica artele întunecate şi nu trebuia să ne asociem cu alte vrăjitoare din raţiuni de siguranţă, prietenia noastră de-o viaţă reprezenta o sursă de tensiune pentru ambele familii. O evitasem, un lucru de altfel urât, dar nu eram încă pregătită să plângem împreună şi să ne împărtăşim durerea.

— O să o vizitez în curând!

— Hmm...

M-am uitat la ceaunul atârnat de *nonna* deasupra focului din bucătărie, inspirând amestecul de ierburi. Odinioară, îmi plăcea la nebunie să o urmăresc când își infuza propriile uleiuri. Acum abia mai puteam să asist la rânduială fără să mă gândesc la sora mea și la momentele în care o implorase pe *nonna* să facă un săpun special sau o cremă deosebită.

Vittoria iubea să creeze parfumuri la fel de mult pe cât adoram eu să amestec ingredientele în sosuri. De obicei, stătea unde stăteam eu acum, cu capul aplecat asupra poțiunilor secrete, lucrând sârguincios până când obținea mirosul potrivit. Câteva note florale, un dram de citrice și includea mereu o tentă subtilă de ceva puternic aromat pentru a echilibra compoziția. Striga de încântare și ne punea pe toți să ne dăm cu ultima ei creație până ne săturam de miros. Într-o toamnă, preparase totul din portocale roșii, scorțișoară și rodii și jurasem că nu mă voi mai *uita* niciodată la vreunul dintre ingrediente. Amintirile mă îndurerau prea tare...

M-am îndepărtat brusc de blat și mi-am sărutat bunica.

— Noapte bună!

Nonna a inspirat adânc, de parcă ar fi vrut să-mi ofere un sfat înțelept sau puțină alinare, dar mi-a zâmbit trist în schimb.

— *Buona notte, bambina!* Somn ușor!

Am urcat la etaj, îngrozită de odaia goală și tăcută care odată fusese plină de atâta bucurie și atâtea râsete! Pentru o clipă, m-am gândit serios să îndur o nouă sesiune de tortură și să o urmăresc pe *nonna* cum face lumânări pentru vrăji, dar suferința mi-a îngreunat pleoapele și mi-a străpuns inima.

Mi-am scos rochia de muselină și m-am îmbrăcat cu o cămașă de noapte subțire, încercând să nu-mi amintesc că

Vittoria avea una la fel. Cu o singură diferență: panglicile mele erau de-un albastru iernatic, iar ale ei, roz pal. Aerul înăbușitor al verii promitea încă o noapte agitată în care urma să mă foiesc și să mă răsucesc în pat.

Cu pași mărunți, am mers desculță până la fereastră, apoi am împins-o în sus.

Privirea mi-a trecut dincolo de acoperișuri și m-am întrebat dacă ucigașul Vittoriei era acolo chiar acum, în libertate, pândind o altă fată. În apropiere, puteam să jur că am auzit urletul unui lup. O notă solitară, sfâșietor de tristă, a rămas suspendată în aer, trimițându-mi un fior pe șira spinării.

În graba mea să mă bag în pat, am răsturnat un pahar cu apă. Lichidul s-a prelins peste un loc de care uitasem, un compartiment secret din podea unde Vittoria ascundea diverse lucruri. Mărunțișuri precum flori uscate, biletele de la cel mai recent băiat care o iubea, jurnalul ei și parfumul pe care îl crease.

Am traversat iute odaia, m-am lăsat în genunchi și aproape că mi-am rupt unghiile când am ridicat scândura. Înăuntru se aflau toate obiectele de care mi-am amintit.

Plus un jeton cu o broască încoronată pe o parte și două suluri groase de pergament negru, legate cu același tip de sfoară. Le-am șters pe cămașa de noapte, sperând că nu distrusesem această parte prețioasă din geamăna mea. Mâinile mi-au tremurat când le-am desfășurat. Rădăcini negre mărgineau chenarul, iar cerneala strălucea pe pagina întunecată și neobișnuit de mare. Erau vrăji dintr-un grimoar pe care nu-l văzusem niciodată. Am cercetat cu atenție textul, dar n-am reușit să identific exact pentru ce era folosit. Pe pergamente erau listate ierburi, anumite lumânări colorate și instrucțiuni în latină. Le-am dat deoparte și am tras jurnalul în poală.

Eram dispusă să-mi pun propriul suflet drept garanție că aceste însemnări erau cheia pentru a afla ce pusese la cale – și-n cine făcuse greșeala să aibă încredere – în zilele și săptămânile premergătoare morții ei.

Mi-am trecut degetele peste pielea deteriorată. Amintiri dureroase m-au asaltat pentru simplul fapt că îi țineam jurnalul. Noaptea scria constant în el, consemnând totul, de la fiecare vis straniu pe care îl avusese până la sesiunile de divinație ale Claudiei, observații despre parfumurile ei, vrăji, farmece și rețete pentru noi băuturi. Nu mă îndoiam că îi împărtășise acestui jurnal toate secretele pe care mie mi le ascunsese.

Tot ce trebuia să fac era să îl deschid și aveam să descopăr tot ce trebuia să știu.

Am ezitat. Acestea erau gândurile ei intime, iar eu nu voiam să-i încalc intimitatea, când deja îndurase atât de multe. M-am cufundat într-o tăcere mormântală, gândindu-mă cum m-ar fi îndemnat ea să procedez mai departe. I-am auzit îndată vocea în minte, spunându-mi să nu mă mai gândesc la cădere și, pur și simplu, să sar. Vittoria își asuma riscuri. Lua decizii dificile, mai ales dacă astfel putea să-și ajute familia.

Pentru a afla cine o omorâse, trebuia să-i calc pe urme, chiar dacă o asemenea cale mă punea într-o ipostază neplăcută. Am inspirat adânc și am deschis jurnalul.

Sau aș fi făcut-o, dacă paginile nu ar fi fost lipite unele de altele.

Am tras puțin mai mult, nevrând să-l distrug, dar îngrijorată că apa îl deteriorase cumva. Jurnalul nu a cedat. Mi-am întețit eforturile, folosindu-mi toată puterea, însă nici măcar nu s-a îndoit. M-am dus repede la perete și, după ce mi-am așezat vârfurile degetelor de la picioare pe marginea copertei

din spate, am încercat să-l deschid forțat și... nimic. În minte mi-a răsărit o suspiciune sumbră.

Am rostit în șoaptă o vrajă de dezvăluire și mi-am aruncat puțină sare peste umăr, pentru noroc la descifrarea incantației. Împrejurul jurnalului au apărut pânze de păianjen delicate, într-o nuanță de violet-albastru, ca o încâlceală de liane spinoase. Sora mea îl ferecase cu o vrajă, folosind o formă de magie nemaiîntâlnită până acum.

Ceea ce însemna că știa *exact* cât de periculoase erau secretele ei.

OPT

Vittoria făcuse mai mult decât să cocheteze cu artele întunecate. Nu puteam deschide jurnalul apelând la forță, așa că am încercat o vrajă de deconstruire, am ars ierburi pentru claritate, am aprins lumânări și m-am rugat fiecărei zeițe la care mă puteam gândi, dar jurnalul încăpățânat nu și-a dezvăluit niciunul dintre secrete.

L-am aruncat pe podea și am înjurat. Vittoria folosise o vrajă de care nu mai auzisem. Fără îndoială, își dăduse seama că îi citisem pe furiș jurnalul în urmă cu câteva săptămâni. *Chiar* nu voia să-i cunosc secretul, o constatare care m-a impulsionat și mai mult să aflu de ce.

M-am plimbat dintr-un colț în altul al odăii noastre, urmărind cum soarele răsărea încet. Aveam nevoie de un plan. Acum! În afară de o vrajă de adevăr pe care o foloseam din când în când, nu știam prea multe despre magia neagră și cum funcționează, de fapt. *Nonna* spunea că artele întunecate veneau cu un preț, deoarece luau din ceva în loc să întrebuințeze ceea ce există deja. Eram dispusă să sacrific, fără să stau pe gânduri, orice era nevoie pentru a obține lucrul dorit. Aveam un singur

indiciu important și nicio modalitate de a-l folosi. Doar dacă nu... Am zâmbit când mi-a venit o idee. Nu puteam rupe vraja, dar știam pe cineva care putea să o facă: Carolina Grimaldi.

Carolina era mătușa Claudiei și-și luase nepoata în grijă când părinții acesteia plecaseră în America la un an sau doi distanță. Era foarte pricepută în ce privește artele întunecate și încet-încet o învăța pe Claudia tot ce știa. Nu voiam să-mi implic prietena, așa că am decis să merg direct la sursa cunoștințelor ei. Carolina avea o tarabă în piața aglomerată și, dacă mă grăbeam, erau șanse să o prind înainte să-și deschidă standul.

Am luat o traistă și, după ce am îndesat paginile din grimoar și jurnalul înăuntru, m-am repezit către ușă.

Nonna mi-a ieșit în cale, încruntată.

— Te fugărește Diavolul?

Speram că nu, dar rămânea de văzut.

— Nu din câte știu.

— Bun! Atunci poți sta locului un minut și să-mi spui unde o tulești la ora asta.

— Eu...

Am fost la un pas să îi povestesc totul, dar m-am gândit la sora mea. Vittoria își păstrase cu sfințenie secretele, fiind dispusă să le ia cu ea în mormânt. Trebuia să existe un motiv întemeiat la mijloc.

— Aș vrea să trec pe la piață pentru a lua câteva mirodenii înainte să ne apucăm de pregătirea cinei. Am o idee pentru un sos nou.

Nonna s-a uitat fix la mine, hotărâtă să vadă dincolo de minciuni. Mă privea cu o emoție greu de numit, ceva între dezamăgire și suspiciune. De la moartea Vittoriei, nu prea mă mai arătasem interesată de mâncare și-mi pierdusem creativitatea. Tocmai când mă împăcasem cu gândul că urma să mă

trimită înapoi la etaj cu o listă de farmece la care trebuia să lucrez, s-a dat la o parte.

— Nu întârzia! Sunt multe de făcut!

— *Signora* Grimaldi!

Mi-am ridicat fustele și am alergat pe străzi. Norocul era în sfârșit de partea mea. Am prins-o pe Carolina chiar înainte să traverseze drumul către piață.

Când m-a zărit, femeia și-a protejat fața de soarele dimineții și a pășit pe o alee umbroasă din apropiere.

— Emilia! Îmi pare rău pentru...

— N-am prea mult timp, *signora*! Am nevoie de ajutorul dumitale în legătură cu ceva... delicat.

Am scos jurnalul și am aruncat o privire în jur, asigurându-mă că nu e nimeni prin preajmă.

— Asupra acestui obiect a fost aruncată o vrajă de care n-am mai dat până acum. Speram să-mi spui ce este și cum s-o înlătur.

Carolina s-a îndepărtat puțin, uitându-se îngrozită la jurnal, de parcă acesta ar fi fost o monstruozitate.

— Nimic de pe acest tărâm nu va avea efectul pe care îl dorești tu. Pune-l înapoi unde l-ai găsit, copilă! Însăși prezența lui îi cheamă.

— Pe cine?

— Pe cei Malefici. Această magie duhnește a lumea lor – obiectul vrea să fie găsit.

Am privit-o fix pe Carolina, nesigură dacă *nonna* își dăduse cumva seama de planul meu și ajunsese prima la vrăjitoarea artelor întunecate.

— E jurnalul surorii mele, nu vreo carte a demonilor!

Carolina a dat din cap spre traista mea.

— Arată-mi ce-ai acolo!

Am certat din nou împrejurimile, subtil, apoi am scos paginile de grimoar și i le-am înmânat, urmărind cum toată culoarea i se scurge din obraji.

— Aceasta este o vrajă de invocare.

— Nu... nu înțeleg. De ce ar avea sora mea nevoie de o vrajă de invocare?

— Poate că încerca să controleze un demon.

Am cercetat paginile negre.

— Imposibil! Toți demonii sunt întemnițați în Iad. Așa cum sunt de aproape o sută de ani!

— Asta ți-a spus *nonna* ta? a pufnit Carolina. Du-te acasă și încearcă să invoci chiar tu unul! Vezi ce se întâmplă! Cu excepția cazului în care ai un obiect care aparține unui prinț al Iadului, aceste vrăji ar trebui să invoce doar un demon de rang inferior. Sunt ușor de controlat și-ți furnizează adesea informații pentru mici favoruri sau mărunțișuri. Și te asigur că nu *toți* sunt întemnițați în lumea subterană. Aproape fiecare vrăjitoare – indiferent dacă se roagă zeițelor devotate magiei negre sau albe – știe acest lucru.

M-am holbat la vrăjitoarea artelor întunecate, cu inima bătându-mi năvalnic în piept.

— Sugerezi cumva că sora mea invoca demoni și le cerea favoruri înainte să moară?

— Nu există nicio modalitate de a ști cu siguranță cu ce se ocupa, dar îți garantez că aceste vrăji sunt strict pentru invocare. Mă îndoiesc că un demon a ajutat-o fără vreun fel de învoială la mijloc. Nu sunt tocmai renumiți pentru faptele lor caritabile. Mereu au ceva de câștigat, a adăugat ea, apoi m-a

măsurat din cap până-n picioare, iar expresia i s-a îmblânzit. Uită ce am spus, copilă! Nu încerca să iscodeşti tărâmul demonilor! Indiferent ce făcea sora ta, te asigur că nu vei dori să ai niciun amestec în toată treaba asta.

Avertismentele ei semănau cu cele ale *nonnei*.

I-am mulţumit şi mi-am luat rămas-bun, apoi m-am îndreptat repede spre Sea & Vine. În loc să primesc răspunsuri, mă alesesem cu şi mai multe întrebări. Dacă avea dreptate Carolina, iar vraja din jurnalul Vittoriei nu ţinea de tărâmul nostru, atunci deschiderea lui părea o misiune imposibilă. Doar dacă... O idee a prins treptat contur, una care mi-a făcut pulsul să se întețească. Dacă sora mea *chiar* invocase un demon, poate că-l pusese să-şi folosească magia distinctivă pentru a-şi pecetlui jurnalul. Nu-mi puteam imagina niciun alt motiv pentru care geamăna mea ar invoca un demon.

În pofida poveştilor spuse de *nonna* în copilărie, Vittoria ştia că nu prea credeam în prinţii-demon. Nu eram la fel de sceptică în privinţa demonilor de rang inferior, dar bănuiam că sunt închişi în tărâmul lor, fără nicio cale de scăpare. Ar fi fost modalitatea perfectă ca să se asigure că nu voi dezvălui niciodată secretul pe care era atât de disperată să-l păstreze. Şi intuiţia Vittoriei fusese aproape corectă, cu excepţia unui singur detaliu.

Niciodată nu ar fi putut prezice modul în care moartea ei urma să mă schimbe. Nu exista nimic pe lumea asta sau în următoarea care să mă împiedice să-i găsesc ucigaşul. Şi *aveam* să-l găsesc.

Am reflectat asupra diferitelor teorii, aproape complet distrasă în timpul pregătirii cinei la Sea & Vine. Am tot încercat să gândesc precum sora mea geamănă. Unele idei erau extrem de nebuneşti, altele, mai plauzibile. Dar numai una a ieşit în

evidență, cea pe care am analizat-o cu atenție pe măsură ce ziua părea să nu se mai sfârșească.

Poate pentru că părea atât de... imposibilă. Sau poate pentru că sensul cuvântului îi era străin Vittoriei. Oricare ar fi fost motivul, ideea mi-a rămas întipărită în minte în vreme ce tocam legumele și-mi spălam cuțitele.

Nu mi-a dat pace în drum spre casă.

Sau când m-am schimbat în cămașa de noapte și mi-am periat părul.

M-a bântuit și i-am întâmpinat prezența cu brațele deschise.

Mai târziu, culcușită în pat, am scos din nou paginile de grimoar. Un zâmbet larg mi-a jucat pe buze după ce am studiat textul necunoscut. A fost primul zâmbet autentic de săptămâni bune, la fel de întunecat și de feroce precum îmi fuseseră gândurile în ultima vreme.

Vittoria încercase să invoce un demon, de atâta lucru eram convinsă. Cu cât meditam mai mult la o asemenea posibilitate, cu atât mai hotărât îi acceptam adevărul de netăgăduit. În seara următoare, aveam și eu să invoc unul. Apoi, dacă mergea, urma să închei la rândul meu o învoială. Oferindu-i la schimb o mică favoare, aveam să îi cer să rupă vraja aruncată asupra jurnalului ei. Nu aveam nimic de pierdut – invocarea urma să fie un triumf sau un eșec. Trebuia să-mi las deoparte îndoielile și să încerc, altfel nu aveam să aflu niciodată ce se întâmplase cu sora mea. În acel moment, am luat decizia.

Acum nu mai aveam nevoie decât de niște oase.

Următoarea zi la restaurant a trecut agonizant de lent, însă am reușit să folosesc cu cap timpul petrecut în bucătărie. Am

adunat toate ingredientele trecute pe pagina de grimoar, şi nimeni nu a bănuit nimic. Poate cu excepţia *nonnei*. Bunica a stat cu privirea aţintită asupra mea din cealaltă parte a mesei centrale de lucru, rostind încet incantaţii, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile şi să urzească o vrajă pentru a-mi smulge următoarea idee înainte ca aceasta să prindă rădăcini.

Habar n-avea că făceam planuri de noaptea trecută. Luasem bobocul unei idei şi-o îngrijisem, îndemnând-o să înflorească. Acum era complet dezvoltată. Ştiam ce trebuie să fac.

Aveam nevoie doar de provizii şi de o ocazie.

Nonna ne sfătuise să ne ascundem de *Malvagi*, să ne rostim incantaţiile şi să ne binecuvântăm amuletele în razele argintii ale lunii şi cu apă sfinţită, să nu vorbim niciodată despre cei Malefici în nopţile cu lună plină şi să înfăptuim toate lucrurile demne de o vrăjitoare bună. Altfel, sufletele aveau să ne fie furate.

În cele din urmă, monstrul de care ne temeam nu venise din Iad, ci dintr-o lume a privilegiilor.

Bărbatul acela care se aplecase deasupra surorii mele gemene – cu veşmintele sale elegante şi pumnalul scump – merita să fie pedepsit la fel ca oricine altcineva. Nu putea să ia ceea ce-şi dorea, pur şi simplu, fără să suporte consecinţele. Eram aproape convinsă că oamenilor cărora le arătasem lama o recunoscuseră, însă refuzaseră să ia cuvântul împotriva lui, temându-se de repercusiuni. Poate că era puternic şi bogat, dar dreptatea urma să-l găsească.

Aveam să mă asigur de asta.

Încă nu eram sigură dacă acţionase singur sau dacă se număra printre misterioşii vânători de *strega*, însă nu conta. În noaptea nefastă, doar el se aflase acolo. Mai întâi, aveam să-i dau de urmă şi abia apoi să obţin şi alte informaţii. Dacă

existau mai mulți asemenea lui, urma să gestionez problema la momentul potrivit.

De asemenea, aveam un plan pentru a-mi ține familia în siguranță în timp ce-l căutam pe ucigașul Vittoriei. În locul unei singure învoieli simple, urma să închei două. Mai întâi, aveam să-l pun pe demonul invocat să rupă vraja aruncată asupra jurnalului Vittoriei, iar apoi să-l instruiesc să-l găsească pe misteriosul bărbat cu păr brunet. Din fericire, faptul că mă aflam în posesia pumnalului cu șarpe îmi permitea să recurg la un asemenea vicleșug.

Un demon pe care îl puteam controla era răspunsul la o rugăciune.

Din câte se părea, mă înșelasem mai devreme; zeița morții și a furiei nu-mi ignorase rugămințile. Pur și simplu lăsase timpul să se scurgă în favoarea ei, așteptând să-mi transform disperarea în ceva ce putea folosi. O crenguță părea doar o bucată inutilă de lemn, dar, odată ascuțită, devenea o suliță. Durerea m-a sfâșiat în două, iar furia a unit părțile frânte într-o armă.

Acum sosise timpul să o mânuiesc.

NOUĂ

Atunci când este folosită în mod necorespunzător, magia oaselor poate fi inclusă pe lista artelor interzise. Întrebuințarea oaselor de animale – gheare, unghii, colți, cochilii și pene – îi permite unei vrăjitoare să deschidă o poartă către lumea subterană. Trebuie să fie adunate prin mijloace de o moralitate desăvârșită, nu sacrificate, așa cum presupun majoritatea ființelor umane. Pentru a le valorifica puterea, creează un cerc format din oase și include ierburi și obiecte care-ți reflectă intenția.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Stăteam la intrarea în peșteră, ascultând cum valurile lovesc stâncile de dedesubt, furios și insistent.

În rafale furtunoase, picături sărate săreau peste stâncă, iar fiecare strop îmi înțepa pielea de pe brațe și gât. Poate că apa îmi oglindea starea de spirit. Sau poate că simțea întunericul pergamentului rulat, pe care-l țineam sub braț. Eu, cu siguranță, puteam.

Vrăjitoarele erau legate de pământ și îi canalizau puterile în ale lor. N-aș fi fost surprinsă să aflu că marea se temea de

ceea ce urma să se întâmple – de puterea întunecată pe care mă pregăteam să o dezlănțui asupra tărâmului nostru. Însă eu nu-i împărtășeam grijile. Trebuise să aștept ore-n șir ca *nonna* să adoarmă în sfârșit în balansoar înainte să-mi iau proviziile și să mă furișez din casă. Orice sentiment de îngrijorare care mă sâcâise fusese eclipsat de hotărârea neînduplecată de a-mi duce planul la bun sfârșit.

N-aveam nicio idee cum de ajunsese Vittoria în posesia acestor pagini de grimoar – era un alt mister de adăugat la lista care devenea tot mai lungă –, dar urma să le folosesc în avantajul meu. O pală puternică de vânt m-a împins și mai adânc în cavernă. Când plecasem de acasă, nu fusesem pe deplin sigură încotro mă îndreptam, însă ceva mă atrăsese aici. În copilărie, Vittoria găsea fel și fel de motive pentru ca noi două să ne aventurăm cât se poate de des în această peșteră. Cumva, parcă ar fi fost aici, călăuzindu-mă chiar și acum.

În aerul înmiresmat al nopții, fiori ascuțiți mi-au răvășit pielea asemenea unor gheare.

Mi-am ridicat felinarul și am încercat să nu mă îndepărtez de umbrele care dansau în jurul luminii. A invoca un demon – într-o peșteră umedă și rece, unde țipetele mele nu puteau fi auzite dacă o parte din plan nu mergea bine – nu era întocmai modul cum mi-aș fi imaginat viața în urmă cu trei săptămâni.

Pe atunci, mi-aș fi petrecut cu bucurie nopțile creând noi rețete pentru Sea & Vine. Aș fi citit un roman de dragoste cu scene fierbinți și mi-aș fi dorit ca un anumit *fratello* să-și încalce pentru o noapte jurământul față de Dumnezeu și să mă venereze pe mine în schimb. Asta fusese înainte să găsesc trupul profanat al surorii mele.

Dorințele mele actuale se axau pe două lucruri: să aflu cine îmi ucisese geamăna și de ce.

Ei bine, aveam trei dorințe, dacă îmi puneai la socoteală visul de a-l eviscera pe ucigașul Vittoriei. Totuși, nu era o simplă dorință. Era o promisiune.

Mulțumită că nu existau creaturi care să mă pândească din cotloanele umbrite ale peșterii – cum ar fi șobolani, șerpi ori alte surprize neplăcute –, mi-am așezat felinarul pe o stâncă plată și coșul cu provizii pe pământul bătătorit. Studiasem vraja de invocare până mi se împăienjeniseră ochii, dar oricum am tremurat puțin când am scos obiectele necesare.

Lumânări negre, frunze proaspete de ferigă, oase de animale, un borcănaș cu sânge de animal și puțin aur. Din moment ce nu aveam la îndemână prea mult din ultimul ingredient, am adus cu mine pumnalul cu șarpele de aur. Părea firesc ca lama străinului misterios să fie folosită pentru a-l vâna.

Dacă totul se desfășura fără probleme, un demon de rang inferior urma să fie prins înăuntrul cercului. Știam că nu avea să poată părăsi zona desemnată, însă nu eram tocmai entuziasmată să mă aflu într-un loc întunecat, singură, cu un monstru din Iad. Nici măcar cu unul ușor de controlat și legat prin magie.

M-am uitat din nou peste însemnările scrise cu grijă pe pergament, trăgând de timp. Pentru ca invocarea să aibă succes, trebuia să urmez *cu sfințenie* regulile ritualului. Orice abatere putea dezlănțui demonul pe acest tărâm. Mai întâi, trebuia să fac cercul, alternând lumânările, ferigile și oasele. Apoi, să pun borcănașul cu sânge în interiorul său, departe de margini. Și-n cele din urmă, să invit în mod oficial un demon să mi se alăture, folosind latina, limba lor nativă.

Ultima parte m-a făcut să ezit. Dintre materiile pe care *nonna* încercase să ni le predea, latina fusese cea care mă captivase cel mai puțin. Existau atât de multe cuvinte asemănătoare, dar cu definiții complet diferite. O ușoară schimbare a sensului putea însemna o nenorocire. Totul ar fi fost mai puțin

îngrijorător dacă aș fi posedat cunoștințe mai aprofundate despre artele întunecate. Sau dacă vraja de invocare a Vittoriei includea și o formulă străveche de încredere pe care să o folosesc în loc să indice, pur și simplu, că era nevoie de una în funcție de intenția vrăjitoarei.

Adevărata mea intenție era să aflu cu ce-și ocupase sora mea timpul înainte să moară, apoi să dau de urma persoanei care o ucisese și să-i curm viața. Cu toate acestea, violența și răzbunarea prin vărsare de sânge nu erau chiar cel mai politicos mod de a începe o invocare. În plus, mă îngrijorau repercusiunile unei astfel de căi. Din fericire, mă gândisem foarte bine la ceea ce-mi doream de la demon. Nu voiam să-i ofer șansa de a scăpa din cerc și cu siguranță nu voiam să mă rănească, așa că m-am hotărât asupra următoarei formulări: *aevitas ligati in aeternus protego*. Care se traducea aproximativ prin „Legați de-a pururi în protecție eternă".

De-a pururi părea o idee înțeleaptă când venea vorba să te asiguri că un demon nu poate părăsi cercul. Și dacă era forțat să mă protejeze, nu prea mă putea ataca. Pentru ultima parte a vrăjii trebuia să pregătesc o portiță de scăpare. Din câte se părea, demonii erau creaturi obișnuite cu reguli stricte, obligați să le respecte, așa că dacă îl invitam pe vreunul să mi se alăture, eram nevoită să-mi retrag în mod oficial invitația și să-l trimit înapoi pe tărâmul său. Conform recomandărilor, bunele maniere reprezentau un avantaj, dar nu eram sigură cât de bine mă puteam achita de *această* parte.

Am tras adânc aer în piept.

— În regulă, Emilia! Poți să faci asta!

Cu mișcări lente, am aranjat obiectele într-un cerc. Os. Ferigă. Lumânare. Din pricina lungimilor diferite, arătau ca razele unui soare ocult. Am aprins lumânările și am dat roată cercului,

strângând la piept un craniu de pasăre, ultima piesă necesară ca să-l completez. Am șovăit.

Dacă puneam și acest ultim os în ansamblu, cercul era gata.

Am inspirat, apoi am răsuflat lung. Habar n-aveam ce fel de demon urma să-mi răspundă chemării. Potrivit *nonnei*, unii arătau asemenea ființelor umane, iar alții întruchipau coșmaruri în carne și oase. Nu ne oferise niciodată detalii, ceea ce nu eram sigură că reprezenta o binecuvântare acum. Mintea mea era înzestrată cu un talent aparte când îmi închipuiam creaturi malefice cu colți ascuțiți și gheare încovoiate, care se deplasau înapoi pe mai multe picioare.

Norii au acoperit luna, creând un efect distorsionat pe pereții cavernei. Fiori mi-au alunecat din nou pe șira spinării. Zeița furtunii și a mării nu era mulțumită.

Mi-am coborât ochii și am fixat cu privirea craniul din mână, nesigură dacă mă aflam într-adevăr pe calea corectă. Poate că *trebuia* să sting lumânările, să mă întorc acasă și să mă culc, să uit de demoni, vânători de vrăjitoare și de Diavol. *Nonna* susținea că, odată ce întunericul era invitat înăuntru, necazurile îl urmau la scurt timp.

O imagine mi-a trecut fulgerător prin minte – ochi întunecați scânteind de neastâmpăr, buze cu colțurile ridicate într-o parte – chipul surorii mele. Înainte să-mi pierd curajul, m-am aplecat și am pus iute ultimul os în locul său.

Tăcerea s-a așternut în peșteră, amuțind rugămințile disperate ale mării. M-am strecurat până la marginea cercului, cu borcănașul cu sânge în mână, când o rafală puternică de vânt a cutremurat caverna.

Sute de lilieci au zburat spre mine, într-un cor asurzitor de sunete ascuțite. Am țipat și mi-am ridicat mâinile în aer ca să mă protejez, în timp ce se năpusteau în jurul meu ca o furtună

însufleţită. Un sunet îndepărtat mi-a ajuns la urechi, cel de sticlă spartă. Am căzut în genunchi, protejându-mi capul împotriva atacului, zeci de aripi mici şi gheare trăgându-mă de păr şi zgâriindu-mi gâtul. Apoi, la fel de repede cum apăruseră, liliecii au dispărut, iar în peşteră s-a lăsat din nou tăcerea.

Am inspirat adânc de câteva ori, cutremurată, şi mi-am înlăturat încet câteva şuviţe ciufulite de pe faţă. În timpul scurtului atac, se strecuraseră din împletitura simplă. Bucle lungi şi rebele îmi gâdilau spatele ca nişte păianjeni, înfiorându-mi şi mai mult pielea de găină. Din loc în loc, petale de flori acopereau pământul asemenea unor soldaţi ucişi într-o încăierare pe care nici măcar nu o prevăzuseră. Uitasem că exista un tunel închis chiar în fundul peşterii.

Am strâns din buze, furioasă pe mine însămi. Dacă puteam invoca un demon, puteam să-mi revin după o confruntare cu un stol de lilieci.

Teoretic.

Picioarele îmi tremurau; mi-am îndreptat atenţia spre cercul de invocare şi m-am strâmbat la vederea cioburilor de sticlă scânteind în lumina lunii. Pete de sânge însemnau pământul din jurul cercului, ceea ce nu mă ajuta defel. Trebuiau să fie în *interiorul* cercului ca să ademenească demonul.

— Ai naibii lilieci din Iad!

Nu mai aveam un alt borcan de sânge şi avea să dureze o veşnicie să bat tot drumul înapoi până la restaurant. Vraja trebuia aruncată noaptea şi doar câteva ore mă mai despărţeau de revărsatul zorilor. N-aveam să reuşesc să mă întorc la timp.

Am aruncat o privire prin peşteră, destul de disperată, încât să ucid ceva la nevoie. Firește, acum, că îmi *trebuia* un liliac, un şarpe sau vreo altă creatură, era complet goală. Într-un final, după o sesiune intensă de dat cu piciorul în pietre şi o trecere scurtă şi mormăită la genul de limbaj vulgar care le-ar fi

asigurat o strașnică durere de cap mamei și *nonnei*, am studiat din nou pagina de grimoar enigmatică.

Ce-i drept, instrucțiunile nu specificau că trebuia să fie sânge de *animal*. Te sfătuiau doar să-l folosești.

Am reaprins lumânările și am luat pumnalul cu șarpe, îndrumată de raționamentul că oricum aveam nevoie de armă pentru a completa vraja. Timpul ezitărilor și al întreruperilor se încheiase. Fie că-mi plăcea, fie că nu, dacă voiam să spulber vraja aruncată asupra jurnalului Vittoriei, invocarea unui demon era cea mai bună opțiune dintre toate.

Ignorând durerea, mi-am trecut lama peste partea superioară a antebrațului; urma să gătesc mai târziu, așa că mâinile erau de neatins și nu-mi puteam permite să-mi tai palma. Metalul a strălucit, parcă mulțumit de ofranda primită. Din moment ce nu voiam să mă gândesc prea mult la o lamă tulburător de încântată de un sacrificiu de sânge, mi-am ținut brațul deasupra cercului de invocare și am început să rostesc incantația de îndată ce primele picături au atins podeaua peșterii.

— Prin puterea pământului, a sângelui și a oaselor, te invit pe acest tărâm al ființelor umane! Vino să mi te alături! Fie să rămâi întemnițat în acest cerc până te voi trimite acasă. *Aevitas ligati in aeternus protego.*

Am stat complet nemișcată, așteptând ca pământul să crape sau Porțile Iadului să se deschidă pe neașteptate, ca hoarde de vânători de vrăjitoare să mă atace ori inima să mi se oprească. Nu s-a întâmplat nimic. Apoi, când eram pe cale să reiau incantația, a început. Fumul s-a învolburat în jurul cercului, ca și cum ar fi fost eliberat dintr-o urnă, fără să se răspândească și-n restul peșterii. Părea să pulseze de energie și mi-a mângâiat aproape cu afecțiune mâna. Atingerea m-a făcut să scap pumnalul, și mi-am tras brusc brațul înapoi, strângându-l la piept până când senzația a încetat.

Nu-mi venea să cred ce se întâmplă! Un val mai puternic de întuneric s-a deplasat împrejurul cercului de invocare, ascunzându-i complet interiorul. Din centrul său a răsărit o lumină neagră, scânteietoare. Abia mai puteam respira. Un sunet care îmi amintea de un trosnet de foc în miez de iarnă a precedat sosirea demonului. Reuşisem! Chiar invocasem o creatură din Iad! Dacă reuşeam şi să nu leşin din pricina şocului, atunci era cu adevărat un triumf. În bătăile tot mai năvalnice ale inimii, am aşteptat să se risipească fumul.

Ca şi cum mi-ar fi îndeplinit dorinţa nerostită, o briză fantomatică l-a îndepărtat, dezvăluind un bărbat înalt, cu părul închis la culoare. Stătea cu spatele musculos la mine şi purta doar pantaloni negri, lăsaţi pe şolduri. În viziunea mea, demonii de rang inferior nu arătau nici pe departe aşa. Pielea aurie îi strălucea în lumina lumânărilor, un ansamblu de modele în cerneală scânteietoare spulberând perfecţiunea netedă. Frumuseţea lui era un afront la adresa imaginii preconcepute despre rău. Am presupus că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că nu avea o coadă de şarpe sau coarne infernale.

Demonul s-a rotit pe loc, de parcă s-ar fi acomodat cu locul în care ajunsese. Pieptul şi torsul îi păreau dăltuite în marmură, un indiciu că era mai mult decât iscusit în mânuirea armelor. Ochii mi-au fost atraşi de un tatuaj auriu metalic care pornea undeva, deasupra mâinii drepte, şi i se încolăcea în sus, în jurul braţului şi al umărului. Un şarpe înfricoşător. Nu am avut timp să-i remarc îndeaproape detaliile, pentru că acum stătea cu faţa complet întoarsă spre mine. Când în sfârşit ni s-au întâlnit privirile, am tras adânc aer în piept. Irisuri de-un auriu-închis, cu pete negre, se uitau lung la mine.

Era frumos. Rar. Şi letal. Chiar dacă *nonna* susţinea că ochii le erau însemnaţi de licăriri roşii, ştiam până-n măduva oaselor ce era el.

— Imposibil! am şoptit.

A ridicat o sprânceană. Expresia lui era atât de umană, încât, pentru o secundă, am uitat cum apăruse în peşteră. El nu ar fi trebuit să existe. Totuşi, iată-l aici, hotărât să-mi dea peste cap toate aşteptările. Înalt, întunecat şi clocotind de mânie, într-o tăcere desăvârşită. Nu-mi puteam desprinde privirea de la el, îngrijorată că era fie o născocire a imaginaţiei mele, fie o dovadă de nebunie. Recursesem la artele întunecate. Poate că iluzia efemeră era preţul pe care trebuia să-l plătesc.

Era mult mai uşor să cred o astfel de minciună, în loc să accept că înfăptuisem imposibilul – îl legasem pe unul dintre cei Malefici de acest tărâm.

Ceea ce era foarte, *foarte* rău.

Arăta destul de uman, însă era întruchiparea fizică a unui coşmar.

O creatură nemuritoare a nopţii, care fura suflete şi bea sânge. M-am împotrivit impulsului de a sări departe de cerc şi i-am susţinut privirea în schimb. În ochii lui am întrezărit o furtună pe deplin dezlănţuită. Parcă stăteam pe marginea unui ţărm întunecat, privind apropierea de netăgăduit a fulgerului dansând de-a lungul mării. O scânteie de teamă mi-a alunecat pe şira spinării în timp ce el mi-a întors sfidător căutătura. Nici că aş fi putut fi mai recunoscătoare pentru că-l obligasem totodată să mă protejeze. Din instinct, mi-am ridicat mâna şi mi-am ţinut *cornicello*-ul pentru a mă linişti.

Părea gata să... Oh, *sfântă zeiţă a furiei!* Avea o *luccicare* neagră şi aurie. O mai văzusem o singură dată până acum. Izbită de un sentiment răscolitor de recunoaştere, am dat drumul *cornicello*-ului şi mi-am înhăţat pumnalul de pe podea. Pumnalul *lui*.

Mânerul era la fel de rece precum furia de gheaţă care îmi năvălea acum prin vene.

— O să te ucid! am mârâit, apoi m-am repezit asupra lui.

ZECE

În vâltoarea atacului, oasele s-au împrăştiat. Lama a descris un arc în jos, trasând o linie lungă şi subţire peste pieptul lui dur. Lovitura ar fi trebuit să-i străpungă inima. Şi ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi retras atât de repede. O durere stranie, arzătoare, mi-a izvorât sub piele. N-am vrut să mă gândesc la ce însemna – că poate sângele nostru amestecat pe lama nefirească urzea o vrajă proprie. Sau poate că incantaţia de protecţie funcţiona în ambele sensuri, împiedicându-mă să-i dau lovitura de graţie.

Mi-a smuls pumnalul cu uşurinţă şi l-a aruncat pe pământ.

În secunda următoare, mi-am încleştat pumnul şi am ţintit spre abdomenul lui. Parcă aş fi lovit un perete de stâncă.

Demonul a rămas pe loc, permiţând continuarea asaltului. În timp ce-l atacam cu pumnii şi cu picioarele, tot mai extenuată, el s-a uitat calm prin peşteră, înteţindu-mi furia cu nonşalanţa lui. Cum nu părea prea îngrijorat, m-am întrebat de câte ori fusese invocat şi ulterior atacat. A studiat cercul, apoi atenţia i-a fulgerat în jos, spre mine, atrasă imediat de tăietura recentă de pe braţul meu. Înainte să aibă timp să-şi ascundă reacţia, s-a încruntat uşor.

— De. Ce. Nu. Sângerezi? Monstrule!

M-am dezlănțuit complet asupra lui, atacându-l cu sălbăticie. Ura și mânia mea erau atât de puternice, încât intensitatea lor aproape că m-a subjugat.

Mi-am ridicat privirea la timp să-l văd cum își închide ochii, de parcă s-ar fi bucurat la rândul lui de acele sentimente întunecate. *Nonna* îmi spusese că demonii atrăgeau emoțiile ca un magnet, dându-le voie să se răzvrătească. După expresia lui, începeam să cred că era adevărat.

Dezgustată, am încetat să-l mai lovesc cu pumnii, așteptând să-mi recapăt răsuflarea și să mă adun. Picături de sânge mi-au alunecat pe brat și au picurat pe pământ. Nu proveneau de la el totuși, ci de la tăietura pe care o făcusem ca să-l invoc. Nu-mi păsa dacă sângeram până la moarte dacă îl luam cu mine în Iad.

— Uite un sfat, vrăjitoareo! Dacă strigi „O să te omor", ăsta nu prea mai este un atac surpriză.

A mormăit când i-am dat o lovitură rapidă în stomac. Pumnii mi-au devenit tot mai lenți și lipsiți de forță, însă el nu părea defel afectat.

— Nu vei reuși să mă omori, dar ți-ai îmbunătăți considerabil abilitățile.

— Poate că nu te pot ucide, dar voi găsi alte modalități să-ți provoc suferință!

— Crede-mă pe cuvânt când îți spun că simpla ta prezență reușește să facă asta.

Picături de sânge șuierau în interiorul cercului. Senzația aceea stranie și arzătoare de sub piele devenea de nesuportat, dar supărarea tot mai mare mă împiedica să-i acord atenția cuvenită.

— Ce vrajă ai folosit, vrăjitoareo?

M-am oprit, respirând greu.

— *Vaffanculo a chi t'è morto.*

Nu eram sigură dacă știa exact ce înseamnă insulta, dar trebuie să fi dedus că avea ceva de-a face cu păcatul desfrânării și membrii morți ai familiei. În acest moment, părea la un pas să mă târască în Iad. Deodată, demonul s-a clătinat înapoi, iar o înjurătură i-a scăpat de pe buze.

— *Ce vrajă ai folosit?*

— Păi, având în vedere că ești aici, supărat și incapabil să mă ataci, aș zice că-i vorba de o vrajă de invocare, demonule, i-am răspuns, încrucișându-mi brațele peste piept. Și una de protecție.

De nicăieri, o lumină aurie mi-a fulgerat peste braț, căpătând apoi o strălucire de culoarea lavandei. Un tatuaj în aceeași nuanță de violet – două semiluni identice, dispuse în lateral într-un cerc de stele – mi-a apărut pe antebrațul exterior, arzând aproape la fel de violent ca propria mânie.

Am rămas încremenită, gâfâind, până când în sfârșit mi-a încetat usturimea mistuitoare din braț. L-am urmărit pe demon cum se uită în jos la al lui și scrâșnește din dinți. Din câte se părea, și el simțea acea durere cumplită.

Bun.

— Vrăjitoare cu sânge de demon ce ești! M-ai însemnat!

Un tatuaj pal îi apăruse pe antebrațul stâng, pe pielea care puțin mai devreme fusese curată. Două semiluni într-un cerc de stele. Pentru o clipă, părea că abia putea înțelege că reușisem ceva atât de neimaginat. Sinceră să fiu, nici eu nu eram sigură de ce aveam tatuaje identice, dar preferam să mor decât să recunosc asta în fața lui.

Probabil că era prețul plătit pentru magia neagră pe care o folosisem ca să-l invoc. Aproape că am izbucnit în râs. Când Carolina îmi spusese că vrăjile urmau să invoce un demon

de rang inferior, îmi fusese destul de greu să o cred. M-am întrebat dacă aveam un coşmar – era de neconceput să fi reuşit să invoc *realmente* un prinţ al Iadului. Era necesară mai multă magie decât cea deţinută de mine ca să controlezi o creatură ca el pentru o perioadă bună de timp.

— E imposibil!

— Măcar în această privinţă suntem de acord, a comentat el, întinzând brusc braţul spre mine. Spune-mi formularea exactă a vrăjii! Trebuie să o inversăm înainte să fie prea târziu. Au mai rămas doar câteva minute preţioase.

— Nu!

— N-ai idee ce-ai făcut! Trebuie să ştiu formularea *exactă*. Acum, vrăjitoareo!

Eram aproape convinsă că, în afară de a-l enerva extrem de tare, mă asigurasem că niciunul dintre noi nu avea să sfârşească ucis de mâna celuilalt. Mai mult ca sigur, tatuajele acţionaseră ca un fel de legătură magică. Să o spulber, astfel încât să-mi poată smulge inima din piept, aşa cum procedase cu sora mea, era ultimul lucru pe care aveam de gând să îl fac.

— Incredibil! l-am luat în râs. Ai tupeul să dai ordine când nu eşti tu cel care deţine puterea.

Expresia lui era una de dezgust pur. Speram că o reflecta pe a mea.

— *Eu* trebuie să ştiu cine eşti şi de ce mi-ai ucis sora. Din moment ce nu poţi să te întorci în Iad fără permisiunea mea, îţi sugerez să joci după regulile mele!

Nu puteam fi sigură, dar am simţit o schimbare, urmată de senzaţia tulburător de stranie că puterea lui a alunecat sinuos, m-a înconjurat, apoi a plecat pe furiş. I s-au umflat nările. Demonul se împotrivea cu înverşunare lesei cu care-l prinsesem, străduindu-se să se elibereze. L-am privit în tăcere, cu

buzele curbate într-un zâmbet abia schițat, malițios. Dacă nu mă disprețuise înainte, de acum reușisem să-i câștig înzecit ura. Perfect! Se părea că în sfârșit ne înțelegeam.

— Într-o zi, îmi voi redobândi libertatea și nu voi mai fi prizonierul acestei legături! Gândește-te foarte bine la asta!

M-am apropiat de el, ridicându-mi fața.

— Într-o zi, voi găsi o cale de a te ucide! Gândește-te foarte bine la *asta*! Acum, spune-mi cine ești și de ce ai vrut ca Vittoria să moară.

Mi-a răspuns cu un zâmbet care probabil îi făcea pe bărbați să se scape pe ei; am refuzat să mă predau fricii.

— Prea bine! Din moment ce mă poți ține aici pentru un timp limitat și ai pierdut deja minute prețioase cu tentativa aia jalnică de asasinat, voi juca după regulile tale. Sunt prințul Casei Mâniei, general de război și unul dintre cei Șapte Temuți.

Înainte să pot clipi, mi-a urmărit linia gâtului cu un deget, oprindu-se la vena care îmi pulsa sub piele. O groază pură mi-a străbătut trupul. I-am împins mâna la o parte și am ieșit din cercul de invocare. Abia atunci am observat oasele împrăștiate și m-am grăbit să le pun la loc.

Rânjetul demonului s-a preschimbat în ceva ascuțit și malefic.

— Felicitări, vrăjitoareo! Ai reușit să-mi câștigi toată atenția! Sper că ești pregătită pentru consecințe.

Aroganța părea să i reverse din toți porii. Numai un nesăbuit n-ar fi fost îngrozit de fiara pe care o simțeam pândindu-i sub piele. Emana putere, una amplă și străveche. Nu mă îndoiam că îmi putea pune capăt vieții fără să stea pe gânduri.

Chiar și așa, colțul buzelor mi-a zvâcnit.

Apoi, fără niciun avertisment, m-am aplecat și am început să râd.

Sunetul a răzbătut dintr-un perete-n altul al peșterii, tot mai asurzitor, până când am vrut să-mi astup urechile. M-am prins cu mâinile de stomac, efectiv cutremurată de izbucnirea mea. Poate *chiar* înnebuneam. Noaptea mersese din rău în mai rău, mai repede decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Nu-mi venea să cred că invocasem un prinț al Iadului. Nu-mi venea să cred că existau demoni cu sânge regal. Lumea își pierduse orice fărâmă de logică.

— Mă bucur că moartea iminentă ți se pare atât de amuzantă, a răbufnit el. Va fi cu atât mai satisfăcător să te distrug. Și-ți promit că moartea nu-ți va fi rapidă! Îmi va face o deosebită plăcere să-ți curm viața.

I-am respins cuvintele cu o fluturare a mâinii, de parcă ar fi fost la fel înfricoșător ca o muscă. Puteam realmente să *simt* cum furia i se revarsă în valuri de pe trup și-și croiește șerpuitor drum în mine. Chiar și așa, bănuiam că-și înfrâna puterea. Mult. Un gând neliniștitor.

— Spune-mi, te rog, de ce râzi atât de tare?

M-am îndreptat și m-am șters la coada ochilor.

— Cum, mai exact, ar trebui să-ți spun? Înălțimea Ta? Oh, unul dintre Temuții și Măreții Șapte? Comandantul general al Iadului? Sau prințul Wrath?

Un mușchi i s-a încordat în maxilar.

— Într-o zi, o să-mi spui Îngerul Morții, mi-a răspuns el, fără să-și desprindă ochii din ai mei. Deocamdată, mă voi mulțumi cu Wrath!

UNSPREZECE

Un prinț al Iadului nu-și va dezvălui niciodată numele adevărat în fața dușmanilor săi. Cei Șapte pot fi invocați doar printr-un obiect care le aparține, împreună cu o emoție intensă. Puterile lor sunt legate de păcatele pe care le reprezintă. La seamu, pentru că sunt ființe egoiste, care doresc să te folosească pentru câștigul lor.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

– Wrath?

Nu m-am obosit să-mi ascund tonul neîncrezător. Lăsând deoparte replica extrem de melodramatică „O să-mi spui Îngerul Morții", întreaga noapte obscen de imorală a încetat să mai fie amuzantă când mi-am dat seama ce farsă crudă îmi juca soarta. Nu putea fi adevărat! Mai întâi, fusesem convinsă că e vânător de vrăjitoare și o ucisese pe Vittoria din pricina firii ei supranaturale, doar pentru a descoperi că, de fapt, e una dintre creaturile de care ne ascunseserăm toată viața. Apoi, să-l am la mâna mea pe demonul care îmi omorâse sora și să nu-l pot răni...

Probabil că enervasem *rău* de tot vreo zeiță ca să fiu pedepsită într-un mod atât de cumplit. Numele lui prostesc și toate titlurile pe care le înșirase reprezentau ultima mea grijă, dar furia care îl cuprinsese în timp ce râdeam m-a impulsionat să-l torturez tocmai din acest motiv.

— Asta-i ridicol! Nu am de gând să-ți spun după o emoție[1]. Care este numele tău adevărat?

M-a țintuit cu o privire rece cât i-am recuperat pumnalul.

— Numele meu adevărat nu te privește. O să mi te adresezi folosind titlul Casei mele. Doar dacă nu preferi să-mi spui Înălțimea Sa Regală a Dorinței Incontestabile. Aceasta este întotdeauna o opțiune acceptabilă. Iar dacă vrei să te înclini în fața mea, ești liberă să o faci. Chiar nu m-ar deranja. Puțină lingușeală te duce departe. S-ar putea să-ți acord o favoare și să-ți ofer o moarte rapidă.

Buzele mi s-au curbat involuntar.

— Ești sigur că faci parte din Casa Mâniei? Dacă nu aș ști mai bine, aș spune că ești generalul unui batalion de demoni fără creier, la bustul gol, aparținând Casei Narcisismului.

Expresia lui numai prietenoasă nu era.

— Mă flatezi! Din moment ce compania mea te dezgustă atât de tare, de ce să nu mă eliberezi?

— Niciodată!

— Un cuvânt periculos. Dacă aș fi în locul tău, aș evita folosirea termenilor absoluți. Au tendința să nu-și îndeplinească *niciodată* menirea.

M-am silit să respir. Înainte să-l recunosc, îmi dorisem să capăt răspunsuri. Acum îmi doream să-l ciopârțesc în o mie de bucăți însângerate și să le arunc pe toate rechinilor.

---

[1] Wrath – „mânie" (n. red.).

— De ce mi-ai ucis sora?

S-a plimbat încet în jurul cercului de invocare, testându-i probabil puterea.

— Asta crezi? Că i-am smuls surorii tale inima din piept?

— Stăteai aplecat deasupra cadavrului ei, *lingându-i sângele de pe degete*, bestie revoltătoare ce eşti!

Am inspirat adânc, furioasă, privindu-l cu atenţie, un efort în mod clar zadarnic. Expresia îi era inuman de goală. Nicio emoţie nu îi trăda gândurile. Din instinct, mi-am ridicat mâna şi mi-am strâns din nou degetele în jurul *cornicello*-ului.

— *De ce* mi-ai ucis sora?

— N-am fost eu cel care a omorât-o.

— De ce te-aş crede?

— Moartea ei a fost, într-adevăr, inoportună.

— *Inoportună?*

Am strâns mânerul pumnalului, dezbătând cât de repede aş putea să i-l înfig în inimă înainte să mă lovească la rândul lui. Nu că ar fi făcut-o. De fapt, nici măcar nu ridicase mâna asupra mea cât îl atacasem cu picioarele şi pumnii. Un comportament neobişnuit pentru un demon al războiului. Am clătinat din cap. Trebuia să-i fiu recunoscătoare vrăjii mele de protecţie, nu conştiinţei sale.

— Da, îmi dau seama că trebuie să fi fost îngrozitor de inoportun pentru *tine* să-mi găseşti sora ucisă. Atunci, de ce te aflai la mănăstire?

O lumină aurie slabă şi scânteietoare a ţâşnit în sus şi s-a revărsat înapoi pe pământ, ca o cascadă. Mi-a luat o secundă să înţeleg că demonul îmi răspundea doar din cauza cercului de invocare. Şi, din câte se părea, se împotrivea impulsului. Cuprinsă de îndrăzneală, m-am apropiat de marginea formată din oase şi l-am întrebat din nou:

— Ce căutai acolo, în noaptea aceea?

Ura îi ardea în ochi.

— Am venit pentru sora ta.

— Pentru ce aveai nevoie de ea?

Și-a curbat buzele, însă zâmbetul părea mai degrabă o promisiune de răzbunare decât o urmă de amuzament.

— A încheiat o învoială cu fratele meu. Am venit să mă asigur că își respectă cuvântul.

M-am întors repede, sperând să-mi ascund surpriza. Bănuisem că Vittoria încheiase o învoială cu un demon pentru a-și vrăji jurnalul, dar nu credeam că-l invocase pe unul dintre Malefici. Atenția mi s-a îndreptat spre coșul pe care îl adusesem. Jurnalul surorii mele gemene era ascuns la nici măcar un metru distanță. Carolina spusese că îi chema pe *Malvagi* și m-am întrebat dacă Wrath îl simțea acum. Nu voiam să-și pună mâinile de demon pe orice se afla tăinuit acolo, așa că am decis să nu-i cer să rupă vraja. M-am întors cu fața spre el.

— Care au fost termenii exacți ai învoielii?

— Nu sunt sigur.

Mi-am mijit ochii. Era evident că mințea, dar nu aveam cum să-l forțez să spună adevărul. Doar dacă nu foloseam una dintre vrăjile Interzise. Mai bine nu, prea multă magie neagră pentru o seară! Nu voiam să provoc și mai mult soarta.

— Ce-ai făcut cu inima ei?

— Nimic! a spus el printre dinții încleștați. Era moartă când am ajuns acolo.

Am tresărit. Deși cuvintele nu fuseseră rostite cu o cruzime aparte, adevărul tranșant, mai exact moartea surorii mele, încă durea.

— De ce te preocupă atât de mult formularea exactă a vrăjii?

De data aceasta, răspunsul demonului a venit mult mai lent, de parcă şi-ar fi ales cuvintele cu mare atenţie.

— Pentru a respecta regulile incantaţiei, a spus el în cele din urmă, trebuie să înţeleg pe deplin vraja de protecţie, aşa cum ai numit-o. De asemenea, cunoaşterea formulării mă va ajuta să mă asigur că şi alţii o respectă. În Cele Şapte Cercuri suntem guvernaţi de reguli stricte şi avem sancţiuni severe dacă acestea sunt încălcate.

— Prin „alţii" te referi la mine? l-am întrebat, însă el a clătinat din cap. Atunci, la cine?

— La fraţii mei.

Ştiam că sunt şapte prinţi-demon, dar nu credeam că sunt înrudiţi. Gândul că demonii aveau familii era foarte tulburător.

— Toţi demonii trebuie să se supună acestor reguli sau doar prinţii Iadului?

— Dacă facem schimb de secrete acum, aş vrea să ştiu câte vrăjitoare trăiesc pe această insulă şi numele bătrânelor sabaturilor din toate oraşele. Apoi poţi să-mi spui unde se află grimoarul Primei Vrăjitoare şi voi considera că suntem chit, a glăsuit el, rânjind la vederea dezgustului de pe faţa mea. Aşa mă gândeam şi eu. Dar aş vrea să ştiu partea în limba latină a vrăjii pe care ai folosit-o în seara asta.

Am cântărit beneficiile şi dezavantajele de a-i divulga vraja de protecţie. Nu mă putea răni, atâta lucru era clar. În plus, nici nu se punea problema să o inverseze, doar eu puteam face asta.

— *Aevitas ligati in aeternus protego.*

Pentru o fracţiune de secundă, am crezut că a încetat să mai respire. S-a holbat la mine, cu o expresie aproape îngrozită. M-a cuprins un sentiment profund de satisfacţie. Nu se întâmpla prea des ca o vrăjitoare să-l înspăimânte atât de tare pe un prinţ-demon, îndeosebi pe măreţul demon al războiului.

— Cum, nicio remarcă răutăcioasă? l-am provocat, fără să mă obosesc să-mi ascund tonul îngâmfat. E în regulă, știu că-i o vrajă impresionantă.

— Ceea ce este impresionant este cât de mult te înșeli.

Demonul și-a încrucișat brațele, iar expresia i-a redevenit greu de citit.

— Ignorând încercarea ta nesemnificativă de a folosi magia neagră, îți voi oferi o învoială în schimb. Durata este negociabilă, dar nu și cum o încheiem.

Fața mi-a luat foc. *Nonna* spusese că învoielile *Malvagi*-lor implicau aproape întotdeauna sărutări – că, odată ce își lipesc buzele de ale altcuiva, acea persoană își pierde complet simțurile, tânjind mereu după mai mult, mergând până acolo, încât să-și ofere sufletul pentru a gusta iar din păcatul de care a devenit dependentă. Nu știam dacă legendele conțineau vreun sâmbure de adevăr, dar nici nu aveam de gând să aflu.

— Aș prefera să mor decât să fiu nevoită să te sărut, demonule!

Amuzamentul i-a dispărut aproape complet de pe chip când m-a măsurat din cap până-n picioare. M-a învăluit cu privirea, o cercetare lentă, deliberată, a trupului meu, a posturii mele, a felului în care îi țineam propriul pumnal îndreptat spre inimă. Dacă s-a uitat la oasele albite din jurul nostru, nu le-a aruncat decât o privire trecătoare, superficială. În cele din urmă, când atenția i-a revenit într-un mod aproape anevoios la chipul meu, ceva întunecat pândea în ochii lui, ceva creat în adâncurile tenebroase ale Iadului.

Fiori mi-au șerpuit pe șira spinării, iar pielea m-a furnicat în semn de avertisment. Nu-mi amintea defel de prinții despre care se scria în basme. Nu avea nicio coroană de aur așezată pe cap, peste părul negru, iar brațele lui musculoase

și tatuate numai siguranță nu ofereau. Întruchipa moartea, mânia și focul, iar oricine suficient de nesăbuit, încât să dea uitării amenințarea pe care o reprezenta, urma să fie mistuit de infernul lui.

— Într-o zi, s-ar putea să mă implori să te sărut!

S-a apropiat îndeajuns cât să-l pot înjunghia. Răspândea căldură în jurul lui, în jurul meu. O picătură de sudoare mi s-a rostogolit între umeri și mi-a alunecat pe șira spinării. Am tremurat. Mirosea a mentă și a zile calde de vară – un contrast atât de izbitor cu întunericul emanat de a sa *luccicare*.

— S-ar putea să urăști sărutul. Sau să-ți placă nefiresc de mult. Însă ispita va curge prin venele tale magice, distrugând orice urmă de rațiune. Vei dori să te salvez de chinul nesfârșit, dăruindu-ți tot ce iubești să detești. Și când o voi face, vei tânji după mai mult.

O imagine mi-a trecut fulgerător prin minte: trupul lui lipit de al meu, apăsându-mă de perete, cu piatra la fel de ascuțită ca niște gheare în spatele meu, buzele sale moi, dar totodată nemiloase în timp ce mă gusta, controlând pe deplin sărutul. Îmi simțeam gura la fel de uscată precum oasele din cercul de invocare. Mai degrabă mi-aș fi vândut sufletul decât să fiu cu el.

— Nu-ți face griji! a șoptit el, buzele lui atingându-mi pielea delicată de pe gât.

Am înlemnit. Se mișcase atât de repede, încât nici măcar nu-l văzusem micșorând distanța dintre noi.

— Ar trebui să fii ultima creatură din toate tărâmurile laolaltă pentru ca eu să te doresc, vrăjitoareo. Chiar și atunci, s-ar putea să nu fie de ajuns pentru a mă tenta. Însă îți propun un pact de sânge.

DOISPREZECE

Nu încheia niciodată o învoială cu un demon, dar mai ales cu un prinț al Iadului! Minciunile Malvagi-lor sunt precum zahărul – dulci, însă mortale ori de câte ori sunt consumate într-o cantitate prea mare. Ia seama: foarte puține antidoturi pot fi create pentru o otravă atât de malefică!

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Stătea atât de aproape, încât inima a început să-mi bată năvalnic în piept, un sunet aproape la fel de puternic precum cel al valurilor lovind cu înverşunare stâncile aflate dedesubt. Demonul a zăbovit o clipă înainte să se îndepărteze, de parcă nu numai că ar fi auzit-o la rândul lui, ci l-ar fi şi încântat bătăile ei ritmice şi sălbatice. M-am întrebat dacă îi aminteau de tobele de război şi dacă, dintr-odată, tânjea după focul luptei. Eu cu siguranță o făceam. Prea multe emoții se învolburau înăuntrul meu, făcându-mi decizia deosebit de grea. Posibila învoială a surorii mele cu fratele lui. Pactul de sânge al lui Wrath. Toată această noapte stranie, imposibilă. Abia am

reuşit să accept că Maleficii erau reali, iar acum unul dintre ei stătea dinaintea mea, oferindu-mi o învoială.

— Ei bine? a întrebat el. Îmi accepţi de bunăvoie pactul de sânge?

— Nu te-ai obosit să-mi explici *de ce* mi-l oferi, aşa că răspunsul este nu!

Demonul a inspirat adânc, de parcă simplul fapt de a-i da lămuriri unei vrăjitoare ar fi fost extenuant.

— Conform termenilor vrăjii tale de *protecţie*, trebuie să-ţi garantez siguranţa. Vraja mă împiedică să te rănesc, dar, totodată, mă obligă să te protejez de ceilalţi. O legătură de sânge între noi va avertiza alţi demoni că eşti o membră temporară a Casei Mâniei şi, prin urmare, că nu ar trebui să te omoare sau să te mutileze îngrozitor. Iată! Vei accepta acum legătura de sânge?

Să nu mă mutileze *îngrozitor* nu era acelaşi lucru cu să nu mă mutileze deloc. L-am privit fix, cu buzele strânse. După un minut, am clătinat încet din cap.

— Nu, nu cred că o voi face! Eşti întemniţat aici până când te eliberez şi nu intenţionez să invoc vreun alt demon. Prin urmare, n-am nevoie de *protecţia* ta.

— În primul rând, sunt întemniţat în acest cerc timp de trei zile. Nu până când mă eliberezi. Vraja ta... de protecţie este diferită – adică, din păcate, pentru eternitate acum.

Şi-a rotit umerii înapoi, deşi mişcarea nu părea să înlăture tensiunea din muşchi.

— În al doilea rând, pactul de sânge îmi va permite să simt când te afli în pericol. În lipsa lui, nu-ţi pot garanta siguranţa. Ceea ce înseamnă că voi încălca regulile pe care *tu* le-ai făcut când ai urzit această vrajă.

— Nu mai spune! am comentat pe un ton tăios, acuzându-l nu tocmai subtil că este cel mai jalnic mincinos pe care-l

întâlnisem vreodată. Nimic din toate astea nu contează. După trecerea celor trei zile, te eliberez ca să te întorci în Iad, nu ca să dai o raită prin cartierul negustorilor.

— Pe sângele unui demon pe jumătate mort! Aceasta a fost prima ta vrajă de invocare, nu-i așa?

Mi-a urmărit cu atenție reacția. L-am învrednicit cu o privire dușmănoasă, dar nu am spus nimic pentru a nega acuzația. Demonul a oftat.

— Firește că sunt legat de o novice incompetentă până la sfârșitul lumii. Fă-ne o favoare amândurora și nu-mi accepta oferta! Oricum, aș prefera să nu fiu cățelușul tău.

Mi-am înclinat capul într-o parte.

— Ar trebui să vii ori de câte ori te chem?

— Nu chiar, dar, așa cum am menționat mai devreme, aș ști când ai nevoie de mine.

— De ce vrei să mă protejezi?

— Nu vreau. Dar, datorită vrăjii tale, sunt forțat să o fac, altfel voi risca să mi se diminueze puterile. În consecință, respect termenii. *Unii* dintre noi își acceptă cu eleganță datoria.

Cum să nu! Când suntem constrânși în mod magic.

— Cum funcționează mai *exact* protecția?

— Demonii vor simți legătura și se vor gândi de două ori înainte să te rănească. S-ar putea să nu-i convingă pe toți să nu te omoare, însă i-ar putea face să ezite. Dacă intervin în problemele Casei, s-ar alege cu mânia mea drept pedeapsă, o osândă ce nu le este defel străină.

Oricât de mult uram să recunosc acest lucru, să-l am pe demonul războiului drept înger păzitor nu era nici pe departe cel mai mare ghinion. Nu trebuia să am încredere în el, nici măcar să-mi placă de demon – trebuia doar să am încredere în propriile instincte. În acest moment, îmi spuneau că nu este

ucigașul surorii mele. Eram destul de sigură că acest pact era mai util pentru el, dar, în cele din urmă, aveam să găsesc o modalitate de a-l înclina în favoarea mea. Și chiar dacă nu aveam să reușesc, nu conta. Wrath nu părea să-mi dorească moartea, iar eu trebuia să fiu cât se poate de vie pentru a descoperi ce se întâmplase cu Vittoria.

— În regulă! Îți accept oferta pentru un pact de sânge.

— De bunăvoie? m-a întrebat el, iar eu am încuviințat din cap. Dă-mi pumnalul!

Am ezitat doar o secundă, amintindu-mi de vraja de protecție cu care-l subjugasem. Pentru prima dată de când apăruse în peșteră, a părut entuziasmat când i-am pus lama pe palma întinsă. Înainte să mă răzgândesc, demonul și-a tăiat degetul și a ademenit câteva picături de sânge la suprafață. Rana s-a închis aproape imediat după aceea.

— Nu va trebui... să-l beau, nu-i așa?

S-a uitat scurt în direcția mea.

— Ce fel de povești ți s-au spus despre noi?

Am bolborosit „devianți-malefici-băutori-de-sânge" și, din moment ce nu s-a ostenit să ceară lămuriri, sunt convinsă că m-a auzit.

— Dacă nu cumva îți place să bei sânge, va fi suficient să-l amesteci pe al tău cu al meu.

Țintuindu-l cu o privire scrutătoare, un fel de provocare nerostită, mi-am ridicat brațul care sângera în continuare, iar el și-a apăsat degetul pe rana mea. Părea la fel de dezgustat ca mine. Am scrâșnit din dinți; un pact de sânge cu un demon nu era tocmai modul ideal de a-mi petrece seara, dar iată-ne aici!

— Repetă după mine, eu... oricare ar fi numele tău complet, accept de bunăvoie acest pact de sânge cu Casa Mâniei pentru un termen de șase luni.

— Șase *luni*? am exclamat, smulgându-mi brațul din strânsoarea lui și încleștându-mi pumnii. E absurd! Dacă nu vreau să mă protejezi pentru o perioadă atât de lungă?

Demonul și-a masat tâmplele.

— Ce vrei, de fapt, vrăjitoareo? De ce m-ai invocat?

— Ca să aflu cine mi-a ucis sora.

— Și?

Am șovăit. Inițial, voisem să invoc un demon pentru a rupe vraja aruncată asupra jurnalului surorii mele, însă acum cu siguranță nu-mi doream ca Wrath să știe despre acesta. Cel puțin nu până când nu aflam de ce Carolina spusese că ei vor veni să-l caute.

— E singurul motiv.

— Minți!

— Și tu nu ai făcut-o?

Mi-a respins acuzația cu o mișcare scurtă din cap.

— Faptul că sunt legat de tine mă împiedică să mint. Ar fi... nepoliticos să urzesc minciuni.

— Firește! Oricine smulge inimile dușmanilor săi trebuie să aibă bune maniere.

L-am privit lung, cercetându-l în mod fățiș. Nu aveam de gând să-l cred pe cuvânt fără dovezi.

— Dacă magia nu ți-ar fi legată de vraja de protecție, m-ai răni?

— Dacă ar trebui, da!

Și nu părea să se împotrivească prea mult ideii. Cel puțin știam că spunea adevărul cu privire la faptul că nu poate minți. În loc să-i răspund, întocmai reacția pe care, mai mult ca sigur, o intuia, am așteptat. *Nonna* susținea că poți câștiga multe prin felul în care interpretezi sau folosești în avantajul tău o tăcere deplină. Într-adevăr, el era un demon al războiului, dar

strategia nu reprezenta un concept străin pentru mine. Nu i-a luat mult până să alunge tihna.

— Crezi ce vrei, dar suntem în aceeași tabără, uniți de un scop comun, mai exact acela de a-l găsi pe ucigașul surorii tale.

El și cu mine nu eram în aceeași tabără și nici nu aveam să fim vreodată. Furia a năvălit în peșteră mai rapidă și mai puternică decât vântul care bătea năprasnic acum afară. Demonul mi-a aruncat o privire plictisită, care a făcut să îmi clocotească și mai mult sângele în vene.

— De ce-ți pasă dacă i se face dreptate surorii mele?

— Nu-mi pasă! a spus el. Nu mă confunda cu o ființă umană cu intenții nobile.

— Dacă vrei să am suficientă încredere în tine pentru încheierea unui pact de sânge sau cum s-o numi, trebuie să știu *de ce* îți dorești să afli cine a ucis-o.

A rămas tăcut preț de un minut, părând să ia în considerare ce informații să împărtășească.

— Vreau să-l opresc pe criminal înainte să lovească din nou. O alianță cu tine nu este nici pe departe ideală, însă asta mi-a hărăzit soarta și sunt hotărât să transform orice impediment într-un avantaj. Nu numai că ești vrăjitoare, precum toate victimele de dinaintea surorii tale, dar ești și înrudită cu cea mai recentă dintre ele. La un moment dat, cred că o să-ți poți dovedi valoarea prin scoaterea ucigașului la lumină; prin urmare, aș vrea să simt când ești în pericol, astfel încât să pot elimina amenințarea.

Am deschis gura, însă demonul a ridicat o mână ca să mă oprească.

— Îți voi oferi mai multe detalii doar dacă ești de acord să încheiem o legătură de sânge.

Wrath nu mințea – nu avea de gând să-mi dezvăluie nimic în plus decât dacă îmi dădeam acordul. Se putea să-i aleg de *bunăvoie* oferta, dar nu prea părea că am alte opțiuni. Gândurile mi-au zburat la sora mea – știam exact cum ar fi procedat ea. Am tras adânc aer în piept.

— Îmi vei spune mai multe despre natura relației dintre sora mea și fratele tău?

— Îți voi oferi toate informațiile necesare.

Ce demon înșelător! Toate informațiile „necesare" nu înseamna același lucru cu *toate* informațiile. L-am privit fix, încercând să dau de capăt presimțirii neplăcute tot mai intense dinlăuntrul meu. El pretindea că legătura de sânge făcea parte din vraja de protecție pe care o aruncasem, însă mă îndoiam că asta era tot. Am reflectat la posibilitatea creării unei conexiuni între noi doi. Conform spuselor lui, avea să îl prevină când sunt în pericol, dar nu îmi surâdea ideea ca el să știe unde mă aflu. Poate că demonii aveau reguli și norme de etichetă, însă mie îmi erau necunoscute.

Firește, era posibil ca, în viziunea lui, să duci forțat pe cineva în Iad, pentru a domni acolo o veșnicie, să fie o mare onoare.

— Mai răspunde-mi la o întrebare! am spus. În afara faptului că nu pot minți, ce altceva le este interzis demonilor să facă?

A așteptat câteva clipe înainte să rostească adevărul.

— De asemenea, nu putem intra în casa unei ființe umane fără să fim invitați. Ni se permite să ne folosim puterile, dar nu ca să provocăm vătămări fizice directe. Și, odată invocați, suntem forțați să rămânem pe acest tărâm până ni se retrage invitația.

— Dacă ți-aș retrage acum invitația, ar trebui să pleci imediat?

— Da! Încheiem învoiala?

Părea relaxat şi nonşalant, însă ochii îi erau pătrunzători, tăioşi. Îşi dorea foarte mult să-i accept propunerea. M-am gândit la poveştile pe care ni le spusese *nonna* în copilărie, avertismente îndârjite să nu avem niciodată încredere în cei Malefici. Numele lui Wrath fusese menţionat în mod specific.

Îmi doream foarte mult să semăn mai mult cu geamăna mea, dar ceva mă împiedica să mă schimb.

— Nu, mărite prinţ Wrath! Nu-ţi accept pactul de sânge!

TREISPREZECE

O vrăjitoare nu trebuie să accepte niciodată un pact de sânge cu un prinț al Iadului. Procedând astfel, îi permite celui invocat să aibă o conexiune directă cu ea. Nu este clar cât durează legătura sau dacă poate fi spulberată. Nicicând să uiți: crearea unei legături din dragoste este la fel de periculoasă precum urzirea celor din ură.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Nonna a aruncat o privire la pumnalul legat de șoldul meu, apoi a lovit puiul cu atâta îndârjire, încât ai fi zis că-și imagina craniul cuiva în loc. Confiscasem din nou arma înainte să părăsesc peștera, iar Wrath arătase foarte mult precum bunica acum. Dacă era atât de înfuriată de lama prințului-demon, nici nu-mi puteam imagina cât de supărată ar fi fost dacă ar fi aflat de tatuajul magic identic pe care-l aveam amândoi.

Alesesem o bluză cu mâneci lungi și largi ca să-l ascund. Înainte să mă culc, cercetasem cele două semiluni din cercul de stele. Cerneala strălucea ca lumina lunii. În pofida faptului

că mă lega de Wrath, nu mă supăra atât de mult. Era delicat și frumos.

Poc! Poc! Nonna bătea încontinuu bietul pui, concentrându-și întreaga nemulțumire asupra lui. Cel puțin astăzi specialitatea casei promitea să fie delicios de fragedă pentru clienți. Era bine că unii oameni încă mai aveau poftă de mâncare; eu cu siguranță mi-o pierdusem pe a mea.

Am ignorat felul în care stomacul mi se revolta ori de câte ori mă gândeam la evenimentele de noaptea trecută. Dacă *nonna* descoperea că, pe lângă faptul că îl invocasem pe unul dintre *Malvagi*, fusesem și la o răsuflare distanță de a încheia de bunăvoie un pact de sânge cu unul dintre ei... Am închis ochii și m-am împotrivit impulsului de a mă întinde.

Exista o șansă deloc neglijabilă ca bunica să-i dea pace puiului și să se arunce singură de pe cea mai apropiată stâncă.

Privirea mi-a fugit spre micul ceas fixat deasupra aragazului. Voiam să termin cu servirea cinei și să mă întorc în peștera care îi servea drept închisoare lui Wrath înainte de lăsarea întunericului. În seara aceasta, urma să-i ordon să-mi ofere răspunsurile căutate. Cu excepția statutului său regal în Iad, nu știam nimic despre demon. Ce-i drept, poate că el *era* Diavolul și avea propriile planuri malefice.

Fără să țin cont de misterele din jurul lui Wrath, eram sigură de cel puțin două lucruri. În primul rând, voia să-l găsească pe ucigașul surorii mele și, probabil, să-l omoare, oricine ar fi fost. Iar în al doilea rând, își dorea să formeze o legătură de sânge cu mine. Nu aveam nicio intenție să merg până la capăt cu o astfel de propunere, dar îmi oferea un avantaj excelent, numai bun de folosit pe durata interogării lui. Fratele lui părea interesat să încheie învoieli cu vrăjitoarele și voiam să știu de ce.

Dacă semenii lui demoni nu erau responsabili pentru uciderea surorii mele gemene, atunci vina cădea mai mult ca sigur asupra vânătorilor de *strega*. Putea fi o decizie înțeleaptă să-l am pe Wrath prin preajmă, ca să mă protejeze în vreme ce un oarecare zelot care ura vrăjitoare smulgea inimi din piept. Aveam să îl las pe prințul-demon să se lupte cu el cât fugeam în căutarea unui adăpost. Și dacă se nimiceau unul pe altul în toiul înfruntării? Cu atât mai bine!

Am tăiat ciuperci pentru sos, apoi le-am adăugat în tigaia încinsă de pe aragaz, alături de bucățile de usturoi și hașma care se căleau în unt. Astăzi, munca mea era mecanică, iar bucătăria, odată plină de magie, nu mă mai atrăgea ca odinioară. Nu a ajutat nici faptul că ochii mi se tot îndreptau spre ceas. Nu-mi dădea pace gândul că lăsasem un demon singur întreaga după-amiază. Fie că îl consideram un prinț al Iadului, fie ceva mai rău, el era încă, fără îndoială, malefic.

Înainte să plec din cavernă la revărsatul zorilor, aruncasem o vrajă suplimentară de izolare, o măsură de prevedere care nu îi picase prea bine. Nu mă putea răni datorită incantației de protecție și eram destul de încrezătoare că nu mințea în privința întemnițării sale de trei zile, însă îmi plăcea să iau măsuri de precauție adiționale.

Mai ales când îl înfuriau atât de tare. *Nonna* ne spusese că *Malvagi*-i nu suportă lumina soarelui, așa că intenționam să mă întorc înainte de căderea nopții, în eventualitatea în care vraja mea nu ar fi funcționat sau el ar fi spulberat-o cumva.

Bunica și-a pus făcălețul deoparte și i-a întins mamei platoul cu bucăți bătătorite de pui, pentru a le da bine prin făină, apoi a desfăcut o sticlă de marsala și a turnat într-o altă tigaie încinsă, privindu-mă în tot acest timp cum tăiam și mai multe ciuperci; m-am prefăcut că nu-i observ căutătura iscoditoare.

— În bucătărie, când mintea îți umblă brambura, accidentele nu întârzie să apară, Emilia, mi-a atras atenția, după care și-a șters mâinile și a aruncat prosopul peste umăr. Ai nevoie de o pauză?

Mi-am ridicat privirea, oprindu-mi temporar asaltul asupra ciupercilor.

— Sunt bine, *nonna*! Doar obosită!

Și mai mult decât un pic îngrijorată în legătură cu întâmplările din ultimele 24 de ore. Nu-mi era defel ușor să accept faptul că monștrii din poveștile copilăriei sunt reali. Nu aveau ochi roșii sau degete terminate în gheare ori coarne. Creaturile din Iad erau elegante, regale, cu maniere alese, destrămându-mi complet imaginea despre felul în care răul trebuia să se prezinte lumii. Wrath trebuia să fie o creatură băloasă cu colți, nu o minune fără cămașă pe care orice artist visa să o imortalizeze cu ajutorul pensulei.

— Nicoletta, ai vreun sfat pentru fiica ta?

Nonna a apelat la mama pentru ajutor, însă astăzi era pierdută în propria tristețe. A pus o bucată de pui într-un castron cu făină asezonată cu sare și piper, a scuturat-o, apoi a aruncat-o într-o tigaie deja pusă pe foc. Untul a pârâit, mulțumit de ofrandă, iar câteva picături au sărit în lături.

Mama a luat o altă bucată de pui și a repetat procedura. Totul din memorie, fără nici măcar un gând conștient care să-i ghideze mișcările. Mi-am întors iute capul.

Nonna m-a apucat de bărbie, silindu-mă să-i întâlnesc privirea neclintită.

— Orice ai tot căutat cu lumânarea, pune-i capăt în seara asta, Emilia! Luna e aproape plină și nu este momentul să te joci cu forțe pe care nu ai nicio șansă să le controlezi. *Capisce?*

— N-am căutat nimic cu lumânarea, *nonna*, am asigurat-o, gândindu-mă că doar am aprins mai multe în timpul invocării. Totul e bine. *Eu sunt* bine, promit!

Cu o clătinare din cap, bunica mi-a eliberat bărbia și s-a îndepărtat.

— Nimic nu e bine, copilă! Nu a fost de o lună și-mi închipui că nu va fi vreme de mai multe. Vittoria a murit. Nimic nu o va aduce vreodată înapoi. Cuvintele mele sunt aspre, dar adevărate. Trebuie să te împaci cu gândul și să jeleşti. Renunță la răzbunarea ta, altfel ne va blestema pe toți.

— Stai, îmi ceri *atât* pentru cămașa asta?

M-am încruntat la Salvatore, hoțul care se credea mare vânzător, apoi am fluturat veșmântul provocator de probleme în fața lui.

— Ne referim amândoi la cămașa de aici, nu? Cea care este practic subțiată la coate?

— E un preț rezonabil, a protestat el, cu mâinile ridicate în aer, retrăgându-se încet în spatele tarabei. Carolina își vinde marfa la unul mult mai piperat. Vezi?

Sal a dat din cap către taraba de peste drum. Avea dreptate, dar toți cei de aici o cunoșteau pe Carolina, mătușa Claudiei, drept „uneltitoarea". În plus, o mai și admirau. Totuși, doar oamenii bogați, care adorau plimbările prin piața aglomerată, își permiteau să plătească sumele exorbitante pe care le cerea. Probabil că totul avea mai mult de-a face cu faptul că vrăjise hainele, astfel încât să fie irezistibile pentru o anumită clientelă. M-am împotrivit impulsului de a privi înspre taraba ei,

îndeosebi pentru că nu voiam să mă cheme la ea şi să mă întrebe cum decursese invocarea mea demonică.

Chiar şi practicanţii artelor întunecate se temeau de cei Malefici.

I-am dat lui Sal monedele şi am îndesat cămaşa în traistă, mormăind fără încetare. Oricât de mult mi-ar fi plăcut să stau şi să mă tocmesc pentru veşmântul acela de toată jena, soarele avea să dispară în curând dincolo de orizont şi trebuia să mă asigur că demonul era în continuare întemniţat în cerc.

Mi-am croit iute drum prin agitaţia stârnită de mulţimea ieşită seara devreme, ignorându-i pe cei care mă îndemnau să degust brânză, să le încerc mâncarea pe care o vindeau la colţ de stradă sau să cumpăr o minunată pereche de cercei. Dacă nu puteau să-mi vândă o vrajă demonică, mai exact una care să descânte jurnalul surorii mele, nu eram interesată.

— Emilia?

M-am oprit brusc la capătul străzii, care devenea, la un moment dat, poteca abruptă şi întortocheată a cavernei abandonate. Poate că doar îmi imaginasem vocea ei. Am închis ochii şi m-am rugat să fie o iluzie. Fie că eram, fie că nu eram pregătită pentru această întâlnire, pierdeam lumina zilei. Făpturi malefice se iveau din întuneric, iar eu cunoşteam cel puţin una care voia să scape din lesă.

— Emilia! Chiar *eşti* tu, slavă stelelor! Speram să te văd aici!

Am inspirat adânc şi m-am întors spre prietena mea.

— Bună, Claudia! Ce mai...

M-a strâns cu putere la piept, apoi mi-am simţit deodată gulerul îmbibat de lacrimile ei.

— A trecut o lună întreagă şi încă nu-mi vine să cred! Chiar şi după ce am văzut-o îngropată.

Claudia s-a dat un pas înapoi și a clătinat din cap, fluturându-și buclele închise la culoare. Părul îi era mai scurt decât ultima dată când o văzusem. Îi stătea bine.

— În ultima vreme, am avut cele mai stranii... vise. Mătușa mea crede că sunt mesaje deosebit de grave.

Am cercetat amândouă strada, dar nu se afla nimeni suficient de aproape încât să ne audă. Prin „vise", prietena mea voia de fapt să spună „viziuni". Magia Claudiei funcționa cel mai bine când recurgea la divinație. Uneori, viziunile ei erau mai mult de-atât. Alteori, nu aveau o semnificație aparte. Din păcate, nu reușeam niciodată să ne dăm seama care erau un dar de la zeița clarviziunii și a premoniților și care erau doar rodul imaginației sale.

Am simțit un junghi ascuțit de vinovăție la gândul că o lăsasem să-și facă singură griji cu privire la eventualele înțelesuri. De obicei, Vittoria își lua repede notițe și punea o sută de întrebări. Mi-am dorit cu disperare să-mi fie acum alături.

— Ce-ai văzut?

Claudia a aruncat o privire în jur.

— Cred că e mai mult un avertisment decât o viziune adevărată.

Și, orice ar fi fost, era clar că o îngrozise. Prietena mea părea la un pas să tresară la cel mai mic zgomot. M-am întins și i-am luat mâna într-a mea.

— Povestește-mi!

— Am văzut aripi negre și un urcior gol care e umplut și golit. Totul a fost foarte ciudat. Cred că se apropie un întuneric cumplit, a spus ea. Sau că a sosit deja.

Fiori mi-au străbătut în valuri trupul. Mi-am ascuns îndată rușinea. Nu mă îndoiam că prietena mea mă văzuse când îl invocasem pe Wrath. Să smulgi un prinț al Iadului din lumea

subterană era o ispravă măreață – nu-mi puteam imagina ce fel de tulburări magice trebuie să fi declanșat. Perturbasem ordinea firească a acestei lumi. Adusesem aici ceva ce nu aparține unui asemenea meleag. Era cea mai întunecată formă de magie și nu eram surprinsă că o vrăjitoare a întunericului o simțise.

— Poate că este doar felul în care mintea ta explică trecerea Vittoriei în...

— Probabil că ai dreptate, m-a aprobat Claudia repede. Și Domenico e la pământ. Vizitează mănăstirea de cel puțin două ori pe săptămână pentru a se ruga.

Eram fericită că îndreptasem conversația spre un alt subiect, uitând măcar pentru o vreme de Mărețul și Puternicul Rău pe care-l invitasem în lumea noastră, deși amintirea surorii mele întinse pe un altar în mănăstire aducea cu sine sentimente îngrozitoare. M-am străduit să nu mă uit la chipul înlăcrimat al Claudiei. Chiar nu-mi doream să încep să plâng și să apar cu ochii înroșiți și fața umbrită de pete la confruntarea cu Wrath. Voiam să fiu neînfricată și crudă, nu plânsă și mucoasă, la o răsuflare distanță de a cădea din picioare.

A fost singurul gând care m-a împiedicat să cedez. Ei bine, asta și vestea că iubitul secret al surorii mele se ruga atât de des. Acaparată de suferință, dar și de dorința de a spulbera vraja aruncată asupra jurnalului, uitasem complet de el.

— În văzul lumii? Nu știam că se...

Nu eram sigură cum să le definesc relația. Nu se curtau, pentru că Domenico nu vorbise cu tata, iar Vittoria cu siguranță nu-l menționase. Dacă nu i-aș fi văzut numele mâzgălit în jurnal, nici n-aș fi știut că-l place. Gândul mă durea, așa că l-am îngropat cât mai adânc cu putință, acolo unde nu mă putea răni, împreună cu celelalte sentimente pe care le strânsesem în ultima vreme.

— Ce a mai spus Domenico?

— Nu sunt sigură! Nu prea mai vorbește cu mine. De cele mai multe ori se închide într-una dintre camerele goale și aprinde lumânări de rugăciune până după miezul nopții. De fapt, cred că e acolo chiar acum. Pare mereu atât de trist!

Voiam și știam că ar trebui să vorbesc cu el, dar încă nu mă simțeam pregătită. Părea un act de cruzime să apar în fața lui, imaginea în oglindă a iubitei sale ucise. Adevărul era că evitam să am de-a face cu unul dintre secretele surorii mele, conștientă de urmări, de posibilitatea ca inima să-mi fie frântă complet.

Claudia m-a luat de braț și am ieșit de pe drumul principal.

— *Fratello* Antonio își face griji pentru tine. Din moment ce tu ai fost cea care..., mi-a explicat ea, apoi a înghițit nodul dureros din gât. Acum, că s-a întors din călătoriile sale și a pus capăt zvonurilor despre metamorfi, ți-ar putea face bine să vorbești cu el. Doar pentru a te ajuta să găsești alinare.

Alinarea și răzbunarea nici că puteau fi mai îndepărtate una de alta, așa că nici măcar nu voiam să aud de astfel de lucruri. Cu siguranță, frații aveau să mă sfătuiască să spun rugăciuni și să aprind lumânări, asemenea lui Domenico. Niciunul dintre aceste imbolduri nu mă putea ajuta să-mi răzbun sora sau să-i descânt jurnalul. Chiar dacă îi mărturiseam cele mai întunecate dorințe tăinuite în inimă, Antonio nu putea face nimic ca să mă ajute. Era doar o ființă umană.

Am schițat un zâmbet, conștientă că numai iubirea o îndemna pe Claudia să fie atât de neliniștită din cauza mea. În plus, viziunile tulburătoare îi ofereau destule motive de îngrijorare.

— O să vorbesc cu el! În curând. Promit!

Claudia m-a privit cu atenție.

— Neapărat să mă vizitezi şi pe mine când vii la mănăstire! Mi-e dor de tine! Nu-mi pot imagina prin ce treci, dar eşti singură doar dacă alegi să fii, Emilia. Te rog, nu uita că încă trăieşti şi eşti iubită! Şi te pot ajuta, dacă mă laşi!

M-am imaginat confirmându-i temerile cu privire la visul ei, împărtăşindu-i totul despre noaptea trecută, despre demonul pe care îl smulsesem din lumea subterană şi îl ascunsesem într-a noastră. Şi, dacă ar fi fost să-i dai crezare, nu era orice demon, ci un prinţ al războiului. Un demon atât de feroce şi de măreţ, încât era întruchiparea vie a mâniei.

Dacă prietena mea afla ce plănuiam să fac, ar mai fi fost oare dispusă să mă ajute?

O singură privire aruncată hotărârii din ochii ei mi-a confirmat că putea.

— Eu...

Am inspirat adânc. Lipsa încrederii mă împiedica să-i încredinţez lui Wrath acest secret, iar Carolina nu avea cum să mă ajute, dar poate că soluţia se afla în mâinile Claudiei. Am scos din traistă jurnalul surorii mele.

— Nu pot rupe vraja care a fost aruncată asupra sa. Mătuşa ta a spus că magia nu provine din acest tărâm. E posibil să fie de origine demonică.

Claudia a făcut ochii mari când şi-a trecut uşor degetele peste copertă.

— E... străvechi.

— Crezi că ai putea să afli ce fel de magie a fost folosită?

— Cu siguranţă pot încerca, m-a asigurat ea, dând energic din cap.

— E periculos! am avertizat-o. Nu poţi să spui nimănui că-l ai sau să-l arăţi cuiva!

— N-o voi face! Promit!

I-am dat jurnalul. Când m-am întors să plec, o umbră s-a înălțat amenințător deasupra prietenei mele și a șuierat:

— *El e aici.*

— Poftim? am spus, pe jumătate țipând, și m-am clătinat înapoi.

Am recunoscut vocea distorsionată, cu al său posesor fără trup, cea pe care o auzisem în noaptea în care sora mea fusese ucisă. Niciodată nu aveam să o uit.

— Cine anume?

— Cine anume ce?

Claudia s-a uitat scurt în jur, apoi a întins spre mine o mână liniștitoare.

— Te simți bine, Emilia? Arăți de parcă l-ai văzut pe Diavol.

— Eu... Ai auzit asta?

Mi-am trecut o mână prin păr și am tras de rădăcini. Nu se afla nimic pe stradă, nicio umbră amenințătoare. Și nu auzisem niciun avertisment înfiorător trimis din Lumea de Apoi. Până la urmă, poate că nu strica să mă duc la mănăstire. Cu siguranță avea să îmi prindă bine orice rugăciune spusă în numele meu.

— Nimic! Credeam că ai mai zis ceva.

Claudia nu părea prea convinsă, dar, după un moment tensionat, m-a îmbrățișat în semn de rămas-bun, cu promisiunea că va afla tot ce putea despre vraja misterioasă.

Cu vocea *nonnei* în minte, m-am grăbit să ies din oraș, aruncând constant priviri peste umăr ca să văd dacă sunt urmărită.

Avusese dreptate – *nimic* nu era bine.

Și începeam să cred că s-ar putea să nu mai fie niciodată.

PAISPREZECE

— **Pune-o pe tine!** Nimeni nu ar trebui să fie obligat să vadă *asta* toată noaptea, demonule!

Wrath a înșfăcat cămașa cu o clipă înainte să-i lovească fața, apoi chiar s-a strâmbat. Sincer să fiu, nu-l puteam învinovăți. Era șifonată, brun-oranj și din piele de căprioară, cu coatele tocite de la atâta purtat și șnururi încrucișate la piept. Demonul mă privea fix, de parcă aș fi târât un hoit în descompunere prin peșteră și i-aș fi spus să-l jupoaie ca să-și încropească o jachetă.

Și-a încleștat maxilarul.

— Nu!

— Nu?

Mi-am înclinat capul ca și cum nu l-aș fi auzit bine.

— Pare că ai mototolit-o și ai lăsat-o luni în șir pe fundul unui sertar. Și miroase de parcă ai folosit-o ca să ștergi măruntaie de porc, a replicat el, aruncându-mi cămașa înapoi. Adu-mi ceva mai adecvat sau mă suporți așa cum sunt acum!

— Poftim?

M-am năpustit spre marginea formată din oase și, după ce am traversat-o fără să ezit, m-am trezit exact în fața lui,

spumegând de furie. Sclipirea sălbatică din ochii mei l-a provocat să-mi conteste din nou ordinul.

— Pune-ți cămașa *acum*!

— Vederea pielii mele goale o înfioară pe a ta? Ai avut gânduri păcătoase despre mine aseară? a continuat demonul, care mi-a oferit un rânjet leneș. De regulă, aceasta este specialitatea fratelui meu, dar nu te teme, toți suntem talentați în dormitor!

— Porcule!

— Vrei să te tăvălești prin noroi cu mine?

Furia s-a revărsat din mine.

— Ai vrea tu!

— Chiar nu o fac!

Am fost ferm convinsă că temperatura a coborât ca să fie pe măsura răcelii din glasul demonului.

— *Ne* numiți malefici, dar voi, vrăjitoarelor, sunteți creaturi răzbunătoare, fără suflete sau conștiință.

A făcut un semn din cap spre pumnalul său, pe care mi-l prinsesem de șold. Părea complet nelalocul lui alături de fusta mea vaporoasă, închisă la culoare, și bluza asortată, cu mâneci largi. Dar nu-mi păsa. Nu avea să și-l recupereze.

— Înjunghie-mă dacă trebuie, dar nu pun hidoșenia aia pe mine!

— Doar nu vorbești serios! E doar o cămașă!

L-am privit lung, fără să-i pot deslușî defel noul licăr din ochi.

— Chiar trebuie să-ți reamintesc că nu ești în măsură să emiți pretenții sau să mă refuzi?

Iritarea lui s-a unit cu a mea în nesfânta taină a cununiei.

— Din moment ce pari a fi cumplit de needucată, permite-mi să-ți dau o scurtă lecție, vrăjitoare ce ești! Invocarea nu înseamnă *stăpânire*. Întemnițarea nu este veșnică.

S-a apropiat atât de mult de mine, încât trebuia fie să rămân pe loc şi să-i simt căldura trupului, fie să mă îndepărtez pentru a-i înfrunta privirea. Nu mi-a fost uşor să cedez şi să mă dau un pas în spate, dar, în cele din urmă, am făcut-o.

Nu-mi venea să cred că voia să se certe din cauza îmbrăcăminţii, în timp ce eu încercam să-mi revin după vizita fantomei mele personale din Iad. Asta *dacă* era într-adevăr reală şi nu vreo închipuire sinistră creată de propria minte.

— Pot să te refuz oricând vreau. Şi o voi face, a spus demonul, care şi-a coborât periculos de mult vocea. Să nu faci *niciodată* greşeala de a crede că deţii vreo putere asupra mea, în afară de vraja care mă ţine prins aici! Şi nici măcar asta nu va dura.

A tras adânc aer în piept, de parcă se delecta cu furia care mă cuprinsese. M-am gândit să-l lovesc din nou cu pumnul, însă m-am abţinut.

— Nu poţi rupe vraja fără mine, demonule!

— Poate că nu! Dar vrăjile de întemniţare – asemenea vrăjilor de invocare – durează trei zile. După aceea, pot părăsi fără probleme acest cerc şi să fac ce vreau.

Într-un final, s-a dat înapoi şi s-a rezemat de peretele cavernei, continuând să mă ţintească cu privirea şi aşteptându-mi reacţia după ce cântăream bine ce-mi spusese.

— Ai venit ca să te duelezi în vorbe întreaga noapte sau te-ai răzgândit cu privire la legătura de sânge?

— Nici, nici! Am venit ca să-ţi pun întrebări despre vânătorii de vrăjitoare.

Am tresărit, surprinsă de râsul lui brusc, dar mi-am revenit repede şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Ce ţi se pare atât de amuzant?

— Pe tărâmul meu, informaţia reprezintă o monedă de schimb. Nimeni nu se aşteaptă să obţină ceva gratis. Dacă ai

intra în oricare dintre Casele regale şi ai porunci să-ţi fie oferite informaţii, ai fi jupuită de vie.

Am sperat că nu-mi poate auzi bătăile tot mai înteţite ale inimii, pe măsură ce imaginea descrisă prindea contur în mintea mea.

— Dacă aş fi de acord cu un pact de sânge, s-ar socoti drept plată? l-am întrebat.

Wrath s-a îndreptat de spate, iar rânjetul i-a dispărut numaidecât. Cuvintele mele i-au atras imediat atenţia princiară.

— Cred în luarea deciziilor în cunoştinţă de cauză. Prin urmare, solicit un schimb de informaţii elementare. Cu siguranţă nu-ţi va fi atât de greu să-ţi dai acordul într-o astfel de circumstanţă.

M-a studiat aşa cum cineva s-ar putea uita la o pisică dacă ar începe deodată să le dea ordine servitorilor.

— Prea bine! Îţi voi face pe plac, răspunzând la *câteva* întrebări. Alege cu înţelepciune!

— Ţi-au ajuns la urechi zvonuri despre fiinţe umane care s-au aliat pentru a vâna vrăjitoare?

— Nu acum, a răspuns el, clătinând din cap. Deşi istoria ne-a demonstrat că au întreprins astfel de acţiuni, aşa că sunt sigur că există.

— Care dintre fraţii tăi s-a târguit cu sora mea?

— Pride.

Am închis gura. În religia umană, Diavolul era adesea asociat cu respectivul păcat. Cu o noapte în urmă, Wrath îmi dezvăluise doar că sora mea încheiase o învoială cu fratele lui; nu-l pomenise propriu-zis pe Diavol. Ceea ce însemna...

O amintire le-a acaparat pe toate. Cu o noapte înainte ca Vittoria să fie ucisă, îi cerusem să-mi spună ce căutase la mănăstire.

„Îl invocam pe Diavol. Secretele sale mi-au fost dezvăluite de un tom străvechi, și am decis să-l iau drept soț. Te-aș invita la nuntă, dar sunt destul de sigură că această ceremonie are loc în Iad."

Pe sânge și pe oase! Vittoria nu mă tachinase. Întrebările îmi roiau în minte ca niște albine furioase.

— Ai aflat tot ce te interesa, vrăjitoareo?

Wrath a pășit în fața mea, un intrus în gândurile mele. Sora mea îmi spusese adevărul, iar eu o dezamăgisem. Nu pusesem întrebări, nu o luasem în serios. Ar fi trebuit să știu mai bine - spunea mereu lucruri nebunești ființelor umane și o încânta extrem de mult gândul că acestea îi luau vorbele drept minciuni. Dacă nu aș fi fost atât de supărată pe ea pentru că mă făcuse de rușine în fața lui Antonio, i-aș fi acordat mai multă atenție. Ar fi *trebuit* să acord mai multă atenție.

Am luat o gură mare de aer, încercând să mă liniștesc. De acum înainte, aveam să încep să observ fiecare detaliu.

— De ce a vrut Pride să se însoare cu ea? l-am întrebat.

Chipul lui Wrath a devenit imposibil de citit. Mi-am pierdut răbdarea.

— Știu că sora mea a fost de acord să se mărite cu el. Mi-a spus ea însăși asta.

Demonul nu s-a mișcat, dar mi-am imaginat că mintea îi lucra neîncetat, în timp ce probabil elabora o mie de scenarii și punea în balanță beneficiile și dezavantajele schimbului de informații. Sincer, mă îndoiam că avea să-mi răspundă. Când a făcut-o în cele din urmă, nu părea încântat:

— Pride trebuie să se căsătorească pentru a rupe un blestem care a fost aruncat asupra lui.

— De ce-l ajuți?

— Mă plictiseam, a spus el, arătându-și dinții. Mi s-a părut distractiv.

Dacă, în pofida îndoielilor, chiar nu putea să mă mintă, vorbele lui trebuiau să conțină măcar o sămânță de adevăr.

— Așadar, să înțeleg că misiunea ta este să găsești pe cineva dispus să îl ia în căsătorie pe Pride?

— Da! Mai precis, are nevoie de o mireasă vrăjitoare. Una dintre răspunderile mele este să mă asigur că logodnica lui ajunge în siguranță pe tărâmul nostru, dacă îi acceptă târgul.

— De ce trebuie să se însoare cu o vrăjitoare?

— Are nevoie de cineva cu abilități magice ca să rupă blestemul.

— Ce se întâmplă dacă ea refuză?

— Atunci i se aduce la cunoștință faptul că există forțe... adverse... care vor să o rănească.

Era un mod foarte politicos de a spune că, în eventualitatea în care refuza oferta, risca să moară.

— Celelalte două victime au fost și ele vrăjitoare. Ceea ce înseamnă că li s-a propus aceeași învoială ca Vittoriei.

Ultima parte am spus-o mai mult pentru mine, cugetând cu voce tare la noua informație. Wrath a dat politicos din cap oricum.

— Au fost ucise înainte sau după ce ai vorbit cu ele?

— După.

— Le acorzi timp să ia în considerare învoiala?

— Desigur! Li se oferă o zi întreagă să se gândească la propunere.

Nu mi-am putut ascunde uimirea. Dacă aș avea nevoie de cineva care să accepte o învoială pentru a rupe un blestem, timpul ar fi ultimul lucru pe care aș vrea să i-l ofer. Atât de multe ar putea merge prost!

— Cum alegi vrăjitoarea?

Wrath mi-a aruncat o privire prin care mă anunța că timpul hărăzit întrebărilor se apropia de sfârșit.

— Măcar răspunde-mi la asta, demonule: câți alții din lumea ta știu cui îi propui învoiala?

— Numai eu și Pride știm.

Am cugetat asupra răspunsului, care nu făcea decât să mărească lista suspecților. În loc să ridice un semnal de alarmă cu privire la existența unui potențial spion în regatul lui Wrath, deschidea posibilitatea ca victimele să povestească oamenilor despre învoiala Diavolului și în această lume. Apoi acei oameni care aflaseră ar fi putut spune mai departe ori ar fi putut să fie auziți de alții. O zi întreagă oferea suficient timp pentru ca bârfele să-și facă efectul.

Doar că... exista o problemă majoră cu această teorie. *Le streghe* nu-și dezvăluiau secretele. Mintea mi-a fugit din nou la vânătorii de vrăjitoare. Wrath nu părea să-i considere o amenințare, însă nu găsisem nicio dovadă ca să-i exclud complet. Încă eram de părere că raționamentul meu avea sens și că mâinile le erau murdare de sânge. Poate că descoperiseră cumva cine erau adevăratele vrăjitoare de pe insulă, iar potrivirea cu învoiala Diavolului fusese doar o coincidență.

— Îmi vei spune cine este următoarea vrăjitoare?

— Nu!

Mi-am cântărit opțiunile. Puteam trimite scrisori celorlalte familii din Palermo, dar exista șansa să fie interceptate. În eventualitatea în care eram urmărite, să apar neanunțată la ele acasă sau în locurile în care-și desfășurau afacerile era de asemenea riscant, așa că am exclus din start această variantă. În astfel de vremuri ciudate, trebuia să-mi calculez cu mare grijă fiecare mișcare. Bunele mele intenții puteau curma viața cuiva. Nu-mi rămânea decât să sper că restul vrăjitoarelor își luaseră măsuri de precauție după crimele recente.

Wrath a pășit spre marginea cercului din oase, însuși întruparea necazului.

— Deci? Ești gata să devii o membră a Casei Mâniei?

— Nu! Până când nu te hotărăști să lucrezi cu mine ca de la egal la egal, îți refuz oferta de *protecție.*

Mi-a oferit un zâmbet cu desăvârșire veninos.

— Nu aveai de gând să accepți niciodată pactul de sânge, nu-i așa?

L-am ignorat, mi-am luat traista de pe podeaua cavernei și m-am îndreptat spre ieșire.

— Unde te duci? a strigat Wrath.

— La mănăstire.

— Sunt vremuri periculoase; n-ar trebui să mergi singură! Eliberează-mă și voi veni cu tine!

De parcă aș îngădui una ca asta!

— Data viitoare!

— *Benediximus!*

Mult noroc!

— Te condamni singură la moarte.

Chicotitul lui sumbru, rău prevestitor, m-a însoțit tot drumul înapoi înspre oraș.

CINCISPREZECE

La două străzi distanță de mănăstire, m-a cuprins senzația de netăgăduit că sunt urmărită. M-am prefăcut că nu observ mai bine de un cvartal înainte de a o lua alene pe o alee goală. Dacă trebuia să recurg la magie, nu aveam nevoie de martori care să-mi denunțe așa-zisul act diavolesc în fața reprezentanților bisericii. Când eram mult mai mici, un *fratello* pe nume Carmine căuta pe oricine cu rău în suflet. Auzisem că biserica îl trimisese în nordul Italiei, dar mă gândeam din când în când la el. Mai ales când mă aflam în afara mănăstirii, pregătită să folosesc magia.

Cu degetele strânse în jurul *cornicello*-ului, mi-am mijit ochii pe aleea de lângă mine, în căutarea unei *luccicare* ce bătea în violet și indica prezența unui om prin apropiere. La început, nu am văzut nimic. Apoi...

Din umbre s-a auzit o voce joasă și mângâietoare.

— Ei bine, dar *ce* surpriză!

Pe șira spinării mi-a trecut un fior când un bărbat s-a ivit din întuneric. Avea păr negru, mătăsos, și ochi de o nuanță neobișnuită de verde, întâlnită poate doar la animale, nu și la

ființele umane. În jurul lui scânteia o *luccicare* stranie, care mi-a confirmat îndată suspiciunea: era un *Malvagi*. Nu știu de ce, dar am dat drumul amuletei și mi-am vârât-o subtil în corset.

— Tu ești...

Un alt prinț-demon. Unul pe care *nu*-l invocasem pe acest tărâm. Ceea ce însemna că existau și alte modalități prin care ei să ajungă aici. Ceva de care ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, din moment ce Wrath fusese cel care stătuse aplecat deasupra surorii mele luna trecută. Din câte se părea, imposibilul devenise doar o vorbă în vânt.

M-am dat înapoi și m-am rugat în tăcere zeiței luptei și victoriei. Noul demon a zâmbit de parcă mi-ar fi citit gândurile. Am vrut să-mi feresc privirea, dar n-am putut. Părea că acea energie ciudată, care pulsa în jurul său, mă ținea captivă, indiferent cât de mult aș fi vrut să țip.

În loc să intru în panică, m-am concentrat pe detalii. Nu era chiar la fel de înalt ca Wrath, nici chipeș într-un mod clasic, ci izbitor de frumos, o trăsătură care nu făcea decât să atragă și mai multă atenție asupra lui. Părul facial bine îngrijit îi accentua unghiurile ascuțite ale feței. Uitându-mă atât de intens la el, aproape că am simțit o urmă de...

— Invidie[1].

Un singur cuvânt, însă demonul a reușit cumva să-l pronunțe astfel încât să sune atât amenințător, cât și ispititor.

— Ești Envy, am murmurat.

— Iar tu ești... fascinantă!

Nu voiam să fiu fascinantă. Nu voiam să fiu singură cu el. Voiam să scap, însă nu am reușit să realizez niciunul dintre acele lucruri. Am rămas acolo, îngrozită până-n măduva oaselor.

[1] *Envy* (în orig.)(n. tr.).

Maleficii nu mai fuseseră văzuți în lumea noastră de aproape o sută de ani. Iar acum cel puțin doi dintre ei se aflau aici.

Nu puteam să înțeleg de ce, dar am simțit că acest prinț e diferit de Wrath. Ceva în legătură cu el mă ducea cu gândul la un înger vestitor de moarte. Dar dacă avusese vreodată o aură, acum era frântă. Voiam să cad în genunchi în rugăciune și, de asemenea, să țip pentru îndurare.

Envy pândea la marginea aleii. La fel ca Wrath în prima seară în care-l întâlnisem, fratele lui purta veșminte elegante, fiind îmbrăcat într-un costum cu desăvârșire negru, însă diverse nuanțe de verde creau un model spiralat pe cămașa și vesta lui, ambele brodate cu fire argintii. Avea și un pumnal prins într-o parte, diferit prin uriașa piatră prețioasă verde incrustată în mâner.

Toate simțurile mi-au intrat în alertă, însuflețite totodată de teamă. Această creatură a nopții nu era obligată să mă protejeze și eram perfect conștientă de vulnerabilitatea mea.

Fusta pe care o purtam nu ascundea vreun buzunar secret, așa că îmi lăsasem acasă creta binecuvântată de lună. Prin urmare, nu aveam cum să desenez un cerc de protecție, nici ierburi de oferit pământului, iar instinctul îmi șoptea că fuga nu ar face decât să-l amuze. Teroarea aproape că mă sugruma. Mă aflam la mila acestui diavol.

Deodată, panica mea s-a transformat în altceva. Un sentiment copleșitor de întunecat și de feroce a fluturat în jurul meu ca niște aripi întinse, lucioase și mătăsoase precum pielea. Era rece și străvechi – fără început, fără final. Ca orice formă de magie, pur și simplu *exista*.

Și mi-am dorit ca toată să fie a *mea*. Până la ultima picătură.

Lovită brusc de un sentiment de gelozie, mi-am dat seama că tânjeam după puterea imensă stăpânită de acești demoni.

De ce meritau creaturile Iadului să aibă tot? De ce eram mai puțin demnă să dețin o putere a mea?

Eram binecuvântată de zeițe, nu blestemată de demoni!

Dacă aveam măcar o *frântură* din acea magie, îi puteam sili pe alții să-mi spună ce i se întâmplase surorii mele gemene. Puteam împiedica o altă vrăjitoare să-și piardă viața printr-o învoială demonică. Și, desigur, puteam supune dedesubturile voinței mele. Îmi doream atât de mult ceea ce aveau ei, încât ardeam de ură. Era o ură înfricoșător de puternică, rece ca gheața, de parcă suflul iernii mi se furișase până-n adâncul sufletului.

Era prea mult să-mi doresc ceea ce niciodată nu avea să fie al meu...

Envy s-a aplecat înainte, cu o licărire flămândă în ochii străniі. Am avut cea mai ciudată senzație dintre toate, că era torturat de aceleași sentimente. Că își invidia fratii într-un mod aproape înnebunitor. Mă îndoiam că aș putea simți vreodată ceva asemănător față de geamăna mea. Trebuie să fie o viață atât de pustie, atât de solitară!

Am ținut pumnalul pe care îl luasem de la Wrath, mi l-am apăsat în piept și mai că am gemut de plăcere la vederea picăturilor de sânge. Lama mi-a înțepat pielea cu un extaz inuman de terifiant. Eram gata să-mi scot propria inimă doar ca să pun capăt durerii mistuitoare de a ști că nu aveam să dețin niciodată acea putere...

Un scurt fior electrizant m-a săgetat dinspre tatuaj, trimițându-mi scântei de energie de-a lungul pielii, iar vraja s-a spulberat. Am clipit, ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis uluitor de viu. Privirea mi-a fugit de la pumnalul din mâna mea tremurândă la demonul cu ochi verzi, deodată intrigat de brațul meu.

Mai mult ca sigur, Envy mă înveninase cu emoțiile lui sau le întorsese pe ale mele împotriva mea.

— Excepțional! a rostit prințul-demon. Te-ai simțit la fel ca mine?

Dacă el se simțea ca un abis nesfârșit de nimicnicie, ură și gheață, atunci da!

— Ce mi-ai făcut?

— Le-am permis dorințelor tale lăuntrice să iasă la suprafață. Unii le numesc păcate.

M-am cutremurat, simțindu-mă agresată într-un mod pe care nu-l cunoscusem niciodată și speram să nu-l mai experimentez nicicând. Aproape că îmi înfipsesem o lamă în inimă. Dacă tatuajul nu m-ar fi oprit, aș fi murit. Mi-a fost imposibil să nu mă întreb dacă nu cumva mă înșelasem în privința vânătorilor de vrăjitoare; poate că *nonna* avusese dreptate de la bun început și ființele umane nu erau de vină.

De fapt, părea că acest demon e responsabil pentru cadavrele cărora le lipseau inimile.

Cornicello-ul nu diminuase defel influența lui Envy. Micul meu talisman nu făcuse față puterii unui prinț al Iadului. Nici măcar nu eram sigură dacă o folosise pe toată sau o mică parte din ea.

Dacă ar fi făcut asta în timp ce eram în bucătărie, cu familia mea...

Am închis ochii; nici măcar nu voiam să mă *gândesc* cum m-ar fi putut forța să-i rănesc pe cei dragi. Și cât de neputincioasă aș fi fost, incapabilă să-i rezist. O umbră de îndoială a dat naștere altor temeri: oare vreuna dintre măsurile noastre de precauție funcționase vreodată? Dar vrăjile? Talismanele? Oare ne protejaseră sau doar reușiseră să ne ofere un fals sentiment de siguranță?

Cu creaturi precum Envy cutreierând pământul, nu credeam că aveam să fim vreodată cu adevărat în siguranță.

Dintr-odată, am simțit nevoia să plâng. Nu-i de mirare că *nonna* ne spusese acele povești și încercase să ne ascundă.

Coșmarurile păleau în comparație cu acești demoni. Și acum se aflau aici.

— Cât de straniu!

Envy și-a fixat privirea de prădător asupra mea, fără să-și mascheze curiozitatea. Mi-am plecat ochii, uitându-mă pe furiș la tatuaj, uimită să văd acum șerpi încolăciți în jurul semilunilor, formând un cerc mai mare în jurul lor. Fusesem atât de distrasă de frică, încât nu simțisem arsura din antebraț. Atenția lui Envy a fulgerat spre pumnalul prins din nou în siguranță de șoldul meu, iar buzele i s-au curbat încet într-un zâmbet viclean.

— Într-adevăr, foarte interesant! Ah, atât de încâlcite-s aceste fire ale sorții! Invocat prin ură, legat prin sânge.

— Ce vrei să spui?

Demonul și-a vârât mâinile înmănușate în buzunare.

— Ai ceva ce-mi doresc.

— Dacă este vorba despre inima mea, care încă îmi bate în piept, mă tem că trebuie să refuz.

— Nu, dar îmi închipui că vei ajunge să i-o oferi fratelui meu într-o zi, a spus el pe un ton plat.

M-am întrebat dacă Wrath știa cât de gelos este, dar am rămas tăcută.

— Poate că putem încheia o învoială. Dacă ești de acord să-ți vinzi sufletul Casei Invidiei, te voi ajuta să găsești ceea ce cauți.

Mi-a așteptat răspunsul cu o expresie inumană, rece ca gheața. Mi s-a ridicat părul de pe ceafă.

— Râvnesc la lucruri unice. Ai fi un cadou interesant pe care aș putea să îl adaug curții mele. Știi să cânți?

— Nu sunt unică.

Nu eram nici „lucru", nici „cadou", nimic care să fie dat din mână-n mână la o petrecere, ca o curiozitate.

— Așa să fie, oare? a insistat el, zâmbind. A trecut multă vreme de când n-am văzut o vrăjitoare-umbră. Mi-ar plăcea foarte mult să te alături Casei mele!

Nu știam ce vrea să spună prin vrăjitoare-umbră, însă asta era cea mai neînsemnată dintre grijile mele. O imagine înfiorătoare mi-a trecut prin minte: ființe umane și vrăjitoare înghețate complet, expuse într-un mod morbid pe o grandioasă tablă de șah. Envy părea genul de demon care și-ar fi etalat cu mândrie trofeele, în speranța că alții vor fi loviți de gelozie, dornici să dețină bunurile lui *râvnite*.

Mi-am suprimat panica tot mai mare, nesigură dacă era o imagine pe care mi-o strecurase în minte. Nu voiam să aflu vreodată dacă acea teamă conținea vreun sâmbure de adevăr.

— Deci? m-a întrebat Envy, tonul lui trădând nerăbdare. Ești dispusă să te alături Casei mele? Pot să te protejez de pericolele de pe tărâmul meu și de frații mei. Luând în considerare toate crimele nefericite care au avut loc aici în ultima vreme, cu siguranță vei avea nevoie de ocrotirea mea.

Inima îmi bătea năvalnic. *Nonna* mormăia mereu un proverb vechi, care susținea că „mai bine diavolul pe care-l cunoști decât diavolul pe care nu-l cunoști" și nicicând nu fuseseră vorbe mai adevărate decât acestea. Dacă era să aleg între a negocia cu Wrath sau cu Envy, îl alegeam pe Wrath.

Nu aveam nicio îndoială că lui Envy nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-și treacă lama aducătoare de moarte de-a lungul pielii mele și să înlăture treptat straturile, descoperind ce *anume* mă făcea o vrăjitoare-umbră.

Orice ar fi fost asta!

Din moment ce nu știam prea multe despre căile lor stricte, de un manierism fără cusur, nu am vrut să-l enervez prin oferirea unui refuz precipitat. După ce mi s-a părut că trecuse un mileniu întreg, timp în care am pretins că-i iau în considerare oferta, am spus în cele din urmă:

— Nu în acest moment, dar îți mulțumesc!

Părea pe punctul să-și argumenteze punctul de vedere, dar și-a înclinat brusc capul, poate chiar în semn de respect. Privirea i s-a oprit din nou asupra tatuajului de pe brațul meu.

— Prea bine! Nici măcar noi, prinții Iadului, nu știm ce ne poate rezerva viitorul. S-ar putea să te răzgândești sau să-ți schimbi părerea. Te voi accepta în continuare, când și dacă îmi alegi Casa în detrimentul celei a fratelui meu.

Demonul s-a întors și s-a îndreptat spre capătul opus al străzii, apoi s-a oprit la răscruce ca să arunce o privire peste umăr.

— Ai grijă, ceilalți devin tot mai neliniștiți! Dacă nu au ieșit deja la vânătoare, *vor* veni în curând după tine. Fie ca vorbele mele să-ți servească drept avertisment și să fie considerate o favoare din partea Casei Invidiei. Alege o Casă cu care să te aliezi, altfel decizia va fi luată în numele tău!

ŞAISPREZECE

În apropiere, focul trosnea. Fumul nu a întârziat să apară, o coloană şerpuitoare alunecând iute de-a lungul văzduhului. Când îl văzusem prima dată pe prinţul Casei Mâniei în mănăstire, auzisem un sunet similar. Poate că focul şi fumul aveau ceva de-a face cu modul în care demonii călătoreau între tărâmuri.

După plecarea lui Envy, am început să răsuflu greu şi repede, aproape în ritm cu bătăile frenetice ale inimii. Mă ascunsesem optsprezece ani de *Malvagi*, însă tocmai avusesem de-a face cu unul care-şi folosise puterile asupra mea. Şi supravieţuisem. Nu ştiam dacă să râd sau să plâng. Înainte să reuşesc să fac ori una, ori alta, trebuia să-mi conving genunchii să nu mai tremure.

Sfântă zeiţă, asta fusese cea mai îngrozitoare experienţă din viaţa mea! Dacă sora mea se încurcase într-adevăr cu cei Malefici, tocmai devenise şi mai dificil să-i dezvălui secretele, rămânând totodată în siguranţă. Nu eram sigură că aveam să fiu la fel de norocoasă la următoarea întâlnire cu un prinţ al Iadului. Cu atât mai mult dacă eram singură. Maleficii preschimbau spaţiul din

jurul lor. Și părea că Envy folosise puțină energie – sau chiar deloc – ca să facă acest lucru. Am aruncat o privire spre capătul aleii. Din fericire, era încă goală. Înainte să apară Envy, mă îndreptam spre mănăstire. Claudia îmi spusese că Domenico se afla acolo și ajunsesem la concluzia că venise momentul să-l întreb dacă știe ce...

Frica și-a încleștat ghearele în jurul meu, furându-mi răsuflarea. Envy spusese că am ceva ce își dorea. În afară de *cornicello*, pe care îl strecurasem în corset, unde nu-l putea vedea, și pumnalul lui Wrath, nu mai aveam nimic asupra mea. Dar jurnalul surorii mele era la Claudia, iar dacă *Malvagi*-i chiar îl puteau simți, atunci era posibil ca Envy să fi pornit deja la vânătoare.

Dacă i se întâmpla ceva...

Am pornit spre casa ei, alergând atât de repede, încât aproape că mi-am pierdut sandalele în timp ce picioarele loveau pietrele neuniforme. Trebuia să ajung la casa Claudiei înaintea demonului și, cu acest gând în minte, am întețit ritmul. Am sărit peste coșurile aranjate, peste oalele de noapte și peste găinile de pe străzile laterale. Am evitat sforile de întins rufe și am reușit să dau numai peste un pescar dezagreabil înainte să mă opresc brusc în fața ușii Claudiei, la un pas să alunec.

Am apucat inelul de metal și am bătut în lemn până când la etaj s-a aprins o lumânare. Claudia și-a scos capul pe fereastra de la al doilea nivel.

— Emilia? Pe sânge și pe oase! M-ai speriat! Stai așa!

M-am uitat rapid în jur, cercetând strada întunecată. Nimic care să vădească faptul că fusesem urmărită. De asemenea, instinctul îmi spunea că nimeni nu stătea la pândă, așa că am sperat că Envy era undeva departe.

O clipă mai târziu, un zgomot m-a anunțat că zăvorul a fost tras, iar ușa s-a deschis. De îndată ce Claudia mi-a făcut semn

să intru, m-am repezit în casă și am trântit ușa în urma mea, respirând greu.

— Parcă te urmărește Diavolul, Emilia!

— Mătușa ta e acasă?

— Nu încă! În seara asta a rămas puțin mai târziu la tarabă. Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea, apoi a ridicat lumânarea și m-a privit cu atenție. Arăți groaznic!

Am răsuflat lung, cutremurată.

— Ai aflat ceva despre vraja aruncată asupra jurnalului?

— Nu chiar! Magia este veche, cu siguranță nu din acest tărâm. Dar mai este ceva ciudat în legătură cu ea. Am nevoie de mai mult timp ca să pot cu adevărat să...

— Nu!

Am întins mâna și i-am strâns ușor umărul ca să-mi îmblânzesc tonul aspru.

— Vreau să uiți totul despre vrajă și jurnal! Te rog! E prea periculos!

Claudia și-a mijit ochii.

— Nu știu ce s-a întâmplat, dar are cumva legătură cu viziunea pe care am avut-o?

— Poate.

Mi-am masat tâmplele, resimțind primele semne ale unei migrene cumplite.

— Uite ce e, nu... nu sunt sigură ce s-a întâmplat în seara asta, dar Maleficii sunt aici! Și cred că sosirea lor are ceva de-a face cu jurnalul Vittoriei. Oricare ar fi motivul, nu vreau să atrag atenție asupra lui. Sau asupra ta.

— Ai vorbit cu unul dintre ei?

Am încuviințat cu o mișcare din cap.

— Eu și prințul Casei Invidiei tocmai am purtat o conversație de-a dreptul încântătoare. A început cu o tentativă din partea mea de a-mi scoate inima din piept cu un pumnal.

Mă aşteptam să înceteze să mai respire pentru o clipă sau la orice alt semn care să indice că prietena mea era complet îngrozită de faptul că Maleficii cutreieră într-adevăr prin Sicilia. Poate a crezut că mă lovisem la cap. S-a dus calmă la bufet şi a scos o sticlă cu alcool pe bază de ierburi preparat chiar de ea. Ne-a turnat fiecăreia o înghiţitură şi a pus unul dintre pahare în faţa mea.

— Ia un loc! m-a îndemnat Claudia, care a arătat spre unul dintre scaunele de lemn. Bea asta! Te va ajuta să te calmezi!

M-am prăbuşit pe scaun şi am adus paharul la nas. Am simţit miros de mentă şi de ceva citric. Poate lămâie verde. L-am dat pe gât, savurând aroma înţepătoare.

— *Grazie!*

Claudia l-a golit pe al ei şi a pus sticla deoparte.

— Nu pari surprinsă, am spus. Ştiai că sunt aici?

— Am bănuit, a zis ea, apoi şi-a sprijinit şoldul de masă şi a oftat. Când au început crimele şi inimile au fost furate, m-am gândit imediat la blestem.

— Te referi la datoria de sânge dintre Prima Vrăjitoare şi Diavol?

— Nu! a rostit Claudia încet. Mă refer la blestem.

M-am încruntat. Wrath spusese că Diavolul voia să rupă un blestem.

— Blestemul a fost aruncat asupra vrăjitoarelor sau asupra altcuiva?

— Tocmai asta e problema.

Claudia a ocolit masa şi şi-a coborât vocea.

— Nimeni nu ştie sigur. Vrăjitoarele întunericului cred că acesta a fost preţul plătit de *La Prima* pentru vraja de răzbunare aruncată asupra Diavolului.

O teorie plauzibilă. Magia neagră venea mereu cu un preţ. Dar să urzeşti o vrajă asupra Diavolului... În pofida căldurii

de vară înăbuşitoare, m-am cutremurat. Mi-am amintit vag că *nonna* o pomenise la un moment dat, dar nu părea convinsă de validitatea ei.

— De ce l-a blestemat pe Diavol?

— Poveştile vechi susţin că el i-a furat sufletul primei ei născute. Şi, din acea zi, Diavolul a fost întemniţat în Iad pentru eternitate. Fraţii săi puteau călători între tărâmuri în limite rezonabile, de obicei în zilele dinaintea şi ulterioare lunii pline, însă el nu avea să părăsească nicicând lumea subterană. Şi asta nu a fost tot. Se presupune că şi-ar păstra pe deplin puterile numai dacă o vrăjitoare s-ar aşeza pe tronul alăturat, purtând Cornul lui Hades pentru a menţine echilibrul dintre tărâmuri.

— Cornul lui Hades? E cumva o coroană?

— Nu există nicio lămurire scrisă despre ce este sau cum funcţionează exact. Mătuşa mea crede că o parte din blestem a inclus înlăturarea sau blocarea amintirilor noastre. De asemenea, este de părere că asta a păţit, de fapt, bătrâna Sofia Santorini; că sesiunea ei de divinaţie a dezvăluit despre blestem ceva ce acesta dorea să rămână uitat.

— Când spui „acesta" te referi la blestem? De parcă ar fi o entitate?

Claudia a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— E ciudat că nimeni nu-şi aminteşte anumite detalii! Toată lumea ştie un alt mit, o altă legendă, iar fiecare poveste este puţin diferită, însă nimeni nu ştie adevărul.

— *Nonna* nu a menţionat niciodată nimic din toate astea.

— Nu mă miră! Mătuşa mea a spus că vrăjitoarele luminii nu cred că *La Prima* ar arunca o vrajă atât de periculoasă. E contrar imaginii lor despre ceea ce înseamnă să fii binecuvântată de zeiţă. Cine ştie?

Claudia a ridicat din umăr.

— Poveștile se schimbă de fiecare dată când sunt spuse. Poate că acum totul este pură ficțiune. Singurul mod în care cineva ar putea ști adevărul este dacă ar avea cea dintâi carte de vrăji creată de *La Prima*. Potrivit zvonurilor, Maleficii o caută și ar putea conține o vrajă care îi va permite Diavolului să rupă blestemul și să călătorească din nou între tărâmuri, fără a avea nevoie de o regină vrăjitoare.

Neliniștea mi-a străbătut pe furiș trupul când m-am gândit la paginile ciudate de grimoar pe care Vittoria le ascunsese sub podea. Sora mea nu avea cum să fi găsit cartea de vrăji dispărută a Primei Vrăjitoare!

Totuși... exista o magie străveche care îi proteja jurnalul, una care nu provenea din lumea noastră. Oare taina primei cărți de vrăji se afla scrisă pe una dintre acele pagini? O posibilitate pe care aș fi crezut-o cândva imposibilă, dar învățasem că imposibilul era o altă plăsmuire a imaginației.

Deci, dacă *era* adevărat, atunci cum naiba o găsise geamăna mea?

Mi-am împins repede scaunul de la masă și m-am ridicat. Până când urma să primesc răspunsuri la toate întrebările mele, nu voiam pe nimeni altcineva în apropierea jurnalului Vittoriei. Dacă într-adevăr conținea o vrajă căutată de Diavol, una care îl putea elibera din Iad, era și mai periculos decât mă temusem inițial.

— Poți să-mi aduci jurnalul?

ŞAPTESPREZECE

În noaptea aceea am găsit primul indiciu ascuns sub podeaua din odaia mea. Aşa cum se întâmplă cu majoritatea detaliilor nesemnificative, trecusem cu vederea jetonul când dădusem prima oară peste el. Fusesem prea preocupată de jurnal şi de paginile stranii de grimoar ca să acord prea multă atenţie unui alt mărunţiş păstrat de sora mea. Mai ales unui lucru atât de mic şi neimportant ca un jeton folosit la jocurile de noroc.

L-am răsucit cu grijă şi am citit cuvântul în latină gravat pe spate: AVARITIA. Lăcomie. Greed. Am pus jetonul pe podea şi m-am uitat lung la broasca încoronată imprimată pe faţă. În urmă cu o lună nu m-aş fi gândit prea mult la coroană sau la cuvântul în latină. Acum avusesem ghinionul de a-i întâlni pe doi dintre cei şapte prinţi nimicitori ai Iadului şi nu puteam scăpa de bănuiala sâcâitoare că proprietarul acestui jeton e o altă creatură înfricoşătoare, pe care aş dori să o evit.

Dacă semăna chiar şi puţin cu Envy, nu-mi puteam imagina ce m-ar fi îndemnat să pornesc în căutarea lui. Cine ştie ce fel de orori ar fi putut dezlănţui asupra mea? Dar... din moment ce Vittoria păstrase jetonul, probabil că îl întâlnise. Oricare ar fi fost legătura dintre ei, era importantă dacă sora mea lăsase

o mică parte din el în urmă, astfel încât cineva să o găsească. Până în clipa aceea, deşi nu exclusesem în totalitate posibilitatea ca vânătorii de vrăjitoare să fie responsabili pentru crime, nici nu găsisem vreo dovadă certă care să-i învinovăţească.

Deocamdată, trebuia să mă concentrez asupra acestui indiciu şi să-mi las celelalte suspiciuni deoparte.

Am aruncat o privire spre fereastră, la stelele scânteietoare care apăreau şi dispăreau pe bolta cerească, ascunse în răstimpuri de nori. Mi-aş fi dorit ca geamăna mea să fi avut încredere în mine în ceea ce priveşte secretele sale. Dorinţele nu aveau să ne mai ajute cu nimic pe niciuna dintre noi, dar faptele, da. Am scos o bucată de pergament din noptiera împărţită odinioară de amândouă, împreună cu un stilou şi o călimară. Notarea lucrurilor pe care să le cercetez mai îndeaproape putea să-mi dezvăluie o altă pistă de urmărit. Maleficii reprezentau una promiţătoare, însă aveam un presentiment că-mi scapă un detaliu.

Trebuia să existe ceva care să lege totul!

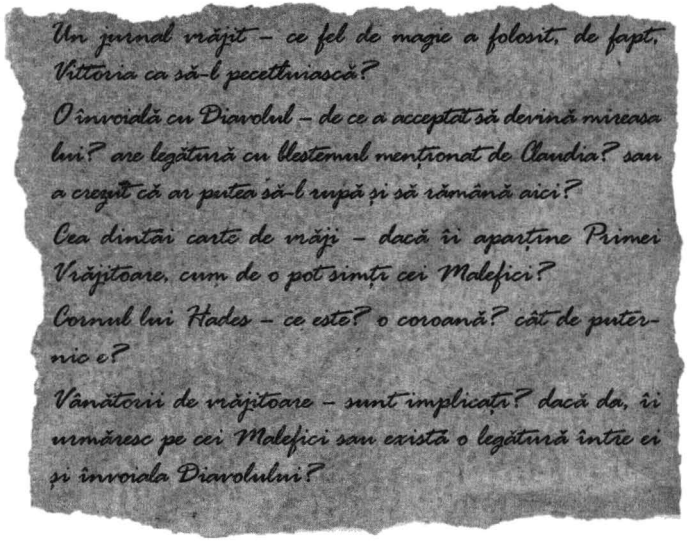
Un jurnal vrăjit – ce fel de magie a folosit, de fapt, Vittoria ca să-l pecetluiască?
O înviorală cu Diavolul – de ce a acceptat să devină mireasa lui? are legătură cu blestemul menționat de Claudia? sau a crezut că ar putea să-l rupă și să rămână aici?
Cea dintâi carte de vrăji – dacă îi aparține Primei Vrăjitoare, cum de o pot simți cei Malefici?
Cornul lui Hades – ce este? o coroană? cât de puternic e?
Vânătorii de vrăjitoare – sunt implicați? dacă da, îi urmăresc pe cei Malefici sau există o legătură între ei și înviorala Diavolului?

Am citit repede notițele, însă nu mi-a sărit nimic în ochi. În afară de... M-am gândit la momentul în care Vittoria începuse să se comporte ciudat. Cam cu vreo trei săptămâni înainte să moară. Chiar în apropierea aniversării noastre de optsprezece ani. Bănuisem atunci că se datora relației sale secrete cu Domenico, dar acum părea mai probabil că atunci începuse să invoce demoni.

O săptămână mai târziu, prima crimă avusese loc în Sicilia. Apoi, la câteva zile după aceea, murise prima vrăjitoare din Palermo. La o săptămână distanță, geamăna mea fusese ucisă. Nu știam dacă Wrath avea să-mi împărtășească informații detaliate despre învoieli, dar exista o posibilitate mare ca prima invocare a surorii mele să fie legată de dorința bruscă a Diavolului de a rupe blestemul.

Poate faptul că folosise magie demonică trezise ceva în lumea subterană. Ceva care dormea de mult. Dacă reușise să invoce un prinț al Iadului, orice era posibil. Sau poate că nimic din toate astea nu era adevărat. Dacă nu invocase un demon sau nu găsise prima carte de vrăji, poate că dăduse peste Cornul lui Hades, iar descoperirea lui pusese totul în mișcare.

Am îndepărtat acele gânduri din minte și am revenit asupra primei teorii. Vânătorii de vrăjitoare! Erau ființe umane, însă ființele umane foloseau magia tradițională ca parte a religiei lor în tot Regatul Italiei. Poate că aveau un fel de a fi alertate ori de câte ori cineva recurgea la acest tip de magie neagră.

Am oftat. Teoria despre vânătorii de vrăjitoare nu prea se potrivea, indiferent cât de mult mă străduiam să-i ofer coerență. Totuși, părea mai probabil să existe o legătură între invocarea demonilor, învoiala Diavolului și crimele care urmaseră. Invocasem un prinț al Iadului, așa că, mai mult ca sigur, Vittoria reușise la rândul ei să sfideze imposibilul. Însă izbânda ei doar

mă îndemna să mă întreb de unde făcuse rost de vrăjile de invocare de la bun început. Am mai mâzgălit ceva pe hârtie.

Paginile de grimoar – oare Vittoria a invocat un demon pe care să-l controleze sau a primit aceste vrăji de invocare de la unul dintre ei? dacă da, atunci de la cine și de ce?

M-am oprit din scris și am chibzuit cu atenție la ultimul punct. Dacă Vittoria nu invocase mai întâi un demon, poate că acesta se afla deja aici, la fel ca Wrath. Dacă acel prinț-demon îi dăduse paginile de grimoar surorii mele, oare asta însemna că o convinsese să se alăture vreunui complot malefic? Ce putea câștiga un prinț-demon prin înfurierea Diavolului și uciderea cu bestialitate a mireselor sale? Era o tentativă de uzurpare a tronului întunecat? Indiferent ce secrete păstrase sora mea, știam fără nicio urmă de îndoială că nu ar fi ajutat niciodată pe cineva dispus să omoare vrăjitoare.

Am luat jetonul și m-am întrebat dacă nu cumva îi fusese dăruit Vittoriei. Poate că reprezenta o dovadă de bună-credință sau... Trebuia să pun capăt speculațiilor și să pornesc în urmărire. Mi s-a strâns stomacul când m-am gândit la planul pe care urma să-l pun în aplicare a doua zi dis-de-dimineață.

— L-ai mai văzut până acum?

I-am arătat lui Salvatore jetonul. Poate că era un vânzător de veșminte mediocru, dar era și o extraordinară sursă de informații. Mă trezisem la revărsatul zorilor și ieșisem în grabă

din casă, înainte ca *nonna* să mă supună unui nou interogatoriu în privința Diavolului. Încă nu se afla pe urmele mele, dar eu cu siguranță încercam să-i găsesc pe el și pe frații lui.

O picătură de sudoare mi-a alunecat pe gât după sprintul către piață și probabil că aveam o înfățișare cel puțin sălbatică din pricina buclelor libere și umede. Speram că Sal nu avea să mă examineze prea îndeaproape, din moment ce era ceva mult mai interesant la care să fie atent. Nu exista un bârfitor mai de încredere în tot orașul decât Salvatore.

Sau unul mai predispus să împărtășească oricui voia să îl asculte orice detaliu, cât de mic, pe care îl știa.

— E cumva..., a început el, apoi s-a aplecat peste o grămadă de cămăși împăturite, cu ochii mijiți. Ăsta e! Clubul despre care vorbește toată lumea zilele astea. E cu adevărat misterios. Fără nume, doar broasca încoronată imprimată pe ușă. Am auzit că își schimbă mereu locul și că ai nevoie de unul dintre aceste jetoane pentru a intra.

A scotocit printr-un maldăr de haine și a scos o rochie drăguță, de o nuanță intensă de roșu.

— Facem schimb? Îți dau asta pentru ăla. E o afacere avantajoasă.

— *Grazie!* Dar va mai rămâne la mine o perioadă, am spus, vârând jetonul în partea din față a corsetului. Știi ultimul loc unde a funcționat casa asta de pariuri?

— Undeva, pe lângă catedrală, dar asta a fost cu câteva zile în urmă. Probabil că nu mai e de mult acolo. Dacă nu ai noroc, întreabă-l pe bătrânul Giovanni, care vinde *granita*[1] în apropiere de intrarea principală. Îi plac jocurile de noroc!

[1] Un desert pe jumătate înghețat, făcut din apă, zahăr și diferite arome, originar din Sicilia (n. tr.).

Am decis să-mi încerc mai întâi norocul la catedrală, așa că timp de mai bine de treizeci de minute am luat la pas toate aleile și străzile lăturalnice. Am dat peste un bărbat care urina lângă un palmier, dar enigmatica sală de jocuri a rămas ascunsă. După alte câteva minute irosite, am pornit în căutarea bătrânului Giovanni. Semnul de la taraba lui de *granita* era întors: ÎNCHIS.

Bineînțeles! Probabil că se afla la casa de pariuri.

Eram pe cale să renunț și să-mi încerc norocul în altă parte, când am simțit nevoia bruscă de a-mi strânge amuleta. Poate că zeița morții și a furiei îmi călăuzea în continuare pașii sau poate că, undeva, în străfundul ființei mele, într-un loc pe care nu voiam să-l cercetez cu prea mare interes, am simțit chemarea ademenitoare și subtilă a magiei demonice.

Aș fi putut jura că am auzit un zumzet slab, îndrumându-mă în direcția corectă. Nu știam dacă mă lăsam amăgită de fantome sau dacă era o abilitate latentă, care se ivea ori de câte ori îmi țineam *cornicello*-ul și mă concentram. Indiferent de motiv, trebuia doar să-mi las instinctul să mă ghideze.

După câteva minute de rătăcire de-a lungul unor străzi dosite, unite într-o rețea ce-mi amintea vag de o pânză de păianjen, m-am îndepărtat tot mai mult de catedrală, până când m-am oprit în fața unei uși pe care flăcările imprimaseră o broască încoronată. Reușisem!

Mă simțeam un pic ametită. Am dat drumul amuletei și m-am gândit cu atenție la următorul pas. Puteam să mă întorc, să merg la Sea & Vine și să las coșmarul în urmă. Să-i las pe prinții Iadului în seama cuiva mai bine pregătit să-i înfrunte. Sau puteam încerca să semăn mai mult cu Vittoria.

Am scos jetonul din corset și l-am lipit de ușă, rugându-mă să nu calc un pic *prea* îndeaproape pe urmele surorii mele.

OPTSPREZECE

Pentru vrăji de curaj, unge o lumânare roșie cu următoarele ingrediente în timpul lunii în creștere și las-o să ardă până când se stinge flacăra: o parte piper roșu, o parte cuișoare, ulei de două ori binecuvântat și o lingură cu vârf de cărbune măcinat.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Ușa s-a deschis și am coborât un rând de trepte care scârțâiau înainte să pășesc într-o ascunzătoare subterană. Luând în considerare intrarea murdară din fundătură, am crezut că lăcașul păcătos al lui Greed avea să fie întunecat și părăginit. O presupunere parțial corectă. Sala supraaglomerată era într-adevăr întunecată – pereți de cărămidă, un bar din abanos strălucitor, care se întindea pe toată lungimea încăperii, și mai multe mese bordo-închis, acoperite cu catifea, dispuse pe podeaua din gresie.

La fiecare masă era în desfășurare un joc diferit de cărți. O rundă intensă de *scopa*[1] stârnise cea mai mare vâlvă. Bărbați și

[1] Unul dintre cele trei mari jocuri naționale de cărți din Italia (n. tr.).

femei se adunaseră, cu privirile ațintite asupra a ceea ce sperau să fie o mână câștigătoare. Aveam un presentiment că singurul câștigător, în adevăratul sens al cuvântului, era prințul-demon rezident.

Promisiunea bogăției pusese stăpânire pe casa de jocuri. Dorința de avere și de putere era atât de intensă, încât părea aproape palpabilă, o ființă tânjind să capete trup. Mi-am imaginat-o întinzându-și mâinile spre gâtul meu și strângând până când fiecare răsuflare avea să se transforme între-o luptă lacomă după aer. Ochii mi-au săgetat de la un tablou păcătos la altul.

Lăcomia, în numeroasele sale forme, și-a făcut apariția. Fie că era vorba de putere, bogăție sau atenție, abundența era otrava preferată aici, iar clienții nu prea dădeau semne că s-ar sătura. M-am întrebat dacă știau cât e ceasul, că soarele tocmai răsărise și îi îndemna să iasă din nou la suprafață, să trăiască. Unii erau trași la față, obosiți, de parcă ar fi fost treji de zile întregi, dependenți de orice formă de lăcomie aleasă. În atmosferă mai stătea la pândă și o umbră de violență, ca și cum o simplă nevoie sau dorință se putea preschimba în ceva letal în orice clipă. Nu era greu să-ți imaginezi o persoană ademenită de un astfel de instinct, dispusă să-și înjunghie concurența și să ia cu forța orice își dorea.

Priviri pătrunzătoare străbăteau sala dintr-un capăt în altul, iar curiozitatea m-a îndemnat să urmăresc fiecare căutătură în parte. Într-un colț, un bărbat câștiga atenția celor din jur prin destuparea a zeci de sticle scumpe, oferind de băut celor care se desfătau în prezența lui. În capătul opus al sălii, bărbați și femei își scoteau lent veșmintele, câte unul pe rând, legănându-și trupurile aproape goale în speranța de a capta privirile lacome ale celor mulțumiți cu rolul de spectatori. Atenția era viciul lor și, deși mi se părea greșit să particip la ceva care cu siguranță

sporea puterea lui Greed, îmi era cu neputinţă să-mi desprind ochii de la spectacolul senzual.

M-am smuls din transă şi m-am uitat după demonul despre care bănuiam că se află prin preajmă.

O uşă de-a lungul peretelui îndepărtat era flancată de paznici încruntaţi, îmbrăcaţi elegant. Eram dispusă să pariez pe orice că acolo aveam să-l găsesc pe Greed. *Dacă* îmi puteam croi drum prin sala aglomerată. Erau atât de mulţi clienţi, încât trebuia să păşesc cu grijă. Am încercat să ocolesc grupurile de oameni care stăteau în spatele jucătorilor de cărţi, dar abia m-am strecurat printre trupurile nemişcate. Chelneri purtau tăvi de argint pline de mâncare şi băutură, îngreunându-mi şi mai mult înaintarea. Am reuşit să trec de un şir de oameni care dădeau pe gât, într-un mod impresionant, pahare de prosecco, înainte să izbucnească o încăierare în spatele meu.

La cea mai apropiată masă au izbucnit urale şi râsete zeflemitoare. M-am ridicat pe vârfurile picioarelor şi mi-am mijit ochii dincolo de o mulţime de curioşi care se adunaseră să vadă ce anume stârnise o asemenea reacţie. Uşa se afla în continuare la o distanţă nefiresc de mare.

Am dezbătut dacă să sar sau nu pe mese şi să le străbat în goană când i-am auzit numele – la fel de dureros ca o lamă înfiptă în inimă.

— Vittoria!

M-am răsucit încet, căutându-l pe cel care o strigase pe sora mea. Ochii mi s-au oprit asupra unui bărbat de vârsta tatălui meu, pe jumătate aşezat pe scaun, pe jumătate înclinat, la un pas să cadă pe podea. Grămezi de jetoane şi de pahare goale erau stivuite în jurul lui, la întâmplare, într-un haos desăvârşit. Şi-a ridicat privirea, iar eu am inspirat adânc. Domenico Nucci Senior.

— *Signore* Nucci. Sunteți...

— Vittoria, fii o fată bună și vezi ce-i cu băutura mea, bine?

Și-a îndreptat atenția către următoarea carte de joc pe care cineva a trântit-o pe masă.

— Poate îmi aduci și niște calamari din ăia prăjiți, cu sos *arrabbiata* în plus, în care să-i înmoi. Va fi un alt joc lung. Trișorii ăștia scot tot ce-i mai rău din mine.

A zâmbit de parcă împărtășeam cine știe ce mare secret.

— Nu sunt... Sunt Emilia, sora mea e...

Signore Nucci era evident beat și probabil credea că se afla la Sea & Vine, comandând cina. Sosul *marinara* picant și caracatița prăjită se numărau printre cele mai populare preparate ale noastre. Asta explica și de ce mă confundase cu Vittoria – uneori îi ajuta pe tatăl și pe unchiul nostru în sala de mese.

— Mă voi asigura că cineva vă aduce în curând mâncarea.

M-am întors și m-am izbit de un piept tare. Unul dintre bărbații îmbrăcați elegant, care până de curând păzise ușa, se uita acum amenințător la mine, privindu-mă de sus.

— Șeful ar vrea să-ți vorbească. Vino după mine!

Fără a o putea descrie într-un anume fel, durerea pe care o simțisem pentru că fusesem confundată cu sora mea a fost imediat înlocuită de teamă. L-am urmat pe bărbatul musculos în timp ce elibera drumul către ușă. Orice se afla dincolo de ea, emana putere, un semn că un prinț al Iadului își avea reședința acolo. Vibram de neliniște, așa că m-am străduit să mă calmez.

Bărbatul mi-a ignorat complet starea de agitație și a împins ușa în lături. A năvălit în încăpere fără să mai arunce o privire în spate și, neavând de ales, l-am urmat.

— E aici, *signore*!

Nu știu ce mă așteptam să găsesc – poate un dragon care suflă foc și păzește un munte de aur și bijuterii ori o broască

otrăvitoare foarte mare, cu o limbă șfichiuitoare acoperită de țepi –, dar în niciun caz o cameră fastuoasă, cu covoare persane suprapuse, un birou nefiresc de mare, fotolii somptuoase din piele și un candelabru orbitor de cristal. Totul era elegant și primitor, în vrăjmășie cu fiorii care îmi șerpuiau pe spate.

Prințul Casei Lăcomiei stătea în spatele biroului masiv, cu vârfurile degetelor unite sub bărbie și o expresie plictisită întipărită pe chipul sculptat într-un mod aproape artistic. Într-un cuvânt, părea turnat în bronz. De la părul castaniu-închis până la ochii scăldați într-o nuanță intensă de brun-roșcat, m-a dus cu gândul la monedele de cupru topite și turnate într-o formă umanoidă. Dacă avea un pumnal ca Envy sau Wrath, îl ascunsese bine. Ceea ce m-a făcut să am și mai puțină încredere în el.

— Cu toate că nu am anticipat această întâlnire, mă declar mulțumit.

Demonul și-a ridicat colțurile buzelor, însă zâmbetul părea straniu, nu chiar natural.

— Te rog, ia un loc!

A făcut semn către unul dintre fotoliile din fața lui, dar am rămas lângă ușă. Fie puterile îi erau mult diminuate, în pofida lăcomiei revărsate din casa lui de pariuri, fie le temperase pentru întâlnirea de față. Un joc specific demonilor – să se prefacă vlăguiți ca să-și ademenească prada; totuși, în această cameră, el nu părea să ascundă cine era sau de unde venea.

Doi paznici-demoni stăteau în spatele lui, cu brațele încrucișate, mârâind din străfundul gâturilor. Unul avea piele de reptilă, verde pal, și ochi colorați în aceeași nuanță, iar celălalt era acoperit cu blană scurtă, ca de căprioară, și mă urmărea cu ochi de-un abanos lichid. Din capul lui ieșeau două coarne curbate, cu vârfurile îndreptate în lături. Era deconcertant să văd ceva care arăta aproape uman cu pielea și ochii unui animal. Am

încercat să mă conving să traversez încăperea, dar nu mi-am putut forța trupul să mă ducă în apropierea acelor demoni.

— Eu...

Ochii lui Greed s-au mutat încet de la mine la ce îmi captase atenția. A eliberat odaia pocnind din degete. Când s-a uitat din nou la mine, în privirea lui am zărit o foame neobișnuită – una care evoca posesia. Nu voia să mă seducă, voia să mă *stăpânească*. Nu aș fi fost un trofeu pentru el, așa cum mă considera Envy, ci o unealtă pentru putere.

— Emilia! Te rog! a insistat el, dând din cap către fotoliul liber. Nimeni nu te va răni cât timp ești aici! Îți dau cuvântul meu!

Asta i-a zis lupul găinii mici. Faptul că mi-a rostit numele m-a descurajat, dar am reușit să mă apropii cu pași mari și încrezători, prefăcându-mă mai bine ca niciodată că nu mi-e teamă, și m-am așezat.

— Sora mea ți-a spus cum mă cheamă?

— Nu! Tu ai făcut-o! Iartă-mi lipsa de politețe, însă am informatori răspândiți în tot clubul. Ți-au auzit conversația cu unul dintre clienții mei obișnuiți.

De data aceasta, a afișat un zâmbet aproape convingător. M-am întrebat dacă mi-a simțit frica și și-a adaptat reacțiile în consecință. Gândul, de altfel nedorit, m-a neliniștit și mai tare. Să fiu singură cu Greed era o idee cumplit de pripită, dar chiar n-am putut găsi o modalitate mai bună de a obține informații de la el.

— De fapt, Vittoria nu te-a menționat absolut deloc. Asta e într-adevăr o surpriză.

A umplut două pahare cu apă dintr-o carafă pe care nu o observasem, apoi l-a împins pe unul dintre ele spre mine. Pe sticlă erau întipărite broaște încoronate. Am acceptat apa, dar nu am băut.

— De ce ai ales o broască?

— Sunt creaturi lacome. Nu se mulțumesc nici cu uscatul, nici cu apa, pentru că le doresc pe amândouă.

Avea sens. Dacă luai în considerare raționamentul atipic al demonilor.

— Te-a invocat Vittoria?

— Ești plină de întrebări! a spus Greed, care m-a studiat îndeaproape. E straniu... cât de identice sunteți!

Tonul folosit nu-mi oferea nici măcar un indiciu cu privire la emoțiile lui. Era o constatare. Nimic mai mult. Moartea surorii mele părea să-l lase indiferent.

— Știu că sora mea a venit aici înainte să fie ucisă. Vreau să știu de ce. Ce a vrut de la tine?

— Hmmm... Direct la jugulară! O mișcare îndrăzneață, șoricelule!

S-a lăsat pe spate, cu o privire pătrunzătoare, vicleană. M-am străduit din răsputeri să nu mă foiesc sub examinarea lui minuțioasă.

— Se pare că am informații valoroase pe care ți le-ai dori. Iar tu, *signorina* di Carlo, ai la rândul tău ceva de mare valoare pentru mine. Îți voi răspunde cât pot de bine la întrebări, însă doar în schimbul amuletei tale.

Mâna mi s-a dus instinctiv la *cornicello*.

— De ce o vrei?

— Știi ce este?

— Un talisman popular pentru a alunga deochiul.

Potrivit *nonnei*, spre deosebire de talismanele *Malocchio*, purtate de ființele umane, *cornicello*-ul mai avea și o putere distinctivă, și anume să condamne lumea la un amurg etern dacă îl uneam cu cel al surorii mele. Am decis să păstrez partea asta pentru mine, în eventualitatea în care demonul începea să saliveze pe costumul lui bine croit.

— Hmm...

Greed a scos un săculeț de catifea din sertarul biroului și a lăsat să-i cadă un colier în palmă – un lanț de aur cu un rubin de mărimea unui ou de prepeliță, care scânteia în lumină. Răspândea o esență ciudată, de parcă i-ar fi aparținut unui suflet îndurerat, al cărui vaiet lung și ascuțit se auzea în depărtare. Un sunet extrem de neplăcut.

Voiam să pună obiectul înapoi acolo unde îl găsise. Imediat!

— Ce este?

— Se numește Ochiul Întunericului și îi acordă oricui îl poartă protecție deplină împotriva creaturilor cu intenții răuvoitoare. Dă-mi amuleta și este al tău!

Un asemenea cadou nu venea fără un preț.

— Ce altceva mai dorești?

— Să te alături Casei Lăcomiei!

M-am uitat fix la Greed, înfiorată, și am simțit că pielea încearcă să mi se desprindă de pe trup, în semn de protest, în timp ce demonul îmi susținea cu îndârjire privirea. Era chipeș, într-un mod convențional, dar exista ceva în neregulă cu el. Avea ochii goliți de emoții umane. Părea diferit și... greșit. Nu mi-am putut imagina sora îndrăgostindu-se de acest demon, nici măcar tânjind după el. Prin urmare, motivul care îi călăuzise pașii aici nu avea nimic de-a face cu seducția. Greed deținea informația dorită de ea. Una pe care îmi doream să o obțin la rândul meu.

— De ce vrei să mă aliez cu tine?

— Deoarece cred că îmi vei fi foarte utilă în viitor. Dacă devii regină, îmi vei datora o favoare. Una puternică, totodată, dacă acest talisman ajunge să-ți salveze viața!

Din moment ce Greed nu-mi părea defel o creatură înclinată să parieze, eram și mai reticentă să-i accept micul cadou.

Nu intenționam să devin Regina celor Malefici și a naibii să fiu dacă aveam să îi dau un motiv să mă ajute să urc pe acel tron întunecat!

— I-ai oferit Ochiul Întunericului surorii mele?

— Acceptă-mi învoiala și vei afla!

— Dacă nu vei răspunde la întrebări simple, mă tem că discuția se încheie aici!

M-am ridicat, pregătită să mă îndepărtez cât de mult posibil de acest prinț și de lăcașul său, când scaunul i-a scrâșnit pe podea.

— Stai!

S-a așezat din nou și, de îndată ce a pus colierul cu rubin la loc în săculeț, tensiunea din umerii mei s-a mai diminuat.

— Ca o dovadă de bună-credință, îți voi răspunde la *una* dintre întrebări.

— Și ce vrei să primești în schimb?

— Nimic! Îți dau cuvântul meu! Nu uita că oferta este pentru o singură întrebare, orice altceva te va costa.

Mi-am reluat locul, chibzuind intens la următoarea mișcare. Erau atât de multe întrebări la care aveam nevoie de răspuns, dar niciuna nu merita prețul cerut, și anume să renunț la *cornicello*-ul meu. M-am gândit cu atenție la lista pe care o scrisesem noaptea trecută și m-am concentrat pe detaliul care mă sâcâise cel mai tare. Însemna ceva. Voiam să știu ce. Mi-am ales cuvintele cu mare precizie.

— Spune-mi despre Cornul lui Hades.

Dacă l-a surprins alegerea mea, și-a mascat perfect reacția.

— Este o cheie care încuie Porțile Iadului.

— Am auzit că face parte dintr-un blestem. Că dacă o vrăjitoare îl poartă, va avea putere asupra Diavolului.

— Legendele vrăjitoarelor sunt fascinante prin neadevărurile pe care le răspândesc. Cornul lui Hades a fost un dar. Sora ta știa adevărata poveste.

Voiam cu disperare să o aflu de la el, însă o întrebare mai importantă cerea un răspuns.

— Cum spulberi vraja unui demon care a fost aruncată asupra unui obiect?

Drept răspuns, Greed mi-a oferit un zâmbet otrăvitor.

— Ți-am spus despre Cornul lui Hades. Restul te va costa. Nu cred în a da fără a dobândi ceva în schimb.

Zâmbetul mi-a devenit ușor viclean.

— Conform regulilor tale, asta a fost prima mea întrebare propriu-zisă.

Demonul și-a rotit umerii înapoi, umflându-și puțin nările. Eram pe jumătate convinsă că urma să sară peste birou și să-și înfășoare mâinile în jurul gâtului meu.

— Ce fată isteață! a spus el după câteva clipe de tăcere.

A întins mâna după pahar și a băut cu lăcomie, iar încheieturile i s-au albit în timp ce probabil se gândea la formularea mea.

— Sacrifică un pic din tine!

— Nu-i un răspuns cinstit.

— O, dar chiar este!

Greed a mai luat o înghițitură de apă.

— Ai vrea să mai pui o întrebare?

Voiam să îi mai pun încă o duzină, dar să obțin informații utile de la un prinț al Iadului se dovedise a fi o sarcină mai dificilă decât credeam. Am strâns din buze.

Demonul și-a ridicat cizmele pe birou, apoi și-a unit din nou vârfurile degetelor.

— Permite-mi să fiu direct, *signorina* di Carlo. Sora ta mi-a dat amuleta ei, cunoscându-i importanța. Am nevoie atât de a ei, cât și de a ta pentru o urzi o vrajă. Dă-mi amuleta ta și jur că-ți voi proteja lumea!

Ah, cum să nu! Imediat după ce urma să o prade și să o distrugă. Indiferent de circumstanțe, eram convinsă până-n măduva oaselor ca sora mea nu i-ar fi dat de bunăvoie *cornicello*-ul. Dacă într-adevăr îl avea, atunci îl luase. Știam cu certitudine că Vittoria îl purtase în ziua în care murise. Am înghițit în sec. Posibilitatea să mă aflu în fața ucigașului surorii mele părea din ce în ce mai mare. I-am eliminat pe vânătorii de vrăjitoare de pe lista de suspecți pe care o aveam în minte. Până în clipa aceea, toate indiciile continuau să mă îndrume spre demoni.

M-am întrebat dacă Greed îi spusese surorii mele o poveste similară, iar ea îl refuzase. Îmi era destul de frică de ce ar fi putut face dacă încercam și eu să plec. Probabil că simțea frica, așa că am tăinuit-o înlăuntrul meu, în cel mai adânc lăcaș dintre toate, și am blufat.

— Dacă Vittoria ți-a dat amuleta, arată-mi-o!

— Ah! a exclamat el, răsuflând lung. Mă tem că nu este posibil.

— Nu este posibil sau nu o vei face?

— Ai dreptate în ambele privințe. O Viperidae a fost invocată în acest tărâm. Cuibul se află sub catedrală și, ei bine, sunt creaturi foarte protectoare în ceea ce privește căminul lor. Amuleta va rămâne acolo până când va decide să renunțe la ea.

Nu m-am obosit să întreb ce este o Viperidae sau cine o invocase. Mă îndoiam că avea să-mi mai destăinuie ceva după ce obținusem informații de la el prin intermediul unui vicleșug.

— Și ai pus amuleta acolo...

Nu m-am așteptat la un răspuns și nici nu mi-a oferit unul. Era foarte puțin probabil ca el să fi pus ceva ce își dorea cu atâta îndârjire într-un loc în care nu putea avea acces. Dar bănuiam că sora mea ar fi făcut-o. Știam, fără nicio urmă de îndoială, că Vittoria nu i-ar fi oferit niciodată nimănui – darămite unuia dintre Malefici – amuleta ei. Și-n niciun caz de bunăvoie.

Ceva nu se lega în povestea lui Greed. Speram că, împotriva tuturor așteptărilor, mă mințea doar pe jumătate, dar nu-mi puteam asuma un asemenea risc. Totuși, mi-a dat un alt obiectiv pe termen scurt pe care să mă axez – aveam să recuperez *cornicello*-ul surorii mele și să o întreb pe *nonna* de ce un demon ar fi atât de interesat de ambele amulete.

— Deci? m-a întrebat el. Am ajuns la o învoială, *signorina* di Carlo?

— *Grazie*, am răspuns, ridicându-mă în picioare, dar răspunsul meu rămâne nu!

NOUĂSPREZECE

Un prinț al Iadului este cel mai periculos dintre demoni. Are o înfățișare angelică, dar îți va smulge inima din piept cu ghearele. Pentru a-i combate puterea, poartă sau desenează o amuletă cimaruta – o ramură a unui virnanț[1], cu cinci tulpini care încolțesc în modele potrivite, conform nevoilor tale. Alege cinci imagini indispensabile ca să alungi un prinț-demon înapoi în lumea subterană. De exemplu: o cheie, un pumnal, o bufniță, un șarpe și o lună îl vor trimite direct în Iad.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Sângele reprezenta cheia descătușării magiei demonice.

M-am gândit toată după-amiaza la răspunsul aparent inofensiv al lui Greed, iar piesele de puzzle s-au potrivit treptat la locurile lor. Am numărat câteva cazuri în care sângele fusese încorporat în magia demonică. Pentru a invoca un demon, trebuia să ofer sânge drept jertfă.

Nu puteam uita de Wrath și de pactul lui de sânge. Sau de presupusa datorie de sânge menționată de *nonna*.

---

[1] Plantă erbacee aromatică cu flori galbene, dispuse în formă de umbrelă, cu miros pătrunzător, neplăcut, utilizată în medicină (n. tr.).

Am încercat și nu am reușit să-mi ascund repulsia. Oare ceream prea mult ca demonii să accepte un pic de vin în schimb? Am oftat și mi-am înțepat degetul cu un ac, lăsând o singură picătură să cadă pe jurnalul Vittoriei. Mi-am ținut răsuflarea cât l-am studiat cu atenție, așteptând vreun semn că vraja a rezistat sau s-a spulberat.

Nu a existat niciun eveniment cataclismic, nicio lumină ori străfulgerare. Într-o clipă nu-l puteam deschide, iar în următoarea nimic nu mă mai oprea să o fac. Am ezitat, cu cotorul pe jumătate rupt în mâini. Încercasem să cunosc secretele jurnalului de atât de mult timp, încât acum îmi era puțin teamă de ceea ce aveam să găsesc. Îmi putea dezvălui numele ucigașului surorii mele. Cu cât aflam mai multe, cu atât mă îndoiam mai tare că vânătorii de vrăjitoare erau responsabili. Prinții-demon preluau conducerea, ca fiind cei mai probabili să ucidă. Dar dacă Diavolul avea nevoie de o vrăjitoare, nu prea avea sens ca ei să-i zădărnicească eforturile. Ceea ce însemna că o persoană din cercul nostru ar fi putut fi de vină. M-am înfiorat pe loc. Era ușor să crezi că fusese ucisă de un demon, însă gândul că ar fi fost cineva pe care îl cunoștea...

Am inspirat adânc și am început să citesc cele mai intime gânduri ale Vittoriei.

Primele pagini conțineau informații despre parfumurile pe care le crease. Despre vrăji aleatorii sau talismane pentru Binecuvântările Lunii și noroc. Am găsit o schiță, poate chiar două, a unei *cimaruta*, și alte câteva simboluri pe care nu le-am recunoscut. M-am oprit asupra unei pagini cu însemnări în detaliu ale unei sesiuni de divinație ale Claudiei. Eram pe cale să trec la următoarea pagină când ceva mi-a atras atenția. O notă mică, aproape nesemnificativă, pe care o lăsase pentru ea însăși.

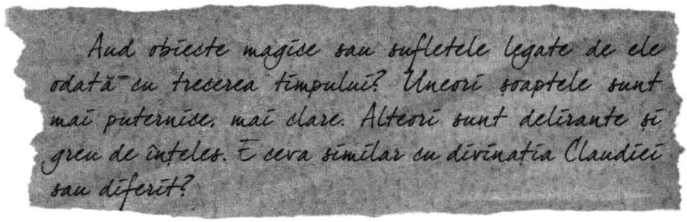
Aud obiecte magice sau sufletele legate de ele odată cu trecerea timpului? Uneori șoaptele sunt mai puternice, mai clare. Alteori sunt delirante și greu de înțeles. E ceva similar cu divinația Claudiei sau diferit?

Auzea obiecte magice? M-am uitat lung la rândurile scrise, fără să clipesc. Trebuia să fi înțeles cumva greșit. Vittoria nu pomenise niciodată de această abilitate. Iar noi nu păstram secrete una față de alta. Eram geamăna ei, cealaltă jumătate – dar, pe de altă parte, nici eu nu-i spusesem despre *luccicare*.

Am privit într-o lumină nouă evenimentele din noaptea în care aveam opt ani. Era foarte posibil ca ea să fi dezvoltat la rândul ei o abilitate latentă. La fel ca mine. Deși o considerasem o anomalie, pentru că eu fusesem cea care ținuse ambele amulete. Nu-i destăinuisem nimic surorii mele, deoarece nu voiam să-și facă griji cu privire la repercusiuni sau să se învinovățească, din moment ce fusese ideea ei.

Am trecut repede la următoarea pagină, dar nu am găsit nimic neobișnuit. Nici măcar un indiciu despre magia ei. Am dat încă una, apoi încă una. Ajunsesem la mijlocul jurnalului înainte să descopăr un alt pasaj despre magia stranie și secretă.

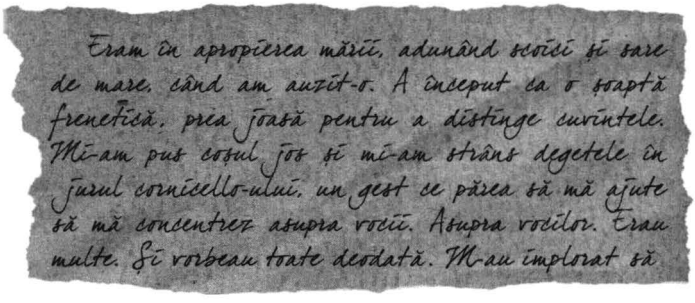
Eram în apropierea mării, adunând scoici și sare de mare, când am auzit-o. A început ca o șoaptă frenetică, prea joasă pentru a distinge cuvintele. Mi-am pus coșul jos și mi-am strâns degetele în jurul corniscello-ului, un gest ce părea să mă ajute să mă concentrez asupra vocii. Asupra vocilor. Erau multe. Și vorbeau toate deodată. M-au implorat să

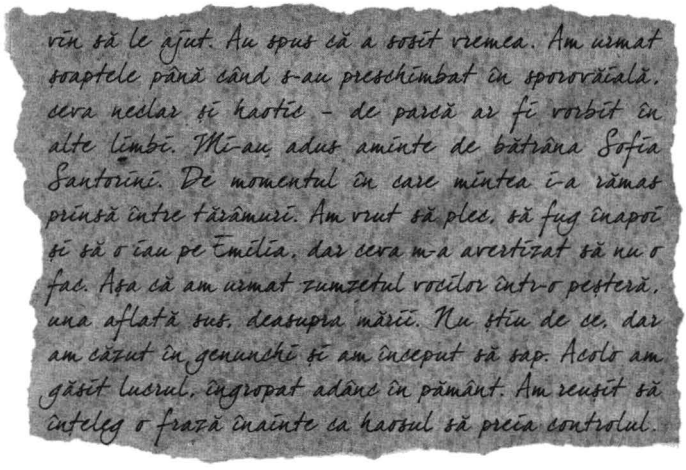
vin să le ajut. Au spus că a sosit vremea. Am urmat
șoaptele până când s-au preschimbat în șoroviială,
ceva neclar și haotic - de parcă ar fi vorbit în
alte limbi. Mi-au adus aminte de bătrâna Sofia
Santorini. De momentul în care mintea i-a rămas
prinsă între tărâmuri. Am vrut să plec, să fug înapoi
și să o iau pe Emilia, dar ceva m-a avertizat să nu o
fac. Așa că am urmat zumzetul vocilor într-o peșteră,
una aflată sus, deasupra mării. Nu știu de ce, dar
am căzut în genunchi și am început să sap. Acolo am
găsit lucrul, îngropat adânc în pământ. Am reușit să
înțeleg o frază înainte ca haosul să preia controlul.

Din păcate, geamăna mea nu scrisese fraza pe care o auzise. Am expirat zgomotos, cu mâinile tremurând în timp ce răsfoiam restul jurnalului. Nu am dat peste niciun alt pasaj despre misteriosul „lucru" pe care îl găsise îngropat sub pământ. Am examinat florile și inimile mâzgălite, am cercetat însemnările despre visele Claudiei și am citit cu atenție toate întrebările ale căror răspunsuri sora mea le notase.

Nu m-a lăsat inima să citesc partea despre ceea ce ajunsese să fie ultima noastră noapte petrecută împreună. Până în clipa aceea nu existau nume, persoane în care nu avusese încredere ori demoni cu care încheiase învoieli. Cum de ajunsese să accepte să se căsătorească - atenția mi s-a oprit pe ceva ce mi-a umezit palmele.

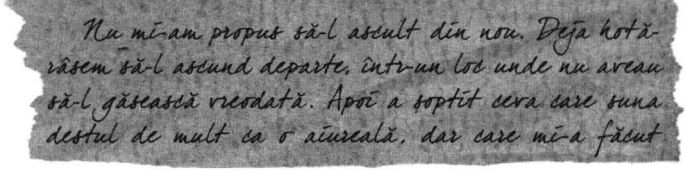
Nu mi-am propus să-l ascult din nou. Deja hotărâsem să-l ascund departe, într-un loc unde nu aveau
să-l găsească vreodată. Apoi a șoptit ceva care suna
destul de mult ca o amenințare, dar care mi-a făcut

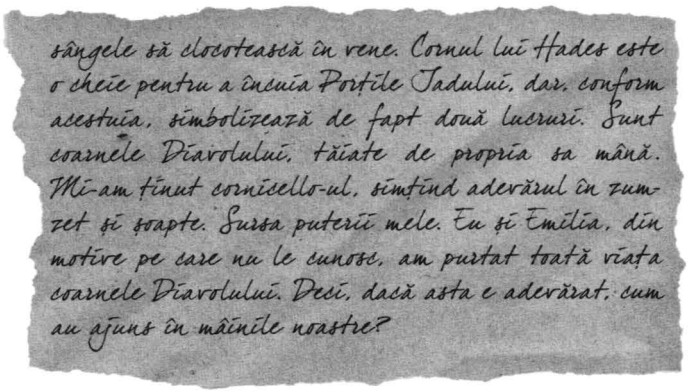
sângele să clocotească în vene. Cornul lui Hades este
o cheie pentru a încuia Porțile Iadului, dar, conform
acestuia, simbolizează de fapt două lucruri. Sunt
coarnele Diavolului, tăiate de propria sa mână.
Mi-am ținut cornicello-ul, simțind adevărul în zum-
zet și șoapte. Sursa puterii mele. Eu și Emilia, din
motive pe care nu le cunosc, am purtat toată viața
coarnele Diavolului. Deci, dacă asta e adevărat, cum
au ajuns în mâinile noastre?

Am închis încet jurnalul și am expirat. O, sfântă zeiță! Coarnele Diavolului! Era greu de crezut și totuși... știam că e adevărat. Purtaserăm Cornul lui Hades încă de la naștere. Nu-i de mirare că Greed se arătase atât de interesat de amuletele noastre – nici măcar nu puteam să încep să-mi imaginez daunele pe care le putea provoca dacă reușea să pună mâna pe amândouă. Am înlăturat gândul distructiv din minte și am recitit ultima frază scrisă de sora mea. Era o întrebare excelentă. Una la care intenționam să obțin imediat răspunsul.

— Era și timpul să lași deoparte preocupările întunecate, *bambina*! Părinții tăi sunt foarte îngrijorați!

Nonna m-a privit din balansoarul pe care îl târâse de lângă ceaun, în care ceva fierbea înăbușit. Pretutindeni în jurul ei ardeau lumânări pentru pace și somn odihnitor.

— Toată ziua am stat cu groaza-n sân, crezând că zaci singură pe undeva, cu inima scoasă. La fel ca sora ta. Ai idee prin ce-am trecut?

Da! Și uram situația, dar nu eram singura membră a familiei di Carlo care avea de dat explicații. Am intrat în bucătărie și am pus pumnalul lui Wrath și apoi *cornicello*-ul meu pe blat.

— Acesta este unul dintre coarnele Diavolului? am întrebat-o, iar ea a pălit. Am purtat în tot acest timp Cornul lui Hades?

— Nu vorbi prostii! Cine ți-a umplut capul cu poveștile astea?

Nonna s-a ridicat și s-a dus la ceaun, a adăugat câteva ierburi și le-a amestecat în cea mai nouă esență a ei. Mirosea a molid și mentă. M-am întrebat de unde făcuse rost de o plantă veșnic verde, dar n-am întrebat-o.

— Nu credem în astfel de lucruri, *bambina*.

— O Viperidae a fost invocată și păzește amuleta Vittoriei.

S-a oprit numaidecât din amestecarea compoziției.

— Deci e adevărat! *Malvagi*-i s-au întors!

Am așteptat ca *nonna* să înceapă să murmure farmece de protecție sau să fugă dintr-un colț în altul al casei, verificând dacă la toate ferestrele și ușile erau ierburile și ghirlandele de usturoi pe care le agățase pentru a împiedica lucrurile malefice să se strecoare înăuntru. Nu mi-a cerut să iau ulei de măsline și un vas cu apă ca să mă asigur că răul nu se afla chiar în acest moment în căminul nostru. Această versiune calmă și cu sânge-rece a bunicii îmi era complet străină.

Își făcuse dintotdeauna griji în privința Diavolului și a acoliților săi demoni, hoții de suflete.

Pruncii ființelor umane aveau cântece pentru copii, dar noi învățaserăm despre cei șapte prinți-demon și despre cei patru – în special – de care familia di Carlo trebuia să se teamă cel mai mult. Nu uitasem că Wrath fusese menționat. Nici nu-mi dădusem seama dacă el era cel care avea să tânjească

după sângele meu, să-mi subjuge inima, să-mi fure sufletul sau să-mi ia viața. Sinceră să fiu, mi-l puteam imagina cum împlinește oricare dintre profeții.

Bunica a învârtit lingura de lemn în amestecul care clocotea bolborosind, încăpățânându-se să-și mențină privirea fixată pe mânerul cioplit și să nu spună nimic. Bineînțeles! Acum, că toate coșmarurile și poveștile de groază prindeau viață, rămânea tăcută.

— *Nonna*, trebuie să-mi spui despre Cornul lui Hades! Vittoria știa despre asta și a fost ucisă. *Te rog!* Dacă nu vrei să am parte de aceeași soartă, trebuie să-mi spui ce este și de ce îl purtăm! Merit să știu!

S-a uitat pierdută în ceaun și a oftat.

— Zile întunecate se răsfrâng asupra noastră. E timpul să fii o războinică a luminii!

Nonna și-a abandonat esențele și a scos un urcior cu vin din servantă. Și-a turnat un pahar de *chianti*, apoi s-a așezat în balansoar.

— Nu mi-am dorit niciodată să se ajungă la asta, copilă! Dar firele Sorții își țes propria magie. Cine suntem noi, dacă nu niște marionete mânuite de ale lor sfori cosmice?

Criptică, evident. Ca de obicei. Am decis să încep cu detaliile minore și să-mi croiesc drum spre întrebările mai dificile.

— E într-adevăr o cheie pentru a încuia Porțile Iadului?

— Da și nu! Are puterea să deschidă și să închidă porțile, dar nu face doar atât.

— Sunt coarnele Diavolului?

— Da!

— Și ai știut tot timpul?

Nonna a încuviințat cu o mișcare din cap. M-am uitat lung la ea, încercând să procesez faptul că bunica mea – care

ne făcuse să ne binecuvântăm amuletele pentru a ne proteja de prinții-demon toată viața – ne pusese astfel de lucruri în jurul gâturilor.

— *La Prima* a aruncat o vrajă care le-a transformat în două amulete mai mici, sperând să le ascundă de toți cei care le-ar putea căuta.

— Pentru că aparțin Diavolului?

— Pentru că, dacă sunt reunite, nu numai că au puterea să încuie porțile, ci îl pot și invoca. Ele acordă invocatorului o anumită influență asupra lui.

M-am holbat la amuleta pe care o purtasem o viață întreagă, încercând să înțeleg de ce sora mea nu venise la *nonna* când aflase toate aceste lucruri. Mai aveam atâtea întrebări despre învoiala ei! Dacă dispuneam de mijloacele necesare pentru a-l controla pe Diavol, de ce nu-i ceruse pur și simplu *cornicello*-ul?

Avea sens ca Greed să-l caute; păcatul lui era strâns legat de putere. Dar dacă toți prinții Iadului tânjeau după putere, atunci de ce nu încercase Wrath să-mi ia *cornicello*-ul?

Ceva spus de Envy a reapărut în mijlocul confuziei.

— Ce este o vrăjitoare-umbră?

Nonna a scos un sunet în semn de dezgust.

— Așa ne numesc demonii. Vrăjitoare-umbră. Noi suntem cunoscute ca *Stelle Streghe*.

Vrăjitoare-stelare.

— *Noi* suntem cunoscute? De când suntem cunoscute ca Vrăjitoare-Stelare?

— De la începutul liniei noastre de sânge, mi-a răspuns ea, privindu-mă cu ironie. Provenim dintr-un neam străvechi de vrăjitoare, legate de Malefici înainte de blestem. Într-un fel, îndeplineam rolul de gardieni, asigurându-ne că toate creaturile lumii subterane rămân acolo, fără a interveni vreodată în

lumea ființelor umane. Pentru o vreme, am lucrat alături de *Malvagi*. Asta a fost înainte...

Paharul *nonnei* a zburat prin cameră și s-a spart de perete. Vinul *chianti* picura precum sângele. Am țipat, dar nu din pricina paharului. O lamă plutitoare zăbovea deasupra gâtului bunicii mele. Demonul meu fantomă se întorsese, iar acum nu mai părea doar o plăsmuire a imaginației mele. Fusese tăcut în ultimele zile și uitasem de existența lui, dar în acest moment era greu să ignori pumnalul cu șarpe al lui Wrath în timp ce strălucea în lumină.

— Vrăjitoare mică și vicleană ce ești!

Lama demonului a apăsat pielea *nonnei*. Am clătinat din cap și am pășit înainte.

— Te rog! Dacă este vorba despre cum l-am păcălit pe Greed, ea nu are nimic de-a face cu asta! Las-o în pace, este nevinovată!

— Nevinovată?

Vocea demonului a sunat ca un șuierat.

— Nu-i nici pe departe așa!

Înainte să pot traversa bucătăria și să o dau pe *nonna* din drum, capul i-a fost dat deodată pe spate, iar mâna invizibilă i-a trecut lent lama lui Wrath de-a lungul gâtului. Din rană a țâșnit sânge. S-a auzit un gâlgâit, iar sunetul s-a numărat printre cele mai îngrozitoare lucruri pe care le auzisem vreodată. Arma a lovit cu un zăngănit podeaua. Am urmărit întreaga scenă ca și cum s-ar fi desfășurat cu încetinitorul.

Când s-a deschis brusc o fereastră, mi-am închipuit că pe acolo fugise demonul invizibil.

Apoi realitatea m-a zguduit până-n măduva oaselor și am luat-o din loc. O clipă mai târziu, mă aflam în cealaltă parte a camerei.

— Nu!

Am înhățat un șervet de pe blat și l-am ținut apăsat de gâtul bunicii, oprind sângerarea. Apoi am țipat până când mi s-a frânt vocea, trezind toată casă din mrejele vrăjii de somn aruncate de *nonna*. Existau vrăji care să ajute la încetinirea fluxului de sânge, dar nu reușeam să-mi amintesc nici măcar una din cauza panicii tot mai copleșitoare. Parcă mi se blocase mintea și nu mă puteam concentra decât asupra unei singure nevoi de bază: *ține apăsat pe rană.*

Mama s-a năpustit prima în bucătărie, iar privirea i-a fugit îndată spre *nonna*. Și spre balta de sânge din ce în ce mai mare. Lacrimile îmi curgeau pe obraji, începețoșându-mi vederea.

Nu aveam să-mi las bunica să moară. Nu așa!

Tata a apărut un minut mai târziu, făcând ochii mari la scena din fața lui.

— Aduc bandaje!

Am încetat să mai fiu atentă la orice altceva cu excepția ținerii șervetului apăsat ferm pe rana bunicii. Minutele se scurgeau în continuare. Sângele îmbiba bumbacul, iar mama spunea o rugăciune deasupra unei paste groase din ierburi pe care o preparase. Nu am cedat. Voiam să fiu genul de persoană care nu intră în panică și poate acționa calm. Dar rațiunea nu mi-a domolit groaza. Mama a încercat să-mi dea mâinile la o parte, dar am refuzat să mă urnesc din loc. Trebuia să aplic în continuare presiune. *Nonna* avea nevoie de mine.

— E în regulă, draga mea! Lasă-mă să pun asta pe ea! Va închide rana!

— Nu pot!

— Ba da, poți! Totul e bine!

A fost nevoie de încă puțină muncă de convingere, dar, în cele din urmă, mi-am retras mâinile. *Nonna* a alunecat pe podea, respirând greu. Am văzut astfel de reacții la animale rănite și nu era un semn bun.

Mama a întins pasta groasă peste rană, apoi a înfășurat unul dintre bandajele curate în jurul ei. Tata le adusese înainte să plece la muncă, verificând dacă mai există intruși și baricadând fereastra. După câteva clipe, mama a terminat de pansat rana cu o rugăciune către zeița sănătății și a bunăstării, ca să o vindece rapid pe *nonna*. Am înălțat la rândul meu o rugăciune, sperând că ne-a ascultat pe amândouă.

— Ajută-mă să o duc în pat, Emilia!

Mi-am șters lacrimile și am făcut ceea ce mi s-a cerut. După ce o întinsesem pe saltea, mama a tras un scaun lângă pat ca să stea de veghe, iar eu m-am așezat lângă perete și am rămas acolo până când soarele a dispărut de pe bolta cerească, lumina apusului scăldând odaia în nuanțe de violet și negru, de parcă ar fi fost la rândul ei învinețită. Într-un final, respirația *nonnei* s-a uniformizat și a căzut într-un somn profund și reconfortant. Supraviețuise, dar nu mulțumită mie. Slavă zeiței!

— Draga mea, ar trebui să te odihnești puțin! Bunica ta va fi bine! Ce e mai rău a trecut.

Am dat din cap, dar acum nu puteam să dorm. Nu eram sigură că aveam să mă mai odihnesc vreodată fără să revăd cu ochii minții scena sângeroasă. Iar partea cea mai rea era că *nonna* fusese la un pas să moară din cauza mea. Apoi, când avusese cea mai mare nevoie de mine, o dezamăgisem din nou. Uitasem toate vrăjile sau farmecele de vindecare. Mă pierdusem și îi îngăduisem fricii să preia controlul. Dacă nu aș fi început să investighez moartea surorii mele sau dacă nu l-aș fi păcălit pe Greed, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

M-am strecurat în bucătărie ca să curăț sângele înainte ca părinții mei să-l vadă iar. Am frecat podeaua până când a

strălucit și m-au durut degetele. Apoi am repetat. Am turnat apă, am frecat. Trebuie să îndepărtez petele de pe mortar. Mi-a luat aproape toată noaptea, dar am reușit în sfârșit să șterg toate urmele fizice ale atacului. Dar amintirea nu avea nicicând să mă părăsească.

Am clătit cârpa, apoi m-am sprijinit de blatul de lucru și am băut un pahar cu apă. Mi-a luat ceva timp să pun lucrurile cap la cap, dar în cele din urmă mi-am dat seama că demonul invizibil venise aici cu o misiune. Am ridicat mâna, gândindu-mă la rana *nonnei*, și am dat să-mi țin amuleta, însă degetele mele n-au găsit nimic. Am uitat că o scosesem. M-am dus să o iau de pe blat și am înlemnit.

Cornicello-ul meu dispăruse.

DOUĂZECI

– Arăți ca dracu', vrăjitoareo! Parcă ai trecut prin Cele Șapte Cercuri ale Iadului.

L-am întâmpinat pe demonul războiului cu o privire disprețuitoare. În câteva ore avea să fie liber și mă îndoiam că plănuia să-mi răspundă la vreo întrebare odată ce vraja de întemnițare se spulbera. După atacul brutal asupra *nonnei*, plecasem de acasă și rătăcisem pe străzile din Palermo, plănuind următoarea mișcare. Făcusem o greșeală cumplită, una pentru care bunica aproape că plătise cu viața. N-ar fi trebuit să mă întorc acasă după confruntarea cu Envy. Bineînțeles că avea să trimită spioni după mine ca să-mi fure amuleta. Fusese nesăbuit să cred că un prinț al Iadului avea să mă lase, pur și simplu, să plec nevătămată după ce îl învinsesem printr-un vicleșug.

Acum, după ce aflasem că eu și sora mea purtaserăm coarnele Diavolului și cât de puternice și de periculoase erau acestea, trebuia să le redobândesc. Poate că nu aveam idee unde era amuleta mea în momentul de față, dar, datorită lui Envy, știam exact unde o puteam găsi pe cea a Vittoriei. Dar, mai întâi, aveam nevoie de câteva informații de la Wrath despre Viperidae, apoi urma să mă duc să o recuperez.

— Știi mai bine ca oricine ce implică o astfel de experiență, i-am spus, zâmbind dulce. Apropo, i-am cunoscut pe doi dintre frații tăi. Sunt absolut încântători!

Wrath nu părea nici surprins, nici interesat de veste. Stătea cu spatele sprijinit de perete și picioarele întinse, cercetând cercul de oase ce-l ținea închis. Bineînțeles că nu purta cămașa pe care i-o cumpărasem; am zărit-o aruncată și mototolită pe podeaua cavernei.

— Am șase frați. Va trebui să fii mai specifică.

— Nu știi cine e aici?

Pentru o clipă, privirea i-a coborât subtil la șoldul meu, apoi ochii i-au săgetat în sus.

— Ai de gând să te târăști în genunchi și să mă implori să te ajut? Nu sunt într-o dispoziție prea generoasă astăzi. Captivitatea nu-mi priește.

Nici mie nu-mi pria faptul că demonii îmi invadaseră orașul, îmi atacaseră bunica, îmi furaseră *cornicello*-ul și îmi uciseseră sora. În loc să mă cert, am scos un cannoli din punga de hârtie maro pe care o strecurasem în traistă. *Nonna* îmi spusese că poți prinde mai multe muște cu miere decât cu oțet. Prin urmare, m-am gândit că un cannoli avea să-mi dea o mână de ajutor în prinderea unui prinț al Iadului.

Wrath părea surprins când i l-am oferit.

— Ce este asta?

— Hrană. Dacă nu cumva ai prins viermi, mă îndoiesc că ai mâncat.

— Nici nu am nevoie de hrana preferată de ființele umane și nici nu vreau să-mi pângăresc corpul cu spurcăciunea ei.

M-am holbat la el, îngrozită. După toate lucrurile cumplite care se întâmplaseră, comentariul lui a fost picătura care a umplut paharul.

— Chiar eşti un monstru, nu-i aşa?

— Ăsta nici măcar nu pare comestibil, a continuat demonul, care a luat produsul de patiserie între două degete şi l-a ţinut mai aproape ca să-l cerceteze. Ce te aştepţi să fac cu acest cannoli?

— Să-ţi ataci duşmanii.

Wrath a împuns cu un deget umplutura de ricotta.

— E otrăvit?

Am oftat.

— Mănâncă-l odată, o, măreţe războinic! O să-ţi ofere plăcere, nu durere! I-am făcut cu mâna mea. Jur că nu sunt otrăviţi. De data asta!

A muşcat din cannoli, fără să-şi ascundă scepticismul. Privirile ni s-au înlănţuit în timp ce mesteca. Nu mi-am putut reţine zâmbetul larg când a luat o înghiţitură mai mare, apoi a scos un al doilea cannoli din pungă. Abia după ce mâncase jumătate a observat că încă mă uitam la el şi s-a încruntat.

— Ce-i?

— Nu vreau să-mi pângăresc corpul cu spurcăciunea hranei preferate de fiinţele umane, l-am luat peste picior. Dar deserturile sunt acceptabile.

N-a binevoit să-mi răspundă. În schimb, a scotocit prin punga de hârtie, nemulţumit să o descopere goală. A pus-o deoparte şi m-a măsurat din nou din priviri.

— Presupun că aceste delicatese făceau parte dintr-un plan mai elaborat prin care să-mi slăbeşti defensiva. Miroşi a sânge care nu-ţi aparţine, iar părul îţi este atât de ciufulit, încât am impresia că o creatură sălbatică şi-a construit un cuib în el şi şi-a invitat semenii. Pumnalul meu îţi lipseşte de la şold. Şi pari gata să arunci un blestem asupra lumii. Ce vrei să ştii, vrăjitoareo? Ce te-a speriat?

Mâna mi s-a dus spre locul în care îi legasem până atunci pumnalul. După răul pe care i-l provocase bunicii mele, nu mai suportam gândul de a-l avea asupra mea. Acum îi simțeam absența aproape la fel de mult pe cât îi duceam dorul *cornicello*-ului.

— Cum se invocă o Viperidae?

— Cineva cu instinct de supraviețuire nu ar face-o.

— Poate că cineva nemuritor și arogant a făcut-o deja.

— Mă îndoiesc!

Din câte se părea, evaluarea mea critică la adresa regalității demonice nu l-a amuzat prea tare pe Wrath.

— Viperidaele sunt creaturi deosebite. Dacă aleg să păzească un lucru sau să-l aducă în cuibul lor, niciun locuitor din lumea subterană nu poate interveni. Trebuie să renunțe de bunăvoie la orice se află în posesia lor.

Am reținut că un desert avea să-mi aducă informații oricând voiam, așa că urma să-i aduc mereu ceva dulce. Acum era de-a dreptul agreabil și vorbăreț.

— Cum arată o chestie din asta?

— Asemenea creaturii căreia îi poartă numele. Are colți lungi, curbați și ascuțiți ca ai unei vipere. De asemenea, se întâmplă să fie mai mare decât mine și de două ori mai periculoasă. În eventualitatea unei mușcături, există foarte puține antidoturi, iar cele disponibile ar trebui luate cu mare băgare de seamă. Folosirea lor vine cu un preț, ca orice formă de magie. Alege cum vrei, dar, în cazul în care tulburi o astfel de făptură, să știi că s-ar putea să nu supraviețuiești până la următorul răsărit.

Mi-am masat brațul, însă nu pentru că avertismentul lui m-ar fi înspăimântat, ci pentru că simțeam o arsură stranie și iritantă sub piele, croindu-și drum până la oase. Aveam impresia că o ființă nevăzută mă zgâria în același loc cu un ac, la

nesfârșit. Wrath mi-a urmărit mișcarea, apoi și-a coborât fulgerător ochii spre propriul braț.

Din câte se părea, tatuajele ni se schimbau încă o dată. Încolăcite în jurul șerpilor – pe care i-am observat acum și-n jurul semilunilor identice ale lui Wrath – erau flori sălbatice.

Înaintea ochilor mei, propriii șerpi au primit solzi strălucitori și netezi. Nu am vrut să-mi consider frumos tatuajul, dar era! Fără umbră de îndoială! Wrath și-a încleștat pumnii. Nu mi-am putut da seama dacă din pricina durerii sau din cauza cernelii neobișnuite, în continuă prefacere. M-am hotărât să nu insist asupra reacției sale; mai aveam o întrebare pentru demon înainte să plec ca să-mi îndeplinesc misiunea.

— Dacă cineva ar plănui să atace o Viperidae, ce fel de vrajă ar putea folosi?

Wrath și-a luat cu greu ochii de la cerneala magică întipărită pe braț, privindu-mă cu o resemnare profundă.

— Nimeni nu ar trebui să atace o Viperidae. Dar, dacă acel cineva ar fi o vrăjitoare nerăbdătoare să-și dea ultima suflare, atunci acea vrăjitoare ar putea încerca să arunce o vrajă de adormire. Ar putea fi singura modalitate de a te furișa în apropiere de creatură.

— Îți...

Mulțumirile mi-au murit îndată pe buze. Familia mea se afla în pericol de moarte numai din cauza lui și a fraților săi nemiloși. Am inspirat adânc, gândindu-mă la vraja de adormire. Era simplă. Preferam planurile simple – existau mai puține șanse ca lucrurile să ia o turnură neplăcută.

— Un ultim avertisment!

Wrath s-a ridicat de pe podea și a venit în locul unde stăteam eu, lângă marginea cercului de oase. Am ignorat întinderea de piele tonifiată și aurie din fața mea.

— În curând îmi voi redobândi libertatea. Dacă eşti atât de nesăbuită încât să ataci o astfel de creatură, nu voi veni după tine.

M-am uitat în sus, la el.

— Aşa să fie!

Dacă cineva mi-ar fi spus luna trecută că aş *alege* să umblu de una singură prin tunelurile uitate de sub catedrală, în căutarea unui demon-şarpe străvechi care păzeşte jumătate dintr-o cheie sacră, care nu numai că încuie Porţile Iadului, ci reprezintă şi coarnele Diavolului, aş fi crezut că şi-a pierdut minţile.

Emilia Maria di Carlo nu se punea de bunăvoie în primejdie. Sora mea era cea aventuroasă – eu mă mulţumeam cu o formă diferită de distracţie, una mai sigură şi mai nevinovată. Dă-mi un roman de dragoste cu scene fierbinţi, despre o iubire interzisă şi îndrăgostiţi născuţi sub o stea potrivnică!

Ăsta era genul de aventură la care puteam lua parte!

Cu nici măcar o lună în urmă, aş fi râs cu sora mea, luând în derâdere posibilitatea ca o făptură asemănătoare unui şarpe uriaş, din altă lume, să fi *existat* măcar, convinsă că superstiţiile *nonnei* îşi dovedeau din nou influenţa. Chiar şi cu magia care îmi curgea prin vene, nu crezusem niciodată pe deplin în poveştile istorisite; erau exagerate, rodul unei imaginaţii mult prea bogate. Creaturi nemuritoare care beau sânge, precum Maleficii, nu puteau fi reale.

Acum ştiam, căci aflasem pe pielea mea. Toate poveştile conţineau o sămânţă de adevăr.

M-am lăsat călăuzită de un miros straniu de ou stricat, fără să ignor bucăţile de piele de şarpe care fuseseră aruncate pe

drum, dorindu-mi să fi trecut peste aversiunea față de pumnalul lui Wrath și să-l fi adus cu mine. Pete de lumină, strecurate prin grilajele de deasupra, însemnau din când în când podeaua, dar, în cea mai mare parte a timpului, am mers prin beznă.

Le-am permis simțurilor să mă ghideze, gata să sesizez numaidecât chiar și cea mai mică schimbare din atmosferă. Aveam o bănuială că demonul nu voia să atragă atenția asupra lui sau asupra prețioasei sale comori.

În plus, eram destul de sigură că știam locul unde se află cuibul – Greed spusese că se găsea sub catedrală, așa că mă apropiam repede de ultima cotitură. M-am oprit la colț și mi-am adunat curajul.

Trecusem de câteva ori prin toate etapele planului, iar acum, când urma să-mi înfrunt în orice clipă inamicul, părea mult prea simplu ca să aibă rezultatul dorit. Poate că Wrath se hotărâse să mă trimită la moarte, înarmată cu o soluție imposibilă. Ce demon diabolic!

Am tras adânc aer în piept. Puteam să fac asta, dar trebuia să mă mișc repede. Cu cât zăboveam mai mult, cugetând, cu atât mai tare îmi creștea frica. Mi-am imaginat cum ar fi acționat sora mea dacă ar fi fost aici, în locul meu. S-ar fi năpustit în luptă, hotărâtă să salveze situația – așa cum încercase să facă atunci când acceptase învoiala Diavolului. Într-adevăr, aceasta nu se dovedise a fi cea mai înțeleaptă decizie, însă cel puțin fusese suficient de curajoasă încât să încerce. În comparație cu ceea ce înfăptuise ea, să arunci o simplă vrajă de adormire și să recuperezi un colier era floare la ureche.

Am răsuflat lent și am aruncat o privire după colț. De undeva de sus se strecurau în încăpere raze chihlimbarii, luminând demonul în formă de șarpe. Wrath nu exagerase – această

Viperidae era mai mare decât el. Solzi lucioşi, plămădiţi parcă din însăşi esenţa nopţii, acopereau un corp aflat în mijlocul tunelului. Chiar şi încolăcit, demonul ocupa o bună parte a spaţiului şi mă depăşea în înălţime cu mai bine de un cap sau mai mult. Când era vigilent şi drept... Nu voiam să mă gândesc cum ar fi fost să mă confrunt cu o astfel de creatură.

Din buzunarul fustei am scos o mână de frunze uscate de muşeţel, apoi i le-am oferit zeiţei nopţii şi a somnului şi am şoptit:

— *Somnum!*

Respiraţia regulată mi-a indicat că fiara căzuse într-un somn profund, un dar de la zeiţă. Am răsuflat uşurată. Acum trebuia doar să găsesc amuleta şi să mă furişez înapoi, pe drumul pe care venisem. Creatura stătea cu faţa în direcţia opusă şi avea un cap de două ori mai mare decât cel mai masiv dintre cuptoarele noastre. Nu trebuia să-i văd colţii ca să ştiu că mă puteau străpunge cu o singură muşcătură!

Am cercetat cuibul, la un pas să scot un strigăt victorios când am zărit un obiect familiar în formă de corn. Amuleta surorii mele lucea pe podea, lângă fiară. Ca să vezi noroc, *cornicello*-ul se afla pe partea mea a tunelurilor. Părea că ar fi trebuit să fie destul de uşor să mă furişez până acolo, să-l înşfac şi să mă retrag fără a trezi demonul. M-am uitat în jur şi am memorat fiecare ieşire pe care am putut să o disting în semiobscuritate. Încă două tuneluri se ramificau şi formau un *Y*. Simplu!

Şi ar fi fost, dacă nu puneai la socoteală toate pietricelele şi dărâmăturile răspândite pe podea. Un singur pas greşit şi, în pofida vrăjii de adormire, această Viperidae avea să mă atace în următoarea clipă. După ce am înălţat o ultimă rugăciune unei zeiţe despre care speram că mă ascultă, am făcut primul pas în tunel.

De teamă să nu scot nici cel mai neînsemnat sunet, n-am îndrăznit să respir prea adânc. O tăcere nefirească învăluia sala, ca o plapumă de zăpadă proaspăt așternută. Cândva, în copilărie, *nonna* ne dusese la o cabană din nordul Italiei, unde ne întâlnirăm cu una dintre prietenele ei. Vârsta fragedă m-a împiedicat să-mi amintesc circumstanțele exacte, însă n-am uitat niciodată liniștea aproape înăbușitoare a zăpezii.

Străbătusem mai bine de jumătate din distanța către amuletă când am observat că fiara încetase să mai respire uniform. M-am oprit cu piciorul în aer și am așteptat moartea. Problema cu vrăjile de adormire e că nu există nicio modalitate de a împiedica pe cineva sau ceva să se trezească în mod obișnuit.

Când demonul nu s-a mișcat, am hotărât să termin ceea ce am început. Dacă era prins într-o stare de somnolență și una de veghe, nu avea să rămână așa pentru totdeauna. Privirea îmi fugea când la Viperidae, când la podea, atentă să nu fac zgomot. Nu am lăsat nici măcar o pietricică să sară din loc.

Într-un final apoteotic, după ce am avut impresia că au trecut o mie de ani blestemați, am ajuns la amuletă și, încet, cu mare grijă, m-am aplecat să o recuperez. Mi-am ținut ochii ațintiți asupra demonului, ceea ce s-a dovedit a fi o greșeală îngrozitoare. În momentul în care degetele mele au apucat *cornicello*-ul, lanțul a zdrăngănit pe pământ.

Fiara a atacat.

Coada i-a șfichiuit împrejur, secerându-mi picioarele dintr-o singură lovitură. Am ținut strâns amuleta Vittoriei într-o mână, iar cu cealaltă am adunat pământ și pietricele, așteptând ca demonul să se înalțe amenințător deasupra mea înainte să-i arunc mica mea captură în ochi. Creatura a eliberat un țipăt asurzitor, ramificat în nenumărate sunete cutremurătoare, trimițându-mi fiori pe șira spinării.

Sfânță zeiță din cer, *chiar* o înfuriasem! Demonul asemănător unui șarpe s-a răsucit, șuierând și zguduindu-se. Haosul a declanșat o avalanșă subterană, bucăți de piatră desprinzându-se încontinuu din pereți. Nori de praf au umplut aerul, sufocându-mă. Un tunel era complet blocat. Trebuia să ies imediat de aici, dar nu puteam.

M-am ghemuit și am fugit cât mai departe posibil de Viperidae, încercând să mă târăsc de-a lungul peretelui. Fiara se mișca prea repede și nu puteam risca să mă lovească tare cu coada.

Nu avea să treacă mult până să-și scoată pietrișul din ochi. Corpul puternic al demonului s-a izbit de tunelul din dreapta, așa că nu mi-am irosit singura șansă de a scăpa. M-am năpustit pe lângă Viperidae, cu inima bătându-mi năvalnic în piept, rugându-mă să nu se răsucească și să mă lovească. De îndată ce am pășit în tunelul pe care îl folosisem ca să ajung aici, coșmarul s-a adeverit.

Un colț de mărimea unei săbii mi-a străpuns partea mai moale a spatelui, undeva deasupra șoldurilor. O mușcătură fulgerătoare, un atac care s-a sfârșit înainte să pot țipa. Am înlemnit, cu tot trupul străbătut de furnicături și pe deplin înfrigurată, de parcă suflul iernii mi-ar fi intrat în oase. Știam destule despre leacurile tradiționale pe bază de plante ca să recunosc simptomele unui șoc. Uneori dura câteva secunde ca o traumă majoră să acționeze asupra nervilor receptori din creier. Așa cum credeam, durerea m-a încătușat o clipă mai târziu. Fierbinte, arzătoare, mistuitoare.

Am căzut pe pământ și m-am întors la timp ca să văd demonul apropiindu-se pentru a-și ucide prada. M-am rostogolit cu o fracțiune de secundă înainte să-mi sfâșie gâtul. Am simțit un junghi înfiorător, conștientă că mișcarea bruscă mi-a

deschis şi mai mult rana. Împroşcând cu picături de sânge în jur, m-am străduit din răsputeri să nu mă concentrez asupra posibilităţii ca demonul să-mi fi dat deja lovitura de graţie.

S-a năpustit din nou spre mine şi, de data aceasta, l-am lăsat să se apropie îndeajuns cât să-mi văd reflexia în ochii săi cu pupile înguste. Inima îmi bătea cu putere, însă am ignorat durerea îngrozitoare. Am aşteptat... şi am aşteptat... Fiara şi-a coborât capul, gata să-şi înfigă colţii...

Am atacat iute, cu toată puterea rămasă, vârând amuleta Vittoriei în unul dintre ochii creaturii. Un lichid cald mi-a ţâşnit peste mâini, în timp ce ascultam ultimul ţipăt scos de Viperidae. Am împins mai tare, până când am fost aproape sigură că i-am străpuns creierul.

N-am aşteptat să văd dacă demonul e mort sau grav rănit; m-am întors şi am fugit.

Dar nu pentru mult timp. Veninul avea alte planuri pentru mine.

DOUĂZECI ŞI UNU

Totul se învârtea nebuneşte – ca în puţinele dăţi în care băusem, din greşeală, prea mult vin cu Claudia şi Vittoria. M-am clătinat pe drumul de întoarcere, spre capătul tunelului, şi m-am prăbuşit sub grilajul prin care mă strecurasem. Ieşirea şi libertatea erau atât de aproape, însă totodată atât de îndepărtate! Trebuia să-mi adun puterile şi să mă trag în sus; şi am jurat să fac întocmai...

...după ce capul înceta să mi se mai învârtă şi avea să-mi treacă greaţa.

Am auzit o bufnitură uşoară lângă mine, urmată de un şir de blesteme impresionant de vulgare. Dacă nu aş fi fost convinsă că deschiderea gurii ar elibera voma pe care abia o mai suprimam, aş fi râs de litania colorată. În acest moment, nu-mi aminteam exact numele lui, doar faptul că nu era predispus la astfel de izbucniri. Dintr-un oarecare motiv, situaţia mi s-a părut amuzantă, deşi nu era defel aşa.

O durere bruscă mi-a săgetat capul – ascuţită şi brutală. Parcă o mie de ace îmi înţepau simultan creierul. Am gemut, ceea ce nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Unde ești rănită?

Vocea lui era prea tare. L-am împins cu palmele, însă era un diavol enervant de persistent.

— Concentrează-te! Te-a mușcat, vrăjitoareo?

— Oprește-te!

Degete agile mi-au cercetat scalpul, gâtul, apoi au ezitat la linia decolteului. Reușisem cumva să-mi trec *cornicello*-ul peste cap. Când demonul mă rostogolise pe o parte, aproape că leșinasem din cauza următorului val de agonie. Evident, nu-i păsa de durerea și suferința mea. Poate că îl bucurau. Mi-am amintit ca prin vis că îl uram. Acum știam de ce.

S-a oprit preț de o clipă, apoi sunetul țesăturii rupte a fost însoțit de o explozie rece de-a lungul spatelui meu. Până și aerul mi-a atacat pielea sfâșiată, o durere orbitoare în descătușarea sa. Cred că s-ar putea să fi țipat.

— *La naiba!*

Două brațe puternice m-au ridicat deodată, strângându-se în jurul meu precum gratiile unei cuști, și m-au ținut la pieptul unui trup mai mult ca sigur plămădit din oțel, nu din mușchi și oase. Am început să ne mișcăm repede, în ritmul pașilor lui fluizi și grațioși. Ceea ce era un lucru bun – dacă ar fi sărit în timp ce alerga, mi-aș fi golit stomacul pe el. Mă îndoiam că i-ar fi plăcut așa ceva.

Vântul îmi răscolea cu furie părul – umblam cu o viteză imposibilă pe străzile orașului. Am făcut greșeala să mă uit la clădirile pe lângă care treceam fulgerător și am regretat imediat. M-am cuibărit la pieptul lui cald și mi-am închis ochii strâns, copleșită de durere.

— Aproape am ajuns.

Îmi clănțăneau incontrolabil dinții. Habar n-aveam *unde* trebuia să ajungem, dar speram că existau pături și un foc. O

răceală mistuitoare și înfricoșătoare mi se răspândea în trup. M-a răvășit cel mai cumplit presentiment dintre toate, teama că nu aveam să mai simt nicicând alinarea oferită de căldură. Un gând straniu, din moment ce ziua mi se păruse toridă. Picioarele mi-au amorțit treptat, ca și cum ar fi fost înfășurate în falduri de gheață. O ușă s-a deschis cu un zăngănit, după care s-a trântit în urma noastră. Mi s-a părut că am urcat în grabă un rând de trepte, apoi am fost întinsă pe o saltea moale.

În jurul meu au răsunat strigăte. Voci înăbușite, greu de distins. Clipocitul apei într-o cadă mi-a acaparat simțurile, urmat de parfumul inconfundabil al fumului. M-am zvârcolit. Undeva, în subconștient, știam ce înseamnă fumul. Pericol.

— Nu te îngrijora! a spus o altă voce masculină, una necunoscută. Știe ce trebuie să facă și se va întoarce în curând!

Am fost înfășurată atât de strâns în pături, încât abia puteam să respir. Probabil că am scos un suspin adânc, pentru că am simțit mâini calde pe frunte.

— Șșș! Dacă te opui, veninul se va răspândi mai repede.

Timpul s-a comprimat parcă. Eram conștientă doar de trecerea unor clipe oarecare și de agonia necruțătoare. Inima îmi bătea atât de tare, încât îmi zvâcnea capul. S-au scurs alte clipe, toate pierdute în negura durerii stăruitoare. Apoi am auzit un foc trosnind și am simțit miros de fum, iar el s-a întors, hotărât să-mi deschidă forțat ochii.

— Te voi vindeca, dar am nevoie de permisiunea ta. Mi-o acorzi?

Am încercat să încuviințez, însă trupul meu refuza să se miște. Demonul s-a ghemuit lângă mine, și-a pus mâinile de-o parte și de alta a capului meu și a repetat întrebarea. De data aceasta, probabil că a simțit mișcarea aproape imperceptibilă – înainte ca următorul val de durere să-mi zguduie trupul, a reacționat inuman de iute.

— Păzește zona și, orice ar fi, nu ne întrerupe! i-a ordonat cuiva pe care nu-l puteam vedea.

Am intrat din nou în panică.

Zona? Eram în Iad? M-a ridicat în brațele lui, o ușă s-a închis în spatele nostru, iar vocea i-a devenit considerabil mai blândă.

— Trebuie să fim amândoi în apă, bine?

M-am străduit să spun da, însă amorțeala mi s-a răspândit până-n gât. Oricum, cred că răspunsul îmi era clar întipărit pe față, deoarece părea că ar fi șoptit:

— Trăiește destul cât să mă urăști pentru asta!

Următorul lucru pe care l-am simțit a fost căldura – parcă pluteam pe un nor în apropiere de soare. Cuvinte într-o limbă pe care nu am înțeles-o mi-au fost rostite la ureche. Buze mi-au atins ușor pielea, una dintre ultimele senzații plăcute pe care le-am simțit înainte să fiu învăluită de întuneric.

— Bea!

Am vrut, mai mult decât orice, dar n-am putut, așa că el mi-a înclinat capul pe spate, mi-a despărțit buzele și mi-a turnat nectar pe gât. Am încercat să mă zbat, să mă împotrivesc gustului cleios, atât de dulce și de dens, încât aproape că m-am înecat, dar îmi pierdusem de mult capacitatea de a mă mișca pe cont propriu.

O lacrimă mi-a alunecat pe obraz, însă degete puternice au îndepărtat-o cu tandrețe. Picături de apă s-au năpustit asupra mea. O căldură diferită m-a prins în mrejele sale, un fel de aură înconjurătoare. Buze moi și blânde le-au întâlnit pe ale mele. Un sărut ca o șoaptă, o promisiune, un jurământ imposibil de încălcat. A spulberat durerea și m-a făcut să mă simt ca acasă. Cred că am vrut mai mult, dar dorința mi-a fost refuzată. A cântat monoton, cu o voce joasă, o înlănțuire de cuvinte necunoscute.

O lumină strălucitoare a fulgerat împrejur. Abia atunci s-au înrăutățit lucrurile.

Un sunet domol m-a trezit din cel mai urât vis pe care îl avusesem vreodată. Am întredeschis un ochi și mi-am menținut respirația profundă și regulată. Mă aflam într-o cadă. Pentru o clipă, n-am știut cum ajunsesem aici.

Apoi imagini mi-au fulgerat prin minte. Nu-mi dădeam seama dacă erau vise sau amintiri.

Un șarpe metalic, de cerneală, pe un braț strâns în jurul trupului meu – nu în posesie, ci în solidaritate. Ca și cum Wrath m-ar fi urmărit în coșmar, s-ar fi luptat cu Moartea și m-ar fi smuls din ghearele delirului.

La un moment dat, am crezut că limba lui îmi atinsese scurt jugulara, trasând un *S* invizibil de-a lungul pielii. Mi-am amintit senzația fiecărei terminații nervoase, a fiecărei molecule încătușate de foc, toate conștiente și puse de acord, în mai puțin de o clipă, în privința următorului loc în care voiam să simt apăsarea acelor buze. Puteam să jur că încă simțeam căldura persistând în urma mângâierii scurte. Am fost surprinsă că n-am urât-o.

Când mai multe imagini au răsărit la suprafață, mi-am închis ochii strâns. Un șarpe uriaș. O luptă pe viață și pe moarte. Sânge. Gâtul tăiat al bunicii mele. O substanță mai densă decât mierea și atât de siropoasă, aproape imposibil de înghițit. Cuvinte stranii, rostite cu înflăcărare. Un sărut urmat de o scânteie orbitoare.

Apoi au început coșmarurile.

Țipetele demonilor, scrâșnetul ghearelor, blestemul aruncat asupra mea de o femeie necunoscută, cu ochi negri ca tăciunele

și foc în suflet. Un oraș de foc și gheață. O sală de tron din obsidian. O coroană făurită din flăcări și fum. Porți enorme, din oase, și aripi tari ca pielea, larg deschise. Trădare!

Am alungat visul din minte și m-am concentrat asupra împrejurimilor, apoi mi-am dorit imediat să n-o fi făcut. Mi-am amintit vag senzația de piele caldă și umedă alunecând pe a mea. Picioarele musculoase. Sentimentul de siguranță deplină. Nu îmi dădeam seama dacă toate acestea fuseseră reale sau o plăsmuire a imaginației.

Am închis din nou ochii și am numărat în tăcere până când mi-a încetinit pulsul. Abia după câteva clipe am descoperit că rana mea era complet vindecată.

Wrath făurise o vraja extraordinar de puternică. Mă simțeam revigorată, aproape electrizată datorită excesului de energie. Fusesem un recipient gol înainte de a fi umplută până la refuz cu esența vieții. Voiam să sar în picioare și să dansez sau să lupt ori să fac dragoste. Poate toate deodată.

Pentru a ține la distanță visele despre sărutări interzise în timp ce eram goală, am cercetat încăperea. Mă aflam într-o cameră de baie bogat ornamentată, dar neîngrijită. Cada de marmură ciobită era frumoasă, albă cu dungi subțiri, aurii. Plăcile de mozaic acopereau pereții, înfățișând făpturi înaripate și câmpuri de flori.

Un foșnet stins care venea din colțul din stânga mea mi-a atras atenția. Wrath stătea cu spatele la mine, ca și cum ar fi vrut să-mi ofere puțină intimitate. Râulețe se prelingeau de pe partea superioară a trupului său bronzat. Acea parte superioară a trupului care era foarte tonifiată și goală. Sfântă zeiță din cer, trebuia să-și pună o cămașă. Imediat!

Până atunci, m-am uitat pe furiș la modelul în cerneală pe care-l văzusem în peșteră, în prima noapte în care îl invocasem.

Tatuaje strălucitoare, aurii și de culoarea cărbunelui, se încrucișau de la un umăr la celălalt. Păreau a fi rânduri în latină, dar eram prea departe ca să fiu sigură. Am înghițit nodul din gât și mi-am ferit privirea. Părea că ieșise din cadă cu câteva clipe înainte să mă trezesc. Prin urmare, acele frânturi încețoșate din noaptea trecută erau cu siguranță amintiri, nu vise. Obrajii mi-au luat foc. Probabil și-a dat deja seama că sunt trează și aștepta să spun ceva. Situația era... dureros de stânjenitoare.

Nevrând să amân inevitabilul, mi-am dres glasul. Demonul s-a rotit până când am ajuns față-n față. Părul umed și ciufulit îi oferea o înfățișare neașteptat de umană, o iluzie spulberată numaidecât de energia pe care o răspândea în jur. Parcă mă îmbăiam într-o cadă în timp ce fulgerul lovea periculos de aproape. I-am remarcat vigilența, de altfel prezentă de ceva vreme, după felul în care arăta. Era ciudat să-l văd în afara cercului de invocare. Însă și mai ciudat era faptul că mă salvase. Nu eram sigură ce însemna acest lucru sau dacă avea măcar vreo semnificație. M-am rezemat de marginea căzii și am inspirat adânc.

În pofida spuselor sale cum că nu avea să vină după mine, nu mă lăsase să mor.

Nu știu ce puteri invocase ca să mă aducă înapoi din pragul morții, dar luptase cu îndârjire, fără să ezite. Și nu credeam că vraja mea de protecție reprezenta singurul motiv pentru care mă ajutase. Simțisem ceva noaptea trecută, ceva mai intim decât dacă am fi dormit în același pat sau ne-am fi unit trupurile. Pentru o clipă care mi se păruse neobișnuit de lungă, fusesem convinsă că pătrunseserăm unul în mintea celuilalt. Ceea ce descoperisem acolo, într-un loc adânc, unde nu putea să-l ascundă, era un sentiment imposibil de definit. Ce simțea față de mine nu era o simplă ură, ci ceva mult mai complex.

Printr-o fereastră arcuită, fără draperii, pătrundea o lumină care îi accentua bărbia puternică, maxilarul încleştat şi pometii bine definiţi. Dacă nu i-aş fi cunoscut adevărata natură, l-aş fi putut confunda cu un înger. Într-un fel, bănuiam că era. M-am întrebat ce faptă rea săvârşise de fusese alungat din Rai. Nu l-am întrebat. Mă îndoiam că avea să-şi mărturisească păcatele.

Şi-a plimbat ochii peste trăsăturile mele, cu o expresie indescifrabilă. M-am împotrivit fiorului care ameninţa să mă cutremure.

— Am avut nişte... vise, am spus încet. Sau amintiri. Poate că atât unele, cât şi altele. Ai folosit o formă puternică de magie aseară.

I-am urmărit cu atenţie reacţia. Nici nu s-a mişcat, nici nu şi-a desprins privirea aţintită asupra mea. Preţ de o secundă înfiorătoare, m-am temut că intrase într-o stare catatonică. Apoi şi-a înclinat capul, aşteptând.

— Înainte să mă duc după Viperidae, ai spus că un antidot vine cu un preţ pe măsură.

Mi-am plecat privirea în apă. Mi-am amintit poziţia în care stătuserăm, cu picioarele şi braţele lipite, cu corpul lui apăsat de al meu... Mai văzusem ilustraţii. Doar câteva ritualuri străvechi necesitau un astfel de contact, piele pe piele – în esenţă, simbolizau un fel de renaştere. De parcă mi-ar fi transferat o parte din puterea lui, folosind apa ca pe un conductor între trupurile noastre. Niciunul dintre ritualuri nu trebuia tratat cu superficialitate. Nu ştiam dacă magia lui o oglindea pe cea a unei vrăjitoare, dar mă gândeam că erau asemănătoare.

Ochii mei i-au întâlnit din nou pe ai lui.

— Ce preţ ai plătit ca să mă salvezi?

Temperatura părea să scadă vertiginos. Mi-a susținut privirea cât a traversat cu pași măsurați odaia. O mânie necruțătoare îi însuflețea ochii aurii.

— Ar trebui să fii mai preocupată de prețul pe care *tu* ai fost nevoită să-l plătești. Sper că a meritat.

S-a întors, hotărât să plece, dar, înainte să-și ducă la bun sfârșit intenția, am sărit din apă și i-am blocat retragerea.

— Nu poți să spui așa ceva și să pleci! Ce preț ai plătit?

— Chiar vrei să purtăm această conversație în baie?

— De ce nu? Te-a lovit brusc timiditatea?

Wrath întrupa opusul timidității. Sinceră să fiu, cu un astfel de trup și atât de multă putere, încrederea lui era complet justificată. Și-a încrucișat brațele peste pieptul lat. De aproape, șarpele de aur tatuat pe braț era uluitor.

— Vrei să vorbești, vrăjitoareo? Prea bine, o să încep eu! Cu o seară în urmă, ai luat o decizie care a avut consecințe catastrofale. Dacă nu aș fi fost acolo, ai fi murit.

Un adevăr deosebit de enervant.

— Recuperarea amuletei surorii mele a meritat orice preț am fost nevoită să plătesc. Și dacă ar trebui să o iau de la capăt, aș proceda la fel, fără să ezit!

— Ceea ce dovedește că ești fie nesăbuită, fie proastă. Sau, cine știe, poate că te mândrești cu ambele calități.

— Dacă sunt atât de proastă și de nesăbuită, de ce te-ai obosit să mă salvezi? l-am întrebat, ridicând repede o mână. Și nici să nu îndrăznești să folosești vraja de protecție drept scuză! Amândoi știm că-mi ascunzi o parte din adevăr. Wrath a deschis gura, dar l-am întrerupt iar: Nu știu exact vraja pe care ai folosit-o, însă cunosc destule despre anumite ritualuri și cerințele lor, încât să pot veni cu o presupunere pertinentă. Spune-mi de ce m-ai salvat! Acum!

Demonul şi-a arcuit o sprânceană.

— Mai ai şi alte pretenţii, Înălţimea Voastră? Sau pot pleca?

— Dacă tot ai adus vorba, da, mai am! Ai folosit o vrajă de renaştere asupra mea? am insistat, iar Wrath a clătinat din cap. Atunci de ce nu purtam haine?

Un zâmbet leneş i-a jucat pe buze. Expresia lui semăna cu cea a unui bărbat extrem de mulţumit, dar îngâmfat.

— Pentru că le-ai sfâşiat pe ale mele ca o fiară a Iadului în călduri.

I-am aruncat o privire dispreţuitoare. Wrath a răsuflat lung, eliberând un sunet asemănător unui hohot de râs gutural. Din moment ce nu putea să mă mintă, afirmaţia lui trebuia să fie în mare parte adevărată. Mi-am dat ochii peste cap. Îmi ieşisem din minţi, evident, şi am ţinut să-i reamintesc de starea mea delirantă.

— În plus, pentru că o Viperidaè injectează un venin ce acţionează precum gheaţa, trebuia să inversăm imediat efectele. Căldura degajată de un trup şi apa fierbinte au fost cele mai eficiente şi rapide modalităţi de a preveni hipotermia să te ucidă.

Era adevărat, dar tot îl auzisem şoptind în acea limbă stranie. Wrath nu mintea, însă avea secrete faţă de mine.

— M-ai sărutat!

Şi-a ferit brusc privirea.

— Visele febrile au efecte secundare neobişnuite.

Am rânjit. Poate că nu ştiam vraja completă, dar nu mă îndoiam că sărutul cast era o parte elementară din magia pe care o invocase, indiferent de natura sa. Probabil că nici nu voise să mă sărute şi nici nu avusese de ales în această privinţă.

Dar mă bucuram că îndurase o asemenea tortură, altfel aş fi murit.

Cu o noapte în urmă, când pătrunsesem involuntar în mintea lui, descoperisem că sentimentul tăinuit acolo nu purta numele de iubire, ci de teamă. O teamă izvorâtă din gândul că, în pofida eforturilor lui, eram o aşchie care i se strecura lent şi din ce în ce mai adânc sub pielea de fiinţă nemuritoare, ameninţând să-i străpung într-o zi inima de piatră. Şi nu se înşela!

Chiar dacă îşi sacrificase o mică parte din putere ca să mă salveze, nu aveam să uit niciodată cine e, de fapt. Un demon egoist, însărcinat cu misiunea de a-şi proteja propria lume, folosind orice mijloc. Nu-i păsa cu adevărat de acest tărâm sau de vrăjitoarele ucise. Îl interesa doar ce însemna totul pentru *el*. Teama întrezărită în inima lui nu mă privea pe mine, personal, ci însuma tot ce simbolizau legăturile emoţionale, de altfel înfiorător de complicate. Moartea.

Moartea a tot ce reprezenta şi alegea să fie.

Un prinţ al Iadului nu-şi era loial decât lui şi atât. Wrath n-ar fi ezitat să-şi ia duşmanul în pat dacă aşa avea să obţină informaţii sau putere. Şi mă îndoiam că avea să deteste asta.

M-am apropiat de el, însă m-am oprit înainte ca trupurile să ni se atingă. Nu s-a îndepărtat, dar nici nu s-a întins spre mine. Comportamentul lui nu avea nimic de-a face cu bunătatea sau cu promisiunea unei prietenii îndelungate, nici măcar cu dorinţa trupească, ci numai cu câştigul. Pur şi simplu, nu înţelegeam încă în ce sens sau de ce avea nevoie de mine în viaţă.

Dar urma să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să-i aflu adevăratele ţeluri.

Ochii i-au coborât spre gura mea. Nu am zărit nimic blând sau drăgăstos în privirea lui. De fapt, nu exista aproape nimic tandru. Uneori, când se uita la mine, puteam să jur că simţeam

prezența unei fiare ascunse sub învelișul de piele purtat drept mască. Era neliniștită, sălbatică. Bănuiam că ținea monstrul ferecat, dar că nu se afla niciodată prea departe. Mi-am suprimat un fior. Nici măcar nu voiam să-i fiu prin preajmă când avea să decidă să-și elibereze partea feroce, cu adevărat întunecată, din cușcă.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet batjocoritor.

— Asta este partea în care îmi mulțumești cu un sărut?

— Nici pe departe! Nu sunt ca tine, demonule! Nu-i sărut pe cei pe care îi urăsc. Și nu o voi face niciodată.

— Niciodată? Ești sigură că vrei să faci o astfel de declarație?

În clipa aceea, nu eram sigură de nimic, doar confuză și însuflețită de o magie care nu-mi aparținea în totalitate. Parcă trecusem prin Iad în ultimele 24 de ore – atacul asupra *nonnei*, propria întâlnire cu moartea, faptul că fusesem salvată de dușmanul meu. Puterea îi vibra prin mine, mă completa. Pentru o clipă, am vrut să mă tragă în brațele lui și să-i simt mâinile alunecându-mi lent pe trup. O dorință complet lipsită de sens.

Nu puteam să mă concentrez când stătea atât de aproape. Aveam nevoie, cu disperare, de un moment cu mine însămi. Ca să-mi adun gândurile și să decid cum să acționez mai departe. Și nu puteam realiza niciunul dintre aceste lucruri într-un spațiu atât de strâmt, cu un demon pe jumătate gol. Puterea îmi curgea năvalnic prin vene.

Înainte ca Wrath să mă amețească și mai mult cu farmecul lui, am șoptit o vrajă de întemnițare, care trebuie să fi fost amplificată de magia lui demonică, deoarece *nu* a avut efectul pe care mi l-am dorit. Într-o clipă stătea acolo, în fața mea, iar în următoarea nu mai era. Izgonit fulgerător, ca și cum ar fi încetat deodată să existe. Cu toate că s-a întâmplat atât de

repede, reușisem să-i zăresc chipul înainte să dispară. Mă privise de parcă l-aș fi... trădat.

Un amalgam de emoții m-a bântuit pentru câteva minute. Era dușmanul meu. Chiar dacă mă salvase. Un act de bunătate nu schimba cu nimic lucrurile. Totuși, nu eram sigură dacă speram că îl trimisesem înapoi în lumea subterană sau dacă speram să fie închis din nou în peșteră. Nu trebuia să conteze unde se afla.

Chiar dacă am simțit o urmă de vinovăție pentru că îi folosisem propria magie împotriva sa, am refuzat să o las să-mi influențeze judecata. El avea misiunea lui, iar eu pe a mea. Atâta tot! Am scotocit împrejur, dar nu mi-am putut găsi hainele. Al naibii demon! Dintre toate modurile în care s-ar fi putut răzbuna, nu am prezis că mersul goală pe străzile orașului se număra printre ele.

Mi-am ridicat privirea, pregătită să-l blestem din nou pe Wrath, apoi am observat o rochie nouă, împăturită cu grijă în colțul în care stătuse el. Am luat-o, surprinsă de frumusețea ei. Pe fustele închise la culoare sclipeau subtil discuri mici de aur, răspândite astfel încât să ofere o notă de rafinament ținutei – îmi aminteau de a sa *luccicare* scânteietoare. Mâneci negre, diafane, cădeau grațios dintr-un top ce-mi dezgolea umerii. Însă piesa de rezistență era, fără îndoială, un corset de aur, împodobit cu spini și cu aripi țesute pe spate. Uitasem că hainele îmi fuseseră rupte în timpul atacului acelei Viperidae. Ținând rochia, am simțit cum prinde contur un sentiment asupra căruia nu voiam să stărui. L-am alungat îndată.

Magia prințului-demon mi-a vibrat sub piele, infectându-mi sufletul. Nu voiam să-mi placă senzația însuflețitoare pe care mi-o stârnea. M-am îmbrăcat repede, având nevoie de o sarcină obișnuită care să-mi distragă atenția, în vreme ce sentimentele

îmi treceau pe negândite de la o extremă la alta. În lipsa lui Wrath, îmi era doar puțin mai ușor să mă concentrez. Mai ales pentru că gândurile mi se întorceau mereu la el – la expresia lui. Îi rănisem sentimentele. Și acest lucru... mă deranja. Ce răsturnare de situație absurdă! Familia lui trimisese demoni fantomă invizibili ca să-mi atace bunica și să-mi fure *cornicello*-ul, iar pe *mine* mă mustra conștiința deoarece era posibil să fi alungat un demon în Iad. Unde trăia și domnea. Probabil fericit. În culmea luxului demonic. Înconjurat de foc, pucioasă și un cor asurzitor al sufletelor damnate.

Totuși, se prea poate să fi fost o decizie pripită. Lăsând deoparte neplăcerile, Wrath se putea dovedi util în misiunea mea pentru obținerea dreptății. Eram aproape convinsă că avea motive ascunse pentru a se alia cu mine, dar când avusesem într-adevăr nevoie de el, fusese acolo. Fapta în sine, mai presus de orice altceva, reprezenta o dovadă destul de grăitoare.

Sufletul meu era în siguranță cu el.

Ceea ce însemna că puteam lăsa diferențele deoparte și lucra împreună pentru a elucida moartea Vittoriei. Nici unul dintre noi nu s-ar fi dat în vânt după un astfel de plan, dar măcar puteam fi sigură că nu urma să mă ucidă. Deocamdată, dovezile indicau că un prinț al Iadului era responsabil de crime, absolvindu-i de vină pe vânătorii de vrăjitoare. După ce se întâmplase cu Greed și atacul asupra *nonnei*, aveam nevoie de Wrath de partea mea.

Am răsuflat lung, sperând că era o decizie corectă.

Osândi-m-ar zeița! Acum trebuia să aflu unde îl trimisesem pe prințul Casei Mâniei.

I-am înșfăcat cămașa și m-am năpustit pe străzile orașului pentru a-mi găsi prințul dispărut.

DOUĂZECI ȘI DOI

– **Dacă mai vrei să vorbesc** cu tine, poartă-te frumos!

N-aș numi-o ușurare, dar apăsarea din piept s-a diminuat când l-am găsit pe Wrath închis din nou în cercul de invocare. Nu era mânios, așa cum credeam, doar puțin nedumerit. Am presupus că nu se așteptase să fie alungat imediat după ce-mi salvase viața. Nu-l puteam învinovăți. Sinceră să fiu, nici eu nu mă așteptasem să-l răsplătesc așa.

— Toți demonii sunt furioși din fire sau doar tu?

A pufnit.

— Nu ești nici pe departe cea mai plăcută viperă din cuib, nu-i așa? Pe tărâmul meu, când cineva îți salvează viața, nu-l întemnițezi ca să-ți arăți recunoștința. Fără îndoială, n-ar strica să mai lucrezi la bunele maniere.

În următoarea secundă, am uitat complet de posibilitatea încheierii unei alianțe. Un demon care ținea prelegeri despre bunele maniere era cel mai ridicol lucru pe care îl auzisem vreodată. Cât *tupeu*! Incapabilă să-mi stăpânesc furia, i-am oferit o duzină de sugestii diferite – care includeau animale de fermă – despre ce ar putea face cu timpul rămas pe pământ.

— Cu adevărat fermecător! Mă întreb care-i sursa creativității tale, poate chiar experiența personală?

Ciondăneala asta meschină nu ne ajuta cu nimic și aveam lucruri mai importante de făcut. Din câte se părea, Wrath gândea la fel. Și-a mijit ochii, examinându-mă îndeaproape.

— Ce te frământă, vrăjitoareo?

— Nimic!

— Dacă este vorba despre vraja pe care am folosit-o sau rochia...

— Nu este.

Dintr-un motiv necunoscut, acum, că mă aflam din nou în preajma lui, nu eram pe deplin pregătită să-i cer ajutorul în găsirea ucigașului surorii mele. Aveam nevoie de altceva care să mă asigure că între noi exista o alianță, într-adevăr, un plan de acțiune. Însă exista o întrebare al cărei răspuns mă putea ajuta să iau o decizie. Dacă nu avea să moară de râs mai întâi. Am închis ochii și am numărat până la zece.

— Un demon invizibil mi-a atacat ieri bunica. Și înainte de asta, cred... cred că mă urmărea.

Mă așteptam să-și bată joc de mine sau să mă întrebe dacă pierdusem de curând șirul paharelor date pe gât. În schimb, m-a studiat foarte intens.

— Ți-a vorbit?

Am încuviințat din cap.

— A spus: „Va veni".

Wrath se plimba în jurul cercului de oase.

— Pare a fi un demon-umbră. Dar prezența sa aici și faptul că-ți vorbește... A mai spus și altceva?

— Nu... nu-mi amintesc exact. Prima oară a spus ceva despre amintiri și inimi furate.

— *Prima* oară?

S-a răsucit spre mine, cu ochii mari. Wrath nu-şi trăda aproape defel emoţiile, de altfel puţine la număr, probabil din cauza faptului că era o făptură nemuritoare născută în Iad şi nu o fiinţă umană, însă vestea cu siguranţă l-a surprins.

— De câte ori te-ai întâlnit mai exact cu demonul-umbră?

— Poate de trei ori? În acea noapte... am crezut că sunt urmărită în mănăstire... apoi mi-am găsit sora şi nu m-am mai gândit la asta.

Am început să păşesc de-a lungul marginii exterioare a cercului.

— Ce sunt demonii-umbră?

— În mare parte, spioni mercenari. Pentru un anumit preţ, se pun în slujba oricărei Case regale care are nevoie de abilităţile lor. Există câţiva care îi sunt loiali doar lui Pride. În principiu, sunt lipsiţi de trup şi foarte greu de ucis. Magia nu are întotdeauna efectele dorite asupra lor.

Foarte greu de ucis nu era acelaşi lucru cu *imposibil de ucis.* O rază de speranţă, oricât de mică.

— Dacă se presupune că ar trebui să spioneze, de ce şi-ar dezvălui prezenţa?

— Iată misterul, vrăjitoareo! De obicei, ei nu vorbesc deloc.

— Crezi că Greed a apelat la serviciile sale?

— De ce aş crede asta?

L-am scrutat cu privirea, în căutarea vreunui semn de înşelăciune. Cu siguranţă ştia că fratele lui se afla aici.

— Pentru că am vorbit cu el în casa lui de pariuri, chiar înainte ca bunica mea să fie atacată. Şi e posibil să-l fi păcălit să-mi ofere mai multe informaţii decât acceptase iniţial. Nu-i păcatul lui, dar sunt sigură că mândria sa regală a avut de suferit.

— Interesant! a murmurat Wrath pe un ton ironic. E aproape imposibil să păcălești un prinț al Iadului.

— Ei bine, cu excepția cazului în care m-a mințit și și-a asumat o identitate falsă, nu a fost atât de greu să-l păcălesc.

Nu-mi puteam da seama dacă Wrath mă credea, însă nici nu-mi păsa.

— Ai spus că unii demoni-umbră îi sunt loiali lui Pride... Crezi că el l-a trimis?

Ținând cont de faptul că îi furase unul dintre coarne, părea probabil. Dar Wrath nu știa că asta sperasem să recuperez când încălcasem cuibul Viperidaei. Am așteptat, interesată de răspunsul lui.

— E posibil, dar improbabil. Nu când sunt eu aici. Un demon-umbră nu poate să *transvenio* în lumea subterană. Ei pot trece dintr-un tărâm în altul numai dacă sunt invocați sau trimiși de un prinț. Și, chiar și atunci, acest tip de putere poate fi folosit doar în anumite perioade.

— Cum funcționează călătoria între tărâmuri?

— E ca și cum ai culege fire ale timpului și le-ai țese în locuri diferite.

Mai vag de atât nici că se putea!

— Ți-ai putea da seama... dacă cineva ar încerca să-l invoce pe Diavol?

— El nu poate fi invocat, mi-a răspuns Wrath, aruncându-mi o privire tăioasă.

— Dar dacă cineva ar avea Cornul lui Hades? Ar putea fi invocat Pride atunci?

Prințul-demon a înlemnit. Un licăr de uimire i-a pâlpâit scurt în ochi înainte ca un zâmbet să i se întindă încet pe chip.

— Ai fost ocupată.

Într-adevăr, și, deși mă descurcasem destul de bine în reconstituirea întâmplărilor, punându-mă în locul surorii mele, acum aveam nevoie de ajutor. Poate că Wrath îmi era dușman, însă îmi salvase viața. Un gest care, speram eu, însemna că puteam să am încredere în el.

Am chibzuit la ce voiam să fac în continuare. Răspunsurile lui despre demonul-umbră m-au dus cu gândul la geamăna mea și la modul în care își nota totul în jurnal, iar asemănarea m-a liniștit. Într-un fel, părea că Vittoria își dădea binecuvântarea pentru cea mai neobișnuită alianță posibilă. Mi-am reamintit că Wrath ar fi putut încerca destul de ușor să-mi ia sufletul ori să mă forțeze să închei o învoială cu el ca să-mi salveze viața, în timp ce eram pe moarte. Nu făcuse însă niciunul dintre aceste lucruri. Dimpotrivă, își sacrificase propria putere fără să aștepte ceva în schimb.

— Vrei să mă ajuți să aflu dacă... asta s-a întâmplat?

— Dacă cineva l-a invocat pe Pride? a întrebat el.

Am încuviințat cu o mișcare din cap, însă Wrath părea foarte sceptic.

— Ar trebui să știm locul unde s-a încercat invocarea. Și nimic nu este garantat. Cornul lui Hades a fost complet sau a fost folosit doar unul dintre coarne?

— Doar unul, am răspuns, inspirând adânc. Și știu de unde să încep. Să înțeleg că mă vei ajuta?

— Trebuie să fii mai specifică atunci când vrei să rupi vraja de întemnițare. Și nu uita să-mi folosești titlul. Așa *e* politicos!

Ochii mi-au fugit spre pumnalul lui, pe care îl recuperasem de acasă, apoi privirile ni s-au înlănțuit. Demonul a rânjit din nou; de data aceasta, părea sincer amuzat.

— Nu sunt regulile mele!

— O, prințule Wrath, vrei, te rog, să părăsești cercul de oase și să mă ajuți să aflu dacă cineva l-a invocat pe Pride?

Era prima dată când spulberam o astfel de vrajă, o experiență fără îndoială stranie. Nu trebuia să rostesc în șoaptă o incantație, ci doar să-i cer prințului-demon să-și părăsească închisoarea.

O descărcare electrică din atmosferă a umplut peștera, apoi s-a extins lent, până când a înlăturat limita impusă de cercul de invocare. S-a auzit un trosnet scurt, iar lumea exterioară a revenit la normal.

Deodată, Wrath s-a înălțat amenințător deasupra mea.

— Dacă pui preț pe noua noastră alianță, să nu mai folosești vreodată acea vrajă de întemnițare asupra mea, vrăjitoareo! Încrederea trebuie să fie reciprocă, iar tu-mi pui răbdarea la încercare!

— În regulă! Dacă vrei să am încredere în tine, nu-l mai ajuta pe Pride să-și găsească o soție!

— Nu pot!

— Atunci să nu fii surprins când voi folosi orice mijloace necesare pentru a mă apăra!

S-a îndepărtat îndată, trecându-și o mână prin păr. L-am privit, impasibilă, și am așteptat să se apropie din nou de mine, cu pași mari și determinarea fulgerându-i în ochii aurii.

— Dă-mi pumnalul! m-a rugat, însă a fost răsplătit cu o privire neîncrezătoare. Îmi trebuie doar pentru o clipă. Și nu, nu-l voi folosi ca să te înjunghii.

Deși, probabil, exact asta își dorea. Cu ardoare.

Am desfăcut curelele care țineau pumnalul cu șarpe fixat în teaca de la șold și i l-am înmânat.

Wrath s-a lăsat într-un genunchi.

— Emilia Maria di Carlo, îți dau cuvântul meu că nu voi răni fizic o vrăjitoare și nici nu o voi forța să se mărite cu Pride.

Şi-a trecut lama peste palmă, apoi şi-a apăsat mâna sângerândă pe inimă.

— Jur, pe onoarea coroanei şi a sângelui meu, că misiunea mea actuală este să salvez suflete, nu să le iau!

S-a ridicat şi mi-a dat pumnalul înapoi, cu mânerul îndreptat spre mine. Încă o dovadă de încredere. Am pus lama la loc în teacă şi l-am privit cu atenţie. I se închisese deja rana.

— N-ai de gând să-mi ceri să-ţi accept pactul de sânge oferit mai devreme?

— Aş prefera să-l accepţi, dar nu te voi forţa să o faci. Te mulţumeşte jurământul meu?

— Deocamdată!

— Atunci sunt şi eu mulţumit.

Wrath a trecut pe lângă mine, s-a oprit lângă gura peşterii şi s-a întins, dezmorţindu-şi muşchii. Rezistând impulsului de a-l împinge în marea de dedesubt, l-am urmat în tăcere, observând valurile unduitoare, cu creste argintii, care păreau să dea naştere unei creaturi uriaşe din abanos sub luna plină. *Pe sânge şi pe oase!* Fireşte! O lună plină însemna mai multe necazuri. Iar eu aveam destule pe cap cu unul de aproape doi metri.

— Ia de aici!

I-am aruncat la piept cămaşa pe care i-o cumpărasem.

— Nu-mi pasă dacă o urăşti, dacă miroase sau dacă statutul princiar te împiedică să îmbraci haine ţărăneşti, dar o vei purta în timp ce mergem prin oraş. Ultimul lucru de care avem nevoie este să atragem şi mai multă atenţie asupra ta.

Ascunşi de umbrele aruncate de clădirea adiacentă mănăstirii, eu şi Wrath urmăream cum luminile se sting una câte una. În curând, membrii frăţiei aveau să adoarmă în chiliile lor.

— Ce te-a determinat să-mi faci o astfel de promisiune, pecetluită cu un jurământ de sânge?

— Am vrut să-ți ofer o crenguță de încredere.

— Vrei să spui o ramură de măslin.

— Același concept, vrăjitoareo, a bombănit el, apoi și-a înclinat chipul spre lună. De asemenea, s-ar putea să-mi fi dorit mai multe dintre acele... chestii pe care le-ai adus. Dacă ai muri, ar trebui să depun un efort în plus ca să obțin altele. Ar fi inoportun.

— Te referi la cannoli? l-am întrebat, recompensându-i tentativa de umor cu un scepticism prefăcut. M-ai salvat, într-o anumită măsură, pentru niște ricotta îndulcită?

Slavă zeiței că nu părea să înțeleagă cât de populare erau sau că puteau fi găsite aproape oriunde în oraș!

— Crezi că demonul-umbră ne urmărește?

La adăpostul întunericului, nu reușeam să-i disting trăsăturile, dar mi-am închipuit oricum privirea lui resemnată.

— Ești speriată?

Mi-a fentat cu iscusință întrebarea. Știam că se referă la demonul-umbră, dar adevărul era că și Wrath mă speria. Cine nu se teme să intre într-o cameră cu demonul văzut ultima dată cu persoana iubită ucisă clar e un idiot.

La câteva străzi distanță, vocile bubuiau ca un tunet îndepărtat. Au urmat râsete îndrăznețe și furtunoase. Palermo era un oraș care venera noaptea la fel de mult pe cât se bucura de splendoarea zilei. Festivaluri, sărbători – întotdeauna părea să existe o ocazie care merita celebrată, mai ales cu mâncare și băutură. Speram să-l opresc pe monstrul pornit să distrugă totul înainte să atace din nou. După câteva minute bune de tăcere, întunericul a stins ultima lumină aurie din mănăstire.

— În regulă! A sosit vremea! a spus Wrath, îndreptându-se. Dacă preferi să rămâi aici, rămâi! Nu te aştepta să te iau în braţe sau să-ţi şoptesc vorbe de încurajare la ureche.

L-am ignorat şi m-am furişat printre umbre, lăsându-l să vorbească singur. Părea să-l încânte destul de mult sunetul propriei voci. M-am gândit că ar fi nepoliticos să-l întrerup.

— Nu te voi consola! Şi nici nu-ţi voi îngriji rănile! Sufleteşti sau de altă natură. Urăsc...

Când uşa de peste drum s-a deschis cu un scârţâit, a închis brusc gura. I-am aruncat o privire nimicitoare, în timp ce am împins-o mai mult în semn de invitaţie. Demonul stătea acolo, încruntat. Eram gata să pariez că nu mă auzise mişcându-mă. M-am întrebat câte persoane reuşiseră să îl surprindă vreodată. Probabil că nu multe, luând în considerare felul în care supărarea lui părea să se întețească la gândul de a fi învins de o vrăjitoare.

— Vii sau nu, demonule?

DOUĂZECI ŞI TREI

Din fericire, când am păşit în odaia în care murise Vittoria, n-am fost întâmpinată de şoapte supranaturale. Nici de vreo chemare insistentă, nici de vreo cerere magică din partea Lumii de Apoi. Doar de tăcere şi de târşâitul uşor al cizmelor lui Wrath, ori de câte ori se mişca prin întuneric. La rugămintea lui şoptită, dar morocănoasă, i-am înmânat traista mea cu provizii, recunoscătoare pentru cele câteva momente primite ca să-mi redobândesc stăpânirea de sine, în vreme ce demonul îi scotocea conţinutul în căutarea unor lumânări.

Potrivit lui Wrath, aveam la dispoziţie numai câteva minute pentru ca el să simtă ecoul magic al unei vrăji de invocare. M-a avertizat că s-ar putea să nu existe nici măcar o urmă, din moment ce trecuse mai bine de o lună. Nu mă mai întorsesem în această cameră de când găsisem corpul mutilat al surorii mele. Dacă aş fi avut de ales, n-aş mai fi călcat niciodată în mănăstirea asta blestemată. Ştiam că Vittoria nu se afla aici, dar amintirea acelei nopţi mă bântuia oricum. Am închis ochii, înlăturând din memorie carnea ei sfâşiată. Trupul complet nemişcat, revendicat de moarte. Şi sângele.

Mi-am trecut de câteva ori mâinile peste braţe, deşi aerul era neaşteptat de cald, într-un mod plăcut. Era ciudat cât de

imprevizibilă putea fi viața. Cu o lună în urmă, nu mi-aș fi închipuit niciodată că aveam să mă întorc cu însăși creatura pe care o găsisem lingând sângele surorii mele, însă iată-ne aici! Lucrând împreună.

Deodată, nu mai eram încătușată de suferință. Având în vedere câte se întâmplaseră, uitasem cu totul despre acel detaliu morbid și dezgustător. M-am răsucit, savurând greutatea oferită de pumnalul demonului, care îmi sălta ușor în teaca de la șold.

— Ca să nu existe îndoieli, când ți-am permis în seara asta să părăsești cercul de întemnițare, am avut în vedere numai interesul *meu*. Nu înseamnă că te plac.

— Și eu, care credeam că a mă lega de-a pururi de tine, în protecție eternă, înseamnă că suntem buni prieteni.

— Nu mi-ai explicat de ce lingeai sângele surorii mele.

Wrath a terminat de scotocit prin traistă și a aprins un chibrit. Lumina îi contura trăsăturile. Chiar și cu privirea întunecată de umbre, nimic nu-i ascundea auriul scânteietor al irisurilor. Ochii i s-au îndreptat lent spre pumnal și au rămas ațintiți acolo. Pe durata drumului până aici, îl fixase adesea cu privirea, de parcă urzea modalități creative de a-l recupera.

Am respins fiorul ce pândea să-mi străbată trupul, conștientă de revenirea sentimentului familiar de pericol. Uneori, îndeosebi de când acceptase să mă ajute, uitam mult prea ușor că era unul dintre Malefici.

— Nu mi-ai cerut să-ți explic.

— Cu siguranță am făcut-o!

— De fapt, ai spus: „Stăteai aplecat deasupra cadavrului ei, *lingându-i sângele de pe degete*, bestie revoltătoare ce ești!"

Evident, cuvintele mele îl marcaseră mai profund decât bănuisem. Wrath a aprins lumânările și mi-a oferit una. I-am evitat degetele, iar el mi-a oglindit gestul.

— Nu atinge nimic, vrăjitoareo! Nu vrem să perturbăm vreun miros persistent.

— Vreau măcar să știu la ce te referi prin „miros persistent" sau este ceva specific creaturilor din Iad, la care mai bine nu mă gândesc?

— Oricât de tentant ar fi, cel mai bine este să nu te gândești deloc la mine!

Mi-am dat ochii peste cap. Dacă nu voia să detalieze, nu aveam nimic de obiectat. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de prețioasele lui simțuri demonice, dar *chiar* îmi păsa de Vittoria.

— Bine. De ce îi lingeai sângele?

Și-a ridicat lumânarea și s-a învârtit pe loc, cercetând încăperea.

— Îl testam.

Am tras adânc aer în piept și m-am rugat zeiței rezistenței și a rațiunii să mă împiedice să-l căsăpesc chiar aici și acum.

— Uite care-i treaba, această alianță improvizată va funcționa mai bine dacă elaborezi fără îndemnuri constante. Prefă-te că nu știu nimic despre metodele tale malefice! Îi testai sângele pentru *ce*?

— Îmi cer iertare, Înălțimea Voastră! a spus el, iar un zâmbet discret i-a apărut pe chip. Îl testam ca să văd dacă sesizez vreo urmă a unei Case demonice cu care s-ar fi putut alia.

— Ceva asemănător pactului de sânge pe care mi l-ai propus? l-am întrebat, iar Wrath a încuviințat din cap. Ce ai descoperit când ai testat sângele Vittoriei?

— Încă nu încheiase o alianță cu cineva. Dar asta nu înseamnă că nu interacționase cu un prinț al Iadului.

— Prin urmare, deși te-am invocat aici, nimeni nu ar ști că noi doi... lucrăm împreună... fără să fim legați printr-un pact de sânge, corect?

— Corect!

Pe sânge și pe oase! Asta însemna că Vittoria l-ar fi putut invoca pe Greed sau chiar pe Envy și, dacă nu fusese de acord să încheie un pact de sânge, nu exista nicio modalitate de a dovedi acest lucru.

— Crezi că Greed sau Envy ar vrea să-l împiedice pe Pride să se căsătorească?

Wrath mi-a luat în considerare teoria.

— Lui Greed îi place să domnească asupra Casei sale, așa că nu. Iar Envy nu ar încerca nimic care să-i implice Casa într-un război, cu atât mai puțin să i-l aducă în prag. Preferă să stea îmbufnat și să se gândească la toate lucrurile pe care nu le are și le dorește, însă pe care lipsa ambiției îl împiedică să și le obțină.

Odată conversația încheiată, Wrath s-a mișcat din nou împrejur, cu lumânarea, și ceva mi-a atras atenția. M-am aplecat, răzuind un pic de ceară cu unghia. Una de un trandafiriu pal. Mi-am amintit dintr-odată de lumânările aprinse aici în acea noapte îngrozitoare. Lent, am trasat un arc de lumină pentru a vedea mai bine podeaua. Am descoperit o altă pată de ceară uscată, mai mică și gri. M-am rotit, zărind aceleași urme alternante de ceară trandafirie și gri.

Cu siguranță mă aflam în locul în care Vittoria crease un cerc de invocare.

— Când Envy a spus că ceilalți vor veni după mine, s-a referit la frații tăi?

— Cred că da.

— E posibil să se fi referit și la demonii-umbră?

— Poate.

M-am uitat cu înverșunare la prințul-demon. După ce făcuse tot posibilul ca să-mi salveze viața, voiam să țip de frustrare din cauza răspunsurilor lui scurte. Mi-am reamintit de neputința sa de a mă minți direct și mi-am mijit ochii.

— Ce a vrut să spună prin faptul că nu știe ce ne poate rezerva viitorul?

— N-am fost de față. Nu sunt sigur la ce se referea mai exact, a răspuns Wrath, evitând să se uite în ochii mei. Ar putea fi o simplă tactică de întețire a fricii, astfel încât să ți se strecoare în minte.

— Ce este o vrăjitoare-umbră?

Și-a îndreptat imediat atenția asupra mea și mi-a aruncat o privire neobișnuit de grăitoare: dacă nu știam, nu avea să fie el cel care să-mi explice. L-am învrednicit cu o căutătură necruțătoare, prin care îi promiteam o moarte lungă și violentă dacă nu începea să vorbească. În cele din urmă, s-a înduplecat.

— Față de alte vrăjitoare, în venele tale curge puțin mai mult sânge de demon.

— Nu poate fi adevărat! Mă min...

Am închis gura. Nu putea să mintă, dar era imposibil ca vorbele lui să fie adevărate. Familia noastră era binecuvântată de zeiță, nu de fiice ale întunericului.

— Cum ar fi posibil așa ceva?

— Știi ce trebuie să se întâmple pentru ca un copil să fie conceput, nu-i așa? m-a întrebat Wrath, arcuindu-și o sprânceană.

— Bineînțeles că da!

— Bun! Mă scutește de corvoada de a-ți explica, în detaliu, cum una dintre strămoașele tale și-a satisfăcut curiozitățile cu un demon și a avut un moștenitor. Și probabil că acest lucru nu s-a întâmplat cu mult timp în urmă, din moment ce Envy și-a putut da seama ce ești doar... uitându-se la tine.

— Bunica mi-a spus că suntem gardieni între tărâmuri. Și că „vrăjitoare-umbră" era porecla urâtă pe care ne-au dat-o cei Malefici.

În acest moment, atenția lui era pe deplin îndreptată asupra mea și, deodată, n-am vrut să știe nimic despre istoria secretă a

familiei mele. Am dat din cap spre ceara de lumânare, dornică să schimb subiectul.

— Îmi amintesc că am crezut că aerul mirosea a cimbru. Și a parafină. Asta e o dovadă că a încercat să-l invoce pe Pride?

— Nu. Lumânările gri și de un trandafiriu pal sunt folosite de Casa Lăcomiei, a clarificat Wrath, plimbându-se prin cameră. Cimbrul și cuprul sunt, de asemenea, necesare atunci când se invocă un demon care aparține curții respective.

— Demonii pot fi invocați numai folosind lumânările de culoarea potrivită?

— Printre altele, da! Curțile demonilor sunt împărțite în șapte Case regale. Fiecare are propriile ritualuri și cerințe. Culorile lumânărilor, plantele, momentul din zi, obiectele care simbolizează intenția invocatorului și metalele variază.

Am arătat spre obiectele din jurul nostru.

— Nimic din toate astea nu poate fi folosit pentru a-l invoca pe Pride? Sau faptul că te afli în posesia Cornului lui Hades anulează acea parte a cerinței vrăjii de invocare?

— Chiar dacă sora ta a avut ambele coarne, vraja tot nu ar funcționa fără lumânările, metalele și plantele corecte, mi-a explicat Wrath, ridicându-și lumânarea. Orice s-a întâmplat în această cameră în acea noapte, sora ta nu l-a invocat pe Pride. Și nici nu pare că a încercat să o facă.

— Ea mi-a spus altceva.

Wrath mă urmărea îndeaproape.

— E imposibil să știi care i-au fost intențiile. Poate că ar fi vrut, într-adevăr, să-l invoce, dar s-a răzgândit pe parcurs. Sau, dacă a încercat să-l invoce, nu a făcut-o aici.

Mă simțeam din ce în ce mai frustrată. Dacă ea nu îl invocase pe Pride, asta însemna că Greed era de vină. Trebuia să fie! M-am gândit la atacul asupra *nonnei* și la dorința lui de a avea Cornul lui Hades. Avea sens ca Greed să nu se mulțumească

cu statutul de prinț al Iadului, când putea deveni regele demonilor. Până la urmă, o parte din păcatul lui impunea să nu fie niciodată mulțumit și să-și dorească mereu mai mult. Fără să-i pese cine sau ce era distrus în atingerea scopurilor sale.

O furie neașteptată și din ce în ce mai intensă s-a dezlănțuit în mine și s-a răspândit în fiecare colț din încăpere, fără să lase nici măcar un centimetru neatins. Era atât de puternică, încât aproape că mi-au cedat genunchii!

— Jur pe sângele meu că-mi va face o deosebită plăcere să-l distrug pe demonul care a ucis-o pe Vittoria!

Wrath mi-a aruncat o căutătură pătrunzătoare; după licărul de surpriză din ochii lui, probabil că mi s-a întunecat aproape complet privirea.

— Mă vei ajuta să-l interoghez din nou pe Greed. Și dacă nu pot să-l ucid eu, o vei face tu.

Amuleta surorii mele strălucea într-o nuanță nefirească de violet. Pentru o clipă, atenția lui Wrath s-a îndreptat spre *cornicello*, apoi a revenit asupra feței mele. Îl pusesem la gât după ce îl furasem de la Viperidae. Până acum, Porțile Iadului nu se deschiseseră, iar Wrath nu încercase să mi-l taie de la gât.

— Oricât de impresionante îți sunt discursul însuflețitor și temperamentul, nu voi declara război nimănui. Și nici tu nu o vei face. Cel puțin nu fără dovezi incontestabile. Probabilitatea ca vinovatul să fie Greed este foarte mică.

— Atunci cum a ajuns în lumea mea? Cineva l-a invocat! am protestat, apoi am fluturat o mână împrejur. După cum arată încăperea, aici a fost invocat.

— Nu neapărat! În afară de Pride, prinții Iadului pot călători nestingheriți între tărâmuri. În plus, nu există nici măcar o urmă a puterii lui Greed în această încăpere. Cu excepția cazului în care sora ta a avut un obiect personal al fratelui meu,

este mult mai probabil ca ea – sau oricine altcineva ar fi pregătit acest cerc anume – să-l fi convocat pe unul dintre supușii lui. Și sunt *mii*.

— Dar există *un* singur prinț-demon din acea Casă care se află în prezent în Palermo. Nu văd mii de alți demoni umblând pe aici. Să înțeleg că tu o faci?

— E o întrebare retorică sau aștepți un răspuns?

Am deschis gura, dar am închis-o repede la loc. Mai aveam atât de multe întrebări despre tărâmul demonilor și aproape că puteam simți dorința aprigă a lui Wrath de a i le pune pe toate. Am decis că nu o să aibă o zi prea norocoasă.

— De ce fel de obiect avea nevoie ca să-l invoce pe Greed? De un pumnal, ca al tău?

Nu-mi aminteam să fi văzut lama asupra lui când îi vizitasem casa de pariuri. O altă dovadă că fusese invocat.

— Poate că este încă în dormitorul nostru.

— Din păcate, nu! a spus Wrath, clătinând din cap. Ar fi fost aici în noaptea în care a fost ucisă. Oricine a omorât-o trebuie să-l fi luat când a plecat. Totuși, nu există niciun miros în odaie care să poată fi urmărit. Dacă este un demon, voi fi nevoit să-l găsesc în alt mod.

— Doar dacă nu ai avut dreptate mai devreme, iar ea nu a invocat, de fapt, un demon, am gândit cu voce tare. Poate că a dat peste altcineva care încerca să-l aducă pe Greed aici și care a ucis-o. Sau poate că persoana respectivă a invocat un demon de rang inferior, care a atacat.

După felul în care îi fusese smulsă inima din piept, numai o creatură îngrozitoare ar fi putut înfăptui așa ceva. Nu aveam cum să uit că știam doar de un singur demon care se aflase în această cameră, cu geamăna mea ucisă, la doar câteva clipe după ce-și pierduse viața.

— E posibil, dar nu cred că a fost un demon.

Wrath s-a uitat lung la altarul unde fusese abandonat trupul surorii mele.

— Un demon de rang inferior ar ataca gâtul, viscerele, nu ar ţinti un organ şi ar pleca. Mai ales ceva destul de mare şi de înverşunat pentru a provoca astfel de răni pe un corp.

Fără suspecţi – îi puteam tăia de pe listă pe Pride şi pe Greed. Fără indicii. Investigaţia nu se desfăşura conform planului.

M-am gândit la paginile de grimoar pe care le găsisem. Wrath spusese că anumite lumânări colorate şi obiecte erau necesare la invocarea unei făpturi dintr-o anumită Casă de demoni. Problema era că niciunul dintre cele două pergamente deţinute de Vittoria nu conţinea o vrajă care să includă lumânări gri şi trandafirii. Furia a crescut din nou în mine, dornică să fie eliberată.

— Ce straniu!

Aerul era cald, dar lama pe care o ţineam apăsată în spatele lui Wrath părea făurită din cristale de gheaţă în mâinile mele. Demonul a încetat să mai respire.

— Nu poţi minţi şi cred că acest lucru e cât se poate de adevărat, dar de ce nu pot găsi dovezi care să-ţi susţină nevinovăţia?

— Îmi ceri să comentez în privinţa incompetenţei tale, de care eşti tu însăţi conştientă?

— Ai pus lumânările aici, în noaptea aceea, astfel încât să ai dovezile necesare pentru a arunca vina asupra lui Greed? Probabil că ţi-ai dat seama că sora mea avea vrăji de invocare pentru Casa ta, care te-ar lega de uciderea ei.

— Nu ştiam că m-ai invocat folosind vreo altă vrajă decât a ta. N-am întâlnit-o niciodată pe sora ta, cu excepţia nopţii în care i-am descoperit cadavrul. Îţi aminteşti că şi eu trebuie să aflu cine le ucide pe vrăjitoare, nu? Poate că îmi doresc acest lucru mai mult decât tine.

— De ce? Din cauza blestemului?

— Dacă preferi o variantă simplificată, atunci da!

— Spune-mi totul despre blestem! Vreau să știu cine l-a aruncat asupra Diavolului, de ce și care este motivul pentru care are vreo însemnătate pentru mine sau lumea aceasta.

Wrath a aruncat o privire peste umăr prin care mi-a dat de înțeles că, în ciuda pumnalului de la spate, nu intenționa să-mi ofere răspunsurile dorite. M-am gândit să-l înjunghii oricum, dar probabil că înfruntarea s-ar fi terminat cu el ignorându-mi în continuare orice alte întrebări.

— Te-ai prefăcut în tot acest timp că vraja mea de protecție funcționează?

— Dacă mă prefăceam, de ce nu ți-aș fi frânt gâtul sau nu mi-aș fi folosit influența până acum? Cu siguranță nu pentru că îmi place compania ta fermecătoare.

— Dă-mi un singur motiv pentru care nu ar trebui să-ți înfig lama în inimă. *Așa* poți să fii ucis, nu? Cu propria armă. Și numai în acel loc.

— Nici pe departe!

— Ești sigur? l-am provocat, apoi am înclinat vârful lamei pe coloana lui. Cred că omiți adevărul. Și știi de ce?

— Luminează-mă!

— Simt cum mă urmărești cu privirea când crezi că nu sunt atentă. Ochii îți fug spre pumnal de fiecare dată când mă mișc. Trebuie să știi mereu unde este. Envy a fost surprins când a văzut că-l am, iar acum înțeleg de ce. Ești aproape nemuritor, însă armura ta are un punct slab. Deci, o, mărite prinț Wrath, dacă nu vrei să mori în seara asta, spune-mi de ce Pride te-a trimis cu adevărat aici!

DOUĂZECI ȘI PATRU

Într-o fracțiune de secundă, Wrath s-a răsucit și s-a aplecat înainte, apăsându-și astfel vârful pumnalului în piept. O picătură de sânge s-a prelins pe metal, luminând scurt lama. Incapabilă să rostesc vreun cuvânt, am urmărit, uluită, cum rana s-a vindecat chiar în fața ochilor mei.

Demonul și-a plecat capul. Dacă oricare dintre noi se mișca, buzele urmau să ni se atingă. Nici nu îndrăzneam să inspir prea adânc.

— Un pumnal înfipt în inimă doare, vrăjitoareo, dar va fi nevoie de mult mai mult decât atât pentru a ucide un prinț al Iadului. Dacă tot crezi că mint, n-ai decât să mă înjunghii!

O parte sălbatică din mine dorea să testeze teoria, chiar dacă doar pentru a determina dacă e sincer. O altă parte, mai temperată, încă zguduită de durere, dorea să-i întindă pumnalul și să vadă dacă vraja de protecție chiar funcționează. Am decis că nu era momentul pentru riscuri nesăbuite și am pus arma înapoi în teacă.

M-am îndepărtat de el, dar n-am vrut să mă gândesc la asta ca la o retragere. Wrath nu a încercat să mă oprească sau

să mă urmărească, ci doar a privit cum măresc distanța dintre noi cu câțiva pași.

— Îmi vei spune măcar despre blestem? Cred că putem...

Wrath și-a pus lumânarea pe altarul de piatră și, o clipă mai târziu, se afla din nou în fața mea. Și stătea, fără îndoială, prea aproape – spatele lui mi-a atins ușor pieptul. Mi-am ridicat mâinile, pregătită să-l împing, când am auzit sunetul vag, tot mai ușor de distins, al unor pași: cineva se îndrepta spre noi.

— Ai spus cuiva că venim aici? m-a întrebat Wrath.

Am clătinat din cap, îngrozită de gândul că Greed sau Envy ne urmăriseră până aici. Wrath s-a încordat, gata să atace. M-am străduit din răsputeri să-mi domolesc răsuflarea.

— E cineva aici? a strigat o voce profundă și familiară de pe coridor.

— Pe sânge și pe oase! am exclamat, apoi mi-am dat capul pe spate și am gemut. Ce moment și-a ales!

Wrath mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Cineva cunoscut?

De îndată ce am încuviințat, demonul s-a relaxat, renunțând la poziția de luptă. Lumina răspândită de un felinar a precedat apariția vizitatorului nocturn, iar eu am blestemat în gând întreruperea. Wrath s-a dat la o parte; am remarcat că supărarea mea îl încânta nefiresc de mult, dar l-am ignorat. Câteva secunde mai târziu, Antonio a intrat în cameră și s-a oprit imediat.

— Emilia!

Ochii i s-au îmblânzit când m-a zărit, doar pentru a-i miji când a văzut că nu eram singură. Privirea i-a fugit de la mine la însoțitorul meu amenințător. Evident, rămăsese fără cuvinte.

— Am auzit voci...

S-a uitat din nou la Wrath și mai cu seamă la tatuajul în formă de șarpe, care pornea deasupra mâinii drepte, i se

încolăcea în jurul încheieturii și îi dispărea sub mânecă. Apoi a remarcat modelele identice în cerneală de pe antebrațele noastre, mutându-și privirea de la unul la altul. Nu îi puteam descifra expresia. Antonio s-a îndreptat de spate.

— E totul în regulă?

Wrath l-a cercetat pe Antonio într-un mod care mi-a făcut pielea de găină.

M-am pus repede între ei și i-am oferit vechiului meu prieten un zâmbet timid.

— Îți cer scuze dacă am vorbit prea tare! L-am rugat pe...

Am ezitat. Nu prea îi puteam spune pe nume. Wrath. „Mânie". Prințul-demon s-a mutat astfel încât să-l pot vedea cu coada ochiului și a clătinat aproape imperceptibil din cap. Era greu de spus dacă mă avertiza să nu-i rostesc numele sau dacă, pur și simplu, voia să-mi observe mai bine disconfortul.

— Prietenul meu, Samael, a venit în vizită și am vrut să aprindem o lumânare pentru Vittoria.

Antonio nu părea convins și nu puteam să-l învinovățesc. Nu eram o mincinoasă prea iscusită. Speram din tot sufletul că nu urma să pună și alte întrebări. Aveam o bănuială că a minți un om al bisericii, într-un lăcaș de cult, în prezența unui demon care se afla într-o misiune secretă în numele Diavolului, aduce ghinion.

— Ce nume neobișnuit! a zis el în cele din urmă. De unde ai spus că vine?

— Nu a specificat, a intervenit Wrath. N-ai vrea să ne aduci niște vin de împărtășanie și să-mi cercetezi mai în profunzime descendența?

Privirea aruncată de demon îmi amintea de cea a unui prădător.

— De fapt, nici pe mine nu m-ar deranja să te cunosc mai bine! Mai ales dacă ești un *prieten* atât de bun al Emiliei mele.

Wrath a rostit cuvântul „prieten" de parcă l-ar fi considerat pe Antonio orice altceva, mai puțin asta. Însă am rămas cu gura deschisă din cu totul alt motiv. Nu puteam să înțeleg, nici măcar să încep să înțeleg, de ce Wrath spusese „al Emiliei mele". Sinceră să fiu, am presupus că demonul nici măcar nu-și mai amintea numele meu, din moment nu mă scotea din „vrăjitoareo".

Antonio părea la fel de uluit.

— Al Emiliei t...

— Îți cer scuze, Antonio!

Mi-am revenit repede și i-am aruncat o privire în semn de avertisment lui Wrath înainte să-l iau de braț pe *fratello* și să-l îndrum repede spre ușă. Eram convinsă că prințul Casei Mâniei încerca doar să-mi enerveze prietenul, astfel încât să poată absorbi acele emoții, la fel cum procedase Envy cu mine.

— Va trebui să-i ierți lipsa de maniere; își revine după călătoria îndelungată și nu ne vizitează în cele mai plăcute circumstanțe.

Antonio avea un braț surprinzător de musculos ascuns sub rasă, dar nu a încercat să mă oprească, lăsându-mă să-l conduc pe coridor.

— E în regulă dacă mai stăm câteva minute pentru a ne spune rugăciunile?

Antonio și-a plecat capul și, când s-a uitat în ochii mei, expresia i s-a îmblânzit.

— Desigur! Voi fi pe următorul coridor, lângă *colatoio*[1], dacă ai nevoie de mine.

---

[1] Încăpere din catacombele din Palermo unde cadavrele călugărilor și, ulterior, și ale altor locuitori ai orașului erau puse la uscat timp de un an înainte de a fi scăldate în oțet și umplute cu fân. Trupurile erau apoi îmbrăcate în haine furnizate de familiile decedaților, urmând a fi expuse, nu îngropate (n. red.).

— Îți mulțumesc!

Am răsuflat adânc, urmărindu-l cum se îndreaptă încet spre capătul coridorului, unde se afla odaia cu pricina. Apoi am așteptat până ce lumina felinarului nu s-a mai zărit înainte să mă întorc în încăpere. Wrath se sprijinea de altar și mă privea fix, cu o sprânceană arcuită. A fost una dintre cele mai umane expresii pe care le văzusem vreodată pe chipul demonului.

— Samael, serios? *Acela* a fost cel mai bun nume la care te-ai putut gândi?

— A fost un prinț al Romei și un înger al morții. Aș zice că ți se potrivește destul de bine. Ești mai mult decât binevenit să-mi spui numele tău adevărat. Atunci nu te vor mai înfuria atât de tare cele pe care le inventez.

S-a îndreptat cu pași mare spre mine, însă s-a oprit la o distanță aproape decentă.

— Să nu-mi mai spui *vreodată* așa! Nu sunt un înger, vrăjitoareo. Să nu mai faci niciodată această greșeală.

— Vai, și eu, care trăiam cu impresia că majoritatea ființelor umane îl consideră pe Samael Diavolul!

Am trecut pe lângă el și m-am întors la urmele de ceară rămase din cercul de invocare al Vittoriei.

— Crezi că...

— Tu și ființa aia umană ați împărțit vreodată patul?

M-am răsucit spre el, complet luată prin surprindere de întrebare. Mă așteptam să văd un rânjet sau un surâs disprețuitor, așa că nu am fost pregătită pentru curiozitatea autentică vizibilă pe chipul lui. Nu-mi dădeam seama ce era mai tulburător.

— În primul rând, asta nu te privește! Și-n al doilea rând, de ce ai întreba un lucru atât de prostesc? În caz că nu ai observat, e un om al bisericii.

— N-a fost dintotdeauna.

Mi-am închis gura. Antonio devenise abia de curând membru al frăției, însă acest lucru nu mă împiedicase să tânjesc după el. Adevărul era că îl visam adesea cum îmi așterne sărutări pe linia gâtului, cum își strecoară mâinile în părul meu, încleștându-și degetele și trăgându-l ușor, și cum mă alege pe mine în detrimentul sfintei sale frății.

Cu puțin timp înainte să depună jurământul, fusesem convinsă că părea interesat de posibilitatea unei idile între noi, ba chiar nerăbdător să scrie primul capitol din povestea noastră de dragoste. Trecea pe la Sea & Vine, se oferea să mă conducă până acasă și zăbovea în fața ușii mele. De câteva ori, nu mă îndoiam că-și adunase curajul pentru a-mi fura un sărut. Vorbea despre cărțile lui preferate, fără să-și ascundă tulburarea. Vittoria avea obiceiul să ridice cu subînțeles din sprâncene și să se strecoare în casă, lăsându-mă singură cu el, dar Antonio nu făcuse niciodată pasul decisiv, acela de a înlătura complet distanța dintre noi.

Și nimic din toate astea nu mai conta acum. Din mai multe motive.

— Poți găsi ceva util aici, care să ne ajute să-l găsim pe ucigașul Vittoriei?

— Pulsul ți-a luat-o la galop.

Wrath a vrut să-mi atingă vena de la gât, dar degetele i-au încremenit dureros de aproape de pielea mea.

— Așa a reacționat și prietenul tău uman, când te-am revendicat. Cât de ciudat ca un om atât de evlavios să devină atât de gelos!

Privirea i-a alunecat pe chipul meu, într-o cercetare contemplativă a trăsăturilor ce-i stârniseră interesul, ochii, buzele, urmărind apoi fiecare curbă și spirală a tatuajului pe care

mânecile diafane nu-l puteau tăinui. Florile sălbatice au continuat să înflorească pe brațele noastre, împreună cu cele de plumeria, culori incredibil de vii pictând petalele. Un efect al vrăjii pe care o folosise pentru a mă salva, fără îndoială. M-a studiat cu atenție, de parcă m-ar fi văzut prin ochii lui Antonio, iar privirea i-a coborât agonizant de lent, centimetru cu centimetru, până când și-a întipărit totul în minte, de la fiecare detaliu minuscul al feței mele până la sandalele pe care le purtam, înainte să-și ridice ochii la fel de încet. Cu siguranța plănuia să analizeze totul mai târziu. Poate că îmi memora dimensiunile pentru un sicriu.

I-am poruncit inimii să-și domolească bătăile.

— Toate astea au vreun rost sau pur și simplu încerci să-mi stârnești din nou mânia?

— Totul are un rost, vrăjitoareo! Trebuie doar să ne dăm seama cum se leagă totul. Nu-ți scoate *prietenul* de pe lista suspecților numai pentru că este muritor. Emoțiile reprezintă forțe puternice. Oamenii ucid din nenumărate motive, unele mult mai neînsemnate decât lăcomia sau gelozia.

Am încercat să mi-l închipui pe Antonio furișându-se noaptea, ucigând tinere. Eram tentată să spun că Wrath se înșală, dar știam destule despre ființele umane, încât să cred că oricine este capabil de orice în orice moment. Deși nu eram convinsă că Antonio avea vreun motiv pentru a ucide, preferam să nu exclud nici măcar o variantă. Pentru orice eventualitate. Cine știe, poate că el chiar invoca demoni și smulgea inimi din piept între două momente în care cădea în rugăciune.

— Dacă nu putem găsi dovezi că Vittoria l-a invocat pe Pride, am spus, ce ar trebui să facem în continuare?

Wrath a rămas cu ochii fixați asupra mea o secundă în plus înainte să-și ferească privirea.

— Îi voi trimite un mesaj următoarei potențiale mirese. Să sperăm că se va întâlni mâine cu noi și vom pune capăt acestei situații.

Lumea a încetat să se învârtă. Pentru o clipă, m-am holbat la el, acceptând faptul că o altă vrăjitoare încheiase o învoială, iar Wrath știuse tot timpul.

— Ai promis că nu-l vei mai ajuta pe Pride! Și știai despre o altă vrăjitoare?

Demonul a încuviințat din cap.

— De ce îmi spui abia acum?

— În primul rând, am fost de acord să nu rănesc o vrăjitoare sau să o forțez să încheie o învoială. În al doilea rând, aveam de gând să împărtășesc informația după atacul Viperidaei, dar m-ai alungat și întemnițat în cercul de invocare înainte să apuc să o fac.

Cât de convenabil pentru el!

— Te-ai întors pe tărâmul tău pentru a obține informația?

— Nu! Odată invocat, pot părăsi această lume doar dacă mă trimiți înapoi. Sau dacă o lamă de demon îmi distruge conexiunea.

— Cum rămâne cu transve... Mă rog, cum se numea aia?

— *Transvenio*. Legământul față de tine mă împiedică să călătoresc liber între tărâmuri. Dar îmi permite și să rămân aici mai mult decât aș putea în mod normal. Pe scurt: legătura noastră mă ancorează aici.

— Atunci cum ai obținut informația despre noua învoială?

— Pride a trimis un mesaj.

Era mult prea simplu, iar gândul nu-mi oferea deloc alinare. Nu-mi plăcea că Diavolul poate trimite mesaje între tărâmuri. Deodată, mi-am reamintit de demonul-umbră și de ușurința înfricoșătoare cu care îi pusese lama la gât bunicii. Poate că Diavolul se săturase ca vrăjitoarele să-i poarte coarnele.

— Dacă poți părăsi acest tărâm doar când te trimit înapoi, cum ai de gând să o duci în Iad?

O scânteie de admirație i-a luminat ochii.

— Mâine doar vorbesc cu ea. N-am spus că o duc în Iad.

M-a măsurat din nou cu privirea și m-am întrebat dacă mă considera un adversar redutabil.

— Voi pune stăpânire pe o clădire în seara asta. După ce găsesc un loc potrivit, îți voi trimite un bilet prin care te voi înștiința unde voi fi. Dacă nu ai veşti de la mine până la amurg, ne întâlnim la cavernă!

DOUĂZECI ȘI CINCI

Am luat mojarul și pisălogul de pe raft, încruntată de concentrare în timp ce adunam tot ce aveam nevoie pentru *pesto alla Trapanese*: ulei de măsline, usturoi, migdale, busuioc, pecorino și roșii cherry. În astfel de zile, când soarele dogorea înainte de prânz și chiar și cea mai subțire rochie se lipea de mine ca o a doua piele, îmi plăcea să adaug mentă proaspătă la pestoul de roșii. Din păcate, momentan rămăseserăm fără.

După ce am pus ingredientele pe blatul de lucru, mi-am prins în creștet părul ondulat, lăsând câteva șuvițe mai scurte să-mi încadreze fața. Azi nu purtam flori în plete – aveau să se ofilească în câteva clipe. Ziua tocmai începuse, însă picături de sudoare îmi gâdilau deja ceafa. În timp ce-mi legam un șorț peste rochia fără mâneci, îmi puneam la îndoială, la modul cel mai serios, alegerea de a purta alb. Aș fi preferat să-mi țin ascuns tatuajul magic, dar nici măcar mânecile diafane nu mă puteau salva de căldura sufocantă. Cu puțin noroc, nimeni din familia mea nu urma să observe cerneala deschisă la culoare, mai ales dacă îmi țineam brațul în unghiul potrivit, cât mai departe de trup.

Căzusem pe gânduri, imaginându-mi-l pe Wrath cum gusta pestoul de roșii, când mama mi s-a alăturat în mica noastră bucătărie și a luat sardine din răcitor.

— Nu ai venit acasă.

Nu era o întrebare, iar tonul îi era aproape la fel ascuțit precum cuțitul pe care-l folosea pentru dezosarea peștelui.

— Binevoiești să-mi explici pe unde ai fost toată noaptea?

Mai degrabă eram dispusă să îmi vând sufletul.

Am rămas concentrată asupra pestoului, zdrobind migdalele atât cât trebuie. În niciun caz nu aveam să recunosc că lucram cu un demon băutor de sânge, ca să aflu ce i se întâmplase Vittoriei. Și nu numai că mă aliasem temporar cu unul dintre *Malvagi*, dar mai și vorbisem cu alți doi.

Ah, să nu uit, un demon mercenar invizibil mă urmărea peste tot, șoptind avertismente criptice, o atacase pe *nonna* și, dacă i se poruncea, putea chiar să mă asasineze. Apoi, aproape că murisem într-o luptă cu o Viperidae, iar un prinț al Iadului mă salvase, folosind o magie străveche, întunecată, care ne impunea să fim amândoi goi într-o cadă. Mama avea să-și iasă din minți! Dar cel puțin tatuajul nu ar mai fi părut nici pe departe ceva atât de rău.

— Am fost la mănăstire.

— Știu.

Mi-am ridicat fulgerător privirea spre ea, surprinsă.

— De unde știi?

— *Fratello* Antonio a trecut pe aici azi-dimineață. Era îngrijorat.

Mama a trecut iute la următoarea sardină, strecurând cuțitul sub piele și filetând-o de-a lungul șirei spinării.

— A spus că erai însoțită de un tânăr. Un prieten de familie. Cineva cu un nume ciudat.

— Eu...

— Scuteşte-mă de minciuni, copilă! m-a avertizat ea, strângând cu mai multă putere mânerul cuţitului. Drumul spre Porţile Iadului e pavat cu ele.

Mi-am închis ferm gura. Ştia, mai mult ca sigur! Probabil că mi-a sesizat din prima vicleşugul şi, cumva, îşi dăduse seama că apelasem la artele întunecate. Iar *fratello* Antonio Bernardo îi confirmase temerile. Am înghiţit nodul dureros din gât, nesigură cât de sinceră trebuia să fiu cu ea.

— Păi, uite ce s-a întâm...

— Să te zbenguieşti prin locuri întunecate cu tineri chipeşi ţi-ar putea distrage atenţia de la durere pentru puţin timp, dar nu o va alunga niciodată. Trebuie să-ţi găseşti propria forţă interioară pentru asta.

— Eu... *Stai, ce?*

Mama şi-a fluturat cuţitul în direcţia mea.

— Nu te preface că habar n-ai despre ce vorbesc! Ai noroc că bunica ta dormea şi nu l-a auzit. Are destule pe cap cât se vindecă. Asta i-ar mai lipsi, să se streseze din cauza unor diavoli de bărbaţi. *Fratello* Antonio mi-a povestit totul despre acel tânăr. Din ce am înţeles, şi tu l-ai vrăjit pe el. Antonio a spus că te-a numit Emilia lui. Nu eşti a nimănui decât a ta, copilă. Să nu cumva să uiţi asta!

O, sfântă zeiţă din cer! Aş fi preferat ca *nonna* să afle că invocasem un demon decât să îndur criticile mamei, care erau cu *mult* mai rele. Roşeaţa mi-a acaparat obrajii şi mi s-a strecurat în jos, pe gât, fără a avea nimic de-a face cu temperaturile ridicate. Mama credea că eu şi Wrath am...

Aveam să mor de ruşine.

Chiar şi să mi-l *închipui* gol, trăgându-mă lângă trupul lui solid şi tatuat, răspândind căldura lui revoltătoare, în timp ce-şi punea gura aia blestemată pe a mea, iar eu îi răspundeam

cu aceeași pasiune, de parcă el ar fi reprezentat atât damnarea, cât și izbăvirea mea veșnică, cât noi...

Trebuia să pun capăt de îndată acelui șir obscen de gânduri. Imaginea nu m-a dezgustat atât de mult pe cât credeam.

Știam că tachinările infantile ale lui Wrath aveau să se întoarcă într-o zi.

Pur și simplu nu-mi imaginasem că se va întâmpla așa.

Mama și-a pus cuțitul deoparte, iar expresia i s-a îmblânzit. A interpretat complet greșit motivul pentru care mă îmbujorasem atât de tare.

— Iubește sau bucură-te de compania oricui vrei, dar trebuie să fii mai atentă! Dacă tatăl tău ar fi deschis ușa...

A lăsat cuvintele în aer, conștientă că nu trebuia să ducă gândul la bun sfârșit ca să se facă înțeleasă.

Să-l ia la pumni pe bărbatul care se „zbenguia" cu fiica lui ar fi fost modalitatea perfectă de a elibera o parte din propria suferință. Apărarea onoarei unei fiice era o veche tradiție masculină. Lăsând la o parte comportamentul uman demodat, eram șocată că Antonio venise la noi acasă.

Ochii mi-au căutat pentru a mia oară micul ceas. După-amiaza trecea înfiorător de lent. Au mai rămas câteva ore bune până la întâlnirea cu Wrath. Pentru a le oferi mâinilor ceva de făcut, în afară de a visa cum se strâng în jurul gâtului unui anumit *fratello*, am înlăturat pânza umedă de pe grămada de aluat și am început să rulez pastele făinoase pentru *busiate*.

Nu-mi venea să cred că îmi dorisem vreodată să-l sărut pe băgăciosul ăsta neghiob!

— O, să nu uit! Emilia?

Am întrerupt asaltul aluatului și mi-am privit mama.

— Să faci *busiate* în plus! I-am promis lui Antonio că o să i le aduci azi, împreună cu scuzele tale.

Am zâmbit. Nimic nu îmi putea aduce mai multă bucurie decât să fac niște aluat în plus și să-l arunc în capul *fratello*-ului problematic.

— *Buon appetito!*

Am trântit două coșuri pe masa lungă de lemn din încăperea unde se mânca, fără să mă obosesc să scot tăvile dinăuntru, acoperite cu șervete. Bărbații care-și așteptau hrana au amuțit numaidecât; membrii frăției formau un grup restrâns. Antonio și-a întrerupt conversația cu unul dintre ei, un tânăr de vârsta lui, cute de îngrijorare brăzdându-i fruntea.

I-am aruncat o privire care speram că promitea o moarte lentă și chinuitoare. Trebuie să fi avut efectul dorit, pentru că a sărit în picioare și m-a condus în grabă pe coridor. I-am tolerat mâna pe brațul gol până când am scăpat de privirile curioase, apoi mi-am scuturat umărul, îndepărtând-o furioasă.

Nu conta dacă purtam corset cu mâneci sau fără, n-am apreciat libertatea pe care și-o asumase atingându-mi pielea.

— S-a întâmplat ceva, Emilia?

— Nu-mi vine să cred că i-ai spus mamei că am fost aici cu cineva noaptea trecută! am șuierat. Nu te privește ce fac și cu cine îmi petrec timpul!

Antonio și-a încleștat maxilarul.

— Sora ta a fost ucisă aici și, o lună mai târziu, te găsesc în aceeași încăpere cu cineva pe care nu l-am mai văzut până acum și al cărui nume refuzi să-l dai. Iartă-mă pentru că am vrut să mă asigur că ești bine!

— Dacă ai fost atât de îngrijorat, ai fi putut foarte ușor să aștepți în mănăstire și să mă conduci acasă. Nu trebuia să apari la ușa casei mele înainte să răsară soarele!

De cum și-a închis ochii, m-am întrebat ce gânduri îi răscoleau de fapt mintea. Oare chiar nu își dăduse seama câte probleme ar fi putut provoca? Nimeni nu era *atât* de naiv! În cele din urmă, când s-a uitat din nou la mine, nu mai părea dornic să se certe.

— O altă fată a fost ucisă după ce am vorbit aseară, a spus încet. Și... și mi-am făcut încontinuu griji că ești tu. După ce s-a întâmplat cu Vittoria, trebuia să fiu sigur că nu e vorba despre tine. Îți cer scuze dacă ți-am adus necazul la ușă – nu gândeam limpede.

Am tras adânc aer în piept. Nu am acționat suficient de repede. Cineva trebuie să fi descoperit identitatea vrăjitoarei cu care Wrath plănuise să se întâlnească mai târziu. Dar cum?

Eram confuză. Wrath spusese că era singurul prinț care știa despre potențialele mirese, dar asta nu însemna că alți prinți nu aveau propriile căi de a obține astfel de informații. Spionii erau folosiți la curțile regale ale ființelor umane – mă îndoiam că lucrurile se desfășurau diferit în lumea demonilor. M-am gândit la demonii-umbră invizibili care lucrau pentru Greed.

Dacă trimisese unul după mine, iar acesta o atacase pe *nonna*, probabil că tot unul dintre ei îi transmitea și numele potențialelor mirese.

Totuși, încă nu-mi dădusem seama de ce își dorea ca vrăjitoarele să moară. Poate că doar pentru a se asigura că Diavolul nu rupea blestemul și nu părăsea niciodată Iadul.

Antonio a întins mâna și mi-a trecut o șuviță rebelă în spatele urechii, degetele lui zăbovind o clipă în plus pe pielea mea. În urmă cu câteva săptămâni, inima mi-ar fi bătut nebunește în piept, dar acum, involuntar, mi-am amintit cât de ușor putem pierde o persoană, să o avem alături de noi într-o clipă, doar ca-n următoarea să ne fie smulsă din brațe.

— Știi cine era? l-am întrebat.

El a făcut un pas înapoi, părând puțin năucit când și-a lăsat mâna jos.

— Fata de aseară? am precizat, din moment ce întârzia să-mi ofere un răspuns, însă el doar a clătinat din cap.

— Deocamdată, sunt doar zvonuri. Nimic nu a fost confirmat. Toată lumea spune că arăta precum celelalte victime, că avea părul și ochii închiși la culoare. Ceea ce nu ne ajută foarte mult, din moment ce aproape toți de pe insulă se potrivesc descrierii.

— Unde i-a fost găsit cadavrul?

— Asta nu știu să-ți spun. Dacă vreun membru al frăției a fost chemat acolo ca să-i ofere ultima binecuvântare, vestea nu a ajuns până la mine. Dar sunt convins că informațiile vor însufleți piața în seara asta. Mereu se întâmplă așa.

Antonio avea dreptate. Vânzătorii știau totul și îi cunoșteau pe toți. Clienți din fiecare colț al orașului treceau cât era ziua de lungă pe la tarabele lor, făcând schimb de informații și de bârfe în timp ce-și terminau cumpărăturile.

Firește, poveștile erau adesea înfrumusețate, dar exagerările conțineau și o sămânță de adevăr, una de obicei bine ascunsă. Din fericire, aveam o altă sursă, mai de încredere, care știa numele victimei. Ne apropiam de ora amurgului, așa că Wrath ar fi trebuit să ajungă la peșteră înaintea mea. Plănuiam să-l încolțesc pe demon, să-l întreb tot ce știe despre vrăjitoare, apoi să merg în piață și să aflu unde se petrecuse crima.

Cu puțin noroc, Wrath putea să cerceteze locul, așa cum procedase și cu alte ocazii, doar că de data asta chiar urma să descoperim care prinț-demon este responsabil.

O, zeița să fie cu el! Nu mă îndoiam că demonului războiului avea să îi facă aproape la fel de multă plăcere ca mie să-l distrugă pe ucigaș.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Șiruri de oameni își croiau drum cu coatele prin piața aglomerată, dar tot reușeau să păstreze o distanță acceptabilă față de Wrath. M-am întrebat dacă îi simțeau natura diferită, dar, pur și simplu, nu știau cum să o definească. Demonul poseda o siguranță neclintită – o încredere în sine prin care revendica spațiul înconjurător. Bărbați și femei se opreau din bârfit și-l urmăreau când treceam pe lângă ei, aruncându-i fie priviri apreciative, fie căutături fățiș neîncrezătoare sau pline de dispreț. Deși cele din urmă s-ar fi putut datora faptului că subiectul serii era crima, iar Wrath părea să întruchipeze un necaz de aproape doi metri.

Mi-am imaginat că plimbarea fără țintă pe străzile ticsite și întortocheate, cu o panteră în lesă, ar fi răspândit aceeași aură de pericol primordial. Dacă cineva ar cădea pradă unui moment temporar de nebunie, pierzându-și controlul asupra simțurilor, recunosc că ar *putea* exista un anumit nivel de exaltare în a te afla în imediata apropiere a unei ființe atât de primejdioase.

Însă simțurile îmi erau în mare parte intacte. Știam că fiara sălbatică nu poate fi îmblânzită, deși contura cu măiestrie iluziile domesticirii sale atunci când avea chef să se joace cu următoarea

sa masă. Veşmintele elegante şi manierele impecabile făceau parte dintr-o capcană minuţios elaborată ca să-şi atragă prada şi probabil şlefuită cu eoni înainte ca omul să păşească pe pământ. Wrath era un prădător până-n măduva oaselor. Aveam o presimţire că, dacă uitam asta, chiar şi pentru o secundă, avea să îşi înfigă bucuros dinţii în gâtul meu şi să mi-l sfâşie.

M-a prins holbându-mă la el şi a ridicat o sprânceană.

— Îţi place priveliştea, vrăjitoareo?

— Mi-ar plăcea doar dacă ultima mea dorinţă ar fi să mor.

— Şi îţi doreşti asta?

— Nici măcar puţin!

Ochii îi străluceau de amuzament, animaţi de subiectul macabru. Fireşte că moartea îi stârnea într-un mod aparte interesul.

— Ce vânzător crezi că ştie unde s-a petrecut crima?

Am dat din cap spre centrul pieţei, de unde începeau tarabele de haine. Briza uşoară răscolea ţesăturile şi mătăsurile expuse la standuri, foşnetul lor călăuzindu-ne de-a lungul aleilor.

— Salvatore este unul dintre cei mai buni bârfitori din oraş. Dacă există vreo persoană care ne poate oferi informaţii sigure despre Giulia, aceea este el, l-am asigurat pe Wrath, apoi mi-am coborât privirea spre cămaşa lui. El este şi cel care mi-a vândut asta.

— Înţeleg! M-ai adus aici ca să comit o crimă în timp ce investigăm una.

Orice urmă de amuzament a dispărut îndată de pe chipul lui Wrath. Mi-am ascuns zâmbetul larg când şi-a umflat nările. Pentru un prinţ răzbunător al Iadului, cu siguranţă era sensibil în privinţa veşmintelor. Şi eram destul de sigură că doar glumea în legătură cu uciderea vânzătorului. Sau, cel puţin, aşa speram.

De fapt, am fost surprinsă că avea măcar simțul umorului. După ce plecasem de la mănăstire, mă dusesem direct la demon și îi dădusem vestea. Fusesem convinsă că urma să distrugă tot orașul. În schimb, îmi împărtășise calm tot ce știa despre potențiala mireasă. Numele ei era Giulia Santorini, iar el nu reușise să-i transmită un mesaj noaptea trecută. Abia după câteva clipe procesasem ultima revelație.

Am trecut din nou prin toate informațiile pe care le dețineam. Îi cunoșteam pe membrii familiei Santorini. Vindeau mirodenii în districtul Kalsa, iar Vittoria se oferea să meargă la magazinul lor, pentru a lua comenzile pentru Sea & Vine când unchiul Nico sau tata nu puteau. Sofia, bunica Giuliei, era vrăjitoarea a cărei minte rămăsese prinsă între tărâmuri, deplasându-se atât de repede între realități, încât nu mai știa ce e aievea și ce e o viziune.

Din câte îmi aduceam aminte, după ce se întâmplase cu Sofia, cei din neamul Santorini renunțaseră complet la artele întunecate. Poate că mă înșelam. Poate că Giulia se hotărâse să devină o practicantă a artelor întunecate, asemenea bunicii ei. Și poate că ea fusese cea care îi încredințase surorii mele acele pagini misterioase de grimoar.

Gândul m-a făcut să mă opresc brusc.

Dacă Giulia îi dăduse cumva surorii mele o vrajă pentru a invoca un demon, avea sens să o fi luat din grimoarul bunicii ei, din moment ce se știa că Sofia folosea artele întunecate. Poate că grimoarul reprezenta veriga lipsă... M-am gândit din nou la cea dintâi carte de vrăji. La magia folosită pentru a fereca jurnalul surorii mele. *Asta* era legătura dintre crime? Poate nu artele întunecate, ci materialul sursă?

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Wrath, strecurându-se în gândurile mele. Te comporți ciudat!

— Eşti *sigur* că nu i-ai propus Giulei să vă întâlniţi noaptea trecută? am insistat.

Wrath mi-a aruncat o privire nimicitoare, comunicându-mi în tăcere că existau şanse mari să mă strângă de gât dacă mai reluam o singură dată discuţia. Sinceră să fiu, era posibil să-l fi întrebat deja de vreo şase ori pe durata călătoriei noastre prin oraş. Şi de încă şase ori de când ajunseserăm aici.

— Poate că îl tragi pe sfoară pe Pride şi ai ucis-o.

Demonul a scos un oftat lung.

— Te asigur, din nou, că te înşeli! Nu am niciun motiv să ucid pe cineva. Aşa cum am mai spus, mesajul meu nu a ajuns niciodată la ea.

Ştiam că nu trăgea pe nimeni pe sfoară, dar îmi plăcea să-l văd cum se agită.

— Crezi că unul dintre fraţii tăi a ucis-o?

— Nu!

— Şi am revenit la răspunsurile monosilabice.

— Ai grijă, vrăjitoareo, sau aş putea crede că eşti interesată să porţi o conversaţie civilizată!

Un zâmbet abia schiţat i-a jucat pe buze în timp ce mi-am dat ochii peste cap.

— Răspunsurile simple nu necesită discuţii de umplutură.

— De ce nu crezi că unul dintre fraţii tăi a ucis-o?

— Ce motive ar avea?

— O, maleficule, permite-mi să ţi le înşir! am spus sfidător, ridicându-mi pe rând degetele. Greed ar putea fi interesat să preia tronul. Poate că Envy este gelos şi vrea mai multă putere. Dacă Pride nu se căsătoreşte, atunci rămâne blestemat şi nu poate părăsi Iadul. Aş zice că reprezintă o motivaţie destul de puternică, dacă unul dintre fraţii tăi vrea să conducă acest tărâm. Să continui?

Wrath s-a uitat amenințător la mine, fără să se obosească să-mi răspundă. Din câte se părea, nu-i plăceau acuzațiile mele, dar nu a putut găsi o modalitate de a le discredita, deși le considera niște teorii prostești. Am trecut de un colț, am ocolit un turn format din lăzi din lemn așezate într-un echilibru precar unele peste altele și am evitat la mustață să fim loviți de capul unui pește-spadă. Demonul a studiat în tăcere toate împrejurimile și culorile. M-am întrebat dacă exista ceva asemănător în locul de unde venea, dar nu l-am întrebat.

O cale s-a ivit în mulțimea care se strânsese în fața standului de *gelato*, oamenii dându-se la o parte când am trecut strada și am intrat în secțiunea dedicată hainelor. Salvatore era în plină ceartă cu cineva, din cauza unei alte tunici jerpelite, dar conversația a încetat brusc la apariția demonului. Wrath s-a oprit la masa lui, prezența sa emanând acea amenințare voalată, distinctivă, pentru care avea un talent înnăscut. Celălalt client s-a uitat o singură dată la chipul demonului și a tulit-o în mulțime, veșmântul cu pricina fiind aruncat și uitat.

— Tu și cu mine avem treburi de rezolvat, vânzătorule!

— Nu cred că ne-am întâl...

Privirea lui Sal s-a îndreptat către cămașa purtată de Wrath, apoi a săgetat spre mine. I-am fluturat degetul mic în semn de prietenie. Încercasem să-l avertizez în privința condiției și a prețului. Acum putea face față unui demon furios. Am simțit dezlănțuirea nu tocmai subtilă a emoției întrupate de Wrath, pe măsură ce aluneca spre Sal și se înfășura în jurul lui, pe fundalul unor sunete scurte, dar ascuțite.

Mâna vânzătorului a tremurat când și-a trecut-o prin părul închis la culoare.

— *Signore*, c-ce frumos! Cămașa aceasta...

— Va fi schimbată cu aceea.

Wrath şi-a ridicat hotărât bărbia, arătând spre rândul de haine atârnate în spatele tarabei; cele mai scumpe veşminte, având în vedere drapajul lor. Sal a deschis gura, a luat în considerare umerii largi ai demonului, apoi a închis-o şi şi-a lipit un zâmbet mare şi fals pe chip. Un bărbat deştept.

— Asta da, afacere!

Sal şi-a plecat capul, supus, când a scos cămaşa neagră de pe un umeraş şi i-a înmânat-o. De fapt, a încercat să i-o înmâneze. A ţinut-o strâns, cu îndârjire, înainte ca Wrath să i-o smulgă în cele din urmă din mâini.

— Acesta este un veşmânt foarte, foarte elegant, *signore*. Se potriveşte perfect cu pantalonii dumneavoastră. Să-l purtaţi cu plăcere!

Mi-am dat ochii peste cap. Sal a cedat sub presiunea demonului mai repede decât coaja unui ou care a lovit pământul. Data viitoare când voiam să obţin un târg bun, trebuia să încerc să mă încrunt şi să invoc la rândul meu, din vreun lăcaş lăuntric, o ameninţare la fel de voalată.

O secundă mai târziu, Wrath s-a dezbrăcat de hidoşenia brun-oranj, o ofensă prin însăşi existenţa ei, şi a aruncat-o înapoi vânzătorului. Dacă prinţul-demon nu agitase deja mulţimea înainte, pieptul lui gol şi musculos a făcut-o acum. Şi-a pus cămaşa nouă, aparent inconştient de efectul pe care îl avea asupra oamenilor din preajma noastră. Muşchii supli şi sinuoşi se mişcau cu o uşurinţă exersată. Tatuajul lui în formă de şarpe a creat, de asemenea, destulă vâlvă. Cineva din apropiere a comentat cât de mare era, cât de real. O altă persoană a şoptit despre posibila sa însemnătate.

Cei care se tot învârtiseră pe lângă tarabele de îmbrăcăminte s-au oprit ca să privească.

Am implorat-o pe zeița serenității să-mi trimită toată pacea sufletească din lume, apoi m-am întors către Salvatore, hotărâtă să obțin informația pentru care veniserăm aici de la bun început.

— Știi ceva despre Giulia?

— Sigur că da! Și de la surse de încredere. Am auzit de la Bibby din port, care a vorbit cu Angelo, cel care face ricotta lângă palat, că inima i-a fost smulsă din piept.

În ciuda naturii explicite a bârfei, Sal părea extrem de mulțumit de el însuși.

— *Nonna* ei a fost cea care a luat-o puțin...

Și-a ridicat degetul arătător la tâmplă și a desenat câteva cercuri, un gest ofensator indicând nebunia. Am vrut să-l dojenesc, dar fix atunci un membru al frăției a trecut pe lângă tarabă și și-a atins fruntea, inima și fiecare umăr în semnul crucii.

— Oricum... orice i-a venit de hac a fost feroce! Angelo a spus că sângele a împroșcat toată clădirea. Părea că au sfâșiat-o animalele. Curățenia i-a dat mari bătăi de cap. Bucăți de...

— Scuză-mă, dar unde i-a fost găsit cadavrul? am întrebat, întrerupându-l la mijlocul descrierii.

Aveam destule coșmaruri după ce văzusem cu ochii mei o scenă asemănătoare și nu țineam să primesc mai multe detalii.

— Ai menționat pe cineva care lucrează lângă palat?

— Așa e! Angelo, cel cu ricotta, a spus că era în apropiere de taraba lui, chiar în față. Un loc excelent, a comentat Sal, care și-a smucit bărbia spre dreapta. Poliția este încă acolo, n-ai cum să ratezi mulțimea. Dacă te grăbești, s-ar putea să mai apuci să vezi cadavrul.

Era imposibil să ajungi în apropiere de locul crimei. Informațiile furnizate de Sal au fost, într-adevăr, de încredere. Și

părea că le spusese același lucru câtorva sute dintre cei mai dragi confidenți ai săi. Wrath se pregătea să-și croiască drum cu forța prin mulțime, dar am întins mâna ca să-l opresc.

— Cât de aproape trebuie să fii ca să...

M-am uitat repede în jur. Erau prea multe ființe umane prin preajmă ca să încep să vorbesc despre demoni.

— Ca să-ți desfășori investigația specială?

Wrath era bine versat în arta înșelăciunii. Nu a ezitat.

— Mi-ar plăcea să arunc o privire mai îndeaproape, dar îmi pot da seama de aici că niciunul dintre frații mei nu a trecut recent prin zonă.

Am strâmbat din nas. Simțul lui ascuțit al mirosului era tulburător. M-am ridicat pe vârfuri, încercând să văd peste capetele tuturor. Wrath m-a surprins când și-a pus pentru câteva clipe o mână pe spatele meu, ca să nu mă clatin. Slavă zeiței, nu puteam zări cadavrul, dar am remarcat un preot care stropea în jur cu apă sfințită și am presupus că îi dădea un fel de ultimă binecuvântare pentru izbăvirea sufletului! Urma să treacă mult timp până să se risipească mulțimea, așa că n-avea rost să așteptăm aici până atunci. Puteam la fel de bine să ne întoarcem a doua zi, pe seară, când aveau să se mai liniștească apele.

— Vino după mine! am spus, întorcându-mă spre o alee.

Wrath nu a protestat și a rămas în spatele meu cât ne-am strecurat prin cea mai aglomerată parte a mulțimii. Un mic stand de mâncare, care se închisese deja peste noapte, mi-a atras atenția. Pe partea laterală a acestuia am remarcat un desen – o amprentă de labă, care ținea strâns o tulpină de grâu; ceva în legătură cu imaginea m-a dus cu gândul la Greed. Am așteptat până când ne-am îndepărtat suficient cât să putem vorbi deschis.

— Ești sigur că nu ai găsit niciun indiciu care să-l plaseze pe Greed la locul crimei?

— Dacă nu a descoperit o modalitate de a-și tăinui magia, atunci da, sunt sigur. N-a fost aici. De ce ești atât de convinsă că el este de vină? Ce dovezi ai?

— Nu sunt convinsă de nimic. Încerc doar să urmez piste care par plauzibile.

M-am ciocnit de câțiva oameni aflați încă în drum spre locul crimei, am murmurat niște scuze și am cotit pe altă stradă.

— Cât despre dovezi, dacă iau în considerare conversația cu el, dorința lui de a pune mâna pe Cornul lui Hades și atacul asupra bunicii mele, imediat după întâlnirea de la casa de pariuri, Greed pare să se potrivească, de departe, cel mai bine profilului. Cel puțin în acest moment.

Am luat-o pe o stradă mai îngustă, simțind privirea lui Wrath ațintită asupra mea, o scânteie constantă de energie între omoplați, dătătoare de fiori, dar nici nu a întrebat cum mi se simte bunica, nici nu mi-a prezentat scuze.

Și, cu toată sinceritatea, la o adică, nu-mi doream să fiu consolată de el. De fapt, era ultima creatură din lume la care aș fi căutat alinare.

M-am oprit la ieșirea spre cartierul meu.

— Cine este următoarea vrăjitoare de pe lista ta?

— Nu știu încă.

— Asta trebuie să fie următoarea noastră prioritate, am spus, aruncând o privire pe lângă el, însă străzile erau liniștite în această zonă. După ce afli cine este, va trebui să o ascundem într-un loc sigur.

Wrath a strâns din buze, dar, într-un final, a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Voi da de veste tărâmului meu în seara asta. Ar trebui să primesc un răspuns până mâine-dimineață.

Nu era frig, dar mi-am trecut oricum mâinile peste brațe. Purtam o rochie alb-crem, fără mâneci. Perfectă pentru nopțile calde de vară, însă complet nepotrivită pentru combaterea frisoanelor provocate de frică. Wrath a urmărit mișcarea, cu ochii fixați pe antebrațul meu. Florile sălbatice s-au răsucit și s-au încolăcit acum până sus, la cot. Nu trebuia să-i văd brațul ca să știu că tatuajul lui era identic. M-am uitat până în capătul străzii mele, ușurată să zăresc câțiva copii jucându-se afară. Nu voiam să-mi fie frică de Greed și de Envy, gândindu-mă că stau la pândă, adăpostiți de umbre, dar îmi era.

— În regulă! am spus. Ne vedem mâine atunci! Unde vrei să ne întâlnim?

— Nu-ți face griji! a zis Wrath, afișând un rânjet atât senzual, cât și sălbatic. Te voi găsi!

— Știi că asta-i foarte neliniștitor, nu?

— *Iucundissima somnia!*

„Să ai parte de cele mai frumoase vise!"

Și apoi a plecat.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

– **Mă gândeam să fac cassata** pentru desertul de mâine.

Mama s-a întors spre mine, cu fața umbrită de oboseală, dar plină de speranță. Cumva, am reușit să-mi controlez trăsăturile, astfel încât să ascund impactul emoțional fulgerător. Pandișpanul cu straturi dulci de ricotta era preferatul meu și al Vittoriei. Îl ceream în fiecare an de ziua noastră, iar mama nu ne dezamăgise niciodată. Întindea un strat subțire de marțipan, acoperind întregul tort cu pasta dulce înainte să-l decoreze cu fructe confiate viu colorate. Îmi plăcea la nebunie cum acel strat superior, puțin mai ușor de mestecat, se deosebea de moliciunea delicioasă a blatului de pandișpan ascuns înăuntru, formând un contrast perfect.

Nu eram sigură că îl puteam mânca din nou fără să fiu asaltată de o tristețe copleșitoare, dar am refuzat să stric buna dispoziție a mamei.

— Sună minunat!

Mama și-a târșâit picioarele spre dulapul cu produse uscate, părând iar epuizată după scurta, dar intensa noastră conversație, și a scos un bol, umplându-l cu zahăr și cu

toate ingredientele necesare pentru tort. Nu avea o zi bună. Am urmărit-o cu atenție, apoi am scos tava cu *sarde a beccafico* din cuptor și am inhalat mirosul plăcut al sardinelor umplute.

Conform rețetei *nonnei*, umplutura trebuia să conțină stafide aurii, nuci de pin și pesmet, apoi preparatul se stropea cu unt topit de salvie și cimbru, iar la final puneai frunze mari de dafin pentru a separa peștele în timp ce era la cuptor. Rezultatul era o simfonie de arome care ți se topeau pe limbă și ți se lipeau de coaste.

Abia pusesem peștele pe un platou, când tata a intrat în bucătărie, fluturând agitat un bilet împăturit. A înhățat cu îndemânare o bucată de umplutură care căzuse, iar eu am clătinat din cap, dar tot am zâmbit. Tata era mereu de *mare* ajutor în bucătărie, degustând fiecare rețetă cu un scop precis, mai exact pentru testarea calității ingredientelor. Sau așa continua să susțină.

— Salvatore ți-a lăsat asta, Emilia! a zis el cu gura plină. A spus că prietenul tău i-a cerut să-l trimită imediat.

Mama purta un rozariu ca alte ființe umane și mi-am închipuit că avea să-l sărute, rostind novene[1], dacă avea să afle vreodată cine era cu adevărat „prietenul" meu. Înainte să-i vină vreo idee, am smuls în grabă biletul din mâna tatei.

— *Grazie*, tată!

Tata și-a tras un taburet și a început să umple o farfurie, atrăgând atenția mamei. Am profitat de diversiune ca să mă strecor repede pe coridor și să citesc mesajul scurt:

[1] Tradiție străveche de rugăciune devoțională în creștinism, constând în rugăciuni private sau publice repetate timp de nouă zile sau săptămâni succesive (n. tr.).

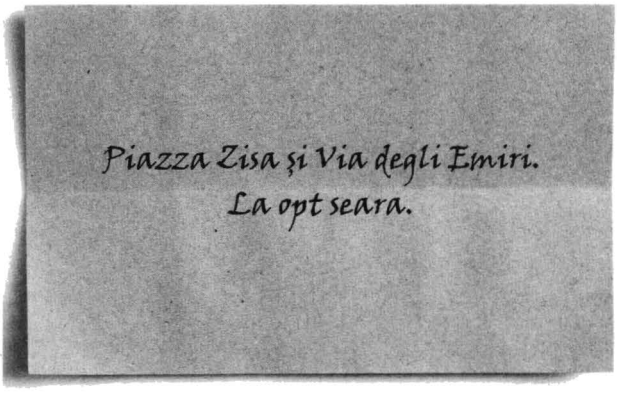

N-am recunoscut caligrafia îngrijită şi elegantă, dar părea să emane aroganţă regală şi mi-a făcut stomacul să se strângă. La adresa pe care mi-o dăduse se afla Castello della Zisa, un palat maur întins, dar în ruină acum, cel puţin în cea mai mare parte. Regele care îl construise fusese cunoscut drept Il Malo – „cel rău" –, prin urmare, faptul că prinţul-demon îşi stabilise reşedinţa temporară acolo era mai mult decât potrivit.

Am reîmpăturit biletul, l-am vârât în corsaj, apoi m-am întors în bucătărie. Aveam suficient timp să termin cina şi să mă grăbesc la palat înainte de lăsarea întunericului.

M-am strecurat în castelul abandonat prin grădina din spate, m-am plimbat prin mai multe încăperi dezolante, dar bogat împodobite, apoi, într-un final, m-am învârtit până când am ajuns la intrarea principală, unde am găsit un alt bilet lipit pe uşa din faţă – nu m-aş fi aşteptat niciodată să afişeze acolo locul unei întâlniri secrete. M-am uitat lung peste gazon la iazul strălucitor şi am clătinat din cap.

Din câte se părea, subtilitatea reprezenta o formă de artă neînțeleasă de demon. Deși, din moment ce era cel mai mare și cel mai periculos prădător din jur, mă îndoiam că avea de ce să se teamă.

Am oftat în sinea mea. Palatul fusese construit în așa fel, încât aerul rece să pătrundă în interior, preschimbându-l practic într-un răcitor, dar firește că o creatură din Iad își găsea fericirea deplină în căldura dogoritoare. Până când am păşit pe ultima treaptă, eram transpirată toată și neagră de furie.

Am străbătut în pas de marș acoperișul, hotărâtă să-l jupoi de viu pe demon, dar m-am oprit brusc.

Wrath stătea întins pe spate, cu mâinile împreunate la ceafă, scăldându-se în ultimele raze de soare, în timp ce astrul diurn plutea deasupra orizontului, în depărtare. Lumina aurie îi contura profilul, iar demonul și-a întors chipul spre strălucirea ei, zâmbind datorită căldurii. Încă nu mă observase, iar o parte din mine era ușurată de acest lucru.

Avea o expresie senină, una nemaivăzută până acum la el. Deși trupul îi era relaxat, rămânea un instinct lăuntric de vigilență, care mă îndemna să cred că ar putea să se ridice deodată în picioare și să atace în mai puțin de o clipă. Îmi amintea de un șarpe întins sub un petic de soare.

Letal, frumos. Cu totul de neatins.

Voiam să-l lovesc cu piciorul pentru că era atât de periculos de uluitor, de impresionant. Deodată, și-a întors capul spre mine, iar privirile ni s-au înlănțuit. Pentru o clipă, am uitat cum să respir.

Demonul m-a măsurat lent din cap până-n picioare.

— S-a întâmplat ceva pe drum încoace?

— Nu!

— Atunci de ce pari confuză?

— Credeam că nu poți îndura lumina soarelui.

— Din ce motiv?

Mi-am dat ochii peste cap. De parcă nu știa!

— Pentru că un *Malvagi* se transformă-n cenușă la soare. Din acest motiv ne întâlnim mereu la asfințit.

Wrath s-a uitat ciudat la mine.

— Ce altceva, mai exact, ai auzit despre cei Malefici?

Am ridicat un umăr. Toată lumea cunoștea legendele. Din moment ce-l priveau, mă îndoiam că era atât de neștiutor.

— Sunteți demoni însetați de sânge. Aveți ochii însemnați de pete roșii și pielea rece ca gheața, sunteți frumoși, iar săruturile voastre provoacă suficientă dependență, încât să convingă orice ființă să-și vândă sufletul pentru a mai primi unul.

Un zâmbet uluit i-a atins buzele.

— E plăcut să știu că mă consideri atât de atrăgător, dar nu sunt unul dintre *acei* demoni. Ochii mei nu sunt roșii. Și în cazul în care vrei să afli dacă pielea mea este mai caldă decât gheața, îți pot astâmpăra ușor curiozitatea.

Pentru a-și întări punctul de vedere, și-a desfăcut câțiva nasturi de la cămașă, dezvăluind o porțiune de piele bronzată. O peliculă fină de sudoare strălucea ademenitor. Fața mi-a luat foc, însă soarele nu avea nicio vină.

— Lucrez într-o bucătărie şi pot desface o carcasă de pui în mai puţin de trei minute, aşa că-mi imaginez că nu ar fi atât de diferit să-ţi rezerv o soartă asemănătoare.

— Te asigur că aceste poveşti nu conţin nicio sămânţă de adevăr, a spus el, cu un licăr de neastâmpăr în ochi. Deşi nu pot să promit că săruturile mele nu vor fi păcătos de bune.

— Credeam că urma să ne întâlnim mai târziu în seara asta. S-a întâmplat ceva care să schimbe lucrurile?

Wrath m-a privit intens, cu câteva secunde mai mult decât de obicei; dintr-un motiv anume, mi-am ţinut răsuflarea. Părea că vrea să spună altceva, dar se dădea o luptă interioară. În cele din urmă, s-a întins la loc, cu faţa în sus, la soare, şi a închis ochii. Am expirat.

— Nu! Nimic important.

— Ştii cine este următoarea vrăjitoare?

— Nu încă!

Am rămas acolo, aşteptând ca demonul să detalieze. Când nu s-a obosit să-mi ofere mai multe informaţii, m-am apropiat de el şi l-am fixat cu o căutătură ameninţătoare, până când şi-a ridicat fără tragere de inimă privirea, protejându-şi chipul cu o mână puternică.

— Dacă nu ai informaţii despre următoarea vrăjitoare, de ce mi-ai cerut să vin aici?

— Am..., a început el, mijindu-şi ochii la mine. Am securizat clădirea cu magia mea, aşa că, dacă nu inviţi ceva înăuntru, aici vei fi în siguranţă, protejată de fiinţe umane, de fraţii mei şi de majoritatea creaturilor supranaturale. Nu eram sigur ce planuri ai pentru seara aceasta şi m-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi unde vom sta. Voi pleca pentru puţin timp, aşa că te rog să arunci o privire în jur, să te simţi ca acasă şi să-ţi aduci lucrurile.

M-am holbat la el, ignorând complet partea cu „mutatul împreună".

— Unde te duci?

— Să mă întâlnesc cu unul dintre mesagerii lui Pride.

— El este cel care ți-a dat numele Giuliei?

Wrath a dat din cap.

— Asociatul meu îl urmărește de ieri, încă din crucea nopții, și l-a văzut azi-dimineață cum a transmis informații cuiva care poartă glugă. Cred că persoana cu care a vorbit, oricine ar fi, este ucigașul nostru.

— De ce asociatul tău nu a urmărit silueta cu glugă?

— A încercat. Când s-a apropiat, persoana a intrat într-o mulțime și a dispărut.

Am răsuflat lung. De ce nu mă mira?

— Care-i planul?

— Ar trebui să mă întâlnesc cu mesagerul lui Pride pentru a primi următorul nume. În schimb, îl voi interoga și, cu puțin noroc, așa voi descoperi identitatea siluetei cu glugă.

— Sau aș putea folosi direct o vrajă de adevăr.

— E prea periculos! În plus, tu te vei duce să-ți aduci lucrurile. Nu voi fi plecat mult timp.

— Înțeleg...

Ceva în tonul meu l-a făcut să se ridice din nou, cu o expresie precaută pe chip. Prin urmare, putea fi un demon inteligent.

— Știi că nu voi rămâne aici când există șansa să aflăm cine mi-a ucis sora, am spus. Ori mă iei cu tine, ori te urmăresc.

M-a studiat preț de un minut, apoi a oftat.

— *Eu* nu voi fi o companie plăcută. Pot să merg la întâlnire și să-ți povestesc ce s-a întâmplat. Îți promit că nu voi porni pe urmele ucigașului fără tine.

— Stai... Sugerezi că ai *fost* o companie plăcută? am pufnit. Îmi e milă de dușmanii tăi!

Rânjetul i-a fost oricum, mai puțin prietenos, când a spus:

— Ar putea fi cea mai înțeleaptă observație pe care ai făcut-o până acum, vrăjitoareo!

Un ceas din piața orașului a bătut ora fixă. Wrath s-a ridicat, apoi și-a plimbat privirea aurie peste hainele mele într-o evaluare mută.

— Plecăm în patruzeci de minute. Încearcă să porți ceva mai puțin... insipid. Sau, chiar mai bine, voi trimite ceva mai adecvat la tine acasă.

M-am uitat la ținuta mea, cu sprâncenele unite într-o încruntătură. Era o rochie decentă, din bumbac, pe care o vopsisem vara trecută într-o nuanță închisă de lavandă. Chiar și-n lipsa corsetului, un detaliu care nu putea decât să mă bucure, avea un model interesant. Îmi plăcea cum era mai strânsă la piept și-n jurul taliei, apoi se revărsa în falduri largi până la glezne. Nu era nici pe departe *insipidă*, și totuși...

— Și dacă nu vreau să-ți mai port hainele elegante?

Nu s-a obosit să-mi răspundă.

Mi-am ridicat privirea, pregătită să-l iau la rost în legătură cu grosolănia lui, dar dispăruse. L-am blestemat tot drumul spre casă, întrebându-mă de ce mă pricopsisem cu un demon snob și obsedat de haine.

Poate că *nonna* avea dreptate în privința prețului cerut de *le arti oscure*; să fiu supusă lui Wrath părea cu siguranță o pedeapsă pentru folosirea artelor întunecate.

Eram atât de supărată, încât mi-a luat mult prea mult timp ca să mă concentrez asupra celui mai important detaliu din tot ce lăsase demonul să-i scape – Wrath știa unde locuiesc.

DOUĂZECI ŞI OPT

M-am uitat în jos la rochia mea nouă, croită cu măiestrie, însă m-am încruntat când am văzut faldurile închise la culoare.

— De ce răufăcătorii poartă întotdeauna negru?

— Pentru că negrul ascunde mai bine sângele, vrăjitoareo.

Cu ochii aţintiţi asupra demonului care stătea pe alee lângă mine, mi-am dat seama că răspunsul, de altfel deloc subtil, îi explica destul de bine stilul personal. Apoi m-am întrebat cât sânge plănuia să verse în seara asta, din moment ce ne îmbrăcase pe amândoi astfel încât să părem nişte umbre însufleţite.

Eram *aproape* tulburată că gândul nu mă îngrozea mai mult.

— Cu cine ne întâlnim? Cu o fiinţă umană? Un demon? Un vârcolac?

— Vârcolacii sunt precum căţeluşii. De câinii Iadului ar trebui să te fereşti, m-a avertizat Wrath, care a chicotit când mi-a văzut privirea îngrozită. Ne întâlnim cu un muritor care şi-a vândut sufletul. Că tot veni vorba, vreau să-mi returnezi pumnalul Casei înainte să sosească.

I-am aruncat o privire golită de emoţii. Înarmarea unui demon nu mi se părea o idee înţeleaptă. Pe de altă parte, avea nevoie de mine, doar trebuia să fiu preţioasa lui ancoră. Menţionase acest

lucru înainte, dar îmi mai împărtășise câteva detalii pe drum încoace. I-am înmânat lama.

— Să presupunem că aș muri... În cât timp ar începe să-ți scadă puterile?

— Depinde de câtă magie consum! Dacă nu folosesc multă, le-aș putea păstra pentru o perioadă scurtă.

Probabil că o perioadă scurtă în viziunea unui nemuritor însemna un deceniu pentru mine.

— Poate altcineva să preia rolul de ancoră?

— Teoretic, da! a răspuns demonul, răsuflând prelung. Oricine din această lume, fie ființă umană, fie un simplu locuitor, poate încheia o învoială prin care să accepte ancorarea unui demon. Însă acest lucru se întâmplă rar și nu merită timpul irosit pentru a găsi pe cineva și a fi de acord cu termenii acceptați de ambele părți.

S-au scurs câteva clipe de tăcere. Mi-am trecut degetele peste zid, lovindu-le ușor de piatra rece. Ne ascundeam într-o mică nișă de lângă piața catedralei și aveam impresia că așteptam de ani buni să apară misteriosul mesager. După cinci minute, am descoperit rapid că a sta nemișcată nu se număra printre activitățile mele preferate. Când nu mă aflam în mișcare, mă gândeam încontinuu la sora mea.

— De ce fură demonii suflete? Aveți nevoie de ele pentru ceva anume?

Am simțit intensitatea privirii lui Wrath când și-a îndreptat atenția asupra mea. Mi-am schimbat locul în nișă, așa încât să-l pot vedea, și am rămas surprinsă de neîncrederea întipărită pe chipul lui. Nici măcar nu se obosea să o ascundă. *A, da, cum să nu!* De parcă avea de gând să poarte o discuție plăcută și amplă cu dușmanul despre colectarea sufletelor. Mi-am ridicat mâinile în semn de împăcare, apoi mi-am ferit privirea. În mod inexplicabil, după o singură răsuflare, m-am întors din nou spre el.

— De ce crezi că sunt luate inimile?

— Îmi pui atât de multe întrebări în speranța de a-l înfricoșa pe mesager înainte să-l pot îngrozi într-atât, încât să ne ofere informații?

— Vreau să știu ce crezi.

A rămas tăcut o perioadă atât de îndelungată, încât am fost aproape sigură că nu urma să-mi ofere un răspuns.

— Nu deținem suficiente informații pentru a face speculații. În plus, nu este înțelept să faci presupuneri fără fapte.

— Crezi că vreo ființă ar dori să...

— Le mănânce? Da! Vrăjitoareo, o mulțime de creaturi consideră că inimile proaspete, ale căror bătăi încă nu au încetat, sunt cele mai desăvârșite delicatese. Apoi mai trebuie luată în considerare și însemnătatea ritualică. Sacrificiu. Amuzament. Invocare. Și simpla și vechea depravare. Acest nivel de sadism nu se limitează la o singură specie, așa că ne-am întors de unde am plecat.

Simțeam că mi se face rău.

— Un simplu da ar fi fost suficient! am șoptit.

— Ceea ce îți dorești este ca eu să spun ceva liniștitor și să-ți alung temerile, a rostit cu o voce dură ca oțelul, întorcându-se cu fața spre mine. Să mint și să susțin că sora ta nu a simțit nicio durere nu-ți servește la nimic. Indiferent de motiv, îmi imaginez că oricine sau orice i-a luat inima a făcut-o în timp ce era cât se poate de vie și de conștientă. Îți promit că *nu* există nicio relevanță sau valoare strategică în a te lăsa subjugată astfel ori poate chiar învinsă de emoții. Întețește-ți furia și tristețea, șlefuiește-le până devin arme ce-ți vor fi mereu la îndemână sau întoarce-te acasă și plângi până vor veni monștrii după tine! Pentru că, orice ar fi, vor veni după tine.

— Nu mi-e frică de monștri!

— S-ar putea să crezi asta acum, dar fraţii mei par convinşi că există ceva cu adevărat desfătător în a frânge spiritul unei creaturi ca tine pentru a o supune voinţei lor. Te vor asalta cu emoţiile lor şi le vor absorbi pe ale tale până când nu vei mai cunoaşte diferenţa dintre tine şi ei. Iadul poate îmbrăca multe forme. Roagă-te zeiţelor tale să nu fii nevoită vreodată să le simţi urmările pe propria piele! Trebuie să fii ageră, isteaţă şi să nu te laşi distrasă, altfel vei ajunge la fel de moartă precum celelalte.

Lacrimile îmi înţepau ochii. Izvorâte nu din tristeţe, ci din furie abia stăpânită.

— Nu mă las distrasă, sac împuţit de bălegar de cal ce eşti! Visez doar să-mi răzbun sora! Nici să nu îndrăzneşti să mă acuzi pe mine că sunt prea emotivă! Voi distruge *orice* şi pe *oricine* mă va împiedica să-mi ating scopurile. Chiar şi pe tine. Şi nu mi-e frică, altfel de la bun început nu te-aş fi invocat!

— Ar trebui să fii îngrozită.

Privirea lui practic mă ţintuia în loc.

— Răzbunarea este o emoţie puternică. Te transformă într-o pradă uşoară atât pentru fiinţe umane, cât şi pentru demoni. Nu-i permite nimănui, *vreodată*, să ştie ce te motivează cu adevărat. Dacă oricine altcineva află ce-ţi doreşti cel mai mult pe lume, atunci acea fiinţă va rosti tot felul de minciuni seducătoare şi jumătăţi de adevăr pentru a te manipula. Va şti *exact* care-ţi sunt limitele, ce să ofere şi ce nu ai refuza niciodată. Va deţine avantajul. Primul tău obiectiv ar trebui să fie să rămâi în viaţă. Restul pot să fie elucidate pe parcurs.

— Ştii ce mă motivează. Îmi cunoşti adevăratele ţeluri.

— Da! Aşa e! Şi a fost o greşeală extrem de prostească din partea ta să mi le dezvălui. Nu-ţi ascunzi defel intenţiile sau gândurile. E de ajuns un mic brânci sau un imbold aproape neînsemnat, şi imediat cazi în capcana de a-ţi dezlănţui furia. Iar

în acea înverşunare arzătoare mi-ai dezvăluit *tot* ce trebuie să ştiu despre dorinţele tale.

Wrath clatină din cap.

— Ce-mi vei promite, Emilia, în schimbul dorinţei tale cele mai profunde? Ce *nu* ai face ca să obţii dreptate pentru sora pe care o iubeşti? În acest moment, ştiu că nu există niciun preţ pe care nu l-ai plăti. Mi-ai oferi orice ţi-aş cere.

Acum stăteam foarte aproape, amândoi cu răsuflările întretăiate. Uram că avea dreptate. Nici măcar nu-mi manipula emoţiile aşa cum procedase Envy; nu era nevoit să o facă. Pur şi simplu mă îndemnase, cu o insistenţă abil mascată, să-i destăinui, într-un moment de furie descătuşată, cele mai profunde dorinţe din sufletul meu. Şi nu trebuise decât să mă provoace puţin ca să mă facă să cedez. Supărată pe mine însămi pentru că devenisem marioneta unui demon, am apelat la cel mai abil talent al meu – am minţit cu neruşinare, ca un adevărat diavol. Mi-am înfipt un deget în pieptul lui Wrath şi l-am împuns cu putere.

— Dacă tu crezi că asta e tot ce mă motivează, te înşeli amarnic, demonule! Şi, oricum, de ce-ţi pasă?

Şi-a înfăşurat lent degetele în jurul alor mele, punând capăt atacului asupra lui. Nu mi-a dat drumul, făcându-mă să mă întreb dacă îşi dăduse seama că încetasem să-l mai împing de îndată ce pielea lui arzătoare a atins-o pe a mea. Acum doar îmi ţinea mâna lipită de pieptul său, cu inima bătându-i năvalnic sub atingerea mea.

Şi nu mi-am retras-o.

În cele din urmă, mi-am venit în fire şi m-am îndepărtat.

— E a patra oară când mă minţi, vrăjitoareo.

Chiar îi stârneam furia; acum eram pe picior de egalitate. Am zâmbit cu sfială.

— Poate că ar trebui să-mi spui mai multe despre blestem. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre partea aia.

— Prea bine! Vrei să afli detaliile sângeroase? Blestemul...

— *Signore*, e... Ar trebui să mă întorc puțin mai târziu?

Un bărbat între treizeci și patruzeci de ani stătea la câțiva metri distanță, strângând neliniștit o scrisoare în mâini.

— Fratele dumneavoastră a spus...

În clipa următoare, Wrath îl ținea pe mesager lipit de perete, cu picioarele în aer, apăsându-și cu putere antebrațul de traheea bărbatului. Când sângele acestuia a început să-i picure din nas pe tunică, demonul a închis ochii de parcă ar fi atins cele mai înălțătoare culmi ale extazului.

— Salutare, Francesco! Scuză-mi lipsa de maniere, dar am auzit că mi-ai vândut secretele! Dacă ne-am afla în Orașul Fortificat, ai fi deja mort. Consideră asta o favoare!

Am rămas acolo, încremenită. Pe jumătate șocată, pe jumătate îngrozită. Wrath își dezlănțuise violența mai repede decât îmi luase mie să-mi trag răsuflarea.

— Ți-am spus vreodată că mirosul de sânge este atât de îmbătător, încât aproape că mă înnebunește, vrăjitoareo? Neamul tău crede că tânjim după gustul lui, dar prinții Iadului nu beau de obicei sânge. În schimb, suntem subjugați, uneori chiar dependenți, de puterea pe care ne-o oferă. Cu cât îi permit cuiva să sângereze mai mult, cu atât dețin mai multă putere asupra sa.

Am clipit de câteva ori. Abia puteam forma un gând coerent. Distrasă de tachinările dintre noi, uitasem cine e cu adevărat Wrath. Bănuiam că vedeam doar o mică parte din ce poate să facă.

Demonul s-a împins și mai tare în bărbat. Când chipul lui a căpătat o nuanță vineție, am avut impresia că dacă Wrath îi

apăsa și mai tare traheea, mesagerul avea să moară. Am vrut să fac un pas în față, apoi m-am oprit.

— Tânjesc după putere mai mult decât după bani sau după sânge, ori după plăceri trupești. Și nu există putere mai mare decât aceea de a alege. Aș minți pentru asta. Aș fura, înșela, mutila și ucide. Dacă aș putea, mi-aș vinde din nou sufletul pentru asta, vrăjitoareo.

— Ți-ai vinde...

Am clătinat din cap. Demonii erau creaturi lipsite de suflet.

Wrath a deschis ochii și s-a întors spre mine, cu irisurile aurii strălucind puternic în întuneric. Nu exista nimic uman în ele, și mi-am dat seama că ținuse ferecată această parte a sa. Unii susțineau că Maleficii fuseseră îngeri înainte să comită păcatele de neiertat și să fie alungați din Rai. Acum înțelegeam cum luaseră naștere acele legende – în ochii lui Wrath ardea focul ceresc. El întruchipa dreptatea mânioasă: pură, rapidă și complet necruțătoare.

Ignorându-mi teama crescândă, i-am analizat cu atenție confesiunea și am descoperit ce-mi spunea cu adevărat; îmi dădea de ales. Aveam puterea să plec și să nu fiu martoră la ce urma să facă. Sau puteam alege să rămân și să iau parte la planul lui.

M-am gândit la trupul distrus al surorii mele și la celelalte vrăjitoare care muriseră la fel de brutal pentru că acest bărbat împărtășea informații despre mesajele pe care le transmitea. Wrath spunea că plănuiește să-l sperie pentru a afla cui îi vânduse secretele. Explozia lui bruscă de violență n-ar fi trebuit să mă surprindă. Am încuviințat din cap, aproape imperceptibil, însă demonul a înțeles.

Și s-a întors iar cu fața spre mesager.

— Cine te-a plătit să-mi deschizi scrisoarea, Francesco?

Ochii bărbatului au săgetat spre mine, în căutare de ajutor. Wrath mă măsura lent din priviri, din nou, așteptând. Francesco alesese. Acum sosise timpul să o fac și eu.

— Prințul ți-a pus o întrebare simplă, Francesco. O voi repeta o dată, pentru binele tău, și apoi îl voi lăsa pe el să întrebe, prin metoda *lui*. Și sunt sigură că știi deja că nu va fi plăcut.

Mi-am strecurat în glas acel șarm nemilos, specific lui Wrath, iar bărbatul a tresărit.

— Cine te-a plătit să-i deschizi scrisoarea?

Wrath nu-și desprindea ochii de pe mine. Și chiar dacă expresia nu i se schimbase nici măcar puțin, aș fi putut să jur că aproape i-am simțit... aprobarea. Mi s-a strâns stomacul, dar m-am împotrivit senzației de greață. Dacă aș fi făcut lucrul corect, mă îndoiam că m-aș fi simțit atât de rău.

Francesco a gâlgâit și a zgâriat brațul ce îi apăsa în continuare traheea, sfâșiind cu unghiile manșeta demonului. Speram că Wrath nu avea să-l strângă de gât înainte să ne primim răspunsurile.

Probabil că prințul-demon a slăbit brusc presiunea, pentru că Francesco a inhalat cu lăcomie aer, ca un pește scos din apă.

— Ți-ar fi mai ușor să vorbești cu lama mea la gât?

Pielea aurie a lui Francesco a devenit nefiresc de albă, dar am remarcat că mâinile i s-au strâns în pumni de-o parte și de alta a trupului. Wrath își folosea puterile, iar mesagerul se înfuria tot mai tare. Pieptul i se înălța și cobora cu repeziciune.

— Fă ce vrei, dar nu-i voi spune nimic unui nenorocit de demon!

— Chiar așa?

Wrath a zâmbit, arătându-și amenințător dinții. În ciuda furiei nou descoperite, Francesco părea pe punctul să se scape pe el.

— Hai să testăm asta, muritorule! Pentru cine lucrezi?

— Pentru Dumnezeu!

Bărbatul l-a scuipat în față pe demon, iar saliva a picurat încet la pământ. Într-o fracțiune de secundă, lama lui Wrath se afla sub bărbia mesagerului, cu vârful apăsat suficient de tare pentru ca sângele să alunece de-a lungul metalului. Am crezut că urma să-și piardă stăpânirea de sine, dar apelase la ultima scânteie de voință pentru a nu împinge pumnalul prin trupul bărbatului până în piatra de care se sprijinea, secționându-i măduva spinării. Umbre păreau să pulseze în jurul lui Wrath, de parcă s-ar fi eliberat din trupul lui. O clipă, am bănuit că demonul războiului avea să-i facă pe loc felul.

— Îți cer scuze, Francesco, dar încep să-mi pierd răbdarea! Acțiunile tale au condamnat patru femei la moarte. Crezi că eu nu-ți voi aplica o sentință la fel de brutală?

— Hai, dă-i drumul! Omoară-mă! Nu-ți voi spune nimic.

Wrath l-a izbit de perete, iar capul lui Francesco s-a lovit cu putere de piatră. Bărbatul râdea, de parcă violența îi făcea plăcere. Când a zâmbit, am observat că sângele îi pătase dinții și îi picura din gură.

— Sper că veți putrezi cu toții în Iad!

Am simțit clipa în care furia lui Wrath a trecut de la o simplă scânteie la un foc dezlănțuit. În curând, indiferent dacă voia sau nu, avea să-l omoare pe Francesco. Și urma să ne pierdem cea mai mare șansă de a descoperi cine îmi ucisese sora geamănă. Avertismentele *nonnei* și ale lui Wrath îmi răsunau simultan în cap, dar nu mai conta.

Rămăseserăm fără opțiuni, iar furia din jurul nostru devenea tot mai intensă, amenințând să ardă. Wrath era pe cale să cedeze. I-am ademenit emoțiile cu o singură chemare, folosindu-le ca să-mi alimentez vraja de adevăr în timp ce strângeam amuleta surorii mele.

— Ai deschis scrisoarea? am întrebat cu vocea debordând de autoritate magică.

Privirea lui Wrath a fulgerat spre mine şi, dacă n-aş fi ajuns să-l cunosc atât de bine, aş fi crezut că teama îi umbrea trăsăturile. Francesco a dat din cap înainte să răspundă:

— D-da!

— Te-a plătit cineva să o faci?

— Da!

— Cine te-a plătit, Francesco? Greed?

— Nu!

— Atunci, spune-mi cine te-a plătit!

— Nu ştiu cum îl cheamă.

— E o fiinţă umană?

Mesagerul a ridicat dintr-un umăr.

— Purta o glugă. Nu i-am văzut faţa.

— I-ai spus unde urma să fie Giulia în noaptea în care a fost ucisă?

— Da! a răspuns cu greu, înghiţind în sec.

— Te-ai întâlnit azi cu el?

— Da!

Furia mi s-a înteţit.

— Ce informaţii i-ai dat?

— O a-a-altă adresă. Şi o oră de întâlnire. De data asta n-am avut un nume, jur!

— Ce oră şi ce adresă i-ai dat, Francesco?

— Pi-Pi-Piazza Vigliena. La m-m-miezul nopţii.

M-am uitat la Wrath în aşteptarea următoarelor instrucţiuni, însă el a clătinat din cap. Vraja de adevăr avea să-şi piardă în curând efectul. Din nasul bărbatului picura sânge, iar ochii îi deveniseră sticloşi. Dacă mai insistam, urma să moară. Mi-am coborât privirea, observând că îmi tremura tot corpul. Wrath s-a apropiat de mesager.

— Dacă îmi mai împărtășești vreodată secretele, îți voi tăia limba! Apoi îți voi smulge inima din piept! M-am făcut înțeles?

Bărbatul a dat ușor din cap, un gest aproape insesizabil, atent să nu-și taie singur gâtul. Linia părului îi strălucea de sudoare. Chiar nu arăta bine.

— Data viitoare când ești însărcinat să duci un mesaj din partea mea, nu lăsa curiozitatea sau lăcomia să te învingă! Aceste afecțiuni se dovedesc adesea mortale.

Când demonul și-a lăsat arma să cadă, n-am putut să nu observ firicelul de urină care se prelingea pe piciorul bărbatului. Privirea șocată i s-a mutat de la Wrath la mine, o cută adâncă formându-i-se pe frunte. A clipit încet, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. Sau dintr-un coșmar.

— Cine... cine sunteți? Ce caut aici? V-vă ro... nu mă răniți! Dacă vreți bani, n-am nicio monedă, s-a grăbit să adauge, apoi și-a întors buzunarele, dezvăluind numai scame. Vedeți?

Greața de mai devreme a revenit și aproape că m-a îndoit de spate. Când îi invadasem mintea, trebuie să-i fi distrus amintirile recente. Magia neagră cerea un preț. Și nu era întotdeauna cel așteptat. Un sentiment răscolitor de vinovăție mi-a străbătut trupul. Doar pentru că aveam putere nu însemna că trebuie să abuzez de ea.

— Ești...

Wrath mi-a aruncat o privire cu subînțeles. Un avertisment tăcut.

— Ești Francesco Parelli Senior și ești în drum spre casă. Ai băut cam mult. Mai bine te grăbești, doar nu vrei ca Angelica să se enerveze din nou! Îți amintești drumul?

Francesco și-a șters o lacrimă și a scuturat din cap. Acum părea atât de fragil, de pierdut! Și *eu* îl adusesem în starea asta. Nu vreun demon sau o creatură îngrozitoare din Iad. Eu.

Încălcasem cea mai importantă regulă a lumii. Îi răpisem libertatea de-a alege și o mânuisem astfel încât să fie controlată de a mea.

Wrath l-a întors pe Francesco spre catedrală, apoi i-a întins o pungă plină cu monede și i-a șoptit ceva la ureche.

M-am uitat fix la spatele demonului, cu inima bubuindu-mi în piept. Wrath l-ar fi putut abandona cu ușurință pe bărbat în noul său Iad, dar nu a făcut-o. Așa cum ar fi putut cere cu ușurință să-mi vând sufletul în schimbul obținerii dreptății pentru sora mea geamănă. Știa ce îmi doresc și la ce aș fi dispusă să renunț ca să capăt ceea ce vreau, însă nu ceruse nimic. Nu credeam că există milă în Iad. Dar poate mă înșelam.

Wrath a scrâșnit din dinți.

— Ce-i?

— Ai fi putut să-l ucizi.

— Nu începe! Eu l-am bătut, iar tu i-ai furat libertatea de a alege. În cele din urmă, amintirile îi vor reveni, dar nu și acea parte a sufletului tău. Aș fi obținut fără magie informațiile pe care le căutam. Există o zicală veche despre proștii care se reped acolo unde îngerii se tem să calce. De acum înainte, îți sugerez să ții cont de avertisment. Hai!

Demonul a pătruns mai adânc în umbre.

— Trebuie să ajungem la Quattro Canti.

N-aveam nimic împotrivă dacă nu voia să discute despre magia interzisă pe care o folosisem pentru a ne obține informațiile. Deja simțeam că viermi de mormânt mi se târăsc pe piele.

— De ce?

— Adevăratul mesager ne așteaptă acolo.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Înainte să năvălim în piațeta barocă, Wrath m-a condus pe o altă alee îngustă. Susținea că de aici vedea mai bine împrejurimile și remarca mai ușor orice capcane ar fi putut pune alți demoni – precum Greed sau Envy. M-a rugat politicos să aștept, apoi s-a îndreptat cu pași mari spre un tânăr cu obrazul drept însemnat de o cicatrice. Din moment ce mă rugase frumos, am decis să fiu de acord... deocamdată. Faptul că îl lăsasem să o ia înainte mi-a oferit ocazia să-i studiez în tihnă pe el și pe noul mesager.

Ființa umană mi-a trezit interesul. Combinația izbitoare de trăsături întunecate și ochi înclinați sugera o descendență nord-africană și asiatică. Nu mă observase privindu-l pe furiș, la adăpostul umbrelor din apropiere, dar eu îl vedeam destul de bine.

S-a sprijinit de o clădire, înlăturând murdărie imaginară de sub unghiile scurte cu o lamă cu aspect amenințător, ce promitea o moarte rapidă. Părea plictisit, dar privirea lui urmărea mișcările tuturor celor din jur cu atenția de netăgăduit a unui prădător. Iar prințul-demon nu reprezenta o excepție.

Wrath s-a îndreptat hotărât spre el şi, din păcate, eram *puţin* cam prea departe ca să trag cu urechea la conversaţie. După cât de mult îşi dădea fiinţa umană ochii peste cap, bănuiam că Wrath îi ţinea prelegeri. M-am apropiat în linişte.

— ...suspectează adevărul, Anir. Sunt sigur că, în timp, o vor face şi ceilalţi.

— Acum e prea târziu pentru regrete, a spus Anir, fiinţa umană.

Vocea lui îmi părea cunoscută, însă pur şi simplu nu-mi puteam aminti unde sau când o mai auzisem.

— Cu tot ce se întâmplă... ar putea fi un lucru bun. Adică, tu ai ales să faci ritualul. Nu? E chiar *atât* de rău?

— E o *vrăjitoare* blestemată cu sânge de demon. Tu ce crezi?

Vorbeau despre *mine*? Mi-am strâns mâinile în pumni, unghiile desenându-mi mici semiluni în palme. *El* era un demon din Iad tiranic, arogant şi bun de nimic. Dar eu nu-i scoteam ochii cu calităţile nici-pe-departe-fermecătoare, nu? Nu. *Eu* eram suficient de matură pentru a le trece cu vederea, astfel încât să putem lucra împreună ca să oprim un criminal să mai măcelărească vreo vrăjitoare.

— Pare a fi o fată încântătoare. Ne vei face cunoştinţă aşa cum se cuvine? Mai ai doar...

Wrath l-a apucat pe Anir de guler, iar mesagerul s-a trezit cu picioarele atârnându-i la câţiva centimetri deasupra pământului. Am inspirat scurt, fără să scot măcar un sunet. Nu părea că ridicarea unui bărbat în toată firea ar fi necesitat depunerea vreunui efort din partea prinţului-demon.

— Termină-ţi gândul şi te vei alege cu o cicatrice şi pe cealaltă parte a feţei!

— Scuze! Am atins o coardă sensibilă?

Anir şi-a ridicat mâinile, prefăcându-se că se predă, fără a se obosi să-şi ascundă rânjetul. Nu trăda defel teamă, doar o

umbră de umor. Dacă n-aș fi fost atât de scoasă din sărite, l-aș fi putut simpatiza. Era fie foarte curajos, fie foarte prost din moment ce îndrăznea să-l tachineze cu atâta nonșalanță pe demonul războiului.

— Nu te enerva! Momentan e doar temporar. Iar ea este...

— În spatele nostru.

Wrath i-a dat drumul noului mesager, iar el a aterizat grațios, fără să-și piardă echilibrul.

— Emilia, acesta este Anir, cel mai de încredere asociat al meu. El știe cine este următoarea vrăjitoare care a fost de acord să se căsătorească cu Pride.

M-am desprins din umbre și l-am studiat pe tânăr.

— Ai fost acolo, în noaptea în care am fost atacată de Viperidae.

— Da.

Anir părea nesigur ce altceva avea sau nu voie să împărtășească.

M-am întors spre Wrath.

— E o ființă umană.

— Ești foarte perspicace.

Am tras adânc aer în piept și am numărat în gând, până când mi-a trecut dorința de a-l trimite înapoi în cercul de oase.

— Ceea ce am vrut să spun este că, dacă ai o ființă umană drept asociat, de ce nu poate fi ea ancora ta? Dacă mi s-ar întâmpla ceva, n-ai păți nimic.

Wrath a deschis gura, apoi a închis-o repede la loc. Am ridicat o sprânceană, așteptând.

— Anir nu mai consideră că aparține lumii ființelor umane, prin urmare, nu poate oferi aceleași... beneficii ca tine.

Anir a pufnit, apoi a încercat imediat să-și mascheze hohotul de râs când Wrath și-a ațintit privirea nimicitoare asupra lui.

— E cu siguranță un mod de-a privi situația.

— Despre ce vorbește? am întrebat, uitându-mă cu înverșunare la demon. Ce-mi ascunzi?

Wrath mi-a aruncat o privire prin care mă asigura că e vorba de „o listă impresionantă de lucruri", dar nu s-a sinchisit să răspundă cu voce tare. În schimb, a zis:

— Anir tocmai pleca. Aștepta să vadă dacă a sosit silueta cu glugă, dar n-a mai apărut. Acum trebuie să se întoarcă, pentru că are de rezolvat probleme ale Casei.

— Cine-i biata fată?

— Valentina Rossi.

Am încremenit complet în vreme ce procesam informația. Valentina era verișoara Claudiei. Dacă exista vreo persoană care ar fi acceptat cu plăcere, fără să ezite, să fie încoronată Regina Iadului, atunci Valentina ar fi preluat cu mândrie mantia întunecată. Ea nu era rea, însă părea să aibă o aură regală și să fie menită pentru un rol mai măreț decât cel de țesătoare pe micuța noastră insulă. Mă așteptam să fie intrigată de o învoială cu Diavolul.

Am pornit spre cartierul ei. Trebuia să o avertizăm înainte să fie prea târziu!

Wrath mi-a pășit în cale, obligându-mă să mă opresc.

— Ce s-a întâmplat?

— O cunosc.

— Și? a insistat el.

— Mă întreb de ce alege vrăjitoare practicante de magie neagră.

— Păi, a spus Anir, pentru că...

— E timpul să pleci, l-a întrerupt Wrath.

În timp ce ochii i se plimbau pe furiș de la prințul-demon la mine, zâmbetul lui Anir mi-a amintit de cel al unui lup care găsise o gustare speriată și agitată pe care voia să o înfulece.

— De fapt, aș prefera să mai rămân aici o vreme. Nunțile demonilor nu sunt pentru cei slabi de înger. Și veți avea nevoie de niște ochi și urechi în plus când vorbiți cu fata. Poate că făptura cu glugă ne va urma.

Mi-a făcut complice cu ochiul, de parcă eram prieteni din vremuri de mult apuse ce împărtășeau un secret. Wrath a surprins schimbul de priviri și s-a uitat amenințător la „asociatul" lui, până când Anir a ridicat din umeri și a pornit prin piață. Am așteptat până s-a îndepărtat suficient cât să nu ne poată auzi, apoi m-am întors spre Wrath.

— Ai de gând să încerci să o convingi pe Valentina să meargă cu tine în lumea subterană?

— Am jurat că nu voi face nimic altceva decât să-i ofer învoiala. Și mă voi ține de cuvânt. Totuși, după ce o ducem într-un loc sigur, aș vrea să văd dacă ar fi dispusă să ne ajute să-l dăm în vileag pe criminal.

— Ai vrea să o folosești drept momeală.

— Da! Cineva se străduiește din răsputeri să se asigure că Pride nu rupe blestemul. Intenționez să descopăr cine și de ce înainte să mai moară cineva. Apoi îl voi pedepsi în felul meu, bucurându-mă de un pic de răzbunare.

M-am înfiorat. Nu era exact ceea ce mă așteptam să spună, dar îi apreciam sinceritatea.

— Cunosc foarte bine familia Valentinei. O să-i spun să refuze învoiala lui Pride, am recunoscut. Sper că înțelegi.

Privirile ni s-au întâlnit într-o înfruntare tăcută.

— Fă ce trebuie! Decizia finala îi va aparține ei.

În timp ce ne grăbeam spre casa Valentinei, Anir mi-a povestit despre viața lui dinainte de a părăsi această lume pentru

tărâmul pe care-l numea Regatul celor Malefici. Era singurul copil al unui tată tunisian și al unei mame chinezoaice – și se jucase într-un măslin din apropiere în timpul uciderii brutale a părinților lui. Tatăl său fusese martor la o crimă și urma să spună autorităților ce văzuse. Înainte să apuce să o facă, el și soția lui fuseseră uciși.

Anir a spus că dobândise mai târziu cicatricea, odată ce devenise genul de tânăr de care alții se temeau. Wrath îl găsise călătorind prin America de Sud, luptând în arene subterane, învinețit și însângerat. Unele meciuri se desfășurau până la moarte, însă recompensa era pe măsură. Anir deținea titlul de campion de mai bine de un an când i se oferise să intre în serviciul Casei Mâniei.

Am încetat să-i mai ascult certându-se în legătură cu câți ani trecuseră de atunci – se pare că timpul trecea diferit în tărâmurile demonilor – de îndată ce am cotit pe următoarea stradă și ne-am strecurat pe o alee mai întunecată și mai îngustă. O chemare ciudată, pe care o mai simțisem înainte, a preluat controlul asupra simțurilor mele, atrăgându-mă pe o a doua stradă laterală.

M-am uitat în jur, recunoscând cartierul, și m-a cuprins un sentiment îngrozitor. După câțiva pași, m-am oprit, deloc surprinsă la vederea cadavrului de pe stradă. Devenisem bănuitoare înainte să luăm colțul, iar silueta prăbușită era singura confirmare de care avusesem nevoie.

Am cercetat zona cu privirea.

Rufele fluturau deasupra noastră, atârnate de la o clădire îngustă la alta și pocnind ca niște dinți la fiecare rafală de vânt. Cu câteva săptămâni în urmă, poate că un asemenea loc m-ar fi îngrozit, dar acum părea a fi acoperirea perfectă pentru o crimă. Nu exista nicio dovadă, nimic din care să alegi. Ucigașul

avusese o țintă clară – intrase și ieșise, fără a lăsa nimic altceva în urmă decât cadavrul.

Wrath s-a oprit brusc din mers.

Anir a observat victima cu un moment înainte de a se împiedica de ea. I-a aruncat demonului o privire iritată și a ocolit o baltă din ce în ce mai mare de sânge.

— N-ar strica un mic avertisment data viitoare.

— Mai puțină insubordonare m-ar putea convinge să fiu mai susceptibil la un schimb reciproc de amabilități pe viitor.

Anir și-a mijit ochii întunecați. Gestul îi scotea și mai mult în evidență cicatricea de pe obraz. Wrath a dat să ocolească victima, dar asociatul lui l-a smucit într-o parte, forțându-l să se oprească. Parcă totul se desfășura pe o scenă, departe de locul în care stăteam, de fapt. Nu-mi venea să cred că un alt cadavru pângărit zăcea la picioarele noastre. Fierea îmi urca lent pe gât. Wrath părea complet neafectat, de parcă descoperirea cadavrelor mutilate făcea parte din viața lui de zi cu zi.

Demonul s-a răsucit pe călcâie, cu privirea fixată pe mâna tânărului.

— Ce-i?

Anir a întins un deget spre cadavrul tot mai rece.

— N-avem de gând să mergem după ajutoare?

— Ce propui să facem? Să chemăm autoritățile umane?

Wrath nici măcar nu i-a dat lui Anir șansa să răspundă.

— Dacă ai fi în locul lor, ai avea încredere în cuvântul nostru de buni samariteni și ne-ai lăsa să ne vedem de drum? Sau te-ai uita la pumnalul tău făurit de demoni și la conduita mea diavolească și ne-ai închide într-o celulă plină de rahat și ai arunca de îndată cheia?

Anir a strâns din buze, dar a preferat să tacă.

— Mai ai și alte sugestii nobile sau putem pleca?

— Uneori chiar eşti un nenorocit fără inimă.

Wrath s-a uitat în jos la mine, încruntat.

— Eşti bine?

Nu, cu siguranţă nu eram bine. Cadavrul unei alte vrăjitoare ucise zăcea la picioarele noastre. Şi abia îi zărisem faţa. Era verişoara celei mai bune prietene ale mele. Mă uitam îngrozită la trupul ei mutilat, fără să scot un sunet. Încă nu puteam să înţeleg cum o asemenea scenă era reală. Şocul mă ameţise. Claudia nu era apropiată de verişoara sa, însă pierderea ei tot avea să o afecteze puternic. Mi-am apăsat globii oculari cu podurile palmelor.

— Emilia?

M-am ferit de atingerea lui Wrath.

— Aceasta este... a fost Valentina Rossi.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Nu-mi venea să cred că altei vrăjitoare îi fusese smulsă inima din piept. Acum numărul victimelor ajunsese la cinci. Am împins la loc fierea care îmi ardea din nou gâtul. Să vezi un lucru atât de oribil... nu aveam să mă obişnuiesc niciodată cu aşa ceva.

Francesco, trădătorul mesager uman, nu cunoştea numele următoarei mirese, ci doar locul întâlnirii pentru Anir. Şi mă îndoiam că Anir l-ar trăda pe Wrath, ceea ce însemna că, undeva, cumva, avusese loc o scurgere de informaţii. Îmi era greaţă dintr-un alt motiv – torturasem degeaba un bărbat.

— Trebuie să existe un spion în regat, a zis Anir, dând glas gândurilor mele.

Bănuiam că văzuse destule lucruri oribile la viaţa sa, dar tot părea şocat. Şi-a tras părul întunecat pe spate şi l-a legat cu un şnur de piele pe care l-a smuls de la încheietură.

Wrath umbla încoace şi încolo pe alee, agitat, având grijă să nu calce în sânge. Mi-am abătut privirea de la balta din jurul

cadavrului. Trebuia să le dăm de veste autorităților. Valentina nu putea să rămână întinsă aici, rece și singură. Demonul s-a apropiat de locul în care stăteam, punându-se între mine și cadavru.

— Ceea ce înseamnă că unul dintre frații mei *este* responsabil. Cumva, într-un fel.

Mi-am reamintit de întâlnirea mea anterioară cu frații lui.

— Greed și Envy sunt amândoi aici.

Wrath a clătinat din cap.

— Envy nu ar risca să se lupte cu mine. Greed... tot nu-l văd punându-și Casa în pericol. Nu după ce și-a construit o fortăreață formidabilă.

— În orice caz, implicațiile unei trădări între cei Șapte... Uită de blestem, Înălțimea Ta! a spus Anir. Lăsând la o parte sentimentele personale față de vrăjitoare, finalizează legământul de căsătorie cu Emilia și asigură protecție propriei Case înainte să înceapă războiul! Vei avea nevoie de puterile tale depline. Oricine se află în spatele complotului trebuie să o fi ucis pe soția lui Pride.

M-am simțit ca și cum aș fi fost aruncată într-o cadă cu gheață.

— Ce legământ de căsătorie?

Anir nu a sesizat panica din vocea mea.

— Cel pe care l-ai început când l-ai legat pe prinț de tine.

Wrath a încetat să mai bată aleea în lung și-n lat. A încetat să mai respire, iar eu am rămas cu gura căscată de groază. Timpul a părut să înghețe în timp ce repetam în tăcere cuvintele lui Anir. Voiam să strig că nu e adevărat, dar reacția lui Wrath spunea altceva. Prințul-demon nu și-a desprins privirea dintr-a mea.

— Cum?

— Lasă-ne singuri!

Cuvintele i s-au desprins de pe buze într-un sunet ceva mai puternic de o șoaptă, dar Anir i-a îndeplinit fără să ezite porunca. După ce a plecat, demonul a dat din cap spre tatuajele noastre identice.

— Vraja de protecție nu a fost un jurământ de protecție precum cel al unui gardian față de persoana aflată sub tutela sa. Tradus, *aevitas ligati* înseamnă „legați de-a pururi", ca în sfânta căsătorie. Partea aceea nu a fost necesară ca să aibă loc invocarea.

— Suntem... vrei să-mi spui că suntem *logodiți*?

Am așteptat, cu inima mai să-mi sară din piept, dar Wrath nu a spus nimic. Nici nu trebuia. Am întrezărit adevărul în ochii lui. Știuse de la bun început ce făcusem. Nu-i de mirare că păruse atât de îngrozit în noaptea aia. Practic, îl smulsesem din flăcările Iadului și îl forțasem să se logodească. De-a pururi.

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Acest lucru nu schimbă nimic..., a început el cu o voce blândă.

— Totul s-a schimbat!

Un fior violent m-a cutremurat până-n măduva oaselor în timp ce demonul continua să-mi susțină privirea neclintită. Era prea mult! Cadavrul verișoarei celei mai bune prietene ale mele. Logodna mea accidentală cu Wrath.

— Ce se întâmplă dacă nu vreau să mă căsătoresc cu tine? Mă vei forța să domnesc alături de tine în Iad?

— Emilia...

— Nici să nu îndrăznești! l-am avertizat, apoi am clătinat din cap. Voi fi forțată să merg acolo?

— Nu.

Corect! Politețea guverna legile demonilor. Să forțezi pe cineva să se căsătorească încălca, mai mult ca sigur, toate regulile lor nefiresc de stricte. Dar pun pariu că el urma să ticluiască

o învoială malefică pentru mine şi să o facă să sune atât de bine, atât de tentant, încât nu aveam să spun vreodată nu. Mai ales dacă legământul de căsătorie îl ajuta să capete mai multă putere, aşa cum susţinea Anir. Mi-am strâns mâna în pumn, lângă şold.

— Ce a vrut să spună Anir prin a-i asigura protecţie Casei tale înainte de război?

În maxilar îi zvâcnea un muşchi.

— Nu-ţi pot dezvălui această informaţie.

— Atunci, alianţa dintre noi s-a sfârşit! am răbufnit, strângând amuleta surorii mele. *Te libero!* Te eliberez de orice legământ avem. Când mă voi căsători, va fi din dragoste. Nu din dragostea de putere sau orice alt lucru depravat pe care-l doreşti tu! Iar dragostea este ceva despre care voi, creaturi fără suflet şi vrednice de dispreţ, nu ştiţi *nimic*!

Dacă m-a strigat sau a tresărit, n-aş avea de unde să ştiu. M-am întors şi am fugit cât am putut de departe de prinţul-demon şi de cea mai recent ucisă vrăjitoare. Nu voiam să mai am nimic de-a face cu creaturile blestemate care le provocaseră atât de multă suferinţă familiei mele şi oraşului meu.

Din acest moment, aveam să aflu pe cont propriu cine îmi ucisese sora.

Iar Wrath putea pur şi simplu să se târască înapoi în Iad şi să putrezească împreună cu ceilalţi monştri din adânc.

TREIZECI

M-am așezat la o masă cu vedere spre mare, bând apă cu o felie de lămâie. Lăsasem pentru poliție un bilet anonim cu locul în care se afla cadavrul Valentinei, dar încă nu trecusem peste ororile nopții. Voiam să merg chiar acum la Claudia, dar trebuia să aștept până când poliția anunța mai întâi familia verișoarei sale. Dacă rudele ei ar fi fost deja în doliu la sosirea autorităților, acestea ar fi început să pună întrebări. Așteptarea invoca tot felul de gânduri la care nu voiam să chibzuiesc. Nici acum, nici altădată.

Nu-mi venea să cred că fusesem atât de proastă, încât să mă logodesc accidental cu Wrath, iar lui nu-i scăpase secretul mai devreme. Nu mă îndoiam că detestase cu patimă întreaga încurcătură. Mai ales dacă țineam cont de ce spusese Anir legat de faptul că ura vrăjitoarele. Mă abțineam cu greu să nu-mi îngrop fața în mâini. Gândul că el fusese complet conștient de eroarea mea, în timp ce eu credeam că dețin controlul... era umilitor. Nu voiam să iau în considerare alți pași greșiți pe care îi făcusem pe parcurs; probabil că politețea exagerată a demonului îl împiedicase să-mi atragă atenția asupra lor.

De îndată ce informasem poliția, îmi dădusem seama că nu aveam unde să mă duc. Nu puteam să mă întorc acasă și să-mi pun familia în pericol. Și, deși *puteam* sta la palat cu Wrath, aveam nevoie de timp și spațiu ca să-mi pun ordine în gânduri și-n sentimente. Se întâmplaseră multe în decurs de câteva zile. Încă două crime. Un logodnic secret din Iad. Atacul asupra *nonnei*. Lupta cu o Viperidae. Se părea că încasam în continuare pumni, din ce în ce mai lovită și mai învinețită cu fiecare zi.

Cu cât mă agățam mai tare de iluzia normalității, cu atât haosul îmi înstăpânea mai repede lumea. Din moment ce deocamdată refuzam să-l revăd pe Wrath, am decis să-mi eliberez mintea și să continui să caut singură răspunsuri în legătură cu moartea Vittoriei. Dacă puteam descoperi cine îmi ucisese sora, puteam împiedica moartea unei alte vrăjitoare. De fiecare dată când încercam să mă pun în locul Vittoriei, gândurile îmi zburau din nou la jurnalul ei. Nu divulga atâtea secrete pe cât sperasem. Cât despre cele pe care chiar le dezvăluise, erau încă destul de criptice cât să mă țină în suspans și să mă pună în încurcătură.

Parcurgeam în minte o listă cu sarcini de îndeplinit când scaunul din fața mea a fost tras de la masă. Wrath s-a așezat pe el, privindu-mă precaut. Pentru câteva clipe, m-am uitat fix în ochii lui. Amândoi am rămas tăcuți. Se pare că demonul care-îmi-era-aproape-soț îmi oferea timp să mă reculeg. Sau poate că aștepta să-l alung din nou în cercul de oase.

Am inspirat adânc de câteva ori.

— De unde ai știut unde sunt?

Mi-a aruncat o privire lungă, pătrunzătoare, apoi și-a îndreptat ochii, cu subînțeles, spre tatuajul de pe brațul meu. Cu siguranță aveam de gând să-l omor.

— Ai susținut că mă poți găsi numai dacă accept pactul de sânge. N-ai spus nimic despre tatuaj.

— Dacă ți-aș fi spus că acea cerneală face parte dintr-un legământ de căsătorie, ai fi fugit imediat. Știam că ai nevoie de timp ca să capeți încredere în mine.

Am vrut să-l contrazic, dar mi-am ținut gura. Avea dreptate. Dacă aș fi știut ce însemna tatuajul în noaptea în care-l invocasem, l-aș fi trimis imediat înapoi pe tărâmul lui.

— De obicei încrederea se dobândește când ambele părți sunt sincere.

— Nu te-am mințit!

Am expirat brusc.

— Nu! Teoretic, nu!

O chelneriță a venit și a recitat veselă meniul. Wrath părea sceptic, dar m-a lăsat să comand fără să se plângă. După treizeci de minute de liniște apăsătoare, ne-a fost adusă mâncarea. Demonul o studia de parcă ar fi fost o ecuație complicat de rezolvat.

O farfurie aburindă de *scampi*, niște *arancini*, un platou cu *antipasto* – prosciutto, *peperoncini*[1], *soppressata*[2], *provolone*[3], măsline marinate și anghinare amestecate cu ulei, oțet, oregano și busuioc – și un coș cu pâine prăjită și-au făcut apariția pe măsuța noastră.

Am tot așteptat ca demonul să o tragă pe chelneriță deoparte și să ceară sânge ori măruntaie crude, dar el părea mulțumit de alegerile mele și cu siguranță nu aveam de gând să fiu eu cea care îi punea în cap ideea de organe negătite.

Însă Wrath m-a surprins când a comandat un urcior de vin roșu cu felii de portocală și a turnat o cantitate generoasă pentru

[1] Ardei iute (în orig. în it.) (n. tr.).

[2] Salam uscat italian (n. tr.).

[3] Una dintre cele mai cunoscute și populare brânzeturi italiene, din lapte de vacă și cu o textură fermă (n. tr.).

fiecare dintre noi. Am luat o înghițitură și, deși am încercat să mă împotrivesc, nu am putut să nu savurez dulceața vinului. Voiam să scap pentru o vreme de gândurile mele întunecate, iar cina și vinul erau de ajutor. Nu dormisem toată noaptea, așa că îmi prindea cum nu se poate mai bine un moment de tihnă și reculegere. Wrath a umplut o farfurie cu mâncare și a împins-o în fața mea înainte de a se servi. Am apelat la toată stăpânirea mea de sine ca să nu mă răstorn de pe scaun din cauza șocului.

Mi-a surprins privirea și s-a încruntat.

— Bunele maniere sunt greu de înfrânt, indiferent cât de neplăcută este compania în care sunt forțat să rămân. În plus, mi-ai servit desertul. Mi se pare corect să-ți întorc favoarea.

Am zâmbit, aparent enervându-l și mai mult, și am început să mănânc cu poftă.

După câteva minute în care l-am privit împingând câțiva *scampi* prin farfurie, mi-am înfipt furculița într-unul și i l-am întins. A devenit și mai suspicios.

— Ce faci?

— Asta-i *langostino*. E ca un pui de homar. Sunt destul de sigură că o să-ți placă! Doar dacă nu ți-e frică...

Wrath a luat imediat crustaceul, considerându-l un fel de provocare. Probabil că i-a plăcut, pentru că și-a îndreptat atenția asupra farfuriei sale și nu și-a mai ridicat privirea până nu a gustat câte puțin din toate.

În timp ce demonul trăia o experiență complet nouă, minunându-se de hrana ființelor umane, eu mi-am mâncat porția de *scampi*, bucurându-mă de lămâia proaspătă pe care o folosiseră pentru a tăia consistența untului. Al lor avea o aromă citrică mai puternică decât al nostru, așa că am decis să le testez rețeta într-o bună zi.

Poate dacă tăiam o lămâie în două și o puneam pe grătar cu fața în jos...

Am încremenit cu furculița la gură. În ultima oră mă simțisem atât de bine, încât aproape că uitasem motivul pentru care stăteam aici, mâncând cu unul dintre *Malvagi*. O lună. Geamăna mea murise de puțin mai mult de o lună, iar eu visam cu ochii deschiși la rețete pentru Sea & Vine în timp ce mă aflam în compania celui mai mare dușman al nostru. Mâncarea mi-a picat greu la stomac.

Îmi pierdusem apetitul, așa că mi-am împins farfuria la o parte.

Wrath mă urmărea așa cum o ființă umană ar putea studia o muscă enervantă, care bâzâie deasupra cinei sale.

— Te confrunți cu o dilemă morală, vrăjitoareo?

N-am putut aduna nici măcar un gram de furie sau de supărare. Adevărul, la fel de tăios ca o lamă grea, mi-a străpuns pieptul; habar n-aveam ce fac. Eram destul de sigură că sora mea invocase un demon, dar nu știam pe care anume. Aflasem despre Cornul lui Hades, dar nu și cum ajunsese în posesia noastră.

Apoi mai erau și indiciile criptice din jurnalul Vittoriei despre capacitatea ei de a auzi obiecte magice și despre posibilitatea ca prima carte de vrăji să fie în această lume. Știam că sora mea acceptase să devină soția Diavolului, dar tot nu-mi dădeam seama *de ce* luase acea decizie îngrozitoare sau de ce nu mi se destăinuise mie ori bunicii noastre.

Strânsesem mai multe întrebări decât răspunsuri și nu aveam pe nimeni în care să am încredere deplină. *Nonna* aproape că murise din cauza dorinței mele de a obține dreptate și, pentru că refuzam să pun în pericol pe oricine altcineva din familia mea, am decis să nu mai cer ajutorul niciunei persoanei dragi

în privința oricărui aspect legat de crimă. Apoi, poate că Wrath mă salvase, însă era un prinț al Iadului și, deși jurase că nu va forța o vrăjitoare să accepte o învoială, tot nu știam cum sau de ce fusese ales pentru această misiune.

M-am aplecat în față și mi-am coborât vocea.

— Vreau să știu totul despre blestem.

M-am uitat fix la el, iar ochii lui aurii – cu pete negre – mi-au oglindit privirea intensă.

— Ai mai luat în considerare propunerea de a te muta cu mine până îl găsim pe criminal?

O schimbare de subiect complet neașteptată.

— Da, chiar am făcut-o!

— Unde îți sunt lucrurile?

— Acasă.

Și-a învârtit vinul în pahar, iar eu m-am întrebat la ce se gândea mai exact.

— Vrei să te escortez până acolo în timp ce le iei?

— Nu ți-am spus ce am decis, am precizat, sfredelindu-l cu privirea. Și vreau să-mi răspunzi la întrebare. Dacă Pride este cel blestemat, pe tine cum te afectează?

— Ar trebui să ne întoarcem la palat și să vorbim acolo.

— Nu până nu-mi oferi niște răspunsuri.

Wrath părea să ia în considerare diferite moduri de a mă atârna folosindu-mi măruntaiele.

— O voi face. Mai târziu.

— *Acum!*

Refuzam să cedez în această privință. Demonul și-a ridicat ochii spre cer și, în eventualitatea în care se ruga, eram curioasă de ce nu și-a coborât privirea.

— Bine! Dacă îți răspund la întrebări, vei fi de acord să stai în palat?

— Nu. Dar mă va ajuta să iau o hotărâre. Ce zici de asta?

A inspirat lung, apoi și-a golit lent plămânii de aer. Am așteptat. După un fel de luptă lăuntrică, am văzut exact momentul în care a decis să aibă încredere în mine.

— Pentru ca blestemul să fie pe deplin spulberat, o consoartă trebuie să stea pe tron și să ajute la conducerea Casei Mândriei.

— Anir a spus că ultima consoartă a fost ucisă. Cum?

— I-a fost smulsă inima din piept.

Ochii demonului rămâneau fixați asupra mea, dar aveam senzația că se uită prin mine.

— Câteva dintre doamnele ei de companie au avut parte de aceeași soartă.

— Prima Vrăjitoare chiar l-a blestemat pe Pride?

— Da!

Am permis acestei informații să-și găsească un loc alături de toate celelalte legende despre care mă convinsesem că sunt doar povești. *La Prima Strega* era o entitate străveche – ea începuse prima linie de vrăjitoare. Sau așa susțineau poveștile vechi. Se presupunea că e sursa puterii noastre și propria stăpână. Fără magie albă, fără magie neagră. Doar putere pură, ușor diminuată de la zeița care o născuse. Ea preceda *La Vecchia Religione* – iar Vechea Credință era cu adevărat *veche*.

Câteodată, *La Prima* era idolatrizată, iar alteori, temută. Avându-i drept părinți pe zeița soarelui și pe un demon necunoscut, fusese creată drept simbol al echilibrului perfect între lumină și întuneric. Ni se spusese că este nemuritoare, dar nu o văzusem niciodată și nici nu cunoșteam pe cineva care să o fi făcut. Întotdeauna crezusem că Prima Vrăjitoare e doar o legendă sau un mit al creației.

— De ce l-a blestemat?

Wrath ezita.

— A fost o pedeapsă dată pentru ceea ce bănuia că s-a întâmplat între el şi prima ei fiică.

Mi-am îndreptat spatele. Claudia pomenise ceva legat de asta.

— Deci să înţeleg că el i-a furat sufletul şi *La Prima* s-a răzbunat?

— Cam asta ar fi concluzia la care au ajuns vrăjitoarele, nu-i aşa? m-a luat în derâdere Wrath. Pride nu a furat nimic. Nu a fost nevoit să o facă. Fiica ei a ales de bunăvoie să se căsătorească cu el. S-au îndrăgostit, în pofida a ce era fiecare dintre ei.

M-am gândit la ce începuse să-mi povestească *nonna* despre *Stelle Streghe*, despre cum fuseseră însărcinate să fie gardienii Maleficilor.

— A fost o vrăjitoare-stelară?

Wrath a încuviinţat din cap.

— A fost menită să fie un gardian între tărâmuri – consideră-le pe vrăjitoarele-stelare un fel de paznici ai închisorii damnării. Fata ei ar fi trebuit să ştie mai bine, doar trebuia să fie mai întâi soldat. *La Prima*, aşa cum o numeşti, i-a poruncit fiicei sale să renunţe la tron şi să-şi reia locul în sabat. Când ea a refuzat, mama ei a folosit cea mai întunecată formă de magie pentru a o lăsa lipsită de putere şi a alungat-o din sabat. A avut efecte neprevăzute şi pentru alte vrăjitoare. Din acest motiv unele nasc fiice umane.

Am desfăşurat în minte povestea, atentă la fiecare detaliu.

— Ce spui, de fapt, este...

Adevărat. M-am uitat lung la el. Toată viaţa ni se spuseseră poveşti despre Malefici şi minciunile lor. Însă Wrath nu mă putea minţi în faţă din pricina magiei de invocare. Ştiam sigur

asta, doar îmi testasem teoria. Cuvintele lui, cu toate că evocau ceva de-a dreptul imposibil, trebuiau să fie adevărate.

Sau cel puțin el credea că sunt.

— De ce îl ajuți să rupă blestemul? Dacă este întemnițat în lumea subterană, nu înțeleg de ce te preocupă soarta lui sau de ce îl privește pe oricare dintre ceilalți prinți.

— Cu câțiva ani în urmă, consemnați în felul specific ființelor umane de a socoti trecerea timpului, ceva a fisurat Porțile Iadului. Ni s-a spus că întâmplarea face parte dintr-o profeție. Pride, așa cum îi spune și numele, a râs, ignorând avertismentul. Apoi iubita lui soție a fost ucisă. Puterile i s-au diminuat. A fost închis în Iad, iar demoni de rang inferior au început să ne pună la încercare, străduindu-se să se strecoare prin fisurile porților.

În afară de blestem, nu-mi venea să cred că a doua cea mai mare problemă a Iadului era o ușă veche și șubredă. Mi-am mijit ochii la Wrath. Aveam o bănuială tot mai mare că nu-mi dezvăluise partea cea mai rea.

— Și?

— Au scăpat creaturile care nu așteaptă cu nerăbdare să fie judecate în Portalurile Celor O Mie De Temeri. În ciuda eforturilor noastre, porțile continuă să se fisureze. E doar o chestiune de timp până vor ceda complet. Am încercat să le ținem departe de ele, dar unele creaturi au ajuns deja în lumea ta.

— Cum ar fi?

— Câțiva demoni de rang inferior.

— Și acea Viperidae?

— Puțin probabil. Ele sunt invocate.

Nu era tocmai liniștitor. Demonii începeau să ne invadeze lumea. Și aveam o presimțire cumplită că lucrurile urmau să se înrăutățească înainte să se redreseze.

— Atunci, ar trebui să ne îngrijoreze vreo creatură anume?

— *Tu* ar trebui să fii îngrijorată în privința demonului-aper.

— În privința... cui?

— A demonului-aper. Cap de mistreț, colți de elefant. Corpuri uriașe ca de reptilă, copite despicate. Proști ca noaptea, dar preferă îndeosebi sângele de vrăjitoare. O mie de dinți minusculi în rânduri duble îi fac foarte capabili să golească rapid un trup de sânge.

Cu un zâmbet tot mai mare pe chip, unul de-a dreptul malefic, Wrath a aruncat o privire scurtă peste umărul meu. Broboane de transpirație mi-au acoperit pielea de îndată ce am simțit un pufăit umed lângă baza gâtului. O copită a lovit cu putere caldarâmul, urmată de încă una. Pământul s-a cutremurat sub greutatea indiferent cărei creaturi făcuse acei doi pași uriași. O umbră a căzut peste masă. Sfântă zeiță din cer, *chiar* nu voiam să mă întorc!

— Orice ai face, vrăjitoareo, nu fugi!

TREIZECI ŞI UNU

Nu există o ameninţare mai mare la adresa unei vrăjitoare decât un demon care tânjeşte după sângele ei. Odată ce i-a fost declanşată setea, va urmări necontenit sursa dependenţei sale, oprindu-se doar după ce o goleşte complet de sânge. Pentru a te proteja de această energie întunecată, coase un săculeţ cu frunze şi flori uscate de coada-şoricelului în căptuşeala hainelor în timpul fiecărei lumi noi.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Avertismentul lui Wrath a venit cu o secundă prea târziu. Acum fugeam cât mă ţineau picioarele pentru a mai prinde un răsărit, dar mai târziu aveam să mă întreb dacă asta fusese de la bun început intenţia demonului. Mi-am ridicat fustele şi m-am năpustit pe străzile scăldate în lumina amurgului, zgomotul urmăririi răsunând în jurul meu.

Am străbătut în goană o alee îngustă, apoi încă una, sărind peste coşuri cu alimente uscate. Nu m-am uitat înapoi de teamă să nu-mi pierd din elan.

În niciun caz nu aveam de gând să sfârşesc golită de sânge, învinsă mişeleşte de propria curiozitate. În timp ce treceam

repede pe lângă uși închise și mă aplecam sub frânghiile de rufe, tropotul copitelor despicate din spatele meu nici nu înceta, nici nu încetinea.

Nu eram îngrozită doar pentru mine, ci și îngrijorată pentru orice ființă umană neștiutoare și destul de ghinionistă pentru a se afla în calea mea în vreme ce călăuzeam un demon înfometat prin cartierele înghesuite. Aproape că m-am împiedicat când m-a străfulgerat realitatea. Un demon mă urmărea pe străzile orașului meu. Cumva, trecuse printr-o breșă din Porțile Iadului. Iar dacă acesta era doar începutul... N-am putut duce gândul până la capăt.

Am lovit cu piciorul un butoi gol și l-am azvârlit în calea fiarei. Atacatorul meu din altă lume s-a oprit numai o singură secundă înainte ca bucăți de lemn să zboare pretutindeni. Nu era a bună! Sângele meu de vrăjitoare îmi oferea puțin mai multă putere decât unei ființe umane, însă creatura a distrus cu ușurință butoiul, de parcă ar fi fost făcut din hârtie.

Piciorul mi s-a lovit de-o piatră din caldarâm și, când m-am sprijinit de o clădire, nu mi-am putut opri curiozitatea morbidă să preia controlul. Am aruncat o privire peste umăr, convinsă că o groază necruțătoare urma să mă înghețe pe loc, în timp ce Moartea mă încolțea cu fălcile larg deschise, pregătită să mă devoreze cu tot cu oase, dar acolo nu era nimic. M-am uitat în jur, precaută. Niciun demon nu mă pândea din spatele hainelor fluturate de vânt. Niciun nas umed nu pufnea ca să spulbere tăcerea. Tăcerea desăvârșită și *nefirească*.

Pe sânge și pe oase!

Pe neașteptate, fiori mi-au zguduit trupul. Ca în prima noapte în care auzisem vocea deposedată de trup a unui demon-umbră, glasul vieții a amuțit complet în jurul meu. Nu eram singură – pur și simplu nu reușeam să văd niciun pericol

venind spre mine. Dar simțeam că se apropie – o mână terminată cu gheare ascuțite întinzându-se în întuneric. Demonii aveau, mai mult ca sigur, abilitatea de a se ascunde cu ajutorul vreunui farmec, camuflându-și prezența. Nici că se putea mai *bine*!

M-am întors și am alergat cât de repede am putut, dar după câteva secunde m-am izbit de un corp rece ca gheața la atingere. Am fost aruncată înapoi și am căzut, apoi m-am îndepărtat cu spatele, în patru labe, ridicându-mi lent privirea spre ce avea să mă distrugă. Se pare că mă înșelasem în privința farmecului. Nu se ascunsese deloc – pur și simplu se mișcase prea repede ca să-l văd. Acum stătea neclintit. Demonul-aper era întocmai cum îl descrisese Wrath și, totodată, mult mai înfricoșător. Capul uriaș semăna aproape perfect cu cel al unui mistreț, cu excepția ochilor roșii și strălucitori. Cu irisurile despicate la mijloc de fante negre și înguste, îmi amintea de o pisică azvârlită direct din Iad.

Mi-am închis ochii strâns. Am numărat până la zece, apoi i-am deschis din nou. Demonul era într-adevăr acolo, mult mai înspăimântător decât prima oară când mă uitasem la el.

Sfântă zeiță!

Salivă neagră îi curgea printre colții care clănțăneau de nerăbdare, formând sfere dense, tenebroase. Răsuflarea îi mirosea ca o mlaștină fetidă într-o zi fierbinte de vară. M-am împins în sus, pe picioarele instabile, și m-am îndepărtat foarte încet de acele instrumente feroce și zdrobitoare ale morții. Demonul m-a urmat.

Fiecare instinct îmi striga să fug, dar am refuzat să rup contactul vizual cu fiara. Presimțeam că, dacă îmi întorceam spatele, ar sări spre mine. Indiferent ce trebuia să fac pentru a supraviețui, aveam să trăiesc ca să-mi revăd familia. Demonul

s-a mişcat fulgerător când am dat să o iau spre dreapta, aşa că m-am deplasat în direcţia opusă.

Am menţinut acelaşi dans lent până am ajuns într-o fundătură. În dreapta mea se afla o uşă groasă de oţel, cu o amprentă de labă care ţinea o tulpină a ceva pictat pe metal. Demonul-aper trona în faţa ei, adulmecând aerul. În ochii lui stranii şi roşii lucea setea de sânge.

În cele din urmă, amintindu-mi de creta binecuvântată de lună din buzunar, mi-am coborât încet mâna. Într-o secundă stăteam în picioare, în cealaltă m-am trezit pe pământ, cu colţii fiarei trosnindu-mi la gât. Durerea m-a săgetat, însă a fost eclipsată de o ameninţare mai presantă. Mii de dinţi se pregăteau să-mi guste sângele. O respiraţie fierbinte mi-a atins pielea, iar demonul a scos un scâncet jos. M-a cuprins panica. Nu aveam să mor aşa. Nu puteam.

M-am luptat sălbatic, dar creatura era prea puternică. S-a retras, luându-şi avânt să-şi înfigă dinţii, şi apoi... o mâzgă gri a explodat din fiară.

O lamă a ţâşnit din locul unde îi fusese înainte inima, iar din rană s-au revărsat umbre, zvârcolindu-se asemenea unor şerpi. M-am îndepărtat înfiorată şi am urmărit pumnalul trăgând umbrele în metal şi aparent absorbind forţa vitală a demonului. Vârful a fost cât pe ce să-mi străpungă pieptul.

Mi-am ţinut răsuflarea, aşteptând ca Moartea să sfideze pe oricine îi furase premiul şi să mă revendice oricum.

Mi-am ridicat privirea, însă nu am dat de chipul Morţii, ci de cel al demonului războiului.

Wrath a înhăţat creatura uriaşă şi i-a aruncat cadavrul deoparte, apoi şi-a vârât pumnalul ucigător de demoni în teacă şi a îngenuncheat. Expresia îi era la fel de dură ca tonul. Ceea ce a fost de ajutor – aveam nevoie de ceva asupra

căruia să mă concentrez, în afară de teroarea copleşitoare care-mi curgea prin vene.

— Lecţia numărul unu: când te lupţi cu un demon, să ai întotdeauna o armă la îndemână. Indiferent dacă-i vorba de cretă pentru vrăji sau de un farmec defensiv. Dacă nu ai cunoştinţe de magie defensivă, acum e momentul să te familiarizezi cu acea parte a descendenţei tale. Demonii se numără printre cei mai iscusiţi şi periculoşi prădători. Sunt mai rapizi şi mai puternici decât tine. Singurul lor scop este să ucidă, şi sunt foarte buni la asta.

M-am sprijinit gâfâind de clădire, aşteptând să mi se oprească tremuratul. Dacă Wrath nu ar fi ajuns la mine exact în acel moment, familia mea ar fi îngropat încă o fiică. În fine, dacă ar mai fi rămas ceva din mine *de* îngropat. Lacrimile îmi înţepau ochii. Fusesem forţată să iau parte la un joc despre care nu ştiam nimic. Şi pierdeam. La greu.

— Poţi să te ridici?

Abia puteam să respir, însă vina nu-i mai aparţinea terorii. Acum eram gata să atac şi pusesem ochii pe prinţul-demon care se profila deasupra mea. Am reuşit să mă ridic în capul oaselor şi i-am îndepărtat mâna întinsă cu o lovitură puternică.

— Să nu-mi spui că acum îmi eşti profesor!

— Oportunitatea de a transforma această experienţă într-un exerciţiu educativ a apărut de la sine. Lecţiile nu au făcut niciodată parte din învoiala noastră. Deci, cu plăcere!

M-am uitat la el, rămasă fără cuvinte la vederea umbrei de îngrijorare pe care nu reuşise să o ascundă suficient de repede. Chiar îşi făcuse griji pentru mine. Am rămas atât de surprinsă, încât am uitat să-l împing.

Am mai aşteptat un minut înainte să mă ridic. Privirea lui Wrath a alunecat de-a lungul trupului meu pentru a doua oară.

Ochii mi-au fugit spre bulele gri gelatinoase despre care am presupus că fuseseră odată măruntaiele demonului. Acum *eu* miroseam ca o mlaştină fetidă. *Fantastico!* Nu mă gândisem niciodată că aveam să duc dorul zilelor în care faptul că puteam a usturoi şi ceapă era marea mea grijă.

— Recunoşti acel simbol? m-a întrebat el, apoi a dat din cap spre uşa cu amprenta labei.

— Ăăă..., am început, încercând să şterg mâzga demonică de pe rochie. Lasă-mă câteva clipe!

— Dacă are vreo importanţă, nu l-aş fi lăsat pe demon să te omoare. Poate doar să te muşte uşor.

— Eşti la fel iscusit în arta consolării ca de obicei.

M-am dus lângă el şi m-am uitat atent la uşă. Fusesem îngrozită după atacul demonului-aper şi furioasă pe Wrath în legătură cu lecţia improvizată, iar acum frica îşi croia din nou drum în gândurile mele. Habar n-aveam care dintre fraţii lui ar folosi o amprentă de labă şi nici nu eram nerăbdătoare să aflu.

— Amprenta asta e simbolul Casei Invidiei? l-am întrebat, iar Wrath a clătinat din cap. Se regăseşte tulpina de grâu printre ingredientele necesare pentru invocarea vreunuia dintre fraţii tăi?

— Cred că este, de fapt, o tulpină de fenicul.

A fost rândul meu să clatin din cap. Nu voiam să ştiu cum reuşise să deducă acest lucru după o privire aruncată simbolului rudimentar de pe uşă, dar observaţia lui a silit anumite piese de puzzle să se unească în mintea mea. Mai văzusem de curând simbolul, dar nu-mi aminteam când sau unde. Probabil că undeva în oraş, în timp ce cutreieram străzile. Sau poate în jurnalul Vittoriei? Desenase o mulţime de schiţe şi simboluri stranii pe marginile paginilor. Abia pusesem geană pe geană, iar ultimele zile îşi spuneau cuvântul, de îmi era atât de greu să

mă concentrez! După ce plecam de aici, urma să mă duc direct acasă și să iau jurnalul.

Wrath mi-a aruncat o privire piezișă.

— Vrei să vezi ce se află înăuntru?

Normal că nu! Nu puteam scăpa de un sentiment tulburător și persistent de groază. Poate că prezența noastră aici era o simplă coincidență ori poate că făcea parte dintr-un plan mai amplu și mai sinistru. Orice ar fi fost, simțeam că suntem pe cale să intrăm în gura lupului, așa că eram la fel de entuziasmată ca o căprioară condusă cu bună știință la tăiere. Am înghițit nodul dureros din gât.

— Da.

Wrath a clătinat o dată din cap înainte să se sprijine cu umărul de ușă și să împingă, deschizând-o pentru noi.

— Mincinoaso!

TREIZECI ȘI DOI

Am intrat într-o cameră mare, plină cu lăzi și capcane de pescuit. De cuiele ruginite de pe perete atârnau frânghii, iar podelele din lemn scârțâiau la fiecare pas. În mod normal, nu aveam predispoziția de a simți semnele rău prevestitoare ce puteau însemna o clădire, dar exista ceva tulburător în legătură cu acest spațiu. Un zumzet stins și straniu îmi sporea neliniștea. Particule de praf se învârteau în lumina lunii.

Speram că noi provocaserăm perturbarea și că nu existau niscaiva demoni prin jur stând la pândă. Chiar nu voiam să mă confrunt cu alte creaturi precum demonul mort de afară. Wrath era enervant de neafectat. Se plimba prin cameră cu pași mari, cu ușurința oferită de certitudinea că e cel mai letal prădător. A inspectat uneltele de pescuit și a dat cu piciorul într-o ancoră ruginită, care fusese aruncată lângă ieșirea din spate.

— Se pare că locul nu a mai fost folosit de ceva timp, a spus el.

— Crezi că a fost doar o coincidență că demonul-aper m-a condus aici?

Wrath a ridicat dintr-un umăr.

— Îți pare ceva cunoscut?

— Eu...

M-am uitat de jur împrejur. Plase de pescuit, frânghii, diverse cârlige în forme ciudate bătute în cuie pe peretele îndepărtat și capcane de sârmă. Lucruri obișnuite. Cu excepția acelei senzații imposibil de numit. Într-un fel, părea cunoscută. Am dat încet roată camerei, oprindu-mă la fiecare unealtă din echipamentul de pescuit. Trebuia să existe un motiv pentru care ajunseserăm aici. Și eram atât de aproape de un răspuns...

Am luat un cârlig ruginit și l-am lăsat să cadă înapoi, lovind ușor peretele. Nimic ieșit din comun.

Dezamăgită, am răsuflat lung. Nu voiam să pierd timpul atingând fiecare cârlig. Mai ales când se putea să am un indiciu mult mai promițător care mă aștepta acasă, în jurnalul Vittoriei. Totuși... nu reușeam să potolesc acel impuls insistent dinlăuntrul meu. Am mai dat o tură prin cameră, dar nu mi-a sărit nimic în ochi. Din câte se părea, nu exista nicio legătură între atacul demonului-aper și această clădire goală.

— Deci? a întrebat Wrath. Recunoști ceva?

Nimic în afară de simbolul pe care eram *aproape* sigură că sora mea îl schițase în jurnalul ei. Am clătinat din cap, dornică să ajung mai repede acasă ca să-l recuperez.

— Nu!

— Prea bine! Hai să mergem acasă!

N-am subliniat faptul că palatul lui furat și-n ruină nu era casa mea și nici nu avea să fie vreodată.

— Trebuie să merg să-mi iau lucrurile, am spus. Ne întâlnim în curând acolo. Ar trebui să scapi de demonul de afară.

Înainte să poată protesta, m-am strecurat pe ușă și m-am îndreptat spre casa mea.

M-am lăsat cu toată greutatea pe tocul ușii din dormitor și am cercetat dezastrul. Scândurile din podea erau smulse și rupte. Așchii de lemn acopereau micul covor țesut manual de *nonna*, dăruit mie și Vittoriei când eram mici. Pene pluteau în bătaia vântului strecurat prin fereastra spartă. Cineva își descărcase *zdravăn* nervii pe salteaua mea.

Sau ceva. Wrath spusese că prinții Iadului trebuie să fie invitați în casa unui muritor, dar, după cum descoperisem recent, regula nu li se aplica *tuturor* demonilor. Creaturile din castele inferioare păreau să acționeze după cum le era voia. Demonul-umbră trecuse de vrăjile noastre de protecție și nu i se trimisese nicio invitație oficială. Wrath mai menționase că magia are un efect diferit asupra lor comparativ cu cel asupra ființelor corporale, așa că probabil în asta consta problema, nu în vrăjile noastre de protecție.

Însă ideea tot nu mă consola.

Fără să intru măcar complet în cameră, știam că jurnalul surorii mele dispăruse de mult, odată cu nenumăratele ei secrete. Un demon-umbră era, mai mult ca sigur, autorul acestui furt, o concluzie care l-a readus pe Greed în fruntea listei mele de suspecți. Până acum, era singurul prinț al Iadului despre care știam că îi folosea pentru a-i face treburile murdare.

Mi-am amintit de nopțile în care crezusem că simt pe cineva privindu-mă în timp ce mă fura somnul, iar gândul că astfel de momente intime deveniseră un spectacol pentru ochii indiscreți era, neîndoielnic, tulburător și invaziv. Toate acele dăți în care mă îmbrăcasem sau mă prăbușisem de durere. Toate acele emoții naturale și necontrolate, eliberate pentru

că aveam impresia că sunt singură. M-am uitat pe fereastră, întrebându-mă dacă acum e cineva acolo, afară, urmărind desfășurarea acestei ultime orori.

Mi-am trecut mâinile peste brațe, încercând să înlătur frisoanele bruște. Dacă dormitorul nu s-ar fi aflat la etajul doi și dacă nu aș fi străbătut restul casei ca să ajung aici, aș fi crezut că întregul loc fusese răscolit și prădat. Însă în afară de odaia mea nu se atinsese nimeni de restul casei. Sau de membrii familiei mele. Cumva, probabil că *nonna* nu auzise ceva neobișnuit, pentru că dormea liniștită în dormitorul ei de la parter. Toți ceilalți erau la Sea & Vine până la încheierea servirii cinei. Slavă zeiței!

Doar pentru a-mi liniști mintea, mi-am croit drum printre dărâmături și am aruncat un ochi în vechea ascunzătoare a Vittoriei. Paginile de grimoar pe care le ascunsesem acolo după ce îl invocasem pe Wrath erau rupte în bucăți. Sticluța ei de parfum era spartă. Dar lipseau jurnalul și scrisorile de dragoste.

O lacrimă a căzut pe podea. Urmată de încă una. Simțeam că le împărtășesc soarta, atât de aproape să cad, să dispar pe nevăzute și să mă las din nou pradă suferinței. Să văd lucrurile Vittoriei zdrobite și sparte... era prea mult.

Am traversat locul dărăpănat, odinioară refugiul nostru, și m-am prăbușit pe ce mai rămăsese din patul meu. S-a lăsat odată cu greutatea mea, căpătând o formă strâmbă și greșită. Ca orice altceva în lumea mea.

Un suspin adânc mi s-a desprins de pe buze. Cu cât mă împotriveam mai mult, cu atât mai incontrolabil devenea plânsul. Cât de prostesc din partea mea să cred că nu mai aveam nimic de pierdut! Demonii îmi dovedeau că greșesc. Chiar dacă restauram odaia noastră, nu avea să mai fie niciodată la fel.

Lucrurile surorii mele și tot ceea ce iubise se preschimbaseră în praf și pulbere.

Vittoria fusese în sfârșit ștearsă din lumea mea. Iar acum nu eram sigură că știu cum să merg mai departe. M-am întins pe o parte, apoi mi-am tras genunchii până sub bărbie și am plâns. Nu-mi păsa dacă eram privită de un demon incorporal. Nu-mi păsa dacă exista un vânător de vrăjitoare sau un prinț al Iadului, ori un monstru uman sadic care se bucura de durerea mea. Pierdusem ceva imposibil de recâștigat și acum jeleam.

Dacă demonul-aper era doar un exemplu a ceea ce urma, atunci cei din orașul meu aveau să petreacă multe nopți vărsând lacrimi pentru cei dragi răpiți de lângă ei. Mă simțeam atât de neajutorată! Atât de pierdută, de singură! Cum aș putea opri niște ființe atât de puternice? Întreaga situație părea complet lipsită de speranță. Mă tot amăgisem să cred că am o șansă de-a rezolva crimele și a salva alte vieți. Voisem să ajut, dar nu fusese îndeajuns. Am oftat și am sughițat până când nu mi-a mai rămas nimic. Abia atunci mi-am dat seama că uram cât de mult se schimbase lumea.

A durat ceva mai mult, dar în sfârșit m-am oprit din plâns. Demonii îi luaseră viața surorii mele și, dacă nu erau opriți, urmau să continue să ia la nesfârșit. Și ce dacă nu dețineam toate răspunsurile? Aveam să fac tot posibilul pentru a opri Porțile Iadului să se deschidă. Mă săturasem de toate astea.

M-am împins în sus, ținându-mi furia aproape, și m-am dus să-mi iau stiloul și călimara. I-am scris un bilet scurt familiei în care le-am spus celor dragi că îi iubesc, dar că nu mai puteam sta aici, promițându-le că voi fi bine. Am jurat să-i țin în siguranță cu orice preț.

Nu aveam să mai pierd nicio persoană dragă.

Intenționam să folosesc cea mai întunecată formă de magie ca să mă asigur de asta.

— Cum te simți? am întrebat-o pe Claudia, care avea ochii umflați și fața pătată.

— Te rog, intră!

Prietena mea mi-a deschis ușa de la ea de acasă, lăsându-mă să intru. Toate perdelele erau bine trase. Pe aproape fiecare suprafață ardeau și pâlpâiau lumânări negre strălucitoare, care răspândeau un miros piperat. Un altar plin cu oase de animale și mănunchiuri de ierburi uscate, îngrămădite unele peste altele, împodobea partea de sus a unui mic cufăr din salon. În spatele acestuia, rezemată de perete, se afla o oglindă care reflecta scena macabră. Aproape uitasem că biata Valentina fusese ucisă.

Parcă se întâmplase acum un an, nu doar cu o zi în urmă.

— Ești bine?

— Nu știu! Sunt copleșită de un amalgam ciudat de emoții, a recunoscut Claudia cu o voce tăcută, apoi a făcut semn să ne așezăm pe o canapea jerpelită, în fața altarului de doliu. La început am simțit că cineva mi-a smuls și mie inima din piept. Apoi m-am simțit amorțită. Iar acum...

Și-a tras nasul, apoi a clătinat din cap. Nu voia să se uite în ochii mei.

— Acum vrei să te răzbuni.

Claudia și-a ridicat iute privirea și s-a șters la nas.

— E ceva greșit în asta?

— Nu! Obișnuiam să cred că este, dar nu și acum.

M-am răsucit pe pernă și i-am strâns mâinile.

— Știi vreo vrajă pentru a face un scut de protecție suficient de puternic cât să ucidă un demon dacă încearcă să treacă prin el?

Claudia și-a întețit strânsoarea în jurul mâinilor mele și-a încleștat maxilarul.

— Cred că da!

— Chiar și unul invizibil?

— Da!

— Bun! am spus. Vreau să ridici imediat un scut de protecție în jurul casei tale și, dacă poți, și-n jurul alei mele. Ai nevoie de sânge pentru vrajă?

Și-a coborât din nou privirea și a dat din cap. Așa mă gândeam și eu. Magia neagră cerea mereu un preț. I-am dat drumul la mâini și mi-am suflecat una dintre mânecile transparente ale bluzei.

— Voi avea nevoie doar de un cuțit, două fiole, niște ulei de lavandă și de un bandaj.

— Emilia, nu poți...

— Ba pot! am rostit ferm. Vreau să ajut în orice fel pot!

— În regulă!

Prietena mea s-a ridicat în picioare, hotărâtă. Tristețea îi fusese înlocuită de ceva mai tăios, mai furios. Ceva ce am recunoscut și-n mine acum.

— Voi aduce cuțitul.

TREIZECI ȘI TREI

Wrath nu a rostit niciun cuvânt când am dat buzna în palatul lui furat și m-am năpustit în sus pe scări. Bănuiam că îmi simte emoțiile tumultuoase, însă era destul de politicos, încât să păstreze distanța.

A urmărit în tăcere, cu o sprânceană ridicată în felul acela enervant al lui, cum trăgeam de bandajul de pe braț și apoi dispăream din vedere. La etajul al treilea, la capătul unui hol elegant, am găsit o cameră de cinci ori mai mare decât dormitorul pe care îl împărțisem cu Vittoria.

Probabil că ar fi trebuit s-o urăsc pentru că era atât de frumoasă, dar nu puteam.

Avea pereți vopsiți într-un albastru arctic, acoperiți de o tapiserie scăldată în nuanțe calde, solare, și un pat cu baldachin – chiar în mijloc – pe care mă puteam rostogoli de cel puțin trei ori fără să mă răstorn. O altă ușă dădea într-o baie cu un bazin de îmbăiat încastrat direct în gresie și o oglindă până la podea, și chiar și cu câteva fisuri și crăpături, m-am hotărât că aveam să fiu mai mult decât mulțumită.

Deși, având în vedere că patul și tapiseria erau noi, poate că nu fusesem prima persoană care credea că mi-ar plăcea

această cameră. Voiam să mă enerveze faptul că Wrath presupusese corect, dar eram epuizată și nu aveam puterea de a simți mare lucru. Fusese o zi lungă și oribilă.

Mi-am despachetat propria pătură, apoi am întins-o peste saltea și am netezit-o, după care am aruncat perna și, deși nu era mult, m-am simțit ceva mai mult ca acasă. Mai ales de când acasă nu mai semăna cu acasă după ce dormitorul îmi fusese invadat și distrus. Înainte să încep iar să plâng, am intrat în baie și am dat drumul la apă.

După ce m-am spălat pe față și mi-am periat părul, am decis că următorul punct pe ordinea de zi era un pui de somn. Am intrat în odaia mea și m-am oprit brusc. Wrath stătea întins pe patul pe care mi-l însușisem, cu un braț peste trunchi și cu celălalt îndoit sub părul brunet.

O poziție înșelătoare, de relaxare fățarnică, din moment ce privirea tăioasă îi trăda încordarea. Era înveșmântat din nou în negru și părea genul de bărbat care l-ar fi purtat din cap până-n picioare. M-am întrebat pe cine plănuia să cotonogească în seara asta, având în vedere motivele pentru care îi plăcea atât de mult culoarea.

— Te simți bine?

Mi-am încrucișat brațele peste piept și i-am aruncat o privire lipsită de orice fel de emoție.

— Nu!

Demonul și-a mijit ochii, atrași de bandajul meu.

— Ce s-a întâmplat?

Am ridicat dintr-un umăr. N-aveam chef să-i răspund la întrebări. Dar voiam ca el să răspundă la unele dintre ale mele.

— Greed și Envy vor amândoi Cornul lui Hades. Sunt convinsă că îl vrei și tu, așa că de ce să nu iei această jumătate de la mine?

Wrath nu a mușcat momeala, dar expresia i-a devenit mai dură; la fel și vocea.

— De ce nu mă întrebi direct ce vrei să ştii cu adevărat?

— Jurnalul surorii mele a fost furat. Cineva ne-a devastat odaia şi i-a distrus lucrurile.

— Şi crezi că eu am avut ceva de-a face cu asta? m-a provocat demonul, cercetându-mă îndeaproape. Nu-i doar un jurnal, nu-i aşa?

— Nu, am recunoscut, oftând adânc, frustrată. A aruncat un fel de vrajă de sigilare asupra lui, folosind magie demonică. Am reuşit să o înlătur, dar nu mi-a oferit răspunsurile pe care le căutam.

Wrath a chibzuit în linişte la informaţiile împărtăşite. Era o ofertă de pace pentru că mă răţoisem la el şi părea că înţelesese asta.

— Dacă mi-ai fi cerut, te-aş fi ajutat să rupi vraja.

Am traversat odaia şi m-am trântit pe pat, lângă el, ignorând privirea indignată cu care m-a învrednicit când a sărit de pe saltea. Eram foarte obosită şi voiam doar ca ziua să se sfârşească mai repede. După dezvăluirea despre şubrezirea Porţilor Iadului, următoarea mea prioritate era să-mi găsesc amuleta. Dacă aş fi avut tot Cornul lui Hades, aş fi putut să încui porţile înainte să mai evadeze şi alţi demoni. Dar trebuia să dorm puţin ca să pot gândi limpede.

— Avem planuri în seara asta?

— Da!

— A făcut altcineva o învoială cu Pride?

Wrath a încuviinţat din cap.

— Isabella Crisci.

— Când plecăm?

— Pe înserat.

Am tras perna din spatele lui, mi-am îndesat-o sub cap şi am închis ochii. S-au scurs treizeci de secunde de binecuvântată linişte înainte să mă înghiontească în coaste. Am întredeschis un ochi.

— Fă asta din nou și te voi răsplăti cu o vrajă de întemnițare!

— Ce faci?

— Mă pregătesc de război. Acum, pleacă!

Demonul a bombănit ceva în barbă, dar n-am auzit ce anume. Nici nu mă interesa să aflu. Nu fusesem întru totul sarcastică. Trebuia să fiu bine odihnită și cu mintea limpede ca să-mi găsesc *cornicello*-ul și să mă pregătesc pentru orice alt coșmar infernal avea să îmi aducă seara.

Când m-am trezit câteva ore fericite mai târziu, Wrath plecase. Slavă stelelor! Uneori, mai ales când eram epuizată, aveam obiceiul să mă rostogolesc și să vorbesc în somn. Vittoria mă tachina fără milă, ceea ce era destul de jenant, dar ar fi fost dureros de stânjenitor dacă mi s-ar fi întâmplat în fața prințului-demon.

M-am ridicat în șezut, iar o pătură care fusese pusă cu grijă peste mine a căzut. M-am uitat la ea, încruntându-mă. Eram aproape sigură ca adormisem deasupra ei.

— E cineva pe aici?

Am cercetat odaia tăcută și goală. Wrath nu se ascundea. Nu că mă așteptam să o facă, însă abia după un moment mi-am dat seama de ce. Afară era aproape întuneric, iar el spusese că trebuie să plecăm pe înserat. Am sărit din pat și am coborât în viteză scările, strigând numele demonului.

Totul era la fel de nemișcat precum catacombele.

— Pe sânge și pe oase!

Prințul bun de nimic mă lăsase aici, ca să vorbească singur cu vrăjitoarea. Am năvălit ca o furtună prin palatul gol, clocotind de furie. Ar fi trebuit să mă trezească! Eram la fel de îndreptățită ca el să fiu de față când vorbea cu Isabella. Evident, Wrath nu dorise să riște, gândindu-se că aș fi putut încerca să o descurajez să

accepte învoiala Diavolului. Și iată că se alesese praful de alianța noastră! Eram atât de supărată, încât îmi venea să țip.

După ziua pe care o avusesem, trebuia să scap de frustrare. Nu puteam să stau degeabă, așteptând ca altcineva să acționeze. Mai ales acum, când auzeam tic-tac, tic-tac, ticăitul limbilor invizibile scurtând timpul rămas înainte ca Porțile Iadului să cedeze complet. Nu-i puteam permite furiei să-mi consume energia. Trebuia să ies și să văd dacă reușeam să-mi găsesc *cornicello*-ul. Când m-am întors în odaia mea, am observat că o rochie fusese drapată peste un scaun din colț.

Am luat-o. Era neagră precum cerul în miez de noapte, cu rădăcini aurii cusute pe corset, asemănătoare celor de pe pagina de grimoar pe care o folosisem pentru a-l invoca pe Wrath. Șerpi mici împodobeau, de asemenea, modelul. „Splendidă" nu părea un cuvânt potrivit pentru a o descrie.

— *Testa di cazzo!*

Totuși, numai un dobitoc putea crede că o rochie drăguță compensa pentru o promisiune încălcată.

Am îmbrăcat-o oricum. Se potrivea nevoilor mele din seara asta.

Am șoptit o rugăciune către zeița norocului și am sperat că avea să mă binecuvânteze cu puțină șansă.

Nu știam încotro mă îndrept, dar îmi țineam subtil degetele în jurul *cornicello*-ului surorii mele, îndrumată de un sentiment vag, greu de definit. Un fel de șoaptă. Funcționase când trebuise să găsesc casa de pariuri a lui Greed, așa că m-am hotărât să mă gândesc la amuleta mea și să văd ce se întâmplă. Nu eram sigură ce simt, dar m-am lăsat condusă de acest simțământ, care devenea tot mai puternic.

Sprijinindu-mă de stâncile străjuitoare, am urcat pe străzi abrupte şi, în cele din urmă, m-am oprit să mă uit la mare. Bărci de pescuit multicolore se legănau aproape de ţărm.

O privelişte liniştitoare, dar nu aveam niciun drept să admir lumea pământeană, din care nu mai făceam parte. Nu că i-aş fi aparţinut vreodată cu adevărat. Totuşi, înainte de toate astea, putusem măcar să mă prefac.

Am făcut câţiva paşi pe lângă stâncă, iar şoapta călăuzitoare a amuţit. Apoi, când m-am întors pe acelaşi drum, a revenit. Am cercetat împrejurimile, atrasă de un foc de tabără care începea să strălucească undeva, dedesubt. Exista ceva aici pe care magia voia să-l găsesc. Câteva siluete întunecate s-au strâns, treptat, într-un golfuleţ aflat în spaţiul dintre două stânci impresionante, şi ascuns în cea mai mare parte vederii. Era o noapte frumoasă pentru o petrecere la malul mării. I-am invidiat pe oamenii de pe plajă pentru ignoranţa lor cu privire la toate creaturile nopţii.

Am ţinut *cornicello*-ul Vittoriei în pumn şi mi-am închis ochii strâns, poruncindu-i în tăcere să mă conducă la propria amuletă. Nu aveam timp pentru petreceri ori frivolităţi. Mi-am ridicat piciorul, pregătită să-mi continui drumul, dar ceva refuza să-mi dea drumul.

De îndată ce mi-am deschis ochii, am aruncat o privire pe furiş petrecerii. Dacă sora mea ar mai fi fost în viaţă, cu siguranţă ar fi fost pe plajă cu ei, dansând alături de aceşti oameni. Aproape că mi-o puteam imagina acolo, legănându-se şi râzând, cu braţele ridicate pentru a-şi arăta preţuirea de netăgăduit faţă de luna plină. Îmi doream cu atâta ardoarea să fie aici, încât am simţit usturimea lacrimilor. Am dat drumul amuletei surorii mele şi am inspirat adânc. Vittoria m-ar fi târât pe plajă ca să dansez, să beau şi să trăiesc.

Și acum era moartă, iar eu stăteam aici sus, singură.

Prin vene a început să-mi circule o magie puternică, scânteietoare. Eram mai furioasă decât fusesem în ultima vreme. Și poate că fix acea furie m-a convins să-mi schimb prioritățile și să uit de recuperarea propriului *cornicello*. În Palermo locuiau în secret douăsprezece familii de vrăjitoare. Oricare dintre ele putea încerca să-i oprească pe demoni să ne invadeze lumea. Totuși, niciuna nu a făcut-o. Poate că, într-un final, *chiar* urma să semăn mai mult cu sora mea geamănă. Aveam să dansez, să râd și să uit, pentru câteva ore, că lumea e un loc singuratic și înfricoșător. A doua zi urma să dau piept cu coșmaruri și să port tot felul de bătălii. În seara asta însă voiam să mă prefac că lucrurile sunt normale.

Chiar dacă era o minciună. Toți ceilalți păreau mulțumiți să trăiască într-o lume iluzorie, a fantasmelor. Nu mă puteau învinovăți pentru că îmi doream, la rândul meu, să le împărtășesc experiența preț de o oră. Și cine știe? Poate că dacă găseam o modalitate de a mă destinde, aveam să pot gândi mai clar.

Cu decizia luată, am urmat poteca abruptă și îngustă către apă și sunetele de veselie. Mi-am trecut degetele peste iarba înaltă, coborând cu grijă treptele sculptate în stâncă.

În depărtare, pescarii suflau în cochilii. Marea șoptea, uneori domol, alteori cu înverșunare. Valurile măturau malul. Pescărușii scoteau sunete ascuțite. Murmurele m-au urmărit și m-au tachinat, prea îndepărtate însă ca să fie auzite.

Zeița a strigat un avertisment.

Căzută pe gânduri, ignorasem semnele. Când picioarele mi-au atins nisipul, m-a năpădit un sentiment copleșitor de teamă, dar era prea târziu.

Ajunsesem deja la focul de tabără.

TREIZECI ŞI PATRU

Ritualurile unei Fiice a Lunii ar trebui să fie observate în timpul fiecărei luni pline. Pentru a te elibera de ceea ce nu-ţi mai este de folos, vei avea nevoie de o lumânare de-un albastrul pal, un bol cu apă, un stilou, hârtie şi o mână de salvie de aruncat în foc.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

A început inocent, ca şi cum Plăcerea luase formă umană şi îşi trecea, agonizant de lent, un deget rece de-a lungul şirei spinării mele, trasându-mi cercuri mici pe pielea înfierbântată. Mi-am ridicat braţele, cu spatele arcuit în vâltoarea senzaţiei. O fericire pură, luminoasă şi mistuitoare şi-a găsit sălaş în trupul meu.

În urmă cu o clipă, sus, pe stânci, fusesem furioasă, însă acest sentiment s-a preschimbat într-o amintire îndepărtată în secunda în care am păşit pe nisip. Dacă-mi făcusem griji în privinţa demonilor invadatori, nu-mi mai puteam aminti de ce. Acum simţeam, cunoşteam doar extazul.

Fericirea mi-a distras într-o asemenea măsură atenţia, încât îmi doream doar să dansez, să-mi legăn şoldurile şi să simt un

alt trup mişcându-se odată cu al meu. Ritmic, vesel, descătuşat. Ca şi cum dorinţa mea ar fi invocat un partener de dans, mâini invizibile mi-au rătăcit pe corset, de-o parte şi de alta a trupului, înainte să le simt pe fund, strângându-mă uşor.

Un suspin mi-a părăsit buzele. Nu mi-am pălmuit partenerul îndrăzneţ. Îmi oferise ceea ce îmi dorisem de îndată ce gândul prinsese contur. Şi îmi *plăcea*.

Muzica şi râsetele răsunau împrejur. Ritmul însemna viaţă. Ispită. Îmi însufleţea cele mai primare instincte vrăjitoreşti. M-am mişcat fără să mă gândesc, abandonându-mă complet naturii şi simţurilor. M-am îndepărtat printr-o piruetă de partenerul meu invizibil, iar părul şi fustele mi-au fluturat în jur.

Rochia cu şerpi şi rădăcini pe care o îmbrăcasem mai devreme mi-a amintit de sălbăticie – mi-am dat capul pe spate şi am absorbit căldura răspândită de ultimele raze de soare. Poate că îmi părăsisem corpul şi mă transformasem într-un nor. Era atât de bine să fiu liberă, pur şi simplu, să mă mişc şi să uit! Aici, lângă focul care trosnea şi dansatori invizibili, nu mă gândeam la crime sau la blesteme ori la creaturile lumii subterane şi la coarnele Diavolului.

Dansând pe plajă, mintea îmi era plină numai de pace, bucurie şi plăcere. Nu trebuia să-mi fac griji pentru nimic. Aş fi putut rămâne aici, rătăcind de la o senzaţie desfătătoare la alta, de-a pururi. El venea după mine. Regele meu! Damnarea mea! Nu-mi dau seama cum, dar ştiam că urma să sosească.

Echilibru! Lumină şi întuneric! Soarele şi luna! Binele şi răul! Un şarpe care se strecoară printr-un câmp de flori sălbatice. Şi îţi oferă să guşti din fructul interzis. Balanţa justiţiei era înclinată, în aşteptare; aveam de ales. Să îndrept o greşeală sau să ne condamn pe toţi la o soartă blestemată.

O voce îndepărtată a țipat, avertizându-mă că totul e cumplit de *greșit*, însă a fost redusă la tăcere de muzica și tempoul care mă învăluiau, mă posedau. Șoaptele au devenit mai intense, mai frenetice. Le-am alungat.

Probabil că mi-am aruncat sandalele din picioare, din moment ce senzația tălpilor alunecând pe nisipul cald m-a copleșit îndată. Totul era atât de *minunat*! Atât de intens! Ca și cum toți receptorii mei responsabili cu plăcerea fuseseră vrăjiți, astfel încât să poată pătimi de o sută de ori pe cât o făceau în mod normal. Nu știam că sunt capabilă să *simt* atât de mult!

Mi-am mișcat degetele de la picioare, râzând când fire de nisip s-au strecurat între ele, gâdilându-mă și tachinându-mă. Cineva mi-a oferit un pahar cu vin și am băut cu sete. Avea un gust dulce, puternic. De mere înmuiate în miere și binecuvântate de stele. Una dintre cele mai delicioase lucruri pe care le savurasem vreodată. Vittoriei i-ar fi plăcut la nebunie. Am băut mai mult – poate pentru a uita, poate pentru că mi-am dorit să-l dau pe gât.

Apoi paharul mi-a dispărut din mână și am fost trasă într-un alt dans.

Am vrut să rămân aici pentru eternitate, să mă abandonez complet acestor senzații uimitoare. Și părea că exact asta se întâmplase. Aici nu trebuia să simt durere. Nu trebuia să jelesc. Aici puteam pur și simplu să trăiesc.

Au trecut minute, poate ore sau zile; timpul nu avea însemnătate. M-am mișcat și m-am legănat, am închis ochii și am ascultat sunetele feerice ale apei, precum și murmurele unor oameni pe care nu-i puteam vedea. Mâinile invizibile de mai devreme au început să exploreze cu îndrăzneală, de parcă aparțineau unui cartograf decis să descopere teritoriul necunoscut care era trupul meu. Au alunecat în jos, tot mai jos...

— *Nu uita!* mi-a șoptit o voce stranie. *Inferus sicut superus!*

„Precum în cer, așa și-n adânc!" Exista o amintire îngropată acolo, care mă tot sâcâia.

Ceva rece și ascuțit mi-a înțepat brațul, smulgându-mă din transă. Am deschis larg ochii. Frica își dorea din nou să se înstăpânească asupra mea, gata să mă înfășoare în liane plămădite din cristale de gheață, dar a dispărut la fel de repede pe cât s-a ivit. Înlocuită cu plăcere. Extaz. Libertate deplină de orice gând. Mi-a plăcut acolo, scufundată într-un cocon al uitării.

Apoi l-am văzut.

A traversat ca un general de război plaja aglomerată, de parcă ar fi fost o lamă secerând mulțimea, furia lui arzând bucuria pașnică. Partenerul meu invizibil de dans a dispărut, dar abia dacă i-am sesizat lipsa. Se apropia o creatură mult mai interesantă, una cu alura unui prădător. Cea mai înspăimântătoare și sălbatică. În subconștient, am simțit că ar trebui să fug în direcția opusă. Că el era o fiară carnivoră, iar eu, un biet miel, care se trăgea tot mai aproape de pericol. În mijlocul unui grup de siluete întunecate, el ardea ca o vâlvătaie – singura formă care nu era ascunsă.

M-am gândit la foc, la pene făurite din fum și la flăcări care păreau să lingă cerul, apoi la ceva complet diferit. Îmi doream să-mi plimb limba peste trupul *lui*, ca să văd dacă e la fel de fierbinte precum energia pe care o emana. Inima îmi bătea năvalnic, în ritmul tobelor care răsunau pe plajă. Îmi doream să simt plăcerea în toate felurile posibile.

Îmi doream o vrajă care să închidă sentimentul ca-ntr-o sticlă, astfel încât să pot bea din el ori de câte ori tânjeam să-mi amintesc gustul.

Magia însemna viață, iar viața însemna să faci dragoste și să te simți bine, așa că trupurile noastre încercau necontenit să ne amintească să *trăim*. Îmi petrecusem ultimele săptămâni

mistuită de moarte și distrugere – aveam nevoie de echilibru. Îl meritam. Precum în cer, așa și-n adânc.

S-a oprit în fața mea, cu o expresie precaută pe chip.

— E timpul să plecăm, vrăjitoareo!

Nu eram nici pe departe dornică să fac asta. M-am răsucit, doar cât să mă îndepărtez puțin de el, dar demonul m-a prins de mână, învârtindu-mă înapoi până când m-am izbit de trupul lui. Căldura s-a revărsat din el, învăluindu-mă. M-a cuprins un sentiment ciudat: am simțit că ar trebui să o urăsc.

— Salut, demonule! Hai să dansăm!

— Trebuie să pleci de aici! Chiar acum!

— De ce?

— Pentru că îți smulgi hainele de pe tine și te uiți la mine de parcă le-ai pus gând rău și alor mele.

M-am uitat în jos și am râs, surprinsă. Chiar încercam să-mi desfac șireturile corsetului, dar demonul mi-a zădărnicit eforturile. Mâna lui tatuată a cuprins-o pe a mea. Mi-am ridicat privirea spre el, cu fruntea brăzdată de cute.

— Nu vrei să mă vezi goală?

— Te-am văzut deja.

— Și?

— Dacă mai vrei să-ți smulgi hainele de pe tine când ajungem acasă, putem discuta atunci.

O explozie de gheață pe brațul meu a stins flăcările dorinței. Apoi au renăscut, nerăbdătoare să se răzbune. Am renunțat să mai încerc să-mi scot rochia și mi-am îndreptat atenția asupra demonului. Când am întins mâna spre nasturele de la pantalonii lui, s-a dat înapoi cu dibăcie. Era o creatură dificilă. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui și le-am coborât lent, alegând o altă formă de tortură. Puterea bubuia sub atingerea mea. Reacționa la dezmierdare. Era o senzație îmbătătoare.

— Pentru întruchiparea vie a păcatului, nu ești foarte păcătos.

L-am tras mai aproape. Tobele băteau. Pasiunea se răzvrătea. El și-a închis ochii. Mi-am apăsat și mai mult trupul de al lui și, de data aceasta, nu m-a oprit. Muzica a devenit mai senzuală. M-am legănat instinctiv șoldurile, lipită de el. Mi-am dorit să mă ridice în brațe și să mă poarte în pași de dans de-a lungul cerului.

Demonul încăpățânat nu s-a mișcat.

— De ce nu vrei să mă atingi?

Mi-am trecut degetul mare peste conturul buzelor lui, iar el l-a mușcat ușor, ținându-l pe loc. Dacă intenția lui a fost să mă descurajeze, gestul nu a avut efectul dorit. Când și-a deschis ochii, frumusețea lor m-a uimit.

— Pentru că sunt o vrăjitoare?

Mâinile lui mari mi-au coborât lent de-a lungul brațelor. M-am aplecat spre el, așteptând ca buzele lui să le captureze pe ale mele. În cele mai îndepărtate colțuri ale minții, mi-am amintit ce îmi spusese cu puțin timp în urmă, că într-o zi aveam să-l implor să-mi ofere un sărut. Că avea să-mi placă nefiresc de mult sau să-l urăsc, dar tot aș tânji după el. Nu se înșelase. Îl uram pe demon... pentru că mă refuza. Anticiparea creștea până la un punct aproape dureros. Când mâinile i-au ajuns în sfârșit la încheieturile mele, m-a împins cu blândețe înapoi, ținându-mă la distanță de un braț.

— Sunt multe motive. Unul dintre ele este pentru că te afli sub influența fratelui meu.

S-a uitat peste umăr, cu o expresie amenințătoare.

— Lust!

Intrigată, m-am întors încet. Dorința mi-a pârjolit și ultimul gând conștient rămas. Prințul Casei Desfrânării avea

pielea aurie, părul închis la culoare și un corp probabil folosit de Michelangelo drept sursă de inspirație pentru sculpturile sale. Nu doar că-l doream, ci aveam *nevoie* de el. Tânjeam după atenția sa la fel de mult pe cât râvneam după atingerea sa.

— *Signorina* di Carlo! Ești cu adevărat un deliciu, nu-i așa?

Avea o voce nepământeană, plăcere amestecată cu durere. Eram deopotrivă subjugată și îngrozită. Mici țepușe de gheață mi-au înțepat brațul. Același sentiment insistent care continua să mă bântuie. Mi-a atenuat emoțiile îndeajuns, încât să înțeleg pe deplin oroarea a ceea ce se întâmpla. A ceea ce făcea.

Lust își folosea influența asupra mea. Și era, de departe, o senzație mult mai cumplită decât cea stârnită de Envy. Mă făcuse să mă simt atât de bine, atât de fericită, încât uitasem cine sunt. Ce îmi doresc. Și ce urăsc mai presus de toate. Sau poate că nu-mi uitasem complet ura, dar cu siguranță nu îmi păsase. Flăcările pasiunii mi-au spulberat gândul conștient, așa că am fost din nou cuprinsă de o nevoie pură, animalică. Aveam poftă de viață, de distracție, de...

Prințul-demon s-a învârtit în jurul meu. Purta o haină argintie, cu nasturii descheiați și fără cămașă, și pantaloni asortați care îi atârnau atât de jos pe șolduri, încât am simțit că înnebunesc. Pe cap purta o coroană de flăcări, iar în ochii lui pătrunzători, de culoarea cărbunelui, am văzut abisul, o groapă fără fund preschimbată într-o oază a dorinței. Voiam să-mi sfâșii hainele și să mă scufund direct acolo.

Am dat să mă îndrept spre el, dar cineva m-a prins de talie. Am încetat să mai încerc să evadez, concentrându-mă în schimb pe căldura din spatele meu. Pe corpul solid. Pe putere. Aproape că uitasem cât de mult îl doream pe *el*.

Lust trebuie să-mi fi simțit emoțiile schimbătoare. Și-a mutat privirea de la mine la fratele lui, cu o expresie enigmatică.

A început să vorbească, dar eram distrasă de prea multe senzații. De vocea lui, de briza caldă, de mirosul lui Wrath și de mișcarea brațelor lui puternice în timp ce mă ținea pe loc. Lust a continuat să vorbească. Mintea mea a încercat să se concentreze asupra cuvintelor lui, nu asupra formei buzelor sale.

S-a apropiat de locul unde stăteam noi. Brațele lui Wrath erau ca niște bare de oțel în jurul meu.

— Știi ce înseamnă asta, vrăjitoareo?

Sprâncenele aproape mi s-au unit de uimire. Zâmbetul lui promitea coșmaruri frumoase.

— Du-te, dansează! Bucură-te de petrecere! E o rundă de antrenament înainte de Festinul Lupului.

Un parfum familiar, ademenitor, a plutit spre mine. Lavandă și salvie albă. Vittoria! Ea era aici... Dacă plecam să dansez, găseam...

Oprește-te! mi-a șoptit aceeași voce în subconștient. Era un vicleșug. Vittoria murise.

— Nu!

Am fost la fel de surprinsă de refuzul meu ca Lust. Dorința de pe chipul lui a fost înlocuită de furie.

De îndată ce a pocnit din degete, influența lui asupra mea a dispărut. Mi s-au înmuiat genunchii. Dacă Wrath nu m-ar fi ținut, aș fi căzut. Toată fericirea și tot extazul pe care le simțisem mi-au fost smulse cu violență, lăsându-mă goală și tremurândă. Spaima m-a încătușat. Ceea ce făcuse... lucrurile pe care le simțisem. Îmi venea să-mi jupoi pielea. Sau poate că voiam să-mi înfig unghiile în el, creatura care îmi manipulase emoțiile, încălcând orice limită. Care mă făcuse să uit și să-mi doresc lucruri de care ar trebui să mă tem. Deodată, vinul pe care îl băusem mi-a urcat pe gât; m-am aplecat și am vărsat tot. Wrath nu mi-a dat drumul.

— De ce ești aici?

Vocea lui Wrath era periculos de joasă, ca o șoaptă amenințătoare. Un fior mi-a coborât pe șira spinării.

— Pentru a-ți transmite un mesaj, dragă frate! E nevoie de tine acasă. Imediat! a adăugat Lust, iar privirea i-a săgetat spre mine. Nu-ți face griji! Voi avea grijă de mica ta prietenă. Am multe să-i spun. Povești despre demoni și vrăjitoare. Răufăcători și eroi. Blesteme și răzbunarea unui rege.

— Nu! am exclamat, cu degetele înfipte în antebrațul lui Wrath. T-te rog!

Nu știu dacă a fost felul în care mi s-a frânt vocea sau dacă așteptase o oportunitate din propriile motive, dar, într-o clipă, Wrath mă ținea în brațe, iar în următoarea, mă aflam în spatele lui, și lama demonului era îngropată adânc în pieptul lui Lust, sfărâmând oase. Wrath a răsucit pumnalul în sus; din rană curgea sânge întunecat.

— Nu te mai întoarce aici! Mă voi duce acasă când sunt gata.

A smuls pumnalul din pieptul lui Lust, apoi l-a șters de pantaloni. Și a așteptat.

— Ne vedem în Iad, frate!

Nu eram sigură ce mă tulbura mai mult – indiferența rece de pe chipul lui Wrath în timp ce își privea fratele murind sau eficiența brutală a atacului.

Știam că e periculos, dar să văd acest lucru cu ochii mei...

Lust a tușit, apoi s-a uitat în jos, la rana lui mortală. Și a dispărut brusc. Adică s-a evaporat complet, ca și cum n-ar fi fost niciodată aici.

M-am prăbușit pe plajă, holbându-mă la spațiul ocupat cândva de prințul-demon. Lacrimi mi se rostogoleau pe obraji. Am vomat din nou, sub privirea impasibilă a lui Wrath. După

ce mi-am golit stomacul, a îngenuncheat lângă mine, însă nu m-am simțit în stare să mă uit în ochii lui.

— E mort?

— Nu! Să fii înjunghiat cu lama unei Case nu face decât să rupă legăturile cu acest tărâm. S-a întors în regat și nu-și va mai putea folosi puterile pentru o perioadă.

O mică binecuvântare în mijlocul blestemului.

— Bun!

Wrath mi-a înmânat o bucată de pânză ca să-mi șterg fața. Nu știu de unde a scos-o și nici nu mi-a păsat.

— Lust ia emoțiile plăcute pe care le ai și le amplifică, așa că acum s-ar putea să te simți pustiită. Gândește-te la asta ca la o fântână – influența lui golește rapid sursa. Dacă ai simțit cândva o fericire foarte mare, acum vei descoperi că a fost înlocuită de un sentiment la fel de puternic, dar complet opus. Într-un fel, e o altă formă de Iad. Să oferi cuiva plăcere supremă, doar pentru a i-o smulge înainte de a o trăi pe deplin. Pedeapsa în sine, aplicată destul de des, îi înnebunește pe muritori. Totuși, ar trebui să-ți revii destul de curând.

— Nu..., am început eu, încleștându-mi pumnii de-o parte și de alta a trupului. M-ar fi făcut...

Wrath a clătinat din cap.

— Nu!

— Dar am simțit... Au fost mâini invizibile.

N-am uitat nici cu câtă îndârjire încercasem să-mi scot hainele în fața lui Wrath. Sau cât de mult îmi dorisem să mă atingă.

— Manifestări ale dorinței tale. Au făcut parte din tine, nu din altcineva sau din altceva.

Cuvintele lui abia dacă mi-au oferit puțină alinare. Poate că Lust nu mă violase fizic, însă manipularea emoțională fusese

la fel de cumplită. Deformase binele până când fusese subminat și învăluit de întuneric. Wrath avea dreptate. Chiar mă simțeam ca și cum m-aș fi prăbușit – ca și cum aș fi zburat spre înaltul cerului, iar vântul s-a oprit brusc și m-am cufundat în adâncurile înghețate ale mării aflate dedesubt, înghițită de o nimicnicie abisală și înfricoșător de vastă.

Voiam să mă ghemuiesc pe plajă și să alunec într-un somn veșnic. Nu mă mai interesa blestemul. Sau sentimentul sâcâitor că aflasem ceva important. Nu-mi mai făceam griji în legătură cu uciderea surorii mele. Sau cu dorința de răzbunare. Nimic nu mai conta.

Trebuie să fi rostit ultima parte cu voce tare.

Wrath a întins o mână spre mine și, cu încheieturile mânjite de sânge, mi-a mângâiat partea laterală a gâtului. Exact locul în care credeam că mă sărutase în noaptea în care mă salvase de Viperidae. Am tremurat, iar el și-a retras mâna.

— *Valeas!*

„Fii puternică!"

— Va conta din nou în curând.

TREIZECI ȘI CINCI

„În curând" s-a transformat într-o săptămână. Nu prea am observat trecerea timpului. Am stat în pat, am tras draperiile, ca să împiedic lumina soarelui să intre în cameră, și am refuzat să mă îmbăiez. Aveam puțină energie și încă și mai puține motive să-mi pese. Nu mi-am vizitat familia și nici nu am trecut pe la restaurant. Nu mi-am căutat amuleta și nici nu m-am gândit la Porțile Iadului. Abia dacă am pus geană pe geană. Când am adormit, am tot auzit o voce stranie. Când m-am trezit, mesajul urgent a fost uitat.

Nu-mi păsa! Nu mai conta!

Lumea părea că se strânge în jurul meu și, uneori, mă sufocam timp de ore întregi, incapabilă să-mi umplu plămânii cu suficient aer. Viața durea. Toată plăcerea dispăruse. Orice lucru care avusese vreodată însemnătate se pierduse de mult în negura timpului, îngropat adânc într-un vid pe care nu-l puteam străpunge. Sora mea era o amintire îndepărtată. Răzbunarea era înrădăcinată în pasiune și, prin urmare, nu mai aveam nimic din ea.

Dacă pe Wrath îl supăra sau îl enerva incapacitatea mea de a mă elibera de ultimele urme ale puterii fratelui său, nu a lăsat să se vadă. Cel puțin nu în modurile în care mă așteptam.

Nu a fost întotdeauna cea mai amabilă sau răbdătoare infirmieră, dar nu era niciodată departe, plimbându-se mereu prin apropierea odăii mele de împrumut din palatul ruinat. Uneori, când mă aflam în acea stare nedefinită dintre somn și veghe, îl vedeam stând pe un scaun de lângă pat, cu părul ciufulit și hainele șifonate, ca și cum s-ar fi instalat acolo. O dată, am crezut că m-a ținut de mână, însă când m-am trezit din acea confuzie aproape impenetrabilă, dispăruse. Îmi aducea mâncare de trei ori pe zi și, când o refuzam, stătea acolo, încruntat, până când mă răzgândeam. Lupta cu el însemna un consum prea mare de energie. Așa că mâncam.

Uneori mă uitam lung la liniile minuțioase ale tatuajelor sale. De aproape, șarpele metalic care începea de la mâna lui dreaptă și i se încolăcea în sus și-n jurul umărului era o adevărată operă de artă – fiecare solz strălucea. Pe lângă aur, am întrezărit frânturi de argint și cărbune – umbre și lumină. M-am holbat la model, căzută pe gânduri, cât mi-a adus următoarea masă. M-am întrebat dacă tatuajele noastre identice aveau, în timp, să se schimbe din nou, îmbogățite cu detalii complicate. Apoi a încetat să-mi mai pese.

Mi-a oferit mai multă mâncare.

Boabe dolofane de struguri roșii. Bucăți mari de brânză tare. Lapte cald, îndulcit cu miere și mirodenii. Felii afumate de carne și alte lucruri cărora nu le-am mai acordat atenție. Era un vânător puternic care aducea acasă prada de război. Oare când urma să renunțe și să mă lase în pace?

— Când o să începi să mănânci singură.

Mă îndoiam că pusesem întrebarea cu voce tare. Nu-mi păsa dacă îmi citea gândurile. Am refuzat boabele de struguri, împingându-le din calea mea, apoi m-am rostogolit pe o parte. Și am așteptat ca lumea înconjurătoare să se estompeze.

Undeva, în depărtare, mi s-a părut că îl aud pe Wrath vorbind. Îmi spunea o poveste despre o vrăjitoare. Într-o zi, inima îi fusese smulsă cu brutalitate, însă nu fizic, ci emoțional. Golul fusese umplut doar când ieșise la vânătoare, dornică să se răzbune, însă nici măcar atunci nu scăpase de durere, care o urmărea peste tot precum o umbră. Apoi, când fusese aproape să descopere un secret de mult uitat, întâlnise un prinț îngrozitor. Lui îi făcuse plăcere să-i ia puțina bucurie rămasă, de care se agățase cu disperare, lăsând-o pustiită și vulnerabilă.

Am ales să-i ignor vocea lui Wrath. Nu mă interesa povestea. Știam sfârșitul.

Vittoria murise. Mă luptasem din răsputeri cu durerea apărută în urma pierderii ei, agățându-mă de dorința de a-i face dreptate ca și cum ar fi fost singura mea legătură cu lumea.

Însă acum, că voința mea de a-mi duce misiunea până la capăt dispăruse, nu mai rămăsese nimic.

❦

Din câte se părea, răbdarea lui avea o limită de numai două săptămâni. Într-o dimineață sau într-o seară – încetasem să mai țin socoteala – am fost luată din pat și aruncată fără menajamente într-o baie deja pregătită, cu tot cu haine. Am ieșit năucită din apă, mi-am înlăturat buclele încurcate de pe față și m-am uitat amenințător la demon. Când mi-a răspuns cu o căutătură similară, o mică scânteie de furie s-a aprins în sfârșit.

— Ce naiba? Ți-ai pierdut complet mințe...

Reproșurile mi-au murit pe buze când am remarcat decorul neobișnuit din jurul nostru.

Lumânările așezate în cerc pe podea picurau lacrimi de ceară, flăcările lor strălucind subtil în contrast cu lumina

stacojie care se revărsa înăuntru. Nu îmi puteam da seama de oră, dacă priveam un apus sau un răsărit. Ferestrele erau larg deschise, permițând aerului proaspăt să se strecoare în camera de baie. La un moment dat, în timpul convalescenței mele, Wrath acoperise geamurile. Draperii frumoase din pânză subțire de bumbac fluturau în bătaia vântului.

Însă el nu se oprise acolo cu redecorarea.

Fire de nisip înconjurau bazinul din podea, alături de zeci de flori de portocal și plumeria parfumate. Florile mele preferate! Privirea mi-a săgetat spre el într-o învinuire mută.

— Ce înseamnă asta?

— Reprezentări ale fiecărui element. A dat din cap către obiectele în cauză, justificându-mi: Pământ, aer, foc și apă. Presupun că nu ai nevoie de alte explicații.

Nu, nu aveam. Știam exact ce simbolizau. Ofrande pentru zeițe, menite să ajute o fiică a lunii să se întoarcă din întuneric. M-am uitat din nou prin odaie, iar pulsul mi s-a domolit treptat. Alăturarea florilor de portocal și plumeria era puțin prea mult – nisipul ar fi fost suficient pentru partea de pământ a ritualului. Totuși, nu am subliniat acest detaliu. Am fost surprinsă că demonul știa atât de multe despre tradițiile și ritualurile noastre. M-am relaxat, cu spatele lipit de marginea bazinului, și am închis ochii, lăsând magia elementelor să-mi pătrundă lent în suflet. O pace somnoroasă s-a adăpostit adânc în mine.

Sunetul unor pași tot mai îndepărtați mi-a ajuns la urechi, însă am așteptat până când aproape că a plecat.

— Îți mulțumesc!

Probabil că m-a auzit. N-am vorbit în șoaptă și, chiar și cu ferestrele deschise, până aici, sus, nu răzbăteau alte zgomote de pe străzi. Totuși, singurul răspuns pe care l-a oferit a fost clicul ușor al ușii închise în urma lui. Am inhalat parfumul plăcut al

florilor de portocal şi am adormit. Mai târziu, aveam să iau câteva şi să mi le împletesc în păr. Pe măsură ce am alunecat mai adânc în apă, am înţeles în sfârşit de ce adusese florile. Nu erau menite pentru ritual. Ci pentru mine.

Parfumul lor a fost prima frântură de bucurie adevărată pe care am simţit-o după ce a mea fusese furată.

TREIZECI ȘI ȘASE

— **Există învingători** și există victime. Decide cine vrei să fii! Sau alegerea va fi făcută pentru tine, vrăjitoareo, și mă îndoiesc că o să-ți placă!

Mi-am aruncat capul pe spate și am gemut.

— E un joc de *scopa*, nu o bătălie pe viață și pe moarte! Ești mereu așa de dramatic?

Wrath s-a încruntat din spatele cărților de joc pictate manual.

— Lecțiile valoroase sunt adesea învățate din jocurile de strategie. Numai proștii le discreditează.

— Și numai o creatură irascibilă din Iad tratează cu atâta seriozitate un simplu joc de cărți.

Am mai furat un cannoli de pe farfuria pe care Wrath o pusese pe patul meu. Când ieșisem din baie, înfășurată în noul meu halat mătăsos, mă așteptase cu desert și un pachet de cărți. Mă urmărise discret devorând cannoli și părând mulțumit că se descurcase acceptabil în a-și aminti felul de mâncare umană pe care o iubeam. Din greșeală, presupusesem că o nouă rundă de relaxare făcea parte din planul lui grandios de a-mi reda starea optimă de sănătate și fericire.

Habar n-avusesem că urma să trecem la jocuri de război. Deodată, am tânjit din nou după baie.

Binecuvântarea elementară a funcționat de minune pentru emoțiile mele. Eram pregătită să mă întorc în luptă și să rezolv misterul uciderii surorii mele. Și, desigur, să-mi găsesc amuleta dispărută. Cel puțin în teorie. În realitate, mă îngrozea gândul de a da peste un alt prinț al Iadului. Toți cei pe care îi întâlnisem până acum fuseseră mai răi decât precedenții.

— Cât timp îi ia unui prinț-demon să se refacă după ce a fost...

— Eviscerat?

— De fapt, am crezut că i-ai țintit inima.

— Am perforat un plămân. Poate că i-am rupt câteva coaste, a comentat el și, după ton, părea profund dezamăgit. Bănuiesc că aproape s-a vindecat deja.

M-a privit cu atenție.

— Nu o să te mai deranjeze.

— Sunt convinsă de asta! Un prinț al Iadului care-și găsește plăcerea în a-i tortura pe alții prin înlăturarea completă a fericirii și a plăcerii va căpăta brusc o conștiință și nu va mai încerca niciodată *acel* truc mârșav.

— O, cu siguranță va încerca din nou! Dar o să-l oprești.

Am înghițit ultima îmbucătură din cel de-al treilea cannoli, simțindu-mă dintr-odată îngrețoșată.

— Există vreo vrajă sau vreun farmec care diminuează influența demonică? Irlandezii cioplesc cruci din scoruș-de-munte și le poartă pentru a ține zânele la distanță. Trebuie să fie obiecte care să ofere protecție și împotriva ta.

A tăcut preț de câteva secunde care mi s-au părut stânjenitor de lungi. Mi-am ridicat privirea și m-am împotrivit impulsului de a tresări. Devenise prea ușor să uit ce este el cu adevărat. Apoi, mai existau astfel de clipe efemere, care mă

îndemnau să mă gândesc, îngrijorată, la momentul în care *el* ar putea fi cel care să-şi folosească influenţa asupra mea.

— Eu şi semenii mei îi facem pe monştri să fie prudenţi, vrăjitoareo. Eu nu mă tem, eu *sunt* teama. Crenguţele, fructele de pădure şi fierul îi închid pe cei slabi. Mă consideri slab?

Am clătinat din cap, iar Wrath şi-a arătat dinţii într-un rânjet de-a dreptul înfiorător.

— Eşti speriată?

Am înghiţit în sec.

— Nu!

M-a privit fix preţ de câteva clipe, dar nu mi-a demascat minciuna.

— Lumea mea se rezumă la un principiu simplu: *Mă consider puternic, prin urmare, sunt.* Dacă eu sunt convins de abilităţile mele, ceilalţi îmi vor simţi încrederea. Asta le va tăia avântul, chiar dacă doar pentru o secundă, în timp ce reevaluează o potenţială ameninţare. Orice avantaj pe care ţi-l poţi oferi îţi va fi de ajutor atunci când ai de-a face cu fraţii mei. Deviza lor va fi întotdeauna „cunoaşte-ţi duşmanul". Fă ca acest lucru să fie dificil! Aşadar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu ai nevoie de o vrajă sau de un farmec, sau de un talisman înşelător. Ai nevoie de ceva complet diferit. Trebuie să ai încredere în tine şi-n puterile tale. Altfel te vor tortura şi tachina pentru eternitate.

După ce inima a încetat să mi se izbească de cutia toracică, l-am învrednicit cu o privire sceptică.

— Crezi că pot realiza toate acestea jucând cărţi?

— Da!

— Bine, să presupunem că ai dreptate! Cum poate un joc de *scopa* să mă pregătească să ies învingătoare dintr-o luptă cu un prinţ al Iadului?

— La fel ca la un joc de cărţi, viaţa îţi oferă adesea o mână pe care nu ai ales-o.

Wrath s-a relaxat, tensiunea din odaie dispărând odată cu el. Şi-a studiat cu atenţie cărţile, apoi a pus una pe masă. O măturare[1]. Am înjurat. Era a treia oară la rând când făcea asta.

— Contează modul în care ajungi să o joci în avantajul tău.

— Asta a fost noroc, nu strategie, i-am spus pe un ton sfidător.

— Ambele sunt necesare. Dar se poate afirma că norocul se îmbunătăţeşte cu o strategie bine gândită, mi-a atras el atenţia, apoi a ridicat privirea. Trăieşti după noţiuni arhaice de magie albă şi neagră, când puterea nu e nici bună, nici rea. Intenţia este cea care contează cu adevărat. Prin faptul că nu studiezi *toată* puterea, ţi-ai limitat opţiunile. A nu perfecţiona fiecare armă din arsenalul de care dispui este o proastă strategie din partea ta.

— *Nonnei* i-ar plăcea la nebunie sfatul tău.

Privirea i-a devenit mai dură.

— Dacă bunica ta se împotriveşte ideii ca tu să înveţi cum să te aperi, aş începe să-mi pun întrebări. Wrath a inspirat adânc, lent, iar tonul i s-a îmblânzit când a spus: Dacă vrei să devii o jucătoare în toată regula, cu drepturi depline, în acest joc de crimă şi înşelăciune, începe prin a-ţi studia adversarii! Află cine sunt, ce vor şi urmăreşte-i cu atenţie. Odată ce te familiarizezi cu obiceiurile lor, vei recunoaşte cu uşurinţă minciunile.

Un colţ al gurii i s-a ridicat când am pierdut o altă rundă şi l-am blestemat pe Diavol.

— Stăpâneşte-ţi mai bine emoţiile! Eşti dominată de foc – te înfurii şi te entuziasmezi la fel de repede. Calităţi care nu sunt rele în anumite cazuri, dar se transformă în dezavantaje când îţi confrunţi duşmanii. Nu le da voie să te citească uşor! Categoric vor face tot ce le stă în putinţă pentru a-ţi zădărnici eforturile în a descoperi adevărul despre ei.

---

[1] Numele jocului de cărţi (*scopa*) se traduce prin „măturăˮ. Când un jucător face un *sweep* („o măturareˮ), asta înseamnă că ia toate cărţile dispuse pe masă în timpul unei runde.

— Te-ai gândit vreodată să predai cursuri în Iad? Cu siguranță îți place să dai lecții.

— Poți să râzi de mine cât vrei, dar asta nu schimbă faptul că am dreptate.

— Și ești atât de modest în privința asta!

— Lumea și locuitorii săi se schimbă constant. Prin urmare, noi, prinții Iadului, continuăm să ne ascuțim mințile și abilitățile. Absența aroganței este cea care ne permite să rămânem cei mai de temut. Nu credem că le știm pe toate, credem în adaptare. Însușește-ți aceleași principii sau vei dispărea!

— Cred că-ți place nefiresc de mult să te auzi vorbind. Poate ar trebui să mă lași să te învăț cum să simți o varietate mai mare de emoții.

— Într-o zi, poate o voi face.

Wrath și-a pus cărțile deoparte și m-a privit cercetător. Nu mi-am putut da seama dacă sclipirea întunecată din ochii lui era cea a unui prădător care își înconjoară prada sau semnul unui licăr de interes în alte scopuri. Sau poate... poate că mă admira în acel fel distinctiv în care o face cineva când te observă pentru prima oară într-o lumină nouă. Totuși, gândul că nu eram sigură la care variantă speram mai mult mi se părea tulburător de straniu.

Mi-am amintit dintr-odată de dorințele care mă subjugaseră pe plajă.

Inima mi-a bătut mai repede când el s-a aplecat înainte, lent, cu privirea arzătoare înlănțuită cu a mea. Pentru o clipă, am crezut că o să mă sărute. Apoi Wrath s-a retras brusc, iar eu am răsuflat lung, ametită.

— Când ai pășit prima dată pe plajă, presupun că ai simțit o influență demonică. Conștientizarea este cheia învingerii acesteia. Puterea noastră constă în a-ți simți emoțiile, amplificându-le pe cele cu care ne hrănim. Odată ce ai înțeles acest lucru, ai puterea de a-ți muta concentrarea și sentimentele în

altă parte. Ai fi putut să pleci în orice moment de la adunarea lui Lust. Trebuia doar să crezi că poți.

— Sugerezi că tot ceea ce a făcut a fost din vina *mea*?

Wrath s-a ridicat în picioare. Nu observasem cât de elegant e îmbrăcat sau grija cu care-și aranjase părul. Purta o haină neagră precum cerneala, cu șerpi aurii brodați pe revere, pantaloni negri și cizme care străluceau de la o lustruire recentă. Pe degete îi sclipeau chiar și câteva inele. Onix și auriu, culorile lui preferate. Arăta... bine. Când a remarcat unde mi se îndreptase atenția, a schițat un zâmbet strâmb.

— Îți sugerez că ai putere nevalorificată, Emilia. Răstălmăcește-mi cuvintele, răstălmăcește înțelesurile cât vrei! Așa-i în firea ființelor umane.

— Nu răstălmăcesc și nu sunt o ființă umană. Frații tăi sunt sadici.

— Prinții Iadului nu sunt nici buni, nici răi. Noi doar *suntem*.

— Da! Ei *sunt* doar niște monștri malițioși.

— Totuși, continui să spui „ei" și nu mă incluzi în percepția ta despre frații mei, a comentat Wrath, clătinând din cap. De ce?

— Eu...

Am inspirat adânc.

— Pentru că, până acum, Greed, Envy și Lust au făcut cu toții lucruri îngrozitoare. Tu, nu. Dar asta se datorează, probabil, doar vrăjii pe care am folosit-o asupra ta.

Wrath nu mai părea amuzat.

— Exersează-ți abilitatea de a-i citi pe ceilalți, mai ales când expresiile lor par indiferente sau îndepărtate! Uită-te după anumite semne, după buze strânse sau ochi care se feresc de ai tăi. După orice tresărire sau gest minuscul, care să le trădeze adevăratele sentimente atunci când pui întrebări incomode.

— Mai ai și alte sfaturi, o, tu, adaptabilule?

— Trăiești pe un tărâm recunoscut pentru o putere aparte: libertatea de a alege. Acceptă acest lucru și deja ți-ai învins

dușmanii. Ai *întotdeauna* șansa de a alege, chiar și atunci când alegerile par limitate. Nu uita niciodată asta!

— O, chiar așa? *Întotdeauna?*

Cuvintele lui mi-au stârnit furia.

— Oare sora mea a avut de ales între a trăi sau a muri? Pentru că sunt destul de sigură că altcineva a luat decizia în locul ei.

— Există sorți mai rele, vrăjitoareo.

— Cum ar fi?

— Să trăiești în lumea mea, a spus el, apoi s-a întors și s-a îndreptat spre ușă. Mă voi întoarce în scurt timp. Dacă te plictisești, verifică-ți comoda de lângă pat!

Wrath s-a oprit pe coridor și a aruncat o privire peste umăr.

— Nu-ți recomand să părăsești palatul în seara asta.

— De ce nu? am strigat după el.

Nu s-a obosit să-mi răspundă; plecase deja. M-am gândit la veșmintele lui, la felul în care-și pieptănase părul. De parcă își dorea să lase o impresie puternică.

M-am ridicat și m-am plimbat prin cameră, neliniștită. După ce am aruncat o privire cercetătoare pe fereastră, m-am lăsat să cad înapoi pe pat. Mi-am răsucit inconștient o șuviță în jurul degetului, cugetând la tot ce spusese despre învingători și victime. Apoi am început să mă gândesc la libertatea de a alege. Și *apoi* am început să mă enervez pentru că era un ipocrit care o încălca pe a mea.

Am stat douăzeci de minute, meditând de ce, dacă mă bucuram de o asemenea libertate, îl ascultam pe el. Aveam lucruri importante de făcut și irosisem prea mult timp, așa că m-am îmbrăcat într-o rochie simplă, gri-închis și fără mâneci, pe care, fără îndoială, o cumpărase recent. În următoarea secundă, m-am furișat în noaptea care se lăsa rapid peste oraș.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Lumânările Întunericului ar trebui să fie folosite numai în cele mai disperate circumstanțe. Aprinde o lumânare bleumarin sau violet-intens, presară o mână de pudră de nitru în jurul bazei sale și cheamă răul din cele mai îndepărtate colțuri de la miazănoapte și miazăzi!

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Lumina lunii se revărsa precum sângele argintiu pe acoperișuri, picurând pe străzi. Ora nu era îndeajuns de târzie pentru ca orașul să fie pustiu, destul de mulți oameni perindându-se prin jur. Unii cărau pachete luate de la piață, alții se grăbeau, părând obosiți și lipsiți de energie după o zi grea de muncă.

Datorită capacității de reîncărcare a băii ritualice, nu mai eram epuizată sau vlăguită, dar ultimele câteva săptămâni își spuneau cuvântul. Înainte să plec, când îmi prinsesem flori de portocal în păr, observasem atât licărul ascuțit dobândit de privire, cât și scânteia suspiciunii, care nu fusese prezentă înainte. Eram în continuare aceeași Emilia, doar puțin mai precaută și mai agitată. M-am gândit la ultimele săptămâni ale surorii mele și m-am întrebat cum, dacă îl întâlnise pe vreunul dintre prinții Iadului, ascunsese acest lucru față de noi.

Poate că ea *chiar* fusese agitată, nesigură. Și poate că din acest motiv *nonna* ne tot atrăsese atenția asupra semnelor primite de la zeițe. Știa că se apropia furtuna. Fusesem prea concentrată pe respingerea superstițiilor exagerate ca să o observ.

M-am grăbit pe străzi, recunoscătoare că nu sunt singură. Nu voiam să dau peste demoni, fie regali, fie de altă natură. Să rămân în palatul protejat de magie era, fără îndoială, o decizie înțeleaptă, dar nu mă puteam ascunde pentru totdeauna de nenumărații mei dușmani. În plus, să stau acolo nu avea să mă ajute să-mi perfecționez abilitățile de a-i urmări pe alții în timp ce vorbeau și de a descoperi dacă mințeau. Fiecare zi care venea și trecea putea să însemne o altă vrăjitoare ucisă. Când în sfârșit alungasem ultima urmă de disperare indusă demonic, am cugetat la ceva ce-mi scăpase înainte. Ceva care putea să nu însemne nimic sau putea lega totul. Mănăstirea.

Mă întrebam necontenit de ce sora mea fusese acolo două nopți la rând. După ce nu primise sarcina de a pregăti trupurile morților, abia dacă mai trecuse pe acolo. M-am gândit la cercul de invocare situat în odaia în care murise. Dacă ea nu-l configurase, asta însemna că altcineva o făcuse. O persoană care putea fi responsabilă pentru invocarea lui Greed și Envy. Poate reușeam să o prind exact când făcea alt cerc. Nu era o pistă prea solidă, dar tot era ceva.

Din cauza influenței demonice a lui Lust, pierdusem ultimele două săptămâni și...

Claudia se plimba prin micuța curte care despărțea clădirea în care dormeau membrii frăției de mănăstire. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Se trăgea cu putere de păr, murmurând, cu fustele murdare și rupte, și cu pete ruginii întunecate pe corset. Am alergat până la ea; nu părea să mă observe. Era vraiște – ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că verișoara îi fusese ucisă cu câteva săptămâni în urmă.

— Claudia?

Am întins o mână spre ea, precaută. Prietena mea a refuzat să ridice privirea.

— Te simți bine?

— Mi-au spus să nu le folosesc. Să nu le folosesc niciodată.

— Ce anume să nu folosești?

— Oase și oglinzi negre. Oglinzi negre și oase. Mormane de cadavre și cenușa celor căzuți. Oasele celor morți, iar morții sunt țărână, pentru că am văzut corbul fluturându-și aripile în fața semilunii. Luna este un colț care așteaptă să-și înfigă dinții în noi toți. Care devorează. Devorează sânge și oase până când devenim țărână.

Claudia a căzut în genunchi, încercând fără succes să scoată pietre din caldarâm. Sânge uscat îi acoperea marginile unghiilor. Erau rupte și roase.

— O aud. Îmi șoptește, iar uneori este atât de tare, încât abia mai pot gândi.

M-am uitat în jos, îngrozită la vederea câtorva linii lungi și subțiri care însemnau pământul, de parcă l-ar fi răscolit de ceva vreme.

— Claudia, te rog!

M-am aplecat ca să-mi pun mâinile peste ale ei, dar ea și-a răsucit gâtul spre mine și a șuierat precum o creatură sălbatică, cu ochii lipsiți de orice urmă de recunoaștere. Am tresărit, îndepărtându-mă câțiva pași.

— Ce s-a întâmplat?

— Praf! Praf! Suntem oglinzi în praf. Suntem cranii fără carne, oase fără măduvă. Moarte. Moartea ar fi binevenită. Nimeni nu este binevenit. Și tu – privirea ei întunecată a săgetat spre mine – tu vei arde, luna se va răzbuna, iar soarele ne va înghiți cu totul, până nu va mai rămâne nimic. Stele! Stelele s-au stins și cad asemenea penelor smulse de mărețul corb,

deoarece acesta tânjește la carnea lor, iar ea își dorește să-l hrănească până când el se satură, însă nu va fi niciodată satisfăcut. El e păcatul și se bucură de asta.

Oglinzile negre erau folosite pentru divinație, iar unii oameni recurgeau și la oase de animale, deși *nonna* ne avertizase să nu întrebuințăm obiectele atinse de moarte. Ea susținea că viitorul ar trebui să fie văzut doar de cei vii, că lucrurile care putrezesc adânc în pământ se destrămaseră în altceva și părăsiseră acest tărâm și, ca atare, nu mai erau îngrijorate de ceea ce avea să urmeze.

Din câte știam, Claudia folosea doar câteva pietre prețioase sau lumânări pentru vrăji.

Fata se legăna înainte și înapoi, șoptind. Rostea cuvintele în grabă, cuprinsă de o panică frenetică. Nu mai vorbea doar în italiană și nu am înțeles jumătate din ceea ce bălmăjea. Mă temeam că repeta mesaje de la creaturi pe care nu voiam să le întâlnesc în carne și oase. Am încercat să mă întind din nou după ea, hotărâtă să nu o las singură în acest coșmar.

S-a zvârcolit să scape, dar mi-am înfășurat brațele în jurul ei, îndepărtându-i părul umed de pe frunte.

— Șșt! Șșt! Stelele nu cad. Suntem cu toții în siguranță.

— În siguranță. În siguranță în lanțuri și încuietori, și oglinzi negre fără chei, a murmurat Claudia, legănându-se acum în mâinile mele. O aud sau îi aud. E greu să-mi dau seama. Toate vorbesc deodată – oasele morților, praful stelelor și luna devoratoare cu al ei rânjet malefic. Zeița care e și nu e... este răzbunare.

Am simțit un junghi lăuntric, iar o bănuială îngrozitoare a prins contur.

— Ai folosit oase umane?

— Spunea că voi ști. Că avea să-mi zică. Morții nu ar trebui să-și bată capul. Morții nu au cap, nu au minte, nu au voință. Nu au memorie. Mințile ne-au fost create pentru a uita. Încuietorile

nu se potrivesc cu cheile. Am folosit oasele doar pentru că așa a spus. Stele minunate trebuiau să lumineze drumul, să mă conducă la ei. Trebuia să ajut. Nu au de gând să se oprească din țipat... Fă-i să nu mai țipe!

— Cine țipă?

— Damnații! Ei cred că ard, dar există sorți mai cumplite decât focul și cenușa.

Semăna îngrijorător de mult cu ceea ce spusese Wrath mai devreme. Claudia și-a aruncat capul pe spate și a țipat, făcându-mi pielea de găină. Luminile s-au aprins în chiliile mănăstirii. Am ținut-o lipită de mine, încercând să o împiedic să se mai zbată. Trebuia să se calmeze înainte să sosească membrii frăției.

— E bine! Totul e bine. Respiră!

— Oglinzi negre. Ochi arzători. Moarte aduce prietenie. *Inferus sicut superus.* Cartea are nevoie de sânge. Tânjește după el. Sângele o eliberează.

Claudia m-a împins deoparte și s-a răsucit împrejur.

— Ascunde-ți inima! Ascunde-o înainte...

Mi-a lovit ușor pieptul, clătinând din cap. Lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji.

— Prea târziu! Au luat ticăitoarea și au ascuns-o sub pietre și noroi. Moarte. Oase, praf și țipete. Dispărute. Schimbarea e aici.

— Ce schimbare ai văzut?

— *Angelus mortis.* El vine și pleacă, și e un hoț viclean care a furat stelele și le-a băut până la ultima picătură. Te va lua. Ai plecat deja. În cele din urmă, tu alegi. Dar și el e ales. Voi jeli. Jelesc. Ca frunzele în vânt.

Claudia a cules de pe pământ ceea ce am putut doar să presupun că sunt frunze imaginare și le-a suflat din palmă.

— Îngerul morții te-a revendicat. Te-a schimbat! Tu ești aici, dar nu acolo, acolo este unde vei fi, viața ta s-a încheiat. La fel, dar diferită. De-a pururi.

Știam destule despre arta ghicirii viitorului ca să-mi dau seama că avertismentele ei nu erau doar fabulații sau semne de nebunie. Mi-am imaginat că situația de față era asemănătoare cu ceea ce i se întâmplase bătrânei Sofia Santorini, când sesiunea ei de divinație de acum optsprezece ani mersese prost. Din câte se părea, prietena mea era prinsă între tărâmuri și realități, auzind o sută de mesaje diferite deodată. Nu-mi puteam imagina cât de îngrozită trebuie să fie, pierdută în închisoarea minții ei, fără nicio șansă de scăpare. Am sperat că acesta nu era rezultatul vrăjii pe care o rugasem să o urzească. Dacă era...

Am luat cu blândețe mâna Claudiei într-a mea.

— Hai să te ducem la *nonna*!

— Vorbesc toți deodată. E greu de înțeles. De ascultat. Aceeași voce vorbește peste toate celelalte, crudă, fină ca mătasea și dulce ca mierea. Alege, spune. Am vrut să gust. Era otravă. Nu trebuia să știu. El vine. Nu, nu, nu! El e aici, nu mai e acolo, ci aici. Merge printre noi, ascuns în umbre. Ca moartea.

— *Nonna* va ști ce să facă pentru a te ajuta. Trebuie să mergem numaidecât la ea!

Claudia și-a înfipt unghiile în brațele mele destul de adânc, încât să mă facă să tresar, și a șoptit:

— Fugi!

TREIZECI ȘI OPT

– **Nu mai zăbovi!** El te caută.

Pentru o clipă, Claudia a părut perfect lucidă. Apoi ochii i s-au mărit îndeajuns pentru a scoate în evidență albul lor, iar țipetele au reînceput. Sunete îngrozitoare, sinistre și stăruitoare. Precum cele ale unui animal prins în capcană, în timp ce un prădător îi dădea târcoale din ce în ce mai aproape.

M-am împotrivit impulsului de a-mi astupa urechile. Mi-am reținut cu îndârjire lacrimile.

Am inspirat rapid de câteva ori și mi-am recăpătat stăpânirea de sine – avea nevoie, cel puțin vremelnic, de o vrajă de înlăturare a unui farmec. Dar acelea necesitau cuarț trandafiriu, sare, apă și rădăcină de mirută. Toate ingredientele erau acasă, de niciun folos aici.

O ușă a clădirii alăturate aproape că a zburat din balamale când câțiva membri ai frăției s-au năpustit în curte. Am întins o mână pentru a-i opri, iar ei au rămas pe la vreo doi metri distanță, fără tragere de inimă. Deși nu mi-am trădat reacția, m-am înfiorat când l-am recunoscut pe fratele Carmine ivindu-se din spatele grupului. Nu-l mai văzusem de ani buni.

M-au năpădit amintiri din copilărie de mult îngropate. Când eram mai mici, la câțiva ani după ce bătrâna Sofia Santorini folosise magia neagră, Carmine avea obiceiul să stea pe o ladă în piață și să răcnească diverse lucruri despre Diavol. Trebuia să plecăm. De îndată! Dacă o vedea pe Claudia în starea asta, avea să creadă că este posedată.

Frica îi transforma pe bărbați în monștri.

Antonio s-a desprins din grup, cu o expresie plină de groază reprimată, apropiindu-se de locul în care stăteam îngrămădite. A cercetat părul ciufulit al Claudiei, rochia ruptă și petele de sânge.

— A fost atacată? Ce s-a întâmplat?

Nu prea puteam să-i spun adevărul – că se jucase cu forțe mistice pe coridoarele sfinte ale mănăstirii, că probabil folosise oasele morților într-un ritual de divinație, din motive pe care încă nu le descoperisem, și că plătise un preț foarte mare pentru fapta ei.

— Nu... nu sunt sigură.

Cel puțin era destul de aproape de adevăr.

Claudia a scos un sunet ascuțit, ca un bocet. Antonio a îngenuncheat lângă ea. Prietena mea s-a repezit înainte și l-a apucat de partea din față a cămășii de noapte.

— N-ar fi trebuit să mă uit! Dar ea mi-a spus să o fac. Trebuia să știm. Pentru Valentina. Șobolanii se grăbesc să intre și să iasă, și sunt mulți în mințile noastre. Au ajutat făptura. Mici dăunători ciudați, care aruncă secretele precum excrementele. Acum făptura nu va pleca. El a început totul – ura și răul lui au invitat-o înăuntru. Ea mi-a spus că trebuie să fim siguri. El este cel ales! El este moartea! Nu ar trebui să poată pleca – acestea sunt regulile. Dar regulile sunt făcute pentru a fi încălcate. La fel cum oasele sunt făcute pentru a fi rupte. El adoră să rupă oase. Cred că vrea măduva.

— *Cine?* Cine ți-a spus să te uiți? am întrebat-o.

Antonio şi-a ridicat sprâncenele şi m-a privit cu atenţie. Evident, credea că aş putea suferi de aceeaşi afecţiune, din moment ce eram dispusă să iau de bun orice spune Claudia. Nu-mi păsa de părerea lui. Bănuiam deja la cine se referise Claudia, pornind de la menţionarea numelui Valentinei, dar voiam mai multe dovezi.

— A fost mătuşa ta, Carolina?

— Ea inventează poveşti, le răsuceşte iţele aşa cum răsuceşte firele de zahăr, tot mai repede, şi au fost aerisite şi dulci până au ars, iar acum vom arde cu toţii pentru că el e aici şi e supărat, şi porţile... porţile... Ea a spus să protejăm porţile! Dar nu mai este înlănţuit de ele, nu-i aşa? Otrava a fost dulce, încă îi simt gustul. Persistă. Lipicioasă, lipicioasă, mi se lipeşte pe gât, mă sufocă. El are secrete. El vrea să devoreze. Pahare goale umplute până la refuz cu esenţa lui. Nu, nu! Un *pahar* gol. Cum a reuşit? Un potir sau un vas. Recipientele şi trupurile se golesc până se umplu. El are cartea. Inima. Are nevoie de trup pentru a fura sufletul.

O mişcare scurtă mi-a atras atenţia. Am ridicat privirea. Mai mulţi membri ai frăţiei ni se alăturaseră. Stăteau tăcuţi, adunaţi într-un semicerc în jurul nostru, între noi şi mănăstire. Unii strângeau rozarii lungi de lemn în pumni cu încheieturile albite. Alţii păreau gata să atace, cu privirile aţintite asupra prietenei mele. Claudia trebuia să ajungă într-un loc sigur înainte ca ei să încerce să o exorcizeze de un demon care nu exista.

— Ce nebunie mai e şi asta? a întrebat fratele Carmine, cu chipul dur, moment în care inima a început să-mi bată cu sălbăticie. E posedată de forţe întunecate?

— Nu, nu! E bine! l-a asigurat Antonio, care i-a făcut semn să plece. Doar a băut puţin cam mult.

Nu credeam că membrii ordinului sfânt puteau spune minciuni, dar m-am bucurat că el o făcuse. Antonio era încă de partea noastră, indiferent ce credeau fraţii lui.

— Poți să o duci la mine acasă? Cred că a fost expusă la... ceva. Are nevoie de odihnă și de ceai. Spune-i *nonnei* că ar trebui să-i dea o parte din rădăcina de miruță pe care o are.

Antonio și-a trecut dinții peste buza de jos, părând să aibă dubii cu privire la eficiența acelui remediu tradițional, dar nu a protestat. I-a întins mâna prietenei mele.

— Vrei să vii cu mine, Claudia? O să mergem la o plimbare. Te va ajuta să-ți limpezești mintea. Aerul proaspăt o face mereu.

Ea și-a întors privirea tulburată spre mine, iar eu i-am zâmbit.

— Are dreptate. O plimbare te va ajuta să te simți mai bine. La fel o vor face și niște ceai de plante și puțină odihnă. Ești gata să pleci?

— Da! Dar Domenico nu e, a zis Claudia, care și-a strecurat mâna în cea a lui Antonio, apoi s-a înfiorat. A spus că nu-i pregătit și că nu se va muta. Timpul i se scurge ca apa printre degete. Dar el tot așteaptă. Așteaptă și iar așteaptă. Vrea ca ea să aleagă. Știe că o va face. În curând. Atunci îi va lua și inima. Și sufletul. Vrea să ucidă din nou. Premiul suprem.

— Domenico? am întrebat, întorcându-mă către Antonio când prietena mea s-a reîntors în propria lume fragmentată. A fost aici mai devreme?

— Ăăă... cred că da, însă nu-mi amintesc sigur. E aici în majoritatea zilelor. Doar nu crezi...

Cu un chip umbrit de îngrijorare, Antonio s-a uitat pe furiș la Claudia, care începuse din nou să murmure în limba aceea ciudată.

— Doar nu crezi că a rănit-o, nu?

— E întuneric. Întuneric și praf, iar moartea pândește. A prins gustul și tânjește după mai mult.

Claudia a clipit repede, părând dintr-odată că-și vine în fire.

— E încă aici?

— Nu, Domenico a plecat! a spus Antonio.

— Dar nu-ți face griji! i-am zis, ajutând-o pe Claudia să se ridice în picioare. Îl voi găsi, am adăugat și m-am întors spre Antonio. Știi unde locuiește?

A clătinat din cap. Firește că lucrurile nu aveau să fie ușoare; niciodată nu erau.

— Le voi verifica standul de *arancini*, în eventualitatea în care lucrează până târziu.

— Singură?

Antonio a strâns din buze, în mod clar îngrijorat. Părul castaniu îi cădea peste frunte. Părea atât de tânăr și de lipsit de experiență în comparație cu Wrath!

— Dacă el chiar a făcut ceva... poate că ar trebui să mergem împreună.

M-am străduit să afișez ceea ce speram să fie un zâmbet liniștitor. Deși mi-ar fi plăcut să-mi fie alături când îl confruntam pe Domenico, existau întrebări pe care trebuia să le pun și ale căror răspunsuri nu-i puteau ajunge la urechi. Și nu doar pentru că era o ființă umană. Nu puteam să menționez artele întunecate sau să arunc cu acuzații de cârdășie cu prinți-demon în fața unui membru al sfintei frății.

— Voi fi bine. Nu cred că Domenico a făcut ceva sinistru, am mințit. S-ar putea să știe dacă a mâncat sau a băut ceva ciudat. Cine știe? Poate că a fost niște mucegai sau o altă toxină prezentă la una dintre desicările ei. Sau poate că a dat peste o sticlă cu vin prost. Dacă a băut prea mult, probabil că de vină e moartea Valentinei. Nu e ușor să accepți că a fost vorba de o crimă.

Justificarea mea părea să-l calmeze pe Antonio. Era logică, stătea în picioare, iar ființele umane iubeau logica, mai ales când explica inexplicabilul.

— Ce-i drept, mai devreme s-a plâns de faptul că frunzele de dafin sunt putrezite. Cred că le-a ars în camera de pregătire.

— Vezi?

Am zâmbit.

— Sunt sigură că doar despre asta-i vorba. A inhalat mucegai sau ceva la fel de rău. Te asigur că puțin aer curat și un pui de somn o vor ajuta să se simtă mai bine.

Cu o încuviințare din cap și un semn politicos de rămas-bun, a escortat-o pe Claudia afară din curte. Am așteptat până când au ajuns în siguranță în capătul străzii, departe de ochii vigilenți ai membrilor frăției, apoi am plecat la rândul meu. Am încercat să nu mă gândesc la acuzația arzătoare care mocnea în privirea fratelui Carmine în timp ce mă îndepărtam în grabă.

Din moment ce încă nu știam unde locuiește familia lui Domenico și eram destul de încrezătoare că taraba lor cu *arancini* se închisese de mult, confruntarea cu el trebuia să aștepte până dimineața.

Știam totuși unde să o găsesc pe Carolina, mătușa Claudiei. Iar ea și cu mine aveam să stăm de vorbă. Înțelegeam cum durerea influența într-un mod greșit o persoană, convingând-o să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar face niciodată – eu mă rugasem la zeița morții și a furiei și invocasem un demon –, dar să ceară altcuiva să înfăptuiască așa ceva, când ar fi putut să se descurce singură... Speram să mă liniștesc înainte să dau cu ochii de Carolina.

Am pornit în direcția cartierului ei, cu pași apăsați și hotărâți, incapabilă să accept ce o convinsese pe nepoata ei să facă și cât de periculos fusese. O rugasem pe Claudia să folosească o vrajă puternică pentru a ne proteja casele, deoarece eu, una, nu știam cum și deoarece nu existau prea multe

lucruri care puteau merge prost. Ceea ce săvârşise ea însă fusese mult mai periculos.

Am trecut de colţ şi am simţit o înţepătură de energie între omoplaţi, însă am continuat să merg, înteţind ritmul. Senzaţia a persistat, ceea ce nu putea însemna decât că o persoană se afla pe urmele mele. Şi oricine ar fi fost, era furioasă. Mă puteam gândi la cel puţin un demon pe care îl mâniasem atât de tare de câteva ori.

Probabil că Wrath se întorsese mai devreme decât se aştepta de la întâlnirea cu misteriosul interlocutor pe care încercase să îl impresioneze şi nu era fericit că scăpasem din frumoasa mea cuşcă. Bun! Poate că nici seara lui nu decursese aşa cum plănuise. M-am întors şi m-am uitat ameninţător în umbre. Chiar uram cerneala asta magică idioată care ne lega, permiţându-i să mă găsească când nu voiam să fiu găsită. Când spulberasem vraja care ne unea, presupusesem că tatuajul avea să dispară treptat.

Din câte se părea, unele cadouri nu puteau fi returnate.

— Nu te mai ascunde, e sub demnitatea ta! Dacă ai ceva de spus, spune-o!

— Îndrăzneaţă pentru o vrăjitoare!

N-am recunoscut vocea, iar accentul lui era greu de plasat – aproape englezesc, dar nu chiar. Am mijit ochii de-a lungul străzii, fără să-mi pot opri pulsul să o ia la galop. La câţiva paşi distanţă, o siluetă întunecată s-a îndepărtat de clădire. M-am dat instinctiv înapoi. El m-a urmat, cu mişcări line şi rapide.

— Sângele tău miroase a vin condimentat. Îmi dai să gust puţin?

— Cine eşti?

Cu degete tremurânde, am dat să caut creta binecuvântată, uitând că rochia pe care o purtam era un cadou de la Wrath şi nu una dintre cele de acasă, cu buzunare secrete.

— Ce vrei?

Bărbatul a păşit într-o rază a lunii. Purta un palton lung, care părea croit din cel mai întunecat crâmpei al nopţii. Pe fiecare dintre încheieturi îi sclipeau inele. La o adică, puteau sluji ca arme eficiente.

Mi-am ridicat încet privirea. Păr blond, cu reflexe argintii, ochi parcă dăltuiţi dintr-un gheţar, o gură subţire, cu un colţ tras în sus, într-un rânjet nemilos. O fiinţă umană, în aparenţă, până când a zâmbit mai larg, dezvăluind colţi ascuţiţi. *Vampiro!* Am încremenit. Am încetat să mai respir. Ca vrăjitoare, *chiar* trebuia să nu mai cred că unele creaturi sunt simple mituri şi legende.

— E-eşti un...

Mi-am închis gura, urând bâlbâiala care-mi trăda emoţiile. Şi iată cum se alesese praful de încercările mele de a le ţine ascunse de duşmani. Dacă m-ar fi văzut acum, cu siguranţă Wrath şi-ar fi tras una în cap cu capătul bont al pumnalului.

— A trecut atâta amar de vreme de când am băut ultima oară pe săturate din una dintre semenele tale!

Privirea i s-a îndreptat spre gâtul meu. În următoarea secundă, vampirul se profila ameninţător deasupra mea.

— Veninul produce plăcere. Cel puţin dacă aleg să acord un astfel de cadou. Ai vrea un dar, micuţă vrăjitoare? Extaz nemăsurat în timp ce mă hrănesc din tine?

Am înghiţit în sec.

— N-nu, mulţumesc!

Vampirul s-a învârtit în jurul meu, cu paltonul lung fluturat de briza nopţii. M-am încordat toată.

— Prea bine! Poate data viitoare.

Speram din tot sufletul că nu avea să mai existe o „dată viitoare" pentru o întâlnire singură, cu un vampir, pe o alee întunecată. Cea de acum era suficientă pentru a avea coşmaruri pentru tot restul vieţii mele de muritoare. Când paltonul lui mi-a atins în treacăt spatele gambei, am tras adânc aer în piept,

cutremurată. Vampirul și-a ridicat colțurile buzelor. S-a apropiat mai mult. Frica părea să-l încânte.

— Te rog să-mi accepți scuzele! Văd că propunerea mea de a produce plăcere te-a speriat.

A schițat o plecăciune în derâdere, fără să-și desprindă nici măcar o clipă ochii de la gâtul meu. M-am gândit repede la poveștile din copilărie. În legendele împărtășite de *nonna*, vampirii nu erau cunoscuți pentru controlul impulsurilor. Mi-am simțit vena zvâcnind și i-am poruncit să se oprească, un imbold care nu a făcut nimic altceva decât să-i întețească pulsul. Nu voiam ca o mică tentație să se transforme într-o nevoie animalică.

— Numele meu este Alexei. Prințul Envy îți solicită o audiență. Înălțimea Sa are multe de discutat cu tine. Dar mai întâi, hai să ne plimbăm puțin, tu și cu mine. Asta ar trebui să le dea destul timp.

Și-a oferit brațul ca un gentilom desăvârșit. Nu m-am mișcat să-l iau.

— Să-i dea cui destul timp și pentru ce? Lui Envy? am întrebat, pierzându-mi răbdarea. Nu mai vorbi în ghicitori!

Colții vampirului străluceau în lumina lunii.

— *Mare e Vitigno*. Ce nume încântator! Cu o rezonanță atât de frumoasă.

Sea & Vine. „Mare și Viță-de-vie." Am înlemnit complet, din cap până-n picioare. Sângele îmi bubuia în urechi. Envy știa despre restaurant. Urma să-mi tortureze părinții și... M-am silit să mă calmez. Nu mai exista niciun motiv de panică. Claudia ne protejase casa împotriva demonilor. Era târziu, iar restaurantul se închisese. Slavă zeiței că familia mea ajunsese acasă până acum și era în siguranță! Un zâmbet întunecat mi-a jucat pe buze. Mi-ar fi plăcut foarte mult ca demonul să-mi testeze magia mortală.

— Transmite-i prințului Envy că-i refuz oferta. Și că îl provoc să încerce să intre în casa mea!

— Prințul meu mi-a spus că ar trebui să-ți menționez că vrăjile, asemenea oaselor de vrăjitoare, sunt ușor de rupt. Dacă persoana în cauză știe unde să aplice presiunea corectă. Sau, în acest caz, pe cine să aleagă drept țintă.

Sângele mi-a înghețat în vene.

— Despre ce vorbești?

— Credeai că poți păcăli un prinț al Iadului, micuță vrăjitoare? Chiar crezi, cu adevărat, că Envy nu a pus spioni să-ți supravegheze casa? a continuat el, cu un zâmbet plin de răutate. Scuturile și descântecele de protecție împotriva demonilor sunt complicate, dar pot fi spulberate. Mai ales de vrăjitoarea care le-a aruncat.

— Asta-i o minciună!

M-am dat înapoi, clătinând din cap. Claudia era în siguranță. Antonio o dusese la mine acasă... Am simțit un gol în stomac. Era posibil să fi fost interceptați sau atacați pe drum. Frica și-a croit drum cu ghearele către inima mea.

— Asta nu poate fi adevărat! Scutul de protecție...

— A fost coborât, a spus vampirul, oferindu-și iar brațul. În acest moment, familia ta ar trebui să fie cu prințul; cu cât de împotriviești mai mult, cu atât alor tăi le va fi mai greu. Prințului nu-i place să fie lăsat să aștepte. În Regatul celor Malefici, plictiseala reprezintă un motiv cumplit de mâhnire.

— Envy e... e acum la Sea & Vine, cu familia mea?

Alexei a încuviințat din cap.

Nu aveam de gând să mă încred orbește în cuvântul unui vampir. I-am oferit un rânjet plin de ură, șoptind totodată o vrajă de adevăr interzisă. Alexei nu era muritor, așa că am ignorat scânteia de vinovăție pe care am simțit-o, invocând o putere interzisă.

— Envy a pus-o pe Claudia să spulbere scutul de protecție aruncat pe casa familiei mele?

Vampirul a strâns din dinți – și din colți – când adevărul i-a fost smuls de pe buze.

— Da!

— Sunt la restaurantul familiei mele acum?

— Da!

Am dat drumul amuletei surorii mele de parcă m-ar fi ars. Mi-am amintit felul în care Envy mă forțase să îndrept pumnalul lui Wrath spre propria inimă, gata să mi-o scot din piept. Apoi mi l-am închipuind făcând același lucru familiei și prietenilor mei. De fapt, era posibil să-și fi început deja jocurile. Atârnate pe perete, în bucătăria noastră erau satâre, cuțite și tot felul de unelte, care, la o adică, puteau fi folosite ca arme sau instrumente de tortură. Bănuiam că din acest motiv îl alesese drept loc de întâlnire.

Fără să mai irosesc nicio clipă, am luat-o la fugă.

M-am împiedicat de fuste, iar sunetul batjocoritor al râsului vampirului m-a urmat de-a lungul drumurilor întunecate. L-am ignorat. El nu mai conta. Să ajung la Sea & Vine era singura mea grijă. M-am năpustit pe alei înguste și pe străzi denivelate, am sărit peste găleți cu gunoi și i-am împins din cale pe îndrăgostiții care se țineau de mâini și se plimbau sub clarul de lună.

Am simțit că am parcurs cei aproape doi kilometri într-un timp nefiresc de scurt. Când am năvălit pe ușile din față, gâfâind, am cercetat rapid odaia, în căutare de sânge, carnaj și de semne ale unei lupte.

Ochii mi s-au oprit asupra prințului-demon.

— Chiar îmi place punctualitatea! a comentat Envy, închizând un ceas de buzunar cu un pocnet sonor. Ai ajuns exact la timp, animăluțule! Spectacolul e pe cale să înceapă.

TREIZECI ȘI NOUĂ

— **E așa o tragedie** ce i s-a întâmplat bunicii tale!

Prințul Casei Invidiei stătea la o masă din colț, cu spatele la perete, uitându-se contemplativ la nenumăratele platouri cu mâncare puse în fața lui. Eram doar noi doi în cameră. Nu m-am putut decide dacă gândul îmi oferea alinare sau mă îngrozea încă și mai mult.

— Atât de multă putere, însă toată pierdută!

Poate că ajunsesem prea târziu, iar părinții mei, *nonna*, Claudia și Antonio erau cu toții morți în bucătărie. De îndată ce imaginea a prins contur, am alungat-o. El spusese că spectacolul era pe cale să înceapă. M-am agățat de speranța că aș putea opri cumva orice lucru sinistru pe care-l plănuise.

— Unde sunt familia și prietenii mei?

Envy s-a comportat ca și cum n-aș fi vorbit defel. Și-a luat pocalul cu vin și a agitat lichidul, inspirând parfumul înainte de a lua, cu grijă, o înghițitură. Purta un costum închis la culoare, verde-pădure, cu reverele și manșetele căptușite de ferigi. Mânerul pumnalului său incrustat cu smaralde strălucea din centură.

— Am auzit că e posibil ca bunica ta să nu mai poată vorbi. O soartă grea pentru o vrăjitoare! Îmi închipui că nu-i tocmai uşor să arunci vrăji fără voce. Ierburile şi pietrele preţioase au farmecul lor, dar acele incantaţii periculoase sunt inutile în lipsa cuvintelor care să le descătuşeze puterea. N-am dreptate?

Aşadar, el se aflase în spatele atacului asupra *nonnei*, nu Greed. M-am gândit la mesagerul uman şi la silueta misterioasă cu glugă căreia îi vânduse toate secretele. Envy era trădătorul pe care îl căutasem atâta amar de vreme! Eram în stare să-mi pun la bătaie toată magia pe un astfel de pariu. Wrath fusese atât de convins că Envy nu s-ar răscula niciodată împotriva lor, încât nici măcar nu luase în considerare ameninţarea reprezentată de fratele lui. Iar hotărârea sa crease o oportunitate pentru demonul gelos. Una de care Envy nu se putuse abţine să nu profite.

Voiam să ţip la nesfârşit, însă am reuşit să păstrez o aparentă demnitate; un dar de la zeiţă, mai mult ca sigur. Mi-am ridicat bărbia.

— Ţi-am pus o întrebare. Unde sunt părinţii mei?

— Închişi în bucătărie.

— Bunica mea?

— Am lăsat-o la tine acasă. Nu-mi este de niciun folos în starea ei actuală.

— Şi prietenii mei?

— În siguranţă, deocamdată.

— Ce vrei?

— Ia un loc! a spus el, apoi a fluturat o mână spre scaunul aflat în faţa lui. Cinează cu mine! Când nu m-am supus imediat poruncii sale, demonul s-a aplecat înainte, cu ameninţarea picurându-i ca otrava din voce: Jur să le torturez pe toate persoanele care îţi sunt dragi, rude, prietenii şi pe oricine se aventurează în acest local minunat, dacă respingi oferta mea

civilizată, animăluțule! Apoi îl voi însărcina pe Alexei să-i vâneze pe cei pe care îi iubești și să-i golească până la ultima picătură de sânge. Acum fii o fată cuminte și ia loc!

— Sau nu!

Alexei a apărut în spatele meu, rânjind când m-am îndepărtat de el, fără să-mi pot masca fiorul.

— Mi-ar plăcea să mă ospătez înainte de răsărit!

Privirea mi s-a plimbat între prințul-demon și vampir. Nu eram sigură care dintre ei reprezenta o amenințare mai mare. Envy și-a umplut din nou pocalul. În seara asta își prinsese părul lung până la bărbie la spate, atrăgând atenția atât asupra nuanței neobișnuite a irisurilor sale ca două pietre prețioase, cât și asupra liniei ascuțite a maxilarului.

— Nu-mi spune că preferi o vărsare de sânge în loc de un pahar cu vin și o conversație plăcută.

L-am privit cu dușmănie. Poate că eram neajutorată, dar nu trebuia să par așa.

— Voi lua loc numai dacă-mi promiți că o să-mi cruți prietenii și familia și că o să pleci de aici după ce terminăm. Și când zic „aici", mă refer la acest oraș.

— Nu ești în măsură să emiți pretenții. Totuși, îți apreciez efortul. Acum *ia loc*! Bea!

Lipsită de posibilitatea de a alege, m-am alăturat lui Envy la masă. Prințul-demon a făcut un semn din cap spre pocalul cu vin. Am ascultat ordinul nerostit, însă doar m-am prefăcut că iau o înghițitură. Ar fi putut să pună ceva în vin înainte de sosirea mea. Dacă plănuia să mă strecoare înapoi în Iad, avea să fie nevoit să mă ia cu forța.

— Tu ești cel care a lucrat împotriva lui Pride, am spus.

Nu a negat. M-a privit într-un mod tulburător de intim, dătător de fiori – de parcă ar fi văzut prin straturi de piele și oase și a găsit inima a ceea ce eram și aspiram să fiu.

— Înțeleg de ce Wrath este intrigat de tine.

Probabil că Wrath numai intrigat nu era de mine.

— I-ai cerut vampirului tău să mă aducă aici doar ca să discutăm despre fratele tău?

— Nu poate refuza o provocare bună. E partea războinică din el; îl face să-și dorească să cucerească și să câștige cu orice preț.

Envy a mai luat o gură de vin, iar atenția i-a rătăcit spre gâtul meu.

— Când va sosi timpul, îi va fi greu să renunțe la tine. Dar o va face. Nu te amăgi crezând că ai conta cumva pentru el. Noi, prinții Iadului, suntem creaturi egoiste. Nu ne lăsăm influențați de aceleași sentimente ca muritorii și cei născuți pe acest tărâm deosebit. Stai între el și ceva ce a căutat de foarte multă vreme. În cele din urmă, se va alege pe el însuși. Așa cum facem toți.

Mi-am lăsat pocalul jos, conținutul stropind masa uzată de lemn.

— Dacă ai bătut atâta drum din regatul tău malefic ca să-mi zici asta, ei bine, e cu adevărat regretabil. Nu-mi spui nimic nou. Și nici nu-mi spui ceva de care să-mi pese în mod deosebit.

Am văzut exact momentul în care am căzut în capcana pregătită cu grijă pe care mi-o întinsese. Cu maniere impecabile, a tăiat o sardină umplută. După ce a dat pe gât mâncarea cu și mai mult vin, mi-a aruncat un zâmbet leneș, deși privirea îi era suficient de ascuțită, încât să înjunghie.

— Dacă l-ai citit atât de bine pe fratele meu, de ce nu-mi spui ce urmărește de fapt? Sunt convins că o fată deșteaptă ca tine știe deja și nu are nevoie de umilul meu ajutor în această privință.

Envy voia să am nevoie de el. Să-l implor, îndemnată de propria curiozitate de muritoare, să-mi împărtășească o parte din

cunoștințele sale, pe care avea să mi le dea la schimb pentru ceva ce dorea de la mine. Și nu mă îndoiam că-și dorea ceva cu îndârjire, din moment ce era dispus să depună atât de mult efort ca să-l obțină. M-a cuprins un sentiment macabru de satisfacție la gândul că reprezentam o dezamăgire pentru demon.

— Ce vrei, Envy? De ce sunt cu adevărat aici?

— În prima noapte în care ne-am întâlnit, am bănuit că te afli în posesia a ceva de care am nevoie. Știi la ce mă refer?

Mi-am reamintit de acea primă întâlnire. Îmi strecurasem amuleta în corset chiar înainte ca el să iasă din umbre. Pe atunci, eram îngrijorată că urmărea să pună mâinile pe jurnalul surorii mele. Având în vedere tot ce aflasem până acum, eram gata să pun prinsoare că putea simți puterea amuletei.

— Îmi vrei *cornicello*-ul.

— Ești pe aproape. Vreau atât amuleta ta, cât și pe cea a surorii tale. Și o să mi le dai.

— De ce aș face asta?

— Pentru că am în posesia mea ceva ce vrei tu.

Am tremurat pe loc. Știam ce vrea să spună; îi avea pe părinții mei. Pe prietenii mei. Poate că *nonna* se afla acasă acum, dar asta nu însemna că era în siguranță. Am stat cât mai nemișcată cu putință, așteptând ca el să-mi dea lovitura finală. A luat și ultima îmbucătură și a expirat, părând extrem de mulțumit. Și-a împins farfuria din față, apoi a pocnit din degete.

Un demon care avea cap de berbec – cu tot cu coarne rotunjite deasupra urechilor – și corpul unei ființe umane i-a târât pe părinții mei de gulere și i-a aruncat pe podea. Ochii le erau încețoșați, iar mișcările, lente. Nu păreau conștienți de ceea ce se întâmpla.

Am sărit de pe scaun, dar Envy a clătinat din cap.

— Ia loc, animăluțule! N-am terminat! Mai e ceva!

Neavând altă opțiune disponibilă, m-am prăbușit înapoi pe scaun.

— Bun! În sfârșit iei treaba în serios. Am așteptat destul. Dă-mi Cornul în următoarele 24 de ore, iar cei pe care îi iubești nu vor fi mutilați! Spune cuiva de mica noastră înțelegere sau dă greș în a-mi îndeplini cererile și vor veni să stea cu mine în Casa Invidiei alături de restul curiozităților mele. Iar lucrurile se vor sfârși mult mai rău pentru tine. Pot să-ți promit că asta nu-i o amenințare goală. Am fost suficient de explicit?

M-am uitat din nou la părinții mei. Nu se mișcaseră din locul în care demonul cu coarne îi aruncase fără menajamente și se uitau în gol. Într-un fel, faptul că nu erau pe deplin conștienți de toate astea era o binecuvântare din partea zeiței milei. Ochii îmi ardeau de lacrimi nevărsate.

— Ce le-ai făcut?

— Ar trebui să fii îngrijorată în legătură cu ce se va întâmpla cu ei dacă nu-mi dai ceea ce cer.

— Nu am cealaltă amuletă!

Am rămas cu privirea îndreptată asupra părinților mei, încercând să mă gândesc la o cale de a ieși din încurcătura asta.

— Jumătatea mea a fost furată în noaptea în care mi-a fost atacată bunica.

— Atunci te sfătuiesc să începi să o cauți. O jumătate nu va fi de ajuns.

— Din moment ce mi-ai atacat bunica, nu ai deja amuleta mea?

— Permite-mi să-ți ofer un mic sfat: acuzațiile fără dovezi nu au nicio valoare!

Envy și-a umplut iar pocalul.

— Mâine, pe vremea asta, mă aștept să fiu în posesia ambelor amulete. Îți voi muta familia și prietenii la tine acasă în

seara asta. Vino acolo după ce ai cealaltă amuletă și vom face schimb. Familia și prietenii tăi pentru Cornul lui Hades!

Am dat să-mi scot *cornicello*-ul surorii mele din jurul gâtului, dar prințul-demon a ridicat o mână ca să mă oprească.

— De ce să nu iei această jumătate în seara asta?

— Dacă o ating acum, îi va... alerta pe cei care nu trebuie să știe ce am de gând. Nu vreau să atrag atenția până când nu voi avea întregul Corn al lui Hades.

— Lui Wrath nu i-a păsat până acum de Corn. De ce nu pot să-i cer ajutorul?

Envy mi-a aruncat o privire ciudată.

— Wrath nu va fi niciodată eroul din povestea ta. E plămădit din cu totul altceva. De fapt, el ar putea fi cel mai mare mincinos dintre noi toți.

Am pufnit disprețuitor, o reacție care nu părea decât să-l încânte.

— Dacă nu mă crezi, atunci întreabă-l pe Wrath despre ultimul suflet pe care trebuie să-l colecteze. Cel care îi va acorda libertatea din lumea subterană, indiferent de blestem.

M-am uitat neîncrezătoare la prințul-demon îngâmfat. Aș fi putut spune că e o minciună, dar, în adâncul sufletului, bănuiam, de fapt, contrariul. Știam că Wrath avea propriile scopuri, iar asta părea să fie ultima piesă lipsă din puzzle. Dar un suflet? Am clătinat din cap. Mă salvase când fusesem atacată de Viperidae. Dacă ar fi fost adevărat, ar fi putut încheia atunci o învoială cu mine. Sau poate... poate că nu-mi spusese pentru că voia să folosească informația în avantajul lui la momentul potrivit. Am expirat. Deveneam paranoică.

— Minți!

— Oare? Credeam că ești mai deșteaptă. De ce crezi că lui, mărețului demon al războiului, îi pasă să escorteze în siguranță o vrăjitoare în lumea subterană?

— Pentru că vrea să rupă blestemul Diavolului.

În timp ce am rostit cuvintele, am auzit îndoiala strecurându-mi-se în glas.

— Am un secret, animăluțule!

Envy s-a aplecat peste masă, cu privirea otrăvitoare aprinsă de triumf.

— Odată ce și-a colectat sufletul final, blestemul nu va mai conta pentru el. Va avea putere deplină și capacitatea de a umbla liber pe acest tărâm, fără o ancoră. Poate alege fie să rămână în Cele Șapte Cercuri și să-și conducă Casa regală, fie să cutreiere pământul până la sfârșitul zilelor. Alegerea este puternică. Și noi, prinții, chiar ne iubim puterea.

Mi-a oferit un rânjet leneș, vicios.

— Doar nu credeai că, în adâncul sufletului, mai poate fi izbăvit, nu-i așa?

PATRUZECI

Cea mai mare plăcere a unui prinț al Iadului este să semene discordie. Înaintea unui atac, irisurile îi devin mai întunecate decât o noapte furată de lumină stelară, marcate de pete roșii, un semn al setei lui malefice de sânge. Nu intra într-o luptă cu el; nu vei câștiga niciodată!

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Ușa înaltă și arcuită s-a închis în spatele meu. Abia dacă a scos vreun sunet, însă Wrath s-a desprins din întunericul palatului abandonat, cu chipul pe jumătate ascuns în umbră. Își scosese haina cu șerpi, iar cămașa lui neagră era descheiată și șifonată. În neorânduială. Părul îi era ciufulit.

Când m-am gândit să-mi trec degetele prin el, bătăile inimii mi s-au accelerat. Nu voiam să-l cred pe Envy. Wrath îmi fusese alături, chiar și atunci când spusese că nu va fi. Și totuși...

— Ești rănită? Arăți...

Vocea i s-a stins în timp ce mă îndreptam încet spre el.

Nu s-a mișcat, și abia dacă mai părea să respire când l-am lipit cu spatele de perete, cu mâinile încleștate în cămașa lui. Ochii lui aurii i-au prins în mreje pe ai mei, arzând. M-am întrebat dacă

îmi simțea emoțiile. Dacă le afectau cumva pe ale lui. L-am ținut captiv acolo, folosindu-mi trupul ca să-l prind ca într-o cușcă.

Se putea elibera în orice moment din strânsoarea mea, dar nu a făcut-o.

Mi-am relaxat ușor mâinile, am dat drumul cămășii, apoi mi le-am trecut încet peste pieptul lui, răsfirându-mi degetele. Wrath s-a uitat în jos și mi-a cercetat fața, cu o expresie precaută, dar intensă. Să am toată atenția lui îndreptată asupra mea era îmbătător.

— Vreau să am încredere în tine! i-am șoptit, susținându-i privirea.

Inima îi bătea năvalnic sub atingerea mea.

— De ce nu-mi spui ce-ți dorești cu adevărat? Lasă-mă să te cunosc!

Privirea i-a coborât spre gura mea înainte să și-o desprindă cu greu, o răsuflare mai târziu. Mă îndoiam că licărul de dorință pe care îl întrezărisem era fals. Știam că nici emoția pe care o stârnise în mine nu era.

Întotdeauna îmi imaginasem că și-ar lua dușmanul în pat, în mod conștiincios, dacă asta însemna că avea ceva de câștigat. Acum nu mai eram deloc sigură că așa gândea. Exista o tensiune electrizantă care creștea continuu între noi. Și Wrath părea gata să o lase să explodeze. Pentru că voia. Și, poate, și eu.

Mi-am strecurat o mână în cămașa lui, dornică să-i ating pielea, să păstrez contactul direct. Inima lui trădătoare continua să bată frenetic, dezvăluindu-mi reacția pe care încerca aproape cu disperare să o ascundă. Mâna mi-a mai coborât câțiva centimetri. Căldura lui, trupul lui solid... Brusc, mi-am dorit ca asta să fie real.

Într-o secundă stăteam acolo, iar în următoarea, gura mea o găsise pe a lui, răzbunătoare, înverșunată. Am simțit cum damnarea și izbăvirea se contopesc, înfășurate una în jurul

celeilalte. Voiam să-l sărut până când încetam să mai fiu furioasă și îngrozită. Până când încetam să mă mai gândesc la familia mea captivă, la cei dragi ținuți împotriva voinței lor. Până când lumea demonilor se topea în neant și rămâneam doar cu acest moment de pură uitare.

Wrath a rămas nemișcat preț de o clipă înainte de a-mi întâlni buzele cu aceeași ardoare. Mâinile i-au alunecat până la șoldurile mele, ancorându-mă pe loc. Însă nu eram nici pe departe suficient de aproape. Mi-am apăsat trupul de al lui. A fost blând la început, apoi mi-am furișat limba în gura lui, moment în care s-a dezlănțuit complet.

M-a sărutat cu putere, apoi i-am simțit dinții pe gât – exact în locul peste care-și trecuse limba în noaptea în care folosise vraja pentru a mă aduce înapoi, smulgându-mă din ghearele morții. Nu fusesem sigură că se întâmplase cu adevărat, dar acum știam că da. Pentru un moment înfiorător, mi-am imaginat că-mi sfâșie gâtul. Frica a trecut repede, înlocuită de dorință pură.

Am scos un suspin adânc, tulburată de senzația neașteptată. Eram gata să jur că simțeam acea căldura stranie, de la prima întâlnire, cum îmi mocnește sub piele. Îmi doream ca el să mă devoreze.

Sau poate că îmi doream ca eu să-l devorez pe el.

Uram cât de bine, cât de potrivit mă simțeam cu Wrath. Mai sărutasem băieți – amețită, provocată. Săruturi caste și săruturi pasionale, dar niciunul care să fie așa. Puternic. Sălbatic. Tandru.

Tăciunii răfuielii au declanșat un foc sălbatic înăuntrul meu. Cu cât dădeam mai mult, cu atât îmi oferea mai mult. Am schimbat săruturi aproape cu violență, ca două săbii încleștate într-o confruntare necruțătoare. Și dacă asta era o luptă, nu știam cine avea să câștige. Am înțeles de ce unii credeau că a-l săruta pe unul dintre Malefici creează dependență. De fiecare

dată când limba lui o atingea pe a mea, aveam impresia că pământul de sub mine se cutremură. Ca şi cum eram un eveniment cataclismic care nu trebuia să existe.

Gândul n-a făcut decât să mă îndemne să-l sărut mai pasional, mai repede. L-am apucat de cămaşă, nerăbdătoare să i-o scot. Nu voiam nimic între noi. Nasturii au lovit podeaua când am tras de material. Mi-am plimbat degetele, agonizant de lent, pe abdomenul său dur ca piatra, trasându-i fiecare muşchi. Mâinile lui pe trupul meu îmi aminteau de o formă nefirească de magie. Atingerea îi era mai intensă, mai seducătoare decât orice vrajă. Cumva, ne-am trezit sprijiniţi de o coloană. Nu-mi amintesc să mă fi mişcat. Poate pentru că nu mă puteam concentra la nimic altceva în afară de modul în care se împingea uşor în mine, ridicându-mă. Voiam să-i smulg restul hainelor şi să văd ce mai putea face. Să descopăr ce alte sentimente putea trezi în mine. Mâna i-a alunecat până la gamba mea, apoi a urcat încet, trăgându-mi simultan fustele. Wrath nu s-a oprit, iar eu nu voiam să o facă.

Mi-am lăsat capul pe spate, oferindu-i din nou acces la gâtul meu, în timp ce mâna lui mi s-a oprit pe coapsă. M-am abandonat complet atingerii lui, aproape înnebunită de intensitatea cu care-l doream. Cumva, mi-am ţinut mâna pe pieptul lui şi m-am îndepărtat, punând capăt săruturilor îndeajuns, cât să-l întreb:

— A minţit Envy când a spus că trebuie să mai duci încă un suflet în Iad pentru a-ţi câştiga libertatea?

Wrath s-a retras brusc, surprins, dar nu înainte să-mi primesc răspunsul sub forma unei singure bătăi violente ale inimii sale. Când a înţeles, ochii s-au luminat scurt, apoi şi-a golit complet chipul de emoţii şi a mărit distanţa dintre noi, astfel încât să nu-l pot atinge. Mânia a umplut spaţiul împresurător, arzând mai luminos şi mai furios decât pasiunea noastră.

— Ce înseamnă asta, vrăjitoareo? Până la urmă, te-ai înjosit într-atât, încât să săruți pe cineva pe care-l urăști?

M-am holbat la el, fără să clipesc. Era adevărat! Abia dacă am adunat suficientă putere, încât să clatin ușor din cap. Ochii mă usturau, gata să înoate în lacrimi. Envy nu mințise – Wrath *chiar* urmărea să ia un suflet. Când mi-am dat seama de asta, m-am cutremurat ca după o lovitură fizică. Mă simțisem ca o proastă când descoperisem că, din vina mea, ne logodiserăm accidental, dar asta?

Avea să mi se facă rău.

Când Wrath mi-a observat expresia, furia a părut să i se risipească. A făcut un pas înainte, cu mâna întinsă, oprindu-se doar când am clătinat iar din cap. Și-a lăsat brațul să-i cadă pe lângă corp.

— Emilia, eu...

— Nici să nu te gândești!

Părea gata să se împotrivească, dar m-a ascultat. Au trecut secunde la rând. Am încercat să-mi reglez respirația, să-mi las sentimentele să se descâlcească din nodul dureros din piept. Eram supărată pe el, dar eram și mai furioasă pe mine. Mi-am dat seama că îmi *dorisem* să am încredere în Wrath. Mai mult decât recunoscusem vreodată în sinea mea.

Chiar și conștientă de șansele infime, tot îmi dorisem ca el să fie prințul strălucitor din acest coșmar. Căzusem sub vraja lui și, cu toate că existaseră momente în care îl detestasem, începusem și să mă bucur de compania demonului.

Îmi distrăsese atenția de la pierderea surorii mele, îmi oferise ceva pe care să mă axez. Era cineva pe care puteam să-l împing și care avea să mă împingă imediat înapoi. Și acum... mă simțeam ca și cum Lust ar fi reapărut și mi-ar fi furat din nou până la ultima picătură de fericire. Numai că, acum, doar eu eram de vină. Îl lăsasem să mă cunoască. Și ar fi trebuit să știu mai bine.

— Emilia.

— Nu pot...

Wrath şi-a încleştat pumnul.

— Envy îţi şopteşte la ureche şi fiecare faptă pe care am întreprins-o este ştearsă de pe lista ta imaginară. Spune-mi, Emilia, *el* ce a făcut pentru tine? Pe lângă faptul că a încercat să-ţi smulgă inima din piept. Ce lucru onorabil a făcut el pentru a merita încrederea ta? A vărsat sângele celor pe care îi iubeşti? Poate că îţi plac ameninţările. Poate că ar trebui să-i urmez exemplul şi să vin cu unele proprii.

Pământul părea să huruie sub forţa furiei sale. Îşi dorise să-mi studiez îndeaproape duşmanii şi îi ascultasem întocmai sfatul.

— Atunci spune-mi că nu este adevărat! am replicat, surprinsă să constat că vocea îmi era dură, nu tânguitoare. Că Envy a mințit, că nu trebuie să mai colectezi încă un suflet ca să-ţi câştigi libertatea. Spune-mi că o parte din motivul pentru care ai acceptat această misiune nu a fost să foloseşti o vrăjitoare în beneficiul tău! Sau, şi mai bine, spune-mi că nu ai luat în considerare posibilitatea de a-*mi* folosi sufletul. Poţi să faci asta sau te împiedică legătura noastră de invocare, pentru că este o minciună?

Pentru prima oară, Wrath nu părea să aibă un răspuns. Aveam impresia că se pregătea să distrugă restul palatului aflat în ruină. Şi am fost surprinsă când nu a făcut-o.

— Envy e în multe feluri, am spus, cu vocea joasă. Josnic. Egoist. Viclean. Însă nu ascunde aceste lucruri. Mi-a spus ce urmăreai cu adevărat. Mi-a spus ce vrea şi ce ar face dacă nu-i dau ascultare. A făcut ameninţări cumplite, a acţionat pe baza lor, dar niciodată nu m-a înşelat sau nu s-a prefăcut a fi altceva decât ceea ce este.

Şi iată-l, adevărul!

Disperarea m-a lovit din plin, cu putere. Wrath *chiar* mințise. Poate că nu direct, dar mințise prin omisiune. Era acelaşi lucru.

Voiam să-l lovesc, să-l fac să sufere la fel ca mine. În schimb, m-am întors și am început să mă îndepărtez.

Nonna încercase să ne avertizeze în privința minciunilor ticluite de *Malvagi*. Ar fi trebuit să o ascult!

Prințul-demon mi-a ținut calea, deplasându-se mai repede decât simțurile mele puteau urmări mișcarea.

— Nu ți-au dezvăluit faptele mele adevărul? Uită de ultimele câteva săptămâni! De faptul că ți-am salvat viața de Viperidae. De palatul de nepătruns. De baia ritualică. Crezi că trebuie să dorm într-un loc protejat de magie? Eu, care nu pot fi ucis?

— N-am timp pentru asta! am răbufnit, apoi am trecut hotărâtă pe lângă el spre scări. Mă întorc acasă ca să stau cu familia mea. Envy îi ține prizonieri. Altceva spus de el care s-a dovedit a fi adevărat.

Wrath s-a năpustit ca o furtună în urma mea.

— Nu!

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut permisiunea, demonule!

— Envy îți va înfige un pumnal în spate imediat ce primește lucrul pe care-l caută.

— Acum sunt prizoniera ta?

— Nu, dar te-aș arunca bucuros într-o temniță, dacă asta ți-ar plăcea!

L-am ignorat și am scotocit printre rochiile noi care apăruseră ca prin magie, cândva, în ultimele ore, într-o comodă ce văzuse și vremuri mai bune. Wrath făcuse o adevărată obsesie pentru a-mi oferi haine.

Am găsit o rochie simplă de culoarea cărbunelui, în care ar fi fost ușor de alergat, și am întins-o pe pat. Nu-mi venea să cred că noul criteriu după care trebuia să-mi aleg ținutele era să mă asigur că îmi permiteau să fug cu ușurință de un demon, de un vampir sau de un alt atacator îngrozitor.

Wrath şi-a încrucişat braţele peste piept şi nu s-a mişcat din loc. Dacă chiar avea impresia că aş ezita să mă schimb în faţa lui, mai avea multe de învăţat despre mine. Am ieşit din rochia pe care o purtam acum, iar materialul mătăsos mi s-a strâns la picioare. Demonul m-a privit impasibil cât am îmbrăcat-o pe cea nouă.

Acum, că ştiam că Envy vrea Cornul lui Hades, trebuia să-mi găsesc amuleta. Neîntârziat. Înainte să i-o predau, urma să închei o învoială cu el. Aveam să-l oblig să jure că va încuia Porţile Iadului înainte ca alţi demoni să se strecoare printre ele, iar apoi putea declara război întregii lumi subterane. Atât timp cât lumea noastră era protejată, nu-mi păsa ce avea să se întâmple pe tărâmul lor.

Mi-am legat părul lung cu o panglică, mi-am prins o centură mică în jurul taliei, prevăzută cu un săculeţ în care am adăugat cretă binecuvântată de lună, precum şi frunze şi flori uscate de coada-şoricelului. Era tot ce puteam face pentru a mă proteja. Am părăsit odaia şi m-am îndreptat din nou spre scări, coborându-le în grabă.

Wrath m-a urmat pe coridor şi s-a oprit în apropiere de uşa care dădea înspre grădini. Am întins un braţ şi i-am interzis să treacă pragul.

— *Nu* veni după mine, vorbesc serios!

— Emilia, te rog! Nu...

— Jur pe sângele meu că, dacă mă urmăreşti, voi rupe legătura noastră de invocare şi te voi trimite direct în Iad!

Demonul şi-a lipit buzele într-o linie fermă – singura reacţie vizibilă că nu era nici pe departe încântat, dar nici nu a protestat, nici nu a mai încercat să vină cu mine. Cuprinsă de uşurare, m-am strecurat pe ieşirea din grădină, croindu-mi drum cu greu printr-o încâlceală de liane şi tufişuri mult prea mari, şi am ţâşnit ca o săgeată în noapte.

PATRUZECI ŞI UNU

La două uşi distanţă de casă, am devenit conştientă de paşii aproape tăcuţi din spatele meu. După noaptea pe care o avusesem – cu sesiunea de divinaţie din Iad a celei mai bune prietene ale mele, vampiri însetaţi şi răpitori demonici vicleni –, nu eram sigură la ce să mă aştept.

Existau o mulţime de forţe întunecate în căutare de sânge de vrăjitoare. Poate că se întorsese demonul-umbră ori mă urmărea un alt demon-aper. Dintr-un anumit motiv, m-am gândit la o posibilă alianţă între Envy şi Greed, dornici să pună mâna pe Cornul lui Hades înainte să-mi jupoaie pielea, şi m-am înfiorat.

N-am fost deloc pregătită să-l văd pe *fratello* Carmine. Veşmintele lui închise la culoare foşneau la contactul cu piatra, ca nişte avertismente şoptite, subtile, să fug şi să mă ascund.

M-am strecurat repede între două clădiri aflate vizavi de casa mea, cu inima mai să-mi sară din piept pe măsură ce sunetul misiunii sale de urmărire se auzea tot mai clar. A menţinut un ritm constant, rotindu-şi capul dintr-o parte în alta când a trecut pe lângă mine. Nu eram sigură pe cine căuta. Poate că încerca să găsească locul unde o adusese Antonio pe Claudia.

Ar fi trebuit să știu că nu avea să-mi lase prietena să plece fără să fie sigur că Diavolul nu era în ea.

Am așteptat câteva secunde bune înainte să mă uit cu atenție de-a lungul părții laterale a casei. Fratele Carmine se oprise aproape de capătul străzii și purta o conversație în șoaptă cu un alt membru al frăției. Fragmente din discuție s-au auzit până la ascunzătoarea mea:

— Antonio... noaptea...

— ...profan.

— ...dispărut.

— Am găsit... semne?

M-am sprijinit de clădire și am respirat adânc de câteva ori. Antonio era de negăsit pentru că un prinț al Iadului îl ținea ostatic. Și vina îmi aparținea în totalitate, pentru că îl rugasem să o conducă pe Claudia acasă. Trebuia să rezolv totul înainte ca altcineva să fie rănit. Fratele Carmine nu prea avea nevoie de un motiv ca să înceapă o vânătoare de vrăjitoare. Simplul fapt că fusese chemat înapoi de oriunde îl trimisese biserica era un semn că membrii frăției credeau că Diavolul stătea la pândă.

Am părăsit adăpostul oferit de umbre și m-am grăbit în casa mea.

În bucătărie, alături de familia mea, se înghesuiau trei demoni. Unul era cel cu cap de berbec pe care Envy îl însărcinase să-mi păzească părinții. Celălalt nu era nimic mai mult decât o întunecime deasă care plutea deasupra *nonnei* și a Claudiei – demonul-umbră. Mi s-a strâns stomacul de îngrijorare când mi-am dat seama că Antonio nu se afla printre ei. Nu eram sigură ce părere aveau demonii despre ființele umane dedicate

lui Dumnezeu, însă nu era de bun augur pentru prietenul meu din copilărie. De asemenea, nu l-am văzut nicăieri pe vampir. Speram că absența lui nu însemna că se ospăta din Antonio.

Ultimul demon din cameră era însuși prințul trădător. Envy!

— Unde-i Alexei? l-am întrebat, deloc dornică de alte surprize.

— S-a întors în regat, veghind asupra Casei Invidiei până la întoarcerea mea.

Envy stătea tolănit pe balansoarul *nonnei*, cu cizmele ridicate pe insula din bucătărie. Urme de murdărie împroșcau blatul de piatră. Exact în locul în care sora mea pregătea poțiuni și băuturi. Scena a aprins ceva întunecat și feroce în mine, însă Envy nu părea îngrijorat.

— Dacă nu ai cumva cealaltă amuletă, animăluțule, această vizită e cu adevărat inoportună.

Poate că de vină a fost furia clocotitoare pe care încercasem să o înăbuș după conflictul meu cu Wrath sau vederea celor iubiți ghemuiți unii-n alții pe podea, în propria noastră casă, ori o străfulgerare de nesăbuință pură, dar mă saturasem până peste cap. M-am năpustit spre insulă și i-am îndepărtat cizmele lui Envy dintr-o singură lovitură.

— Dă dovadă de puțin respect, Înălțimea Ta! Poate că așa te comporți în văgăuna ta din Iad, dar aceasta e casa noastră!

Lama lui Envy era la gâtul meu înainte să am timp să clipesc.

— L-ai întrebat pe Wrath despre suflet, nu-i așa? Îmi închipui că nu ți-a plăcut ce a avut de spus.

A apăsat pumnalul puțin mai tare și am simțit o ușoară înțepătură când mi-a tăiat pielea. Am stat nemișcată, mult prea înspăimântată ca să respir.

— Nu-ți revărsa mânia asupra mea, altfel voi dezlănțui această lamă asupra bunicii tale! Nu există nimic mai plăcut decât a urmări o vrăjitoare sângerând. Mai ales una...

— *Silentium!*

Vraja a răsunat prin cameră ca și când cuvintele lui Envy ar fi fost tăiate cu șuieratul unui cuțit. *Nonna* s-a ridicat de pe podea, înconjurată de o strălucire violetă plăpândă. Nu-mi venea să cred! Îl forțase pe prințul-demon să tacă. Și-a strâns cu putere *cornicello*-ul și a început să recite o vrajă pe care nu o mai auzisem. M-am holbat la ea, fără să clipesc, pe măsură ce vocea îi devenea tot mai puternică. Nu știam că se vindecase. Nici demonii nu păreau să-și fi dat seama, o greșeală pentru care erau pe cale să plătească. *Nonna* a desenat o imagine în spațiul dinaintea ei, iar acolo a apărut un farmec *cimaruta* strălucitor și fantomatic.

Am fost atât de uimită de demonstrația ei de putere, încât nu am remarcat portalul negru scânteietor care se forma în spatele lui Envy! Am rămas cu gura căscată de șoc. Sfântă zeiță din cer...

Lumina violetă din jurul *nonnei* aveam acum un contur argintiu. Pentru prima oară, Envy părea îngrijorat. A făcut un mic pas înapoi, cu ochii fulgerând spre demonii lui, dar bunica mea a scos un pumn de fenicul uscat din buzunarul fustei sale și a șoptit o vrajă care i-a imobilizat picioarele, forțându-l să stea pe loc.

Cu o mișcare din încheietura mâinii, fire negre s-au învârtit în aer dinaintea prințului Iadului, apoi au alunecat spre picioarele lui, asemenea unor șerpi. Ceilalți doi demoni s-au îndreptat spre Envy, numai pentru a fi împinși înapoi de umbre negre urzite din vrajă. Abia puteam auzi peste bătăile frenetice ale inimii mele când am văzut ce înfăptuise bunica. Îi cususe prin magie picioarele de podea. Acum nu mai putea nici să vorbească, nici să se miște. Ochii i s-au mărit suficient pentru a-și arăta albul ochilor.

Nonna a revenit la vraja ei.

— O cheie pentru a încuia, o lună pentru călăuzire!

Atenția mi-a zburat înapoi la imaginea magică a unei ramuri de virnanț, pe măsură ce fiecare dintre cele cinci tulpini a început să se schimbe brusc și să se întindă în forme diferite. O cheie și o lună plină s-au format la capetele a două ramuri. Deodată am știut exact ce făcea *nonna*. Mi-a surprins privirea.

— Acum, Emilia!

Am strâns *cornicello*-ul Vittoriei și m-am concentrat pe acea *cimaruta* strălucitoare, întețind vraja *nonnei* cu propria putere.

— Un pumnal pentru a ucide, un șarpe pentru moarte.

Încă două imagini au apărut pe farmecul luminos.

Nonna a dat aprobator din cap și am rostit împreună ultima parte a vrăjii, vocile noastre răsunând în timp ce un vârtej de vânt a vuit înăuntrul portalului.

— Bufniță binecuvântată, du-te mai departe și zboară!

Imaginea finală a părut să explodeze la capătul *cimarutei*. Acum, toate cele cinci simboluri sclipeau într-o lumină violetă. *Nonna* s-a îndreptat spre locul în care stătea înghețat Envy, s-a aplecat și i-a șoptit ceva care i-a făcut ochii să i se mărească și mai mult.

Apoi și-a pus ambele mâini pe pieptul lui și l-a trimis direct în Iad. Cei doi demoni rămași s-au aruncat în portal după el. *Nonna* și-a retras mâna de pe amuletă și s-a sprijinit de blat, lipsită de putere. Farmecul *cimaruta* s-a estompat treptat. O secundă mai târziu, portalul s-a închis. Tăcerea s-a lăsat în bucătărie. Îmi cam venea să cad în genunchi sau să vomit.

Privirea mi s-a îndreptat către părinții mei, care încă se aflau în acea stare neguroasă, la limita inconștienței. Și Claudia stătea nemișcată, ghemuită și cu ochii închiși de parcă ar fi dormit. Probabil că magia pe care o folosise Envy asupra lor

avea nevoie de timp ca să-şi piardă efectul. *Nonna* a traversat bucătăria micuţă şi s-a prăbuşit pe balansoarul ei.

— Scoate vinul din răcitor şi ia un loc, *bambina*! Avem multe de discutat şi puţin timp ca să o facem! Vraja nu va dura prea mult. Am un presentiment că el se va întoarce.

M-am uitat uluită la bunica. Tocmai desenase o *cimaruta* strălucitoare şi alungase un prinţ al Iadului în lumea subterană. Şi-n loc să pară epuizată, ochii îi ardeau. De fapt, dacă mă uitam cu mai multă atenţie, eram aproape convinsă că mici stele sclipitoare îi scânteiau în irisuri.

— Ce fel de magie a fost asta?

— Una care cere un preţ pe măsură. Acum, adu-mi vinul!

Am umplut două pahare şi i-am întins unul *nonnei*, care a luat o gură mare şi a expirat adânc. Cât a băut iar din pahar, l-am pus pe al meu jos şi mi-am tras părul pe spate. Sudoarea îmi acoperea pielea în urma vrăjii pe care o folosisem. Atenţia *nonnei* a săgetat spre gâtul meu, toată culoarea dispărându-i din obraji.

— Ai fost Însemnată!

— De lama lui Envy?

Mi-am trecut degetele peste locul de pe gât unde îşi apăsase pumnalul.

— Nu credeam că m-a tăiat atât de adânc.

— Nu, *bambina*. Ai fost Însemnată într-un mod diferit de un prinţ al Iadului. Se presupune că este o mare onoare în rândul Caselor lor conducătoare. Care se acordă unui număr foarte restrâns de aleşi.

Se înşela, mai mult ca sigur. În loc să o contrazic, m-am dus în mica noastră cameră de baie. Mi-am dat părul într-o parte şi mi-am coborât privirea, aplecându-mă uşor. N-am observat nimic neobişnuit, cu atât mai puţin vreun însemn special.

— Vezi?

Nonna a apărut în spatele meu și a conturat zona. Probabil că a folosit vreo vrajă pentru că, deodată, un *S* mic și scânteietor mi-a sclipit sub ochi. I-am mijit. Era un șarpe?

Am stat acolo, nemișcată. Era locul peste care Wrath își trecuse limba în noaptea în care aproape murisem în atacul Viperidaei. Și puțin mai devreme în seara asta, îi urmărise din nou conturul. Am întins șovăitor mâna în sus și mi-am lăsat degetele să alunece ușor peste însemn. O undă răcoroasă mi-a înțepat pielea. M-am încruntat.

— Ce face?

Nonna nu părea deloc încântată.

— Îți permite să-l invoci pe demonul care l-a pus acolo, fără a avea nevoie de un obiect care îi aparține. Atât timp cât prințul Iadului trăiește, nimic nu-l va împiedica să-ți răspundă la invocare.

— Vrei să spui că... pot să-l invoc direct, fără pumnal?

A încuviințat, dând încet din cap. Părea pe punctul de a-mi ține o prelegere, așa că mi-am lăsat repede părul să cadă înapoi.

— E un lucru periculos, Emilia! Cine te-a Însemnat?

Nu avea rost să mint.

— Prințul Casei Mâniei.

— Ești sigură? m-a întrebat ea.

Am încuviințat. Wrath fusese singurul care mă atinsese. Am încercat să nu mă gândesc la senzația buzelor lui pe gâtul meu, mai devreme în seara asta. Sau cum mă făcuse să mă simt. *Nonna* doar m-a privit fix încă un minut.

— Presupun că acum nu mai există nicio îndoială.

— În legătură cu ce?

— Cu profeția. Pe vremea când eram tânără, mi s-a încredințat să fiu unul dintre păzitorii Cornului lui Hades.

Am rămas fără cuvinte. I-am repetat în gând confesiunea și am reușit cumva să formulez câteva întrebări decente.

— Păzitori? am repetat. Câți sunt? Și ce profeție?

— Ai răbdare! O să ajung și la asta, *bambina*.

Mâna mi s-a dus la amuleta surorii mele.

— Le-ai purtat vreodată?

— Nu, niciodată! La fiecare generație, încă de când *La Prima* ni le-a înmânat pentru prima dată, a fost aleasă o vrăjitoare care să le păzească. Ni s-a împărtășit o profeție străveche despre două vrăjitoare gemene. Când se năștea, în noaptea unei furtuni cumplite, numai atunci puteau fi purtate amuletele.

Am inspirat adânc. Erau multe informații de asimilat deodată.

— De unde știi că eu și Vittoria suntem cele alese? Poate că mai sunt și alte gemene...

— În această linie nu s-au mai născut alte vrăjitoare gemene, ambele înzestrate cu magie.

— Niciodată? am întrebat, iar *nonna* a clătinat din cap. Despre ce anume era profeția?

Bunica a mai luat o gură mare de vin, cu o expresie tristă.

— Gemenele ar prevesti sfârșitul blestemului Diavolului și ar fi forțate să facă sacrificii mari pentru a păstra intacte Porțile Iadului. Dacă aleg să nu facă nimic, Iadul va domni pe pământ. Ele sunt menite să aducă echilibru pe ambele tărâmuri. Precum în cer, așa și-n adânc.

Inima mi-a sărit în piept. Exista ceva în legătură cu acele cuvinte, ceva îngropat cât se poate de lăuntric... Le mai auzisem de două ori până acum. Prima oară când fusesem sub influența lui Lust. Și apoi în timpul recuperării de după aceea cu Wrath.

— Ce înseamnă acea parte, mai exact?

— Nimeni nu știe sigur, a spus *nonna*, atenția ei îndreptându-se spre locul în care părinții mei se agitau acum. A reprezentat un motiv constant de ceartă între cele treisprezece

familii de vrăjitoare din Palermo. Unii cred că se referă la folosirea magiei albe și a celei negre. Puțini consideră că înseamnă ceva complet diferit, și anume că un prinț se va îndrăgosti de o vrăjitoare. Alții sunt de părere că o geamănă va domni în Iad pentru a împiedica distrugerea acestei lumi. Și apoi mai sunt cei care cred că menirea gemenelor este să se sacrifice pentru a salva ambele tărâmuri. Una în Rai, iar cealaltă în Iad.

— Cum se potrivește a fi Însemnată în toate...

— Dacă profeția e adevărată, nu a mai rămas mult timp. Porțile se prăbușesc, a zis *nonna*, apoi m-a împins brusc afară din odaia mică, pe coridor. Trebuie să fugi, Emilia! Lasă-ne aici și du-te! Vom aștepta o zi sau două, apoi ne vom ascunde și noi. Vom găsi o cale de a ne revedea într-o zi. Deocamdată, trebuie să pleci de aici și să nu mai atragi atenția niciunui alt prinț al Iadului. Înțelegi? Să nu ai încredere în ei, în niciunul dintre ei! Vom găsi o modalitate de a bloca temporar porțile. Singura ta preocupare este să rămâi ascunsă!

— Nu pot...

— O vei face! O vei face pentru că *trebuie*. Pleacă de aici înainte ca demonul să se întoarcă! Vom găsi o cale de a ne asigura că nu se împlinește profeția, avem nevoie doar de puțin timp.

Nonna mi-a luat cu tandrețe fața în palmele ei, cu ochii căprui, înlăcrimați.

— Dragostea este cea mai puternică formă de magie dintre toate. Mai presus de orice, amintește-ți asta! Te va călăuzi întotdeauna în direcția pe care trebuie să o urmezi.

Și-a coborât mâinile și s-a dat înapoi.

— Acum du-te, *bambina*! Du-te și fii curajoasă! Inima ta va cuceri întunericul! Să ai încredere în asta!

PATRUZECI ȘI DOI

Am ieșit, poticnindu-mă, din casă în stradă. Zorii pictaseră tușe aurii și roșii de-a lungul cerului. Mi-am ridicat privirea, încercând să mă orientez către noua mea realitate. Lumea era la fel ca întotdeauna, dar o simțeam irevocabil schimbată. O profeție care prevestește un cataclism... Am inspirat adânc. Nu-mi venea să cred că nimeni nu ne povestise despre asta. Gândul că însăși existența mea putea semnala sfârșitul zilelor pentru lumea noastră era un secret destul de însemnat, mai cu seamă dacă nu mai aveam mult timp la dispoziție până la prăbușirea Porților Iadului.

Și nu-mi venea să cred nici că *nonna* înfruntase un prinț al Iadului și câștigase. Dar să fiu Însemnată de Wrath... Totul se petrecea mult prea repede! Abia puteam procesa veștile primite. Am aruncat o privire peste umăr, către casă, auzind murmurul ușor al vocilor. Părinții mei erau pe deplin conștienți. Slavă zeiței! M-am repezit în sus, pe scări, și m-am oprit brusc, cu mâna deasupra clanței. Nu-mi doream nimic mai mult pe lume decât să intru și să-mi îmbrățișez părinții, să le spun că îi iubesc, dar nu puteam. Cu ochii în lacrimi, m-am îndepărtat în grabă. Nu voiam să-i părăsesc, dar dacă tot ceea ce spusese

nonna despre profeție era adevărat, atunci toată lumea avea să fie mai în siguranță în lipsa mea.

Am mers repede pe străzi, încercând să pun la cale un plan. M-am întrebat dacă sora mea aflase despre profeție. Dacă da, explica de ce crezuse că e necesar să accepte învoiala Diavolului. Poate că încercase să mă salveze. Ținând cont de năruirea Porților Iadului și de profeție, opțiunile cu privire la modul de a împiedica sosirea unui nou val de haos se diminuau rapid.

Am trecut pe lângă piață, evitând tarabele vânzătorilor pe care îi cunoșteam și ocolind mulțimile; la un moment dat, am ajuns pe o stradă abruptă, care dădea spre mare.

Mă gândeam mult la cuvintele *nonnei*. La faptul că dragostea reprezintă cea mai puternică formă de magie dintre toate. Nu eram sigură dacă asta e adevărat literalmente, însă dragostea pentru geamăna mea mă făcuse mai puternică. În lunile de după moartea Vittoriei, renunțasem la orice urmă de confort, astfel încât să o pot ajuta să-și găsească pacea.

Invocasem un demon și întâlnisem patru prinți ai Iadului. Mă luptasem cu un demon uriaș, asemănător unui șarpe, fusesem urmărită și aproape mușcată de altul, și supraviețuisem de fiecare dată. Îl păcălisem pe Greed să-mi ofere informații și învățasem arta vicleniei de la Wrath. Nu știusem că sunt o luptătoare înainte de toate astea, dar acum îmi era clar că pot și aveam să fac orice pentru cei pe care îi iubeam.

Am întins mâna după amuleta Vittoriei, năzuind să mă simt conectată cu ea. Cât îmi doream să o fi văzut și ea pe *nonna* luptându-se cu un prinț-demon! Când degetele mi s-au strâns în jurul talismanului, au apărut niște mici detalii. Nu știu cum s-a făcut legătura, dar, dintr-odată, am găsit piesa lipsă.

Fenicul! *Nonna* folosise fenicul uscat pe Envy. Și n-a fost prima dată când am remarcat că feniculul juca un rol în lupta împotriva Maleficilor. Wrath subliniase că imaginea pictată pe

uşa acelei vechi clădiri pescăreşti de depozitare avea o labă care ţinea o tulpină de fenicul, nu de grâu, aşa cum crezusem iniţial.

Ceea ce însemna... Pulsul mi-a luat-o la galop. Mi-am reamintit mai multe poveşti din copilărie. Cunoşteam acel simbol – nu era în jurnalul Vittoriei şi nici nu aparţinea vreunui prinţ-demon. Dimpotrivă! Nu mă mai gândisem la legende din noaptea de la mănăstire, când le menţionase Antonio, dar feniculul simboliza un străvechi ordin de metamorfi despre care se spunea că luptă împotriva răului.

Aproape toată lumea din Regatul Italiei auzise poveştile despre măreţii metamorfi în copilărie. Discuţiile îi transformaseră în cele din urmă în mituri, însă asta nu însemna că nu erau reali şi încă prin preajmă. Sătenii cu care vorbise Antonio păreau să creadă că sunt cât se poate de vii şi că se adunau din nou. Entuziasmul mi-a însufleţit trupul. Dacă o străveche sectă de războinici locuia în Palermo, poate că era timpul să vedem dacă membrii săi doreau să ajute la eliberarea oraşului de demonii invadatori.

Indiferent de circumstanţe, simţisem ceva supranatural în odaia aceea cu uneltele de pescuit. Şi acum aveam să aflu exact ce anume.

În interiorul clădirii abandonate cu simbolul pictat al metamorfilor, totul era nefiresc de nemişcat şi copleşit de o linişte sumbră, ca şi cum încăperea însăşi aştepta, ţinându-şi răsuflarea, ca secretele să îi fie descoperite. Exista ceva aici pe care trebuia să-l găsesc. Ştiam, *simţeam* asta!

Am cercetat varietatea de obiecte cu atenţie, lăsându-mi ochii să se plimbe lent peste fiecare scândură din podea, în fiecare colţ şi peste fiecare obiect aflat la vedere. Plasele şi echipamentul de pescuit încă zăceau în aceleaşi grămezi. Totuşi, de data aceasta, m-am hotărât să văd dacă a mea *luccicare* avea să

localizeze obiectul magic în felul în care sora mea avusese capacitatea să le audă șoptindu-i.

Cu mâna pe *cornicello*-ul Vittoriei, m-am lăsat complet absorbită de talentul meu, străduindu-mă să forțez manifestarea aurei de nuanța lavandei. N-am reușit, dar s-a întâmplat ceva ciudat. Cu cât încercam mai mult să mă concentrez pe *luccicare*, cu atât eram mai în armonie cu sunetele. Am închis ochii și am ascultat un zumzet ușor care mă chema. Exista ceva familiar în legătură cu sunetul, doar că nu-mi dădeam seama unde îl mai auzisem.

Am renunțat la gândirea rațională și m-am abandonat complet simțurilor mele.

Am pășit în dreapta, iar sunetul s-a estompat. Inspirând adânc, mi-am restabilit concentrarea și m-am mișcat la stânga. Zumzetul a revenit. M-am îndreptat puțin spre sunet, oprindu-mă și reorientându-mă de fiecare dată când începea să se stingă. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât devenea mai clar și mai stabil.

Am făcut un ultim pas înainte, apoi m-am oprit.

Am deschis ochii. Fusesem îndrumată către peretele îndepărtat, unde cârligele de pescuit erau atârnate în rânduri ordonate. Mi-am amintit că îl cercetasem în ziua în care eu și Wrath ne aventuraserăm înăuntru. Ceva mă atrăsese înspre el, dar nu avusesem încredere în instinctele mele. Mi-am trecut degetele peste cârlige. Unele străluceau, altele erau alterate de uz și rugină. Am ajuns la capătul peretelui și am încremenit. Un cârlig cu aspect obișnuit părea să scoată un zumzet cu cât mă apropiam mai mult. M-am dat înapoi, iar sunetul s-a stins.

M-am concentrat din nou și a revenit. Am răsuflat din toți rărunchii și am renunțat la întrebările la care nu aveam niciun răspuns. Nu eram sigură ce să fac, dar am întins mâna pentru a lua cârligul vechi de pe perete. Când am tras de el, în spatele lui s-a deschis o ușă secretă. Sfântă zeiță din cer! Nu mă așteptasem la așa ceva.

Am aruncat o privire peste umeri, îngrijorată că un spion invizibil stătea la pândă în spatele meu, aşteptând, gata să-i raporteze stăpânului pe care îl slujea. Am cercetat cu luare-aminte odaia, însă dacă nu erau mai mulţi demoni-umbră în oraş, cel angajat de Envy murise.

Am alungat fiorii şi m-am întors spre uşa secretă. Puteam să jur că auzeam şoaptele îndepărtate ale multor voci venind din interiorul pasajului ascuns. Mi-am reamintit de jurnalul Vittoriei, de replicile pe care încercase să le descifreze şi care fuseseră amestecate, cumva ca la sesiunea de divinaţie a Claudiei.

Am urmat zumzetul vocilor într-o peşteră, una aflată sus, deasupra mării...

...Acolo am găsit lucrul, îngropat adânc în pământ. Am reuşit să înţeleg o frază înainte ca haosul să preia controlul.

M-am gândit la „lucrul" menţionat de ea. Dacă fiecare dintre noi purtase toată viaţa o parte din Cornul lui Hades, atunci cu siguranţă nu acesta era misteriosul „lucru" la care se referise. Prin urmare, ce auzise şoptindu-i dintr-un loc aflat sus, deasupra mării? Ce obiect dezgropase Vittoria şi hotărâse să-l ascundă din nou, undeva, departe de *Malvagi*?

Am cercetat uşa secretă, întrebându-mă dacă eram suficient de curajoasă să văd unde duce. Şoaptele mă strigau puţin mai tare, puţin mai insistent. Mi s-au umezit palmele.

Poate faptul că purtam *cornicello*-ul Vittoriei îmi oferea acces la magia ei. Ceea ce însemna că, orice ar fi atras-o pe sora mea în acea peşteră aflată undeva, deasupra mării, mă striga acum pe mine.

Dacă voiam să aflu cu adevărat ce i se întâmplase Vittoriei, trebuia să văd ce mă aştepta în spatele uşii. Cu o rugăciune scurtă înălţată către zeiţă, am ţinut strâns *cornicello*-ul şi am păşit în pasajul secret.

PATRUZECI ȘI TREI

M-a întâmpinat o scară veche, în paragină. Am ezitat pe treapta de sus, holbându-mă cu ochii mijiți în întunericul care se întindea dedesubt. Odată coborâtă în abis, nu existau torțe sau lumini care să mă ghideze. Doar pânze de păianjen și impulsul inconfundabil de a fugi în direcția opusă. Șoaptele erau mult mai puternice și mai încântate aici, și ascundeau alte zgomote. Dacă cineva sau ceva mă urma înăuntru, aveam să-i simt prezența abia când îmi sufla în ceafă.

Mi-am trecut degetul mare peste netezimea *cornicello*-ului. Eram o vrăjitoare binecuvântată de zeiță, care purta unul dintre coarnele Diavolului. Cu siguranță puteam găsi o modalitate de a răspândi puțină lumină. M-am concentrat cu dârzenie asupra *cornicello*-ului surorii mele, închipuindu-mi dățile în care se ivise acea lumină violetă stranie; după câteva clipe, a apărut cea mai mică strălucire. Nu era mult, dar avea să fie suficient pentru a-mi alunga întunericul din cale. Am expirat și am început coborârea care-mi părea lungă și anevoioasă.

Mi-am ținut o mână în jurul amuletei, iar pe cealaltă sprijinită de perete, având grijă să nu-mi pierd echilibrul și să nu mă rostogolesc până la moarte. După un minut, poate două,

picioarele mele au atins în sfârșit pământul. M-am uitat cu atenție în jur, asigurându-mă că nu sunt pe cale să fiu atacată. Mă aflam într-un tunel care-mi amintea de cuibul Viperidaei. Mi-am înăbușit fiorul. Speram din tot sufletul că nu aveam să o mai întâlnesc vreodată. Împiedicându-mi temerile să capete contur, mi-am continuat drumul.

După câțiva metri, tunelul s-a bifurcat. Poteca din stânga părea să se încline treptat, împiedicându-mă să văd cum trebuie. Cea din dreapta îmi dădea impresia că se întindea pe o distanță însemnată înainte de a se coti din nou la dreapta. Sinceră să fiu, niciuna dintre ele nu-mi promitea o călătorie distractivă, dar nu venisem aici pentru a mă recrea. Am închis ochii și am ascultat magia călăuzitoare. Șoaptele răsunau mai puternic în dreapta. Și o chemare lăuntrică m-a tras în acea direcție. Așa că pe acolo am luat-o.

Pierdusem noțiunea timpului când m-am oprit brusc. Amuleta surorii mele trecuse de la un licăr violet la o lumină puternică, care părea să pulseze. Nu mai văzusem niciodată vreuna dintre amuletele noastre reacționând astfel. Am devenit imediat bănuitoare și am aruncat o privire în jur, căutând pricina, și am văzut o cruce grosolană pictată pe perete. Mai mult ca sigur, mă aflam sub mănăstire. Am dat să mă uit în altă parte, dar ceva mi-a atras atenția.

Acolo, sub murdărie, am întrezărit o sclipire de argint. Șoaptele au ovaționat, entuziasmate.

Cu pulsul bubuindu-mi în urechi, m-am apropiat câțiva pași și m-am aplecat ca să îndepărtez murdăria. Amuleta mea dispărută m-a întâmpinat, strălucind. Am înșfăcat-o și am vrut să mi-o trec în jurul gâtului, apoi am încremenit. *Nonna* spusese că nu trebuie să se atingă niciodată. Nu eram sigură dacă avertismentul mai conta, dar nu voiam să risc declanșarea unei

alte catastrofe. Am scos amuleta surorii mele și am îndesat-o în buzunarul secret al fustei. De îndată ce *cornicello*-ul mi-a atins pielea, umerii mi s-au relaxat. Nu-mi dădusem seama cât de încordată fusesem. Poate că era unul dintre coarnele Diavolului, dar acum îmi aparținea.

M-am îndreptat de spate și am cercetat locul. Mă așteptasem să găsesc un loc secret de întâlnire al metamorfilor, dar nu existau uși sau ramificații în tunel. Cântăream opțiunile când am auzit un sunet care nu avea nicio legătură cu șoaptele obiectelor magice. Cineva era aici, jos. Putea fi persoana care pictase acel simbol pe ușă ori putea fi ceva mult mai rău.

Am luat în calcul fuga, dar nu ar fi fost o decizie înțeleaptă. Nu mă îndoiam că, orice creatură mare și întunecată s-ar fi aflat acolo, s-ar fi bucurat la nebunie de o partidă de vânătoare. M-am uitat drept înainte, fericită să văd cotitura la câțiva metri distanță. Dacă fugeam, puteam scăpa de orice mă urmărea. N-am mai pierdut nicio secundă în plus dezbătându-mi opțiunile și m-am năpustit spre următorul tunel.

Am trecut de colț și, adăpostită de umbre, am desenat rapid un cerc de protecție înainte de a mă căzni să intru într-o firidă rece, ascunsă vederii.

O ușoară deplasare a pietricelelor a indicat că urmăritorul meu nu renunțase. Mi-am ținut răsuflarea, îngrijorată că până și cea mai mică inspirație sau expirație m-ar putea da de gol. Urmăritorul meu s-a oprit suficient de aproape, încât să-i pot distinge trăsăturile, și mi-am înăbușit cu greu înjurăturile care voiau să fie eliberate.

— Ți-ai pierdut complet min...

Wrath a întins brusc mâna și mi-a acoperit gura înainte să termin ce aveam de spus. Trecuse de cercul meu de protecție fără să trădeze nici măcar o clipă că îl afectase în vreun fel. Ceea

ce ar fi trebuit să fie imposibil, din moment ce era conectat la puterea mea. Eram prea uluită ca să fac ceva inteligent, cum ar fi să-l muşc.

— Acum, că te afli în posesia Cornului, se apropie trei duzini de demoni-umbră. Dintre care două te urmăresc de când ai părăsit casa familiei tale, a spus el, înlăturându-şi mâna. Dacă atacă, vreau să fugi. Nu privi înapoi şi nu zăbovi! Ai înţeles?

— *Poftim?*

Mă urmăriseră aproape patruzeci de asasini invizibili, dar asta nu era nici măcar partea cea mai înfricoşătoare. Să-mi închipui atât de mulţi demoni invadând această lume şi daunele pe care le-ar putea provoca... era prea mult.

— Cum au ajuns aici?

— Am două presupuneri. Fie porţile slăbesc într-un ritm îngrijorător de rapid, fie cineva i-a invocat pe toţi.

Wrath ne-a apăsat mai ferm de peretele de piatră, trupul lui masiv ascunzând orice strop de lumină răspândit de amuleta mea care ne-ar fi putut trăda prezenţa.

— Dacă eşti de acord, pot să ne duc înapoi la palat. Prin *transvenio*. Vei veni cu mine?

Cuvintele mi-au murit pe buze, curmate de un avertisment subtil. Ceea ce era ciudat, având în vedere că îmi doream foarte mult ca el să ne scoată de aici prin magie. Dar mai era şi foarte convenabil că mă puteam baza doar pe cuvântul *lui* în privinţa mercenarilor invizibili. Envy reuşise un singur lucru: să semene îndoială.

— Cum funcţionează asta, mai exact?

— Pe scurt, călătoreşti prin dimensiuni împreună cu mine şi eşti lăsată în locul pe care l-am ales eu.

— Ai menţionat că trebuie să fiu de acord cu asta... E valabil de fiecare dată?

— Odată ce îmi dai permisiunea, este eternă.

În pofida pericolului tot mai apropiat, încă exista acel sentiment sâcâitor pe care nu-l puteam ignora. Practic, preferam să-mi încerc norocul cu mercenarii în loc să închei o învoială eternă.

— Altceva mai ai să-mi spui?

De data asta, Wrath a şovăit. O reacţie care m-a îngrijorat.

— În principiu, o să te simţi ca şi cum ai fi incinerată cât schimbăm timpul şi spaţiul. Nu durează mai mult de o secundă sau două.

M-am holbat la el. Focul şi vrăjitoarele se potriveau la fel de bine precum demonii şi îngerii. M-am hotărât. Aveam să-mi încerc norocul cu asasinii.

— Trebuie să fie...

— Fugi, Emilia!

Wrath s-a învârtit brusc şi l-a izbit cu o lovitură puternică de picior pe un demon-umbră, de altfel singurul atacator care ar fi putut să se afle aici. Nu l-am văzut zburând în urma impactului, dar am auzit un sunet ciudat. Dacă era imaterial, nu-mi dădeam seama cum de reuşise Wrath să-l atingă. Prinţul şi-a continuat asaltul, atacând încontinuu un demon-umbră după altul. Am înţeles anomalia abia când făpturile s-au prăbuşit. Fuseseră decapitate cu pumnalul de demon al lui Wrath. Poate că simplul fapt de a ţine arma îi permisese să-i lovească.

Pe măsura ce mureau, atacatorii îşi pierdeau capacitatea de a rămâne invizibili. Am vrut să fug, dar parcă nu mă puteam mişca. M-am holbat la feţele palide, cu ochii înfundaţi în orbite înconjuraţi de cercuri negre, adânci, şi la minusculii dinţi extrem de ascuţiţi care le ieşeau din gingiile negre şi putrezite. Arătau ca nişte cadavre şi miroseau cam la fel.

Nu m-am putut decide dacă era mai bine sau mai rău să nu le cunosc adevărata înfăţişare.

— Ia coarnele și pleacă!

Wrath a făcut un pas înainte, a lovit, iar alte capete s-au rostogolit pe podea. Era întruchiparea violenței. În timp ce-l priveam atacând și mutilând demon după demon, m-am gândit că este invincibil. Prințul Casei Mâniei lovea, para, decapita. Apoi capetele cădeau de pe umeri. Membrele fiarelor zburau prin tunel. Pete de sânge întunecat acopereau totul împrejur. Nu exista nimic care să-l poată opri. Apoi Envy s-a ivit din cel mai adânc cotlon al umbrelor, cu ochii sclipind ca smaraldele.

— Prindeți-l!

După ce a pocnit o singură dată din degete, am deslușit doar formele întunecate ale demonilor-umbră în timp ce se năpusteau spre noi ca un roi de viespi necruțătoare. Wrath s-a luptat, a lovit și a reușit să mai doboare câțiva, dar fără folos. Nici măcar o făptură măreață precum demonul războiului nu putea ține piept valului de corpuri invizibile care continuau să se azvârle asupra lui. Asta dacă nu-și dezlănțuia pe deplin magia.

Într-un mod cu desăvârșire straniu, niciunul dintre demonii-umbră nu a răsuflat măcar în direcția mea.

În cele din urmă, au reușit să îl imobilizeze pe Wrath. Puterea lui a bubuit, a zguduit tunelurile, însă Envy doar a râs când a plouat cu pietre. Am reușit să mă feresc din calea unei bucăți mari din tavan, care s-a prăbușit exact acolo unde stătusem cu o secundă mai devreme.

— Continuă! Folosește toată acea putere, frate! Îți vei îngropa vrăjitoarea.

Huruitul din adâncul pământului a încetat. Envy mi-a aruncat o privire, zâmbind.

— Nu-ți face griji! N-are nimic de-a face cu sentimentele lui, animăluțule. Ești un mijloc pentru atingerea unui scop. Nu-i așa, frate?

— Dacă faci asta, te vei damna și pe tine!

Chiar și imobilizat și înconjurat de dușmani, Wrath nu părea înfricoșat.

— Asta îți dorești cu adevărat?

— Poate că-mi place să fiu damnat.

Envy și-a scuturat praf imaginar de pe revere.

— Poate ar trebui să-ți amintești cum te simți, dragă frate, când ți se ia ceva la care râvnești. Păcat că nu ți-ai amintit că și eu sunt de temut. Permite-mi să-ți reîmprospătez memoria!

Dacă n-ar fi fost acel sunet metalic cutremurător, sângeros, și geamătul înăbușit al lui Wrath, era posibil să nu fi știut că – în afară de faptul că eram înconjurată de demoni mercenari invizibili – ceva era greșit. Am privit îngrozită, în tăcere, cum pumnalul lui Envy pătrunde adânc în vintrele lui Wrath. Apoi prințul-demon trădător i l-a trecut lent de-a lungul trupului, deschizându-l de la șold la șold. Din tăietură s-au revărsat intestine, iar Wrath s-a aplecat de spate, cu ochii mari.

— Du-te! a tușit el, cu buzele însângerate, împroșcând picături roșii.

M-am holbat la scena din fața mea, fără să clipesc. Cred că am țipat.

Sunetele înconjurătoare au fost înlocuite cu un zgomot înfiorător de strident, un fel de bocet ce-mi răsuna în cap. Focul mi-a înroșit fața, apoi gheața mi-a furat culoarea din obraji. De la căldură la frig. Întregul abdomen al lui Wrath era despicat. Acum stătea în picioare, se lupta, iar în secunda următoare... în secunda următoare... era atât de mult sânge! Am căzut în genunchi și am vărsat.

Envy a râs, sunetul ricoșând ca un proiectil dintr-un perete în altul.

— De-o eternitate mi-am dorit să fac asta, frate! Nu pot să exprim în cuvinte cât de bine mă simt privindu-te cum sângerezi

de moarte, a spus el, apoi s-a uitat scurt la mine, cu buza superioară trasă într-o parte. Urmărește-mă cu atenție, animăluțule! Așa îi tratez pe cei din familie. Închipuie-ți cum e să fii dușmanul meu! Să nu crezi că v-am iertat pe tine și pe bunica ta pentru ce mi-ați făcut!

Când a răsucit pumnalul, Wrath a scuipat sânge închis la culoare. M-am forțat să privesc, să stau în picioare. Încă nu aveam dreptul să mă destram în mii de bucățele. Demonii-umbră trebuie să-l fi eliberat pe Wrath; demonul războiului a alunecat la pământ, privind în jos la rana adâncă, urmarea unui atac brutal.

Envy și-a ridicat din nou lama, dar n-am mai putut suporta.

— Oprește-te!

M-am înecat cu un țipăt când Envy mi-a ignorat rugămintea și l-a înjunghiat încă o dată, ca să fie sigur, apoi s-a dat înapoi cu ochi cercetători, de parcă ar fi evaluat daunele provocate. Wrath se chinuia să privească în direcția mea, dar nu prea reușea. Nu se chinuia niciodată. Nu credeam că-i în firea lui.

— Te rog... Emilia. Eu...

A scos un suspin adânc, un sunet răgușit și greoi. Era pe moarte. Chiar era pe moarte!

Ceva s-a răscolit în mine.

În următoarea secundă eram lângă el și, cu mâinile bâjbâind, am încercat să opresc sângerarea.

— E bine! Totul o să fie bine! Trebuie doar să te vindeci.

Din nou, nu aveam nicio vrajă, nicio formă de magie la care să apelez pentru a-i închide rana. Eram prea zguduită ca să gândesc limpede. Aveam doar ambele mâini și speranța că se putea vindeca el însuși destul de repede. Wrath s-a întors încet spre mine, lumina părăsindu-i ochii înainte să-mi întâlnească privirea rugătoare. Așa ceva nu se putea întâmpla! Aveam nevoie de el.

— Nu!

Acum, mai mult ca oricând, trebuia să se ridice și să fie bine. L-am scuturat puțin. Era nefiresc de nemișcat, cu pupilele fixe. Știam ce înseamnă acest lucru și nu puteam... *El* nu putea să fie mort. Acest demon prost și arogant trebuia să fie nemuritor.

— Ridică-te!

Trebuia să se vindece! Avea nevoie doar de puțin timp. Puteam să-i mai aplic presiune asupra rănii pentru câteva minute. Doar de asta mai avea nevoie. De câteva minute. Puteam face asta. Puteam rămâne aici până când avea să se vindece singur.

Eram încă în genunchi, pe pământ, cu mâinile pline de sânge, când trupul i-a dispărut de pe acest tărâm.

M-am uitat fix la sângele umed de pe palme. Era atât de mult! Prea mult! Niciun muritor nu avea cum să supraviețuiască unor asemenea răni. Până acum, Wrath se vindecase mereu imediat.

Era rănit, dar nu mort.

La fel ca Lust, când fusese înjunghiat cu lama lui Wrath. Nu *putea* fi mort. Altfel, ce rost mai avea să fie nemuritor? Totuși... văzusem viața părăsind ochii demonului. Lust nu arătase așa. Încă mai respira când dispăruse înapoi în Iad. Dintr-odată, *eu* nu am mai putut respira. Fără el, eu...

Mi-am întins mâinile și am văzut că tremurau. Apoi mi-am coborât ochii și am privit într-o manieră stranie, detașată, cum întregul trup îmi era zguduit de spasme violente. Să văd cadavrul mutilat al surorii mele fusese îngrozitor, dar să privesc pe cineva cum este eviscerat... Mi-am frecat mâinile pe fuste, însă sângele refuza să fie înlăturat. M-am șters și m-am șters și nu reușeam să...

— Gata cu asta!

Envy şi-a înfăşurat degetele lungi în jurul încheieturii mele, strângând cu putere. Dacă mai aplica puţină presiune, avea să-mi fractureze ceva.

— Toate aceste neplăceri ar fi putut să fie evitate dacă ai fi ascultat. Nu ai pe cine să învinovăţeşti în afară de tine.

— V-va... v-va s-supravieţui?

Prinţul-demon a îngenuncheat lângă mine şi mi-a apăsat partea plată a pumnalului sub bărbie. Lama era alunecoasă, încă plină de sângele lui Wrath.

— Ar trebui să te rogi zeiţei tale să nu o facă. Acum dă-mi Cornul lui Hades şi s-ar putea să iau în considerare posibilitatea de a-ţi acorda o moarte rapidă!

Mi-am desprins cu greu privirea de la pata de sânge unde căzuse Wrath. El luptase pentru mine. Se pusese între mine şi fratele său, şi plătise pentru asta. Furia s-a dezlănţuit deodată, eliberându-mi mintea de durere. M-am uitat dispreţuitor la Envy şi mi-am vârât mâna în buzunarul fustei. Mi-am trecut iute amuleta Vittoriei peste cap, aducând în sfârşit laolaltă cele două părţi ale Cornului lui Hades.

Un trosnet ca de bici a spulberat tăcerea în timp ce coarnele Diavolului s-au reunit. Puterea mi-a străbătut trupul şi mi s-a revărsat în vene.

— Ieşi! Ieşi până nu te *oblig* să părăseşti acest loc!

— Faci o mare greşeală! mi-a atras atenţia Envy, care nici nu s-a clătinat înapoi, nici nu a fugit, ci chiar s-a supus poruncii mele. Nu-ţi voi uita prea curând nesupunerea, animăluţule! Şi nici tu nu ar trebui să o faci. Nu-i nici pe departe un lucru neînsemnat să ai un prinţ al Iadului drept duşman. Veniţi!

Şi-a adunat asasinii invizibili şi a părăsit tunelul rece. Am aşteptat să plece înainte să mă prăbuşesc la pământ. După acea demonstraţie de putere, nu mi-am putut convinge trupul să se

mişte. Mi-am tras genunchii la piept. Lucrurile se desfăşuraseră spectaculos de prost şi, de data aceasta, nu aveam nicio idee cum să merg mai departe. Wrath murise. Familia mea se ascundea, iar o victorie împotriva prinţilor Iadului, de una singură, părea mai imposibilă ca nicicând. Să-l văd pe Wrath despicat de la şold la şold a zguduit ceva în mine. Crezusem că e invincibil, prin urmare ce şansă aveam *eu* cu adevărat?

Voiam să fiu curajoasă, îndrăzneaţă şi inteligentă, şi să-mi înving duşmanii cu viclenie. Să recunosc că posedam cunoştinţe limitate părea o înfrângere. Aveam magie şi Cornul lui Hades, dar nu şi timp să învăţ vicleşuguri mai întunecate ca să echilibrez balanţa puterii pe câmpul de luptă. *Nonna* spusese că urma să încerce să încetinească deschiderea Porţilor Iadului, dar cine ştie dacă avea să reuşească înainte ca timpul să se scurgă?

Eram realistă, nu defetistă[1]. Poate că lucrurile chiar aveau să se îmbunătăţească dacă puneam capăt luptei şi aşteptam să văd dacă Diavolul îşi dorea să mă revendice.

Sau poate, pentru că acum că îi aveam coarnele, trebuia să-l invoc, să închei o învoială proprie şi să opresc distrugerea ulterioară. Atenţia mi s-a îndreptat spre locul unde se prăbuşise Wrath. Aveam un presentiment că ştiam ce ar face. Şi ştiam ce alesese Vittoria. Dar încă nu eram sigură ce îmi doream.

Aşa că am stat acolo, lângă sângele tot mai uscat al celui mai mare duşman al meu, şi am plâns.

[1] Persoană care nu are încredere în reuşita unei acţiuni sau în sine (n. tr.).

PATRUZECI ŞI PATRU

Vrăjile de resurecţie fac parte atât din artele întunecate, cât şi din cele Interzise, deoarece se împotrivesc ordinii firesti a lucrurilor. Dacă încerci să fiuri înapoi viaţa, Moartea se va răzbuna în altă parte, ca să echilibreze balanţa. Precum în cer, aşa şi-n adânc.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

O oră mai târziu, m-am trezit în faţa palatului ruinat. Nu aveam unde să merg în altă parte ca să fiu în siguranţă şi speram că magia lui Wrath încă mai proteja cumva clădirea. Ajunsesem la nivelul inferior şi tocmai închisesem uşa când o adiere răcoroasă, subtilă, mi-a mângâiat gâtul. Am dat să o ignor, apoi mi-am amintit ce-mi spusese *nonna* despre a fi Însemnată de un Prinţ al Iadului.

Wrath îmi oferise o modalitate de a-l invoca.

M-am repezit în sus, pe scări, şi am scos proviziile dintr-o traistă suplimentară pe care o pregătisem cu câteva zile înainte. Lumânări negre, câteva oase de animale de la restaurant, grimoarul personal pe care-l începusem, şi...

Pe sânge şi pe oase! Fără pumnalul lui Wrath, nu aveam aur, care era ingredientul principal necesar pentru a invoca un demon din Casa Mâniei. M-am plimbat de colo-colo prin cameră şi am înjurat.

La naiba! Mi-am dorit ca, măcar o dată, ceva să meargă uşor.

Am împins lumânările din drum şi m-am lăsat moale în pat, clipind pentru a-mi reţine lacrimile. Fusesem atât de supărată pe Wrath după sărutul nostru, atât de devastată de omisiunea lui cu privire la ceea ce urmărea, de fapt, să obţină, încât îmi dorisem să-l rănesc la rândul meu, dar niciodată aşa.

Să priveşti pe cineva pe care-l cunoşti murind, chiar dacă este cineva pe care *nu ar trebui* să-l placi, nu era nici pe departe un lucru neînsemnat. Apoi ameninţarea lui Envy, pierderea familiei mele... Nu ştiam cum să acţionez mai departe. M-am întins şi m-am uitat fix la liniile mici din tavan, gândindu-mă că semănau cu acele fisuri care-mi despicaseră viaţa într-un milion de bucăţele. Fiecare linie reprezenta o altă cale, o altă alegere, o altă încercare de a îndrepta greşelile comise. Am reconstituit în minte drumul parcurs în ultimele săptămâni, străduindu-mă să intuiesc unde, poate, o luasem pe o cărare greşită.

Când am înţeles că niciun răspuns înţelept nu avea să prindă contur, am renunţat şi m-am rostogolit pe o parte. Pe comoda mică de lângă pat se aflau o sticlă de prosecco şi două pahare, alături de un bol mic cu felii de portocală acoperite cu ciocolată. Nu-mi aminteam să fi văzut nimic din toate astea înainte, dar era posibil ca Wrath să fi adus gustările în timp ce jucam *scopa*.

Nu ştiam ce să cred despre gestul lui, aşa că am alungat acele gânduri şi am scos dopul, urmărind bulele care ţâşneau şi pocneau uşor pe măsură ce-mi umpleam paharul. Dacă lumea, aşa cum o ştiam, avea să se sfârşească, meritam ceva de băut

înainte să închei o învoială cu Diavolul. Mi-am adus paharul la buze și m-am oprit. Wrath îmi spusese să mă uit în comodă dacă eram plictisită. Nu eram plictisită, dar *eram* intrigată.

Am pus paharul jos și am deschis primul sertar.

Un mic inel de aur, fixat pe ramuri de măslin, stătea pe o pernă de catifea reiată.

Era simplu, dar frumos. L-am luat și mi l-am strecurat pe arătător. Se potrivea perfect. Am simțit un junghi în piept. Știam exact de ce mi-l lăsase. Pe vremea romanilor, o ramură de măslin era oferită de un dușman în semn de pace. O lacrimă mi-a alunecat pe obraz când mi-am amintit că o numise o crenguță de încredere. Bănuind probabil că nu aveam prea mult aur propriu, Wrath îmi dăruise ultima piesă necesară ca să-l invoc. Se pregătise pentru orice situație. Un tactician până-n măduva oaselor.

Simțindu-mă plină de speranță pentru prima oară după multă vreme, cel puțin în percepția mea, am așezat lumânările într-un cerc și le-am aprins, am pus ferigi proaspăt tăiate și oase, apoi am început invocarea. Mi-am folosit propriul sânge ca ofrandă și am lăsat câteva picături să cadă pentru a amplifica puterea cercului.

— Prin puterea pământului, a sângelui și a oaselor, te invit pe acest tărâm al ființelor umane! Vino să mi te alături! Fie să rămâi întemnițat în acest cerc până te voi trimite acasă!

Am îngenuncheat acolo, așteptând fumul revelator al sosirii lui Wrath. Secundele treceau. Mi-am ținut speranța în frâu. Ultima dată, primele semne ale venirii lui apăruseră la câteva clipe după finalizarea invocării. Din moment ce era grav rănit, poate că avea nevoie de o ofrandă mai mare. Am mai stors câteva picături de sânge în cerc. Nu s-a întâmplat nimic.

— Hai, demonule!

Am trecut iar prin ritual. Am potrivit din nou ferigile, oasele și lumânările până când au format un cerc perfect. Mi-am pus inelul în interiorul zonei de întemnițare, apoi am lăsat și mai mult sânge să curgă.

— Prin puterea pământului, a sângelui și a oaselor, te invit pe acest tărâm al ființelor umane! Vino să mi te alături! Fie să rămâi întemnițat în acest cerc până te voi trimite acasă!

Am omis din nou partea în latină, ținând cont că prima dată se încheiase cu o logodnă neplanificată, iar Wrath spusese că nu este necesară. Când tăcerea a continuat să dăinuie, am încercat pentru ultima oară și am folosit incantația care ne lega într-o căsătorie nesfântă dacă Wrath o accepta.

— Prin puterea pământului, a sângelui și a oaselor, te invit pe acest tărâm al ființelor umane! Vino să mi te alături! Fie să rămâi întemnițat în acest cerc până te voi trimite acasă! *Aevitas ligati in aeternus protego.*

O adiere puternică a stins una dintre lumânări. Ținându-mi răsuflarea, am așteptat ca mărețul demon al războiului să se ridice. Nemuritor. Furios. Uluitor. M-am pregătit pentru o prelegere care avea să vină cu siguranță. Momente au venit și au trecut, dar nu exista nici fum, nici vreun alt semn care să indice că invocasem ceva. Am așteptat la nesfârșit. Afară, păsările au început să ciripească, strigându-se unele pe altele; soarele urma să răsară în curând. Și vraja pentru Wrath putea fi aruncată numai noaptea.

Totuși, am încercat iar, sperând că, de data aceasta, avea să funcționeze.

În cele din urmă, ultima mea speranță s-a stins. *Nonna* spusese că atâta timp cât trăia, Wrath avea să vină. Faptul că nu a apărut m-a umplut de groază. Gândurile mi-au zburat chiar la început, când mă rugasem zeiței morții și a furiei, și nu m-am

putut abține să nu mă întreb dacă nu cumva îl pedepsise pe demon, deși nu mai voiam să mă răzbun pe el.

Am privit lumânările pâlpâind, dorindu-mi să dea foc așternutului și întregului palat. Ar fi fost potrivit ca restul lumii mele să fie mistuit de flăcări. Wrath murise de-a dreptul, cu adevărat. Și-mi luase și ultima speranță cu el.

Cornul lui Hades se afla în posesia mea, dar nu eram sigură cum să-l folosesc pentru a închide Porțile Iadului. Familia mea fugise, Antonio fusese răpit de Envy, iar mintea celei mai bune prietene de-ale mele era încă prinsă între tărâmuri. Demonii-umbră se infiltraseră în oraș și nu aveam idee cum să scap de toți.

Am stins lumânările de invocare, una câte una, până când am rămas în beznă.

PATRUZECI ȘI CINCI

Până să-și arunce soarele primele raze peste mare, eram deja îmbrăcată pentru luptă. În fața oglinzii, am terminat de împletit jumătate din păr într-o cunună și am ales să las restul șuvițelor să se reverse liber, într-o cascadă de bucle lejere. Am fixat partea de sus cu două cleme mari în formă de ramură de măslin, incrustate cu diamante, care – cu excepția pietrelor prețioase – se asortau cu noul meu inel. Mi-am tamponat buzele cu o pastă de culoarea vinului și mi-am dat cu kohl peste pleoape.

Am făcut un pas în spate și mi-am admirat munca; păream periculoasă. Purtam o rochie parcă scufundată în sucul celor mai întunecate fructe de pădure, cu mâneci scurte, făurite în întregime din solzi de aur. Era îndeajuns de închisă la culoare pentru a ascunde sângele, fără să fie o altă ținută cu desăvârșire neagră. Nu mă deranja culoarea – dar nu voiam un veșmânt care să-mi imprime o senzație atât de puternică de doliu.

Și mă săturasem să fiu tristă.

Wrath îmi spusese că am de ales – puteam să fiu ori o victimă, ori o învingătoare. Și, oricât de puțin dispusă eram să recunosc acest lucru, avea dreptate. Alții ar fi fost mereu acolo,

încercând să mă doboare, să-mi spună cine sunt sau cine cred ei că ar trebui să fiu. Oamenii ciopleau adesea cuvintele în arme, dar acestea aveau putere numai dacă le ascultam în loc să am încredere în mine.

Dacă dușmanii voiau să-mi sădească sămânța îndoielii în suflet, urma să cred și mai mult în propriile abilități. Chiar dacă trebuia să mă prefac până la dispariția incertitudinii.

Am părăsit Zisa și m-am îndreptat spre inima orașului.

Am înconjurat Orașul Vechi în mod ostentativ, hotărâtă să las o impresie puternică, apoi m-am dus în Piața Ballarò, unde, în jurul palatului regal, fuseseră amenajate standuri cu mâncare. N-am fost surprinsă la vederea unei mici mulțimi adunate în fața tarabei familiei Nucci, clienții așteptând să fie serviți cu *arancini* și *panelle*. Atât bilele de orez prăjite, cât și clătitele din năut sărat, la rândul lor prăjite, erau feluri populare de mâncare stradală.

Domenico Senior și-a șters fruntea cu o bucată de pânză și a întins o pungă cu mâncare. M-am bucurat să-l văd departe de casa de pariuri a lui Greed. Îmi ușura o parte a planului.

Am urmărit cum coada se micșora treptat, iar oamenii plecau cu pungile de mâncare. Stomacul mi-a protestat de la atâtea preparate și mirosuri, așa că m-am decis să cumpăr ceva, ca să am și o scuză bună de a intra în vorbă. Oricum trebuia să mănânc.

— *Buongiorno, signorina* di Carlo! Ce ți-ar plăcea astăzi?

— *Panelle* cu felii de lămâie în plus, vă rog!

Bătrânul Nucci a prăjit perfect clătitele plate, le-a asezonat cu sare de mare, apoi le-a pus într-o pungă de hârtie împreună cu o bucată suplimentară de lămâie. I-am întins monedele și m-am îndreptat spre partea în care copertina oferea un pic de umbră.

— Ce mai face Domenico Junior?

— A dat de necaz?

Nu eram sigură cum să răspund la întrebare, așa că am pus în aplicare unul dintre trucurile preferate ale lui Wrath și am ignorat-o.

— Îl pomenise sora mea și am auzit că a petrecut mult timp la mănăstire. Trebuie să fie greu pentru el, să piardă pe cineva la care ținea.

Privirea lui Domenico Senior s-a mutat către persoana care stătea în spatele meu înainte să întindă o comandă de *arancini* și să mai arunce câțiva în coșul friteuzei.

— E bine. A plecat azi-dimineață spre Calabria pentru a-și ajuta vărul.

M-am oprit din mestecarea porției mele de *panelle*. Ciudat moment își mai alesese Domenico Junior ca să plece de acasă! Am schimbat tactica.

— Ați petrecut ceva timp în acea sală de jocuri de pariuri? l-am întrebat, sperând că nu fusesem prea nepoliticoasă. Trebuie să o găsesc cât mai curând posibil.

A clătinat din cap.

— Mă tem că nu te pot ajuta. Am auzit că tipul care o conduce a plecat.

În sinea mea, am țipat și am blestemat-o pe zeița oportunităților ratate. Mă pregăteam să plec când am remarcat un tatuaj ciudat în cerneală pe antebrațul lui. O amprentă de labă strângând ceea ce părea a fi o tulpină de fenicul. Privirea mi s-a oprit pe partea laterală a căruciorului de mâncare – același simbol era pictat și acolo. Greșisem! Nu-l văzusem în jurnalul surorii mele, ci în ziua în care eu și Wrath încercaserăm să ne apropiem pentru a investiga uciderea Giuliei Santorini. Mi s-a tăiat răsuflarea când totul a căpătat sens. *Signore* Nucci era un metamorf.

Am înghițit în sec și mi-am ridicat încet privirea. Domenico Senior m-a observat holbându-mă la tatuajul lui, așa că și-a tras iute mâneca în jos, în pofida zilei caniculare.

Reacția lui mi-a dat de bănuit.

M-am gândit iar la jurnalul surorii mele. Pe pagini fusese trecut doar numele Domenico Nucci. Nu se menționase niciodată junior sau senior...

— Tu ești! am exclamat, scăpând punga cu *panelle* și renunțând la orice formă de politețe. Vittoria ți-a scris numele în jurnalul ei. N-a fost niciodată vorba de Domenico Junior. Ai rănit-o? A aflat ce ești?

— Nu e... Nu striga astfel de acuzații în jur, fato! Lasă-mă te rog o clipă!

Domenico a întors semnul standului pe fața pe care scria ÎNCHIS și mi-a făcut semn să-l urmez după colț, unde erau mai puțini trecători. Totuși, nu voiam să renunț la siguranța oferită de mulțimi, și părea să știe acest lucru. S-a oprit într-o zonă mai retrasă și, cu toate că încă eram înconjurați, nu puteam fi auziți.

— Sora ta servea băuturi la casa de pariuri a lui Greed.

Inima îmi bătea sălbatic. În cele din urmă, după atâta vreme, am mai primit un indiciu în legătură cu ce pusese la cale Vittoria chiar înainte de a fi ucisă.

— Și? Știa ce ești? l-am întrebat, iar Domenico Senior a încuviințat din cap. Ai văzut-o vreodată cu Greed?

— Da! Într-o noapte, sora ta a venit la el cu o idee. Lucrau la un plan care îi mulțumea pe amândoi.

— Cum ai ajuns să fii implicat în toate astea?

Nu părea dispus să răspundă, așa că am scos pumnalul pe care îl ascunsesem în corset și am lăsat lumina soarelui să se reflecte de pe lamă. Învățasem un număr impresionant de trucuri de la demonul războiului.

— Într-un fel sau altul, tot îmi voi obține informațiile, *signore*. Alegerea îți aparține cu privire la modul în care procedăm.

— Bine, bine! a cedat el, apoi a înghițit în sec și a aruncat o privire în jur. Știi despre *benandanti*.

Am dat din cap. Toată lumea știa.

— Metamorfi, într-un fel. Spiritele lor capătă forme animale pentru a călători astral de patru ori pe an. Ei luptă și în Bătăliile Nocturne.

— Ei bine, așa e! Noi nu suntem *benandanti*, dar ei ne-au preluat simbolul, așa că suntem adesea confundați. Față de ei, noi ne putem schimba forma fizică oricând dorim. Ni se spune Lupii de Jar. *Benandanti* sunt ființe umane, noi, nu. Cel puțin, nu în totalitate. Majoritatea ar spune că suntem vârcolaci.

— Vârcolaci! am repetat. Te transformi fizic într-un lup?

Domenico Senior m-a aprobat cu o mișcare din cap.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi revin. Nu auzisem niciodată de un Lup de Jar, dar existau o mulțime de legende despre vârcolaci. Din poveștile vechi care-mi fuseseră spuse, lupii nu-și părăseau haita și erau loiali numai unii altora. Nu înțelegeam cum sau de ce s-ar asocia cu demonii.

— De ce erai cu Greed?

Privirea i-a coborât în pământ.

— Am încheiat o învoială.

O amintire mi-a răsărit în minte, o imagine cu el înconjurat de grămezi de jetoane. Aveam o bănuială rău prevestitoare că știam încotro se îndreaptă totul.

— A promis că-ți va șterge datoriile dacă l-ai ajuta?

A încuviințat cu o mișcare din cap.

— Am crezut că-i o afacere proastă pentru el. Apoi am aflat că n-a fost ideea lui de la bun început. A spus că tot ce voia era ca lupii să lupte de partea Diavolului când avea să vină vremea.

Noi nu ne-am schimbat în aproape două decenii, așa că am presupus că învoiala e complet lipsită de valoare.

— De ce nu v-ați schimbat?

Domenico Senior a ridicat dintr-un umăr.

— Nimeni nu știe sigur. Într-o zi am putut, iar în următoarea, nu.

— Dar ceva s-a întâmplat recent, nu-i așa? l-am întrebat. Și-a schimbat cineva forma?

— Când un băiat își sărbătorește al douăzecilea an, de obicei se schimbă pentru prima oară.

Eram gata să pun prinsoare pe orice că ziua de naștere a lui Domenico fusese de curând și că fusese foarte surprins când se transformase în lup.

— Nu i-ai spus fiului tău ce sunteți?

A clătinat lent din cap.

— Trecuse atât de mult timp... Nu credeam că se va întâmpla. Când Dom s-a transformat, am știut că avem probleme. I-am mărturisit ce promisesem, a continuat el, ștergându-și o lacrimă de pe obraz. Dezamăgirea din ochii fiului meu m-a dărâmat. Rușinea pe care am adus-o asupra moștenirii, asupra familiei noastre. Lupii nu luptă pentru nimeni altcineva în afară de membrii haitei. Acum Dom se roagă la mănăstire pentru mine și pentru el, sperând că toată lumea îmi va ierta păcatele.

— Cum și-a dat seama sora mea ce ești?

Preț de câteva secunde, a cugetat la întrebarea mea.

— Nu sunt sigur, dar ea a fost cea care l-a sfătuit pe Greed să negocieze cu mine. Când învoiala a fost încheiată, ea m-a pus să promit că-mi voi ține cuvântul față de el.

— Vittoria a stabilit învoiala dintre tine și Greed? m-am interesat, inima bătându-mi cu putere. Ești sigur că asta a fost ideea ei și nu a lui?

— Da! a răspuns *signore* Nucci. Făcea parte din planul ei mai mare. Dar nu mi l-a împărtășit niciodată, așa că mă tem că nu te pot ajuta în această privință. Mi s-a spus doar să fiu gata când aveau să ne cheme.

Am răsuflat lung. Vittoria găsise o modalitate de a sili doi dușmani să lucreze împreună. Un front comun pentru a lupta împotriva adevăratului inamic. A cărui identitate încă rămânea necunoscută. Am analizat cu atenție noua informație. Sora mea avusese încredere în Greed. Eu, în Wrath. Și Envy se potrivea, în continuare, cel mai bine în rolul criminalului, cu excepția faptului că... nu se lăudase că smulsese vreo inimă din trupul cuiva și nu avea amuleta mea. Ceea ce însemna că ucigașul nostru putea fi încă în libertate.

— Domenico nu-i, de fapt, pe continent, nu-i așa?

— Nu! a recunoscut signore Nucci, trăgându-și nasul. E la mănăstire!

Toate drumurile continuau să ducă înapoi la mănăstire. Și nu mai credeam în coincidențe.

Acolo fusese găsit cadavrul surorii mele.

Acolo luase o întorsătură cumplită sesiunea de divinație a Claudiei. Acolo se rugase aproape zilnic Domenico, dar, potrivit prietenei mele, vorbise și cu membrii frăției. Eram convinsă că ar fi putut să mărturisească ce griji avea persoanei nepotrivite, mai ales dacă luam în considerare modul în care membrii frăției se comportaseră în noaptea în care o găsisem pe Claudia.

Mi-am luat rămas-bun de la *signore* Nucci și m-am grăbit să-mi găsesc următorul indiciu.

Înainte ca Vittoria să fie ucisă și lumea mea să devină realmente un Iad, *nonna* spusese că existau vânători de vrăjitoare activi, în căutare de pradă pe insulă. Îi exclusesem după ce-l invocasem pe Wrath și dădusem peste alți trei prinți ai Iadului cutreierând pământul. Dar poate că mă pripisem.

Dacă cineva voia să omoare vrăjitoare, ordinul sfânt era suspectul perfect. Cine altcineva era mai potrivit să stârpească răul din lume decât o persoană rânduită de Dumnezeu?

M-am gândit la noaptea în care o găsisem pe Claudia, la fratele Carmine, care avusese o sclipire criminală în ochi. Făcuse un pas înainte, în căutare de sânge proaspăt care să fie vărsat. Știam că disprețuiește vrăjitoarele și că nu-și mai ținuse de ani buni discursurile lui veninoase în piață. Puteam doar să-mi imaginez cât de mult i-ar fi plăcut să se urce înapoi pe cutia lui de săpun și să răspândească mai multă răutate.

Disprețul lui fățiș față de cei înzestrați magic îl transforma în suspectul principal pentru un vânător de vrăjitoare.

Astăzi, într-un fel sau altul, aveam să descopăr secretele pe care le păstra sfânta frăție.

PATRUZECI ȘI ȘASE

În curte se adunaseră mai multe siluete înveșmântate în robe. Tensiunea în rândul membrilor frăției era la fel de înăbușitoare precum căldura verii. Unul dintre călugării lor era dispărut, iar mai multe tinere erau moarte. N-am fost surprinsă că dădeau vina pe Diavol. M-am ascuns în apropiere de marginea clădirii principale și mi-am lăsat privirea să se strecoare prin mulțime, în căutarea unui membru pe care știam că nu aveam să-l găsesc.

Fratele Carmine stătea în centru, îndreptând pumnul spre cer la fiecare cuvânt înflăcărat care îi ieșea din gură. Din câte se părea, ajunsesem la apogeul discursului său.

— Dumnezeul nostru e un Dumnezeu puternic și nu va tolera o infestare a răului, a spus el. În aceste vremuri întunecate și tulburătoare, trebuie să conducem prin exemplul Său. Se apropie ora judecății. Trebuie să-l oprim pe Diavol înainte ca acesta să semene semințele căilor sale necurate. Veniți, haideți să rostim Cuvântul Sfânt semenilor noștri! Haideți să-i conducem către Izbăvirea lor!

— Amin! au strigat toți la unison.

Membrii frăției s-au desprins din mulțime, îndreptându-se spre oraș pentru a salva suflete omenești. M-am apropiat de colț

şi am eliberat răsuflarea apăsătoare din piept. Fratele Carmine nu vorbea despre încercarea Diavolului de a rupe blestemul, dar ceea ce spusese fusese oarecum alarmant în acurateţea sa. Pentru prima oară, sufletele fiinţelor umane chiar erau în pericol. Suspiciunea mea faţă de el s-a adâncit. Dacă se formase cumva un grup misterios de vânători de vrăjitoare, era foarte, foarte probabil ca eu să-l fi descoperit chiar în acest moment. Cugetam dacă ar trebui sau nu să-l urmăresc pe Carmine, când am simţit chemarea magiei venind din interiorul mănăstirii. La fel ca-n noaptea în care găsisem cadavrul Vittoriei.

Dacă nu chiar mai puternică.

Poate că îmi îmbunătăţisem capacitatea de a o simţi. Sau poate că avea ceva de-a face cu setul complet de coarne aflat în posesia mea. Am scos *cornicello*-ul surorii mele din locul în care-l ascunsesem în rochie şi l-am ridicat. Chiar şi pentru o vrăjitoare care nu e o fiinţă umană părea un sacrilegiu să porţi coarnele Diavolului într-un spaţiu sfânt. Dar nici nu se punea problema să intru în mănăstire fără protecţie. Am strecurat *cornicello*-ul în jurul gâtului, alături de cel pe care îl purtam deja, simţind o scânteie înţepătoare de magie în vene.

Înainte să mă furişez înăuntru, am aruncat o ultimă privire în jur. Se lăsase o tăcere mormântală. Membrii frăţiei plecaseră. Am traversat micuţa curte şi am împins uşa. În timp ce treceam în grabă pe lângă mumii, pe un coridor altminteri gol, am simţit că... mă urmăreşte ceva.

M-am răsucit pe loc şi am cercetat holul care îmi făcea inima să bată mai tare şi mâinile să tremure. De data aceasta, când pulsul mi-a luat-o la galop, nu a fost pentru că îmi era frică de ceea ce aveam să găsesc. *Voiam* să încerce cineva să mă atace.

— Arată-te!

Spre deosebire de romanele pe care Vittoria adora să le citească, niciun răufăcător nu și-a anunțat prezența cu un chicotit întunecat, dornic să vorbească în neștire și-n detaliu despre planurile malefice ale stăpânului său. Nimeni nu și-a anunțat prezența. Eram cu adevărat singură. Am închis ochii, am apucat Cornul lui Hades, am tras adânc aer în piept și mi-am limpezit mintea. Când m-am uitat din nou de-a lungul coridorului aparent gol, străjuit de morți, am auzit șoapte slabe.

Nelumești.

Am ignorat orice altceva cu excepția sunetului vocilor șoptite. L-am urmat, călătorind mai adânc în catacombe. Am memorat fiecare cotitură și fiecare hol în care am intrat, sperând că aveam să găsesc calea înapoi dacă trebuia să fug. Nu mai fusesem niciodată atât de departe în interiorul mănăstirii; nici măcar nu știam că *există* atât de multe coridoare labirintice care coteau și coborau adânc, adânc în centrul pământului.

Pe măsură ce-mi continuam drumul în tăcere, zumzetul vocilor s-a întețit. Am simțit o neliniște lăuntrică, dătătoare de fiori. Ceva magic se afla aproape. Și era puternic. O parte din mine voia să-l ignore și să fugă. Dar erau prea multe în joc. Am mers mai departe, forțându-mă să-mi înfrunt temerile.

Câteva minute mai târziu, m-am oprit pe un hol prăfuit, cioplit în calcar, cu o torță singuratică fixată într-un suport pe perete. Lumina pâlpâia amenințător, precum coada unei pisici supărate. Nu aveam nevoie de un semn din partea zeiței ca să știu că pericolul pândea din apropiere. N-am putut să-mi dau seama dacă stomacul mi s-a strâns de teamă sau de nerăbdare. Într-un fel sau altul, ceva urma să se întâmple.

O ușă dinspre capătul coridorului era puțin întredeschisă, în semn de invitație. Am parcurs distanța rămasă și m-am

oprit lângă ea. Putea foarte bine să fie o capcană, dar șoaptele deveniseră frenetice acum.

Trebuia să văd ce se află acolo. M-am apropiat, cu sângele năvălindu-mi în urechi, și am împins încă puțin ușa. Din exterior, odaia părea goală. Aparențele erau adesea înșelătoare. Înainte să intru, m-am uitat cu atenție în jur, doar pentru a fi sigură că nu pășesc într-o capcană. Particule de praf se învârteau în cercuri. Niciun sunet nu destrăma tăcerea. Iluziile reprezentau o formă de magie amăgitor de ușoară – înfățișau adesea ceea ce te așteptai să găsești.

N-ar fi trebuit să fiu așa de nesăbuită.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

În momentul în care am trecut pragul, am știut că făcusem o greșeală. Am simțit tensiunea din aer, ca și cum ar fi fost o coardă care a cedat și m-a prins într-o cușcă, imobilizându-mă. M-am împins înapoi spre ușă, dar n-avea niciun rost. Urma să rămân în această încăpere până când oricine aruncase vraja de întemnițare se decidea să mă elibereze.

Șoaptele care mă îndrumaseră până aici s-au transformat într-o pălăvrăgeală în toată regula. Erau atât de multe voci, atât de multe conversații, încât cu greu îmi auzeam propriile gânduri!

— E aici!

— A ajuns!

— Deschide cartea!

— Elibereaz-o!

Mi-am acoperit urechile și am căutat orice posibilă scăpare sau mijloc de a rupe vraja. Voiam ca zgomotul să înceteze. *Pe dată!* Iluzia a dispărut brusc, ca și cum ar fi fost în acord cu dorințele mele. Mi-am plimbat privirea împrejur, iute, studiind versiunea adevărată a încăperii. Pereții erau acoperiți de cuvinte în latină. Rânduri peste rânduri – unele scrise cu litere

mai mari, altele, cu litere mai mici – umpleau fiecare centimetru din pereți, din podea până-n tavan. Cineva fusese foarte ocupat. Nu mai văzusem niciodată magia folosită așa.

Literele străluceau subtil și păreau să pulseze, de parcă ar fi făcut parte dintr-o entitate vie. Am vrut să cad în genunchi; o vrajă atât de puternică nu urma să fie ușor de spulberat. Dar încă nu aveam să mă dau bătută. Am căutat semne de ambuscadă. Eram singură, cu excepția unei cărți.

Bătăile inimii mi s-au domolit. Acesta trebuia să fie „lucrul" descris de Vittoria în jurnalul ei.

Când mi-am îndreptat atenția asupra cărții, vocile au început din nou, pe un ton mai blând, mai ispititor. Mi-am coborât mâinile de la urechi, o măsură provizorie. Abia mai puteam să respir. Acesta era secretul pentru a cărui păstrare sora mea plătise cu viața. Simțeam asta până-n măduva oaselor.

O singură rază subțire lumina vechiul tom legat în piele, așezat pe un piedestal sculptat dintr-o bucată mare și solidă de obsidian. Nu mai văzusem niciodată o piatră prețioasă atât de mare și am înaintat cu precauție, până când m-am înălțat deasupra cărții misterioase. Vocile amuțiseră.

Un simbol al lunii triple, modelat din cositor, împodobea coperta, dar nu exista un titlu care să-i indice conținutul. Volumul era cu siguranță magic, având în vedere câtă putere emana din paginile sale. O lumină plăpândă, de culoarea lavandei, îl înconjura. Mi-a amintit de acea *luccicare* pe care o vedeam în jurul ființelor umane și care era de aceeași nuanță de violet ca tatuajul meu. Nu știam ce înseamnă, dar aveam o idee destul de bună ce e – cea dintâi carte de vrăji. Sfidând imposibilul, Vittoria *chiar* găsise grimoarul Primei Vrăjitoare.

Era atât de obișnuit, atât de simplu! Și totuși, o costase atât de mult pe sora mea.

Am vrut deodată să-l ard.

Nu era mai mare decât orice altă carte veche, dar puterea nu semăna cu nimic din ce mai simțisem vreodată. Coperta era uzată în locurile unde părea că fusese deschisă și închisă de un milion de ori.

La fel ca în noaptea în care găsisem cadavrul surorii mele, exista o chemare tăcută, insistentă, ancorată undeva, în adâncul meu. De data aceasta, mă implora să deschid cartea, să arunc o privire peste vrăjile pe care le simțeam revărsându-se din pagini. Am întins încet mâna și am deschis-o într-un loc care fusese marcat cu o panglică.

Am recunoscut hârtia neagră, cu rădăcini aurii tivite pe margini, și am citit repede pagina – o vrajă de invocare pentru Steaua Dimineții. Am închis imediat cartea și m-am îndepărtat.

Cineva îl invocase pe Diavol. Sau își dorise să o facă.

Am răsuflat de câteva ori, încercând să mă liniștesc, cu mintea asaltată de nenumărate gânduri. Acesta era misteriosul grimoar din care rupsese paginile sora mea. Cumva, magia ei o călăuzise la prima carte de vrăji, apoi Vittoria scosese câteva incantații pentru a invoca demoni. Știam cu siguranță că nu strecurase acest text în micuța noastră odaie, pentru că l-aș fi simțit în momentul în care ajunsese în casă, la fel și *nonna*, ceea ce însemna că Vittoria trebuie să-l fi ascuns aici. Dar de ce ar fi crezut geamăna mea că volumul ar fi în siguranță între zidurile frăției... Exista o legătură, trebuia doar să mă *gândesc*.

— În sfârșit!

Am sărit înapoi când o siluetă cu glugă a pășit în încăpere și a întins mâna după creta mea binecuvântată. Aceasta trebuia să fie persoana căreia mesagerul îi vânduse secretele. Eram gata să pun pariu că era fratele Carmine. Cât de ironic că un vânător de vrăjitoare întinsese o capcană folosind magie! Silueta a tras gluga înapoi și am înghețat, așteptând atacul fratelui care le ura pe vrăjitoare. În schimb, Antonio s-a mișcat mai repede decât

crezusem că este posibil și mi-a dat peste mână, aruncând creta deoparte, de parcă avea să-i crească gheare și să mă rănească. Am văzut cum se rupe în mai multe bucăți la contactul cu podeaua, apoi am revenit cu picioarele pe pământ, copleșită de ușurare.

— Antonio! Ești în viață! Am crezut...

Mi-am ridicat privirea și i-am observat expresia întipărită pe chip. Nicio urmă de îngrijorare. Doar ură pură. Am făcut un pas înapoi, inima întețindu-și din nou bătăile.

— C-ce s-a întâmplat? Te-a rănit Envy?

— Un înger al Domnului nu m-ar răni niciodată.

Și-a curbat buzele într-un zâmbet care nu semăna deloc cu cele blânde și timide pe care mi le aminteam.

— Spre deosebire de tine.

Abia mai puteam respira când totul a căpătat sens, fiecare piesă așezându-se la locul ei. Envy nu îl rănise și nu îl ținuse prizonier. Dimpotrivă! Antonio o predase de bunăvoie pe Claudia direct în mâinile dușmanilor mei. Știuse că e o vrăjitoare și...

— Tu ești vinovatul. *Tu* mi-ai ucis sora! am spus cu o voce tremurândă. De ce?

— E chiar atât de greu de crezut? Că eu, un om al Domnului, aș dori să scap lumea de rău?

— Vorbești precum Carmine.

Mi-am încleștat pumnii, astfel încât înțepătura unghiilor înfipte în carne să mă împiedice să-l lovesc.

— Uciderea femeilor nevinovate nu-i în sine o faptă malefică?

— Cei mai buni îngeri ai Domnului sunt războinici înverșunați, Emilia. Uneori, pentru înfăptuirea binelui suprem, trebuie mai întâi să devenim o sabie a justiției și să ne înjunghiem dușmanii. N-ai înțelege. Nu-i ceva ce ai fi capabilă să faci, *vrăjitoareo*.

Puținul control de care reușisem să mă agăț m-a abandonat numaidecât.

— Nu știi *nimic* despre ce pot face!

— Poate că nu. Dar dacă-ți folosești magia asupra mea acum, îmi vei dovedi că am dreptate.

Și-a smucit bărbia spre amuletele mele unite, care străluceau amenințător.

— *Toate* vrăjitoarele se nasc rele.

Temperamentul și furia mi-au scăpat de sub control. Am făcut un pas înainte și am dezlănțuit mânia reprimată de care mă agățasem de la uciderea surorii mele gemene.

— Te înșeli! Nu ne naștem rele. Unele dintre noi devin așa. Prin ură.

Șuvițe de păr mi s-au ridicat de parcă o adiere bruscă se năpustise în cameră. O furtună nelumească se apropia. Cuvintele strălucitoare care ne înconjurau pâlpâiau mai repede. Magia pârjolea aerul, iar incantații pe care nu le cunoșteam mi se învârteau prin minte. Poate că mă alimentau coarnele Diavolului, poate că cea dintâi carte de vrăji îmi șoptea farmecele sale.

Poate că de vină era, pur și simplu, propriul întuneric, eliberat din cușca sa. Nu-mi păsa. Am ținut Cornul lui Hades și am șoptit o vrajă atât de oribilă, încât cuvintele m-au ars când mi-au părăsit buzele. Mi-am ridicat brațul, apoi l-am coborât cu putere, trasând un arc în aer. Gheare invizibile au sfâșiat veșmintele lui Antonio, dar, de data asta, i-am cruțat carnea.

Frica i-a licărit în ochi. S-a dat înapoi cu pași măsurați, cu mâinile-n sus. De parcă asta avea să mă oprească.

— Speriat? l-am tachinat, apropiindu-mă de el. Ar trebui să fii! Abia am început.

Mi-am ridicat din nou brațul, iar el s-a îndepărtat și mai mult, plecându-și capul de teamă. Vocea i-a tremurat.

— Î-îndurare, Emilia. T-te rog!

— Acum vrei îndurare?

În sufletul meu ardea o furie pură, incandescentă.

— Spune-mi, sora mea te-a implorat?

Mi-am amintit de trupul ei, de gaura din piept în care odinioară îi fusese inima. El îi făcuse asta. Prietenul nostru! Mi-am tras brațul înapoi și *i*-am tăiat pieptul. Ochi pentru ochi. Dreptate. Antonio și-a apăsat degetele pe răni, a văzut sânge și s-a poticnit înapoi. Nu era nimic mai mult decât o zgârietură.

Furia m-a propulsat înainte.

— I-ai oferit îndurare Vittoriei când te-a implorat să-i cruți viața? Sau Valentinei? Câte femei te-au implorat să le cruți? Unde ți-a fost îndurarea atunci?

Antonio a căzut în genunchi și a început să se roage. Am așteptat. Dar Dumnezeu nu a apărut. Ci zeița morții și a furiei. Am îngenuncheat, cu ochi arzători, și l-am silit să se uite la mine. Am vrut să vadă și chipul surorii mele. Lacrimile i-au alunecat pe obraji. M-am împotrivit impulsului de a-i zdrobi craniul de podea și de a privi viața părăsind acei ochi plini de ură.

Moartea putea fi un act de bunăvoință. Și nu mă simțeam deosebit de bună.

— Când în sfârșit te voi ucide, vei implora după dulcea eliberare a morții, Antonio!

M-am uitat în treacăt la degetul meu, simțind lama invizibilă care îl înțepa. Un rubin mic de sânge a apărut la suprafața rănii.

— Jur pe sângele meu că nu vei mai cunoaște niciodată adevărata fericire. Inima ta va fi blestemată să fie frântă ori de câte ori vei uita de păcatele pe care le-ai comis. Și de fiecare dată când vei râde, voi fi acolo, reamintindu-ți.

Eram pe punctul de a pecetlui jurământul cu picătura de sânge, când mirosul de urină a umplut spațiul din jurul nostru, trezind o amintire în mine. Îl speriasem atât de tare pe Antonio, încât făcuse pe el. La fel cum procedase Wrath când, pentru a obține informații, îl bătuse pe... M-am dat înapoi, speriată, și mi-am lăsat mâna să cadă într-o parte.

Wrath, un prinț al Iadului, arătase îndurare.

Știind ce fel de putere are, îmi era imposibil să îmi dau seama cum reușise să se înfrâneze. Și mi-aș fi dorit să pot semăna puțin mai mult cu el acum. Dar era imposibil.

— Reguli noi! Îmi vei răspunde sincer la orice întrebare îți pun și abia atunci voi lua în considerare posibilitatea de a-ți cruța viața. Ai înțeles?

— D-da!

A dat din cap de mai multe ori și a inspirat adânc.

— C-ce vrei să știi?

— Înainte să-l întâlnești pe „îngerul morții", ceva trebuie să te fi determinat să urmezi calea asta. Spune-mi ce a crescut atât de greșit în tine. Atât de respingător.

— Nu... nu sunt..., a început el, apoi a clătinat din cap. B-bine! Cu o săptămână înainte ca mama să moară, am dus-o la o femeie despre care credeam că apela doar la magie tradițională și rugăciuni pentru a vindeca. S-a dovedit că era o vrăjitoare.

A râs cu amărăciune. I-am aruncat o privire inexpresivă, iar el a mascat sunetul cu un acces de tuse.

— Din cauza ei a murit mama. Am jurat chiar atunci să mă revanșez față de Dumnezeu. I-am promis că dacă voi mai întâlni vreodată o vrăjitoare, o voi trimite direct în temnițele Iadului, unde îi este locul. Atunci mi-au fost ascultate rugăciunile. Și am primit un răspuns.

— Cum?

— La scurt timp după, un înger a venit la mine și mi-a spus despre blestemul Diavolului. Mi-a zis că, pentru a-l rupe, acesta trebuia să se căsătorească cu o vrăjitoare. Îngerul a adăugat că asta nu se poate întâmpla, altfel Diavolul avea să fie eliberat. Și a spus că urma să-mi ofere numele potențialelor mirese și că tot ce trebuia să fac pentru a ne salva de răul suprem era să ucid vrăjitoarele.

Privirea mi s-a abătut spre cea dintâi carte de vrăji. M-am gândit din nou la sora mea.

— Îngerul acesta ți-a dat numele surorii mele?

Antonio și-a lăsat ochii în podea.

— Moartea surorii tale a fost... N-am vrut să... L-am rugat chiar și pe înger să o cruțe, dar el a zis că lăsarea unei semințe a răului ar duce la apariția altora. M-am împotrivit pentru puțin timp. Chiar am susținut că nu e o vrăjitoare, că el se înșela. Apoi ea...

A refuzat să se uite în ochii mei.

— Apoi, în acea noapte la mănăstire, a început să vorbească despre invocarea Diavolului și nu am putut nega adevărul. A trebuit să fie oprită.

Mi-am reținut furia. Vittoria glumea mereu despre invocarea Diavolului sau aruncarea vreunui blestem asupra cuiva, sau alte lucruri prostești, pe care le spunea de față cu ființele umane. Acestea de obicei râdeau, crezând că nu vorbește serios. Îmi făcusem griji că, într-o zi, cineva ar putea începe să o ia la întrebări. Nu mă gândisem niciodată că avea să fie cineva apropiat de noi.

— Ai trădat-o pe ea. M-ai trădat pe mine.

— Și tu nu mi-ai făcut același lucru? a întrebat el, vocea devenindu-i pentru moment ascuțită înainte să-și recapete stăpânirea de sine. Ai aruncat o vrajă asupra mea ca să mă faci să mă îndrăgostesc de tine! M-ai mințit în față în fiecare zi, ascunzând adevărul despre cine ești!

În pofida demonstrației mele anterioare de putere, chipul i s-a schimonosit de furie.

— Locul tău e în Iad, alături de celelalte suflete blestemate și damnate. Nici măcar nu ești o ființă umană. Mă dezgușți!

— N-am folosit *niciodată* asupra ta o vrajă din dragoste.

— Poți spune cu sinceritate – înainte de seara asta – că n-ai folosit niciodată magia asupra mea fără consimțământul meu? Ești o excepție de la regulă?

— Bineînțeles că n-am făcut-o, eu...

Am închis gura. Folosisem o vrajă de adevăr interzisă asupra lui când eram mici. Îi furasem libertatea de a alege. Ceea ce făcusem era greșit, dar nu îi dădea dreptul de a ucide femei drept răzbunare.

— Cum plănuiai să-l împiedici pe Diavol să găsească o vrăjitoare într-un alt oraș?

— Convocându-l.

— Tu, un om al Domnului, care faci lucrarea presupușilor îngeri, vrei să-l invoci pe Diavol?

— O, nu vreau s-o fac, Emilia! Dar voi face ceea ce trebuie făcut. Vreau ca el să privească îndeaproape cum îi distrug coarnele.

Mâna mi s-a dus la propria amuletă.

— De unde...

— De unde am știut că porți adevăratele coarne ale Diavolului? m-a luat el în râs. Îngerul meu al morții. Vezi tu, mai întâi am distruge fiecare vrăjitoare în viață. Apoi am invoca Diavolul și am trece o sabie prin el.

— Cum îl cheamă pe acest înger?

Antonio a ridicat din umeri.

— N-a vrut să-mi spună! Dar era ceva... puternic la el. Știam că nu minte. Doar ceva trimis din cer ar putea inspira atâta glorie!

Indiferent dacă Antonio o știa sau nu, eram gata să-mi pun sufletul la bătaie că fusese influențat de un prinț al Iadului. Și știam exact cine orchestrase totul: Envy. Demonul trădător. Aveam nevoie doar de dovezi și apoi aveam să-l distrug.

— Ce rol au inimile în planul vostru?

Antonio mi-a aruncat o privire ciudată.

— Inimile?

De parcă nu știa. În mod clar, cooperarea lui se încheia. Sau poate că existau părți din faptele sale feroce cărora nu le putea face față. Am încetat să-i mai acord atenție lui Antonio și

am început să mă gândesc la următoarea mea mișcare. Mi-am amintit de sora mea, de planul ei de a-l invoca pe Diavol. Vittoria voise să negocieze cu el.

Poate că știuse că Envy sau vreun alt prinț al Iadului înghiontise mâinile destinului și că singura modalitate de a-l opri era să-l ajute pe Pride să rupă blestemul. Ceea ce explica de ce își dorise ca vârcolacii și Greed să formeze o alianță. Orice motive ar fi avut, crezuse că cea mai bună soluție era să meargă în lumea subterană. Antonio putea fi instrumentul morții, putea alege să comită aceste fapte atroce, însă nu acționase singur.

Acum voiam să aflu cine altcineva mai fusese implicat în uciderea surorii mele. Deodată, în mintea mea a prins contur o idee sălbatică și nebună. Dacă Antonio chiar reușea să-l invoce pe Diavol acum, puteam folosi acest lucru în avantajul meu. Sora mea crezuse că a domni în Iad era cea mai bună alegere pentru ea.

Poate că era și pentru mine.

— Dacă tot vrei să-l invoci pe Diavol, de ce să aștepți?

— *Tu* o să-l invoci! a spus Antonio, zâmbind. Și eu o să-l ucid când o faci.

Mda, mi-ar fi plăcut să văd treaba asta! Am arătat spre cercul de invocare pe jumătate terminat și am strâns amuletele în mână.

— Aprinde lumânările!

Mi-a ascultat porunca și a completat repede cercul. În loc să folosească oase de animale, a așezat omag înflorit între lumânări. M-am uitat fix la petalele albastre și violet-intens, în formă de coif. Nu mă duceau nici pe departe cu gândul la un element pe care l-ai folosi pentru invocarea lui Pride.

Când a fost pusă ultima bucată de omag, Antonio s-a dat înapoi și a murmurat o invitație pe care trebuia să o rostesc în latină. „Îngerul" lui îl învățase bine.

La fel ca atunci când îl invocasem pe Wrath, fumul a umplut cercul. Fulgerul a biciuit împrejur, iar atmosfera, de altfel înfiorător de electrizantă, aproape că a trosnit ca şi cum am fi fost prinşi în mijlocul unei furtuni cumplite. Mă aşteptam să văd un bărbat chipeş stând în picioare în faţa noastră. Nu mă aşteptam să-l văd pe Antonio. Ochii îi păreau două iazuri de-un albastru argintiu, singurul indiciu că nu era tânărul alături de care crescusem.

S-a uitat în jur, cu mişcări nu tocmai naturale. Am rămas nemişcată, încrezătoare, cât m-a măsurat din cap până-n picioare. Pride pusese stăpânire pe trupul lui Antonio. Înainte să-mi pot convinge trăsăturile să afişeze o mimică plictisită, prinţul-demon s-a apropiat de mine. Respiraţia mi-a rămas blocată în gât. Privirea i-a zăbovit asupra clemelor încrustate cu diamante din părul meu.

— Am un dar pentru tine, *Stella Strega*.

Avea o voce frumoasă. După tot ce învăţasem recent despre bine şi rău, nu ştiu de ce mă aşteptam să fie ascuţită şi cu un ton ezitant.

— Şi ce mă va costa acest dar?

Zâmbetul îi era oricum, numai tandru, nu.

— Doar sufletul tău, firește.

I-am răspuns la zâmbet noului meu mire. Nu avea idee că o furtună urma să se dezlănţuie cât de curând în Iad.

— Te bucuri de toată atenţia mea, Pride. Impresionează-mă!

Şi-a plimbat lent privirea peste mine şi a pocnit din degete. Magia a scânteiat în aer. Ceva a trosnit, iar o rochie a apărut din neant. Atârna de o sursă invizibilă, cu fustele fluturând. Partea de sus era un corset metalic acoperit în întregime de liane spinoase. Falduri negre, ţesute unele de altele, se adunau la şolduri, apoi se revărsau până la podea în valuri diafane, evocând splendoarea de netăgăduit a întunericului de la miezul nopţii. Fiecare alt strat

avea mici pietre prețioase fumurii cusute în el, ce-mi aduceau aminte de bucăți zdrobite de hematit. În dreptul taliei avea doi șerpi negri și scânteietori, care se încolăceau unul în jurul celuilalt în noduri complicate, formând un fel de centură.

Nici nu m-aș fi așteptat la ceva mai puțin dramatic pentru viitoarea regină a Iadului.

Eram mulțumită și, totodată, îngrozită că planul îmi funcționa. Acum nu mai era cale de întoarcere.

Rochia flutura și se răsucea singură, ca și cum ar fi fost purtată de vreo ființă invizibilă, apropiindu-se sinuos, centimetru cu centimetru, de locul în care rămăsesem încremenită. M-a atins în treacăt și s-a năpustit în jurul trupului meu, învârtejindu-se sălbatic până când mi-am închis ochii strâns. Nu-mi plăcea cum îmi amintea de petrecerea invizibilă a lui Lust. De fapt, uram acest lucru.

Deodată totul s-a oprit. Mi-am coborât privirea, uimită să văd că rochia mea în nuanța fructelor de pădure dispăruse, înlocuită de frumusețea întunecată ce-mi îmbrățișa curbele.

Am scos un suspin când m-a strâns mai tare.

Diavolul și-a înclinat capul.

— Trăiască noua consoartă!

Inima îmi bătea năvalnic în piept.

— N-am primit încă o coroană.

— O, dar o vei primi!

Din neant, a scos un pumnal cu un cap de leu care răcnește și l-a îndreptat spre inima lui Antonio.

— Am auzit de răzbunarea pe care o dorești. Acceptă acest sacrificiu uman ca pe un cadou din partea Casei Mândriei, Înălțimea Ta!

— Nu!

Acel singur cuvânt mi-a părăsit buzele cu o voce stranie, schimbătoare, care îmi aparținea și, în același timp, îmi era

complet străină. Lama stătea lipită de pielea lui Antonio, dar nu a străpuns-o.

Am tras aer în piept, cutremurată.

— Mă voi întâlni cu tine sau cu reprezentantul tău, peste o oră, în caverna unde l-am invocat prima oară pe Wrath. Am ceva de făcut înainte să-mi dau răspunsul final.

Atenția Diavolului a revenit asupra mea.

— Așa să fie!

— *Somnus*, am șoptit, punând trupul lui Antonio într-un somn magic.

Dacă cineva urma să se răzbune pe el, mâna mea avea să fie cea care să-i acorde pedeapsa.

Cu inima bubuindu-mi în piept, am aruncat o privire spre cea dintâi carte de vrăji. Mi-aș fi dorit să am câteva minute la dispoziție ca să o răsfoiesc și să culeg orice magie de ultim moment, înainte de a o ascunde de cei Malefici, dar dispăruse.

Nu mai conta! Aveam să mă descurc în alte moduri. Fără să mă uit înapoi, am părăsit încăperea purtând coarnele Diavolului și rochia mea cea nouă, cu desăvârșire sinistră, simțind cum pulsul îmi crește în tandem cu fiecare pas. Înainte ca noaptea să se sfârșească, aveam să închei o învoială cu Pride care, speram eu, avea să prevestească distrugerea tărâmului său.

I-am jurat în tăcere surorii mele că nu aveam să-mi găsesc odihna până când *toți* cei responsabili de moartea ei nu aveau să-și dea ultima suflare.

PATRUZECI ȘI OPT

Diavolul nu a sosit pe spatele unui armăsar care suflă foc sau în ochiul unei furtuni dezlănțuite. De fapt, cel care a venit după mine nici măcar nu era regele demonilor.

Wrath a păşit în lumina pâlpâitoare, cu o privire de gheață și o alură periculoasă. M-am îndreptat instinctiv spre el, apoi am înlemnit. Un mârâit jos a străbătut peştera, însă nu a fost scos de prințul-demon, ci de un animal ascuns adânc în umbre. Un avertisment de la o zeiță, fără îndoială.

Ceva nu era defel în regulă...

L-am cercetat cu privirea pe Wrath de la o distanță sigură. Nu am găsit nimic familiar la acest demon. Creatura din fața mea nu lăsa nici umbră de îndoială cu privire la locul în care domnea. Era cel mai malefic dintre *Malvagi*.

Partea răzvrătită din mine s-a relaxat, ușurată să descopere că e în viață. Chiar dacă știam că e nemuritor, nu crezusem pe deplin că supraviețuise atacului brutal al lui Envy. Cealaltă parte, mai înțeleaptă, refuza să accepte că *el* e cel care venise să-mi revendice sufletul. Trădarea mă ardea pe dinăuntru.

Nu știu de ce mă așteptasem la altceva de la un prinț al Iadului vrednic de dispreț.

Lacrimi de furie mi-au înțepat ochii. *Nonna* avusese dreptate în toate privințele. Maleficii erau mincinoși iscusiți. Cu siguranță Wrath mă păcălise cu comportamentul lui înșelător. Mă convinsese că e mort. Și că îi pasă. Probabil că-l amuzase teribil treaba asta – să mă privească îndeaproape cum cad sub vraja lui. O vrăjitoare naivă, singuratică și îndeajuns de disperată, încât să ceară ajutorul dușmanului ei de moarte...

Și sărutul nostru! Crezusem că simțisem pasiune, foc. O altă iluzie urzită de inamicul meu.

Când m-a învăluit lent cu privirea, m-am împotrivit fiorului care amenința să-mi străbată trupul. Dacă odinioară ardea cu intensitate, acum găzduia suflul iernii. Era imposibil să-i ghicesc vreun gând. Dacă era să-i fiu regină, atunci nu părea impresionat. Voiam cu disperare să cred că *acesta* e comportamentul lui înșelător, că nu e cu adevărat atât de distant și de nemilos. Nu a spus nimic și a exprimat încă și mai puțin. Envy, Greed și Lust păreau de-a dreptul umani în comparație cu acest străin dinaintea mea.

Purta un costum potrivit pentru statutul său regal, cu mâinile vârâte lejer în buzunare. Pe capul lui se afla o coroană neagră, cu rubine fixate în vârfurile spinilor. Dacă o întorceai cu susul-n jos, puteai crede că picura sânge. Cusături aurii îi împodobeau veșmintele dispuse în straturi de cărbune și de obsidian. Mătase și catifea. Dacă nu mă uitam prea atent, avea mai degrabă înfățișarea unui înger decât a unui prinț întunecat.

Mi-am ridicat mai mult bărbia, oferindu-i o vedere clară asupra amuletelor purtate în jurul gâtului.

— Demonule!

— Vrăjitoareo!

— Credeam că ai murit.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc!

Atenția i s-a îndreptat spre cercul de întemnițare unde Antonio plutea într-un fel de stază. Umbrelor întinse de-a lungul tavanului le-au crescut gheare. Aproape că le auzeam scrijelitul dur pe piatră. Expresia lui Wrath a rămas indescifrabilă, dar mi-am închipuit că nu se aștepta să găsească o ființă umană încarcerată prin magie. Nu m-am obosit să-mi ascund zâmbetul disprețuitor. Lasă-l să vadă ce puteam înfăptui!

M-a fixat cu o privire nepăsătoare.

— Ești pregătită să-ți vinzi sufletul?

Pentru o clipă, doar l-am privit îngândurată, acceptând această nouă variantă a lui. Nu-mi dădusem seama cât de des Wrath se uitase lung la mine, cu ochii însuflețiți de un foc descătușat, până când acesta nu fusese înlocuit de o indiferență rece. Oricine stătea în fața mea acum nu era același demon pe care credeam că-l cunosc. Am vrut să mă îndepărtez de el, să fug.

— Deci?

Avea un ton neprietenos. Am întrezărit victorie în privirea lui. Însă nu frustrare sau o scânteie de dorință ori un respect câștigat cu greu. Reprezentam un mijloc pentru atingerea unui scop. O altă potențială regină-vrăjitoare de adăugat pe lista celor care fuseseră măcelărite înainte să aibă măcar șansa de a merge spre altar. Am încercat să nu mă gândesc la incertitudinea sorții care îmi fusese hărăzită. Chiar dacă ajungeam să trăiesc doar pentru a mă răzbuna, am jurat că aveam să supraviețuiesc indiferent cine sau ce venea după inima mea.

— Te-ai decis?

— Aproape.

M-a cercetat în tăcere, cu fruntea încrețită de o mică încruntătură. Poate că era dezamăgit că nu mă lăsasem intimidată sau speriată de prezența și autoritatea lui regale. Am refuzat să pretind că înțeleg ceva din ceea ce simte sau își dorește.

Nesăbuința nu-mi încețoșase mintea într-atât, încât să cred că se îndrăgostise de mine, dar aș fi putut jura că amândoi trecuserăm de la o animozitate rece la ceva puțin mai cald. Mi-am încleștat degetele în jurul Cornului lui Hades, gândindu-mă la opțiunile mele, care se diminuau rapid. Zumzetul subtil al magiei era reconfortant – ca o îmbrățișare de la bunica mea. Dacă rămâneam, Porțile Iadului aveau să slăbească și să se deschidă, distrugând tot ce îmi era drag. Întâlnisem deja demoni-umbră și demoni-aper, acea Viperidae, creatura asemănătoare unui șarpe, și patru dintre cei șapte prinți ai Iadului.

Eram norocoasă că supraviețuisem, că eram mai greu de ucis decât majoritatea. Lumea ființelor umane nu era pregătită să facă față masacrului pe care hoardele de demoni l-ar putea provoca dacă porțile s-ar deschide. Mi-am imaginat-o pe *nonna* purtând un alt colier de sânge roșu-rubiniu, cu ochii tulburi și lipsiți de viață. Mintea mi-a fost asaltată de viziuni cutremurătoare – părinții mei uciși în restaurantul nostru, toți nevinovații din oraș zăcând în grămezi putrede și răspândind un miros imposibil de îndurat în soarele arzător.

Îmi pierdusem deja sora; nu aveam să mai pierd pe nimeni altcineva.

— Sunt de acord! Însă am două condiții.

O nouă scânteie i-a luminat privirea. Alături de furie, inteligență și viclenie, toate fulgerând spre mine.

— Prea bine! Ia să-ți auzim contraoferta!

Eram mândră de faptul că vocea nu-mi tremura.

— Din acest moment, nicio altă vrăjitoare nu va mai fi vânată și nicio altă ființă umană nu va mai fi atacată. Vreau ca prinții Iadului să nu mai cutreiere prin această lume. Iar Antonio va fi prizonierul meu, ca să mă ocup de el așa cum cred eu de cuviință. Altfel, nu mă voi alătura Casei Mândriei!

— Ai vorbit ca o adevărată prințesă a Iadului.

Wrath a afișat un zâmbet la fel de tăios ca o lamă de pumnal. Părea încrezut, ca și cum știa un secret.

— Ești sigură că asta vrei? Că asta alegi?

Am încuviințat cu o mișcare din cap.

Wrath m-a privit intens, cu o clipă prea mult, de parcă ar fi încercat să mă incinereze pe loc.

— Atunci am ajuns la un acord!

Din neant s-au ivit un pergament și o pană de corb, cu vârful care îmi amintea mai degrabă de o lamă decât de un stilou. Când nu a apărut nicio călimară, mi-am dat seama imediat de ce. Inima mi-a bătut cu sălbăticie în piept. Dacă nu fugeam de acolo, nu aveam cum desfac învoiala. Unele legături nu aveau să fie nicicând spulberate.

Am citit cu atenție pergamentul.

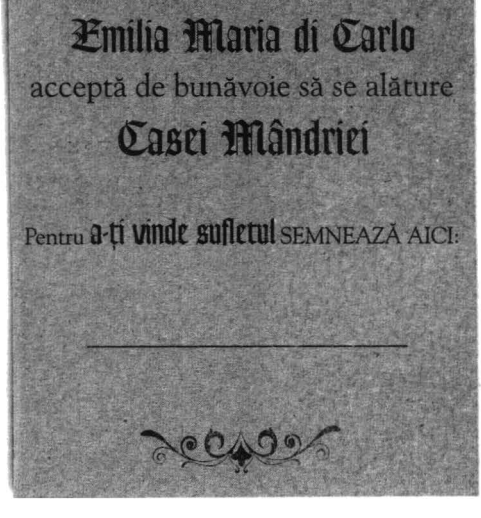

Era destul de simplu. Aproape nimic înșelător. Ceea ce m-a îngrijorat și mai mult. Să-ți vinzi sufletul nu ar fi trebuit să fie atât de ușor. Aveam mai mult de furcă atunci când mă târguiam cu vânzătorii din piață pentru îmbrăcăminte. O parte din mine a vrut să izbucnească în râs. Dar în această cavernă nu aveai să găsești prea mult umor.

Înainte să pot fugi țipând, mi-am înțepat degetul și mi-am vândut sufletul printr-o semnătură însângerată, magia legându-mă pentru veșnicie de Diavol. De îndată ce am terminat, pergamentul a dispărut într-o dâră de fum. Am rămas cu ochii larg deschiși până la risipirea mirosului de sulf, luptându-mă cu un val de panică tot mai puternic.

— Altceva? am întrebat în timp ce o senzație stranie, dătătoare de fiori, s-a înfășurat în jurul meu ca o mantie.

Wrath a făcut un semn din cap spre cele două amulete. Firește. Diavolul își dorea coarnele înapoi. Le-am smuls de la gât și le-am aruncat pe podeaua cavernei, absența lor fiind deja o formă nefirească de tortură.

Au dispărut.

Am inspirat adânc. Scăpasem de-o grijă; nu mai trebuia să mă ascund de *Malvagi* – cei Malefici mă găsiseră. Dar asta era în regulă. Și eu îi găsisem pe ei. Și am sperat că urmau să regrete ziua în care veniseră după mine și după semenii mei.

Curând aveam să intru în rândurile celor Malefici, într-o postură ideală pentru a-i descoperi pe adevărații responsabili din spatele crimelor și motivele lor.

Apoi aveam să stabilesc un plan ca să-i distrug. Dacă nu mă ucideau mai întâi.

Am trecut pe lângă Wrath, m-am îndreptat spre marginea peșterii și mi-am coborât privirea. Putea fi ultima dată când vedeam această lume și voiam să o memorez. O formă învolburată

s-a izbit de stânci, împroșcând picături de apă până sus, în șoapte neîndurătoare. M-am uitat lung la valurile de culoarea cernelii, încercând să-mi conving pulsul să se domolească. În lumina lunii păreau lame forjate din argint. *Nonna* ar fi zis că e un semn al lucrurilor înșelătoare care aveau să urmeze. De data aceasta, n-am putut să o contrazic.

Pământul s-a cutremurat brusc, pietricelele s-au împrăștiat, iar liliecii au zburat din peșteră. M-am pregătit pentru răbufnirea neașteptată de magie, temându-mă că peștera s-ar putea prăbuși.

M-am răsucit pe călcâie, iar privirea mi-a săgetat spre Antonio sau, mai bine spus, spre locul unde fusese odinioară. Ucigașul Vittoriei dispăruse. În locul lui, magia lui Wrath biciuia împrejur precum coada unui șarpe grandios. Demonul a zâmbit, dezvăluindu-și fulgerător dinții. Nu mai eram legați unul de celălalt, iar puterea lui era copleșitoare, infinită. Am refuzat să-mi destăinui frica.

Rânjetului demonului a dispărut, apoi, în tăcere, a întins o mână.

— Vei veni cu mine?

Știam că politețea îi era impusă de manierele demonice, nimic mai mult. Nu voiam să fiu de acord, nu voiam să-l mai ating vreodată, dar eram conștientă că nu pot să-mi găsesc drumul în lumea subterană fără magia lui neagră.

— Da!

Înainte ca emoțiile să mă trădeze, mi-am înfășurat degetele în jurul alor lui. Exista o putere electrizantă în acel simplu contact dintre noi. Curenți minusculi ne-au scânteiat peste piele. Înainte să mă pot gândi la acest lucru, am fost învăluiți de fum. A urmat o durere înfiorătoare. Aveam impresia că întregul trup îmi ardea. M-am înecat, cu țipătul pe jumătate prins

în gât. Degetele lui Wrath le-au strâns pe ale mele. Nu exista pământ, nici vreo legătură cu lumea înconjurătoare, nimic tangibil în afară de strânsoarea mea asupra prințului pe care îl uram acum mai mult decât pe restul la un loc.

Durerea a durat doar o clipă înainte ca o senzație nouă să stârnească o teamă și mai mare. Stăteam din nou pe un teren solid. Ceea ce însemna...

Zeiță din cer, abia puteam respira! Voiam să-mi închid ochii strâns pentru totdeauna.

În schimb, m-am uitat drept înainte, uluită, mi-am tras umerii pe spate și am așteptat ca fumul să se risipească.

Speram că Regatul celor Malefici era pregătit pentru o regină răzbunătoare.

MULȚUMIRI

Este nevoie de un întreg sabat de persoane talentate pentru a aduce o carte în lume și, la fel ca Emilia, am fost binecuvântată de zeiță să am următorii oamenii care arunc vrăji puternice pentru această serie:

Stephanie Garber – sunt atât de incredibil de norocoasă să am o prietenă ca tine! Acest roman nu ar fi același fără sprijinul tău constant, sesiunile de brainstorming și dorința de a vorbi imediat la telefon și de a discuta chiar și despre cele mai mici detalii. Apelurile săptămânale despre cărțile noastre (și serialele noastre) preferate au făcut ca pregătirea primei variante a manuscrisului să fie atât de distractivă, și sunt atât de fericită să putem să o facem din nou!

Barbara Poelle, zeiță-agent extraordinară, nu încetezi niciodată să mă uimești cu toate rolurile pe care le îndeplinești: ești agentă, prietenă, parteneră de afaceri feroce, regină bitmoji și campioană la brainstorming. Îți mulțumesc că mi-ai sădit în minte ideea prinților Iadului încă de pe vremea când nu prea o luam în seamă sau uitam de ea – acum nu-mi pot imagina această poveste fără acei demoni păcătoși și vicleni!

Maggie Kane și întreaga echipă de la Irene Goodman Literary Agency, Heather Baror-Shapiro (Baror International) și Sean

Berard (Grandview) lucrează neîncetat din culise pentru a-mi aduce munca în țări minunate și la Hollywood. Vă sunt recunoscătoare fiecăruia dintre voi!

Pentru redactorul meu genial, Laura Schreiber: ai moștenit această carte (și m-ai primit și pe mine la pachet) și, cu un entuziasm neclintit, ai sărit imediat să mă ajuți să găsesc povestea care fusese în capul meu. Sunt atât de mulțumită de toată munca noastră asiduă și abia aștept ce va urma în viitorul roman!

Liam Donnelly, coperta și detaliile din interiorul cărții îmi fac inima întunecată să cânte. Îți mulțumesc de un milion de ori pentru șerpi, flori și cranii – partea estetică este un *chef's kiss* fabulos.

Dan Denning, Joshua Johns, Jordan Mondell, Caitlyn Averett, T.S. Ferguson, Erinn McGrath, Charlotte Lamontagne, Maggie Cannon, Ned Rust, Tracy Shaw, Flo Yue, Blue Guess, Alexis Lassiter, echipa Hachette Sales, Barbara Blasucci și echipa Special Sales, Linda Arends, Virginia Lawther și echipa de producție și toți cei de la JIMMY Patterson Books și Little, Brown – efortul depus, dăruirea, creativitatea și talentul vostru sunt, la modul cel mai serios, nesfârșite. Cu toții ați apelat la o magie puternică, de nivelul lui Wrath, pentru a lansa această carte în timpul unei pandemii globale; vă mulțumesc pentru tot ce faceți în spatele scenei!

James Patterson – nimic din toate acestea nu ar fi posibil fără susținerea ta constantă. Îți mulțumesc de un milion de ori!

Pentru gașca mea fabuloasă din Marea Britanie de la Hodder & Stoughton: Molly Powell, Kate Keehan, Maddy Marshall, Oliver Johnson și întreaga echipă – încă mă ciupesc când mă gândesc la scrisoarea inițială de achiziție pe care am primit-o și la entuziasmul pe care l-ați avut cu toții pentru acest roman. Încă sunt uimită de ediția incredibilă pentru *Regatul celor Malefici* pe care ați creat-o.

Jenny Bak, i-ai oferit acestei cărți o casă înainte de a pleca către noi aventuri de editare și-ți voi fi veșnic recunoscătoare pentru faptul că faci parte din viața mea, dar și pentru prietenia noastră. Îți trimit mereu multă dragoste!

Julie Guacci, alias „mama Julie", îți mulțumesc pentru toate ideile distractive de marketing pe care mi le-ai oferit înainte să pornești în noua ta călătorie!

Anissa de Gomery – prețuiesc prietenia noastră și nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru că ești mereu acolo pentru a lumina orice moment întunecat. Șansa de a lucra cu tine la ediția specială FairyLoot – și de a vedea toată acea artă fabuloasă și toate detaliile prinzând viață – a fost o experiență cu adevărat magică.

Mamei și tatălui meu, lui Kelli și Ben, și întregii familii – vă iubesc mai mult decât o pot exprima cuvintele. Vă mulțumesc că m-ați ascultat mereu pălăvrăgind despre personaje și răsturnări de situații, dar și pentru că mi-ați oferit o mulțime de sfaturi bune și că v-ați entuziasmat la fel de mult ca mine.

Nu există nimic mai special decât legătura dintre surori, așa că iată o mulțumire specială pentru sora mea, pentru că nu numai că îmi este cea mai bună prietenă, ci și pentru că m-a lăsat să creez produse inspirate din *Regatul celor Malefici* și *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* pentru magazinul ei, Dogwood Lane Boutique. Te iubesc, Kel!

Bloggeri de carte, editori de carte, librari, profesori, vânzători de cărți, The Bookish Box, Beacon Book Box și FairyLoot – entuziasmul vostru pentru această carte este cu adevărat minunat, visul oricărui autor. Vă mulțumesc pentru toată susținerea!

Îți mulțumesc și ție, dragă cititorule! Fără tine, nimic din toate acestea nu ar fi posibil. Sper că această poveste te-a transportat pentru câteva ore într-o nouă lume uluitoare și că aștepți cu nerăbdarea următoarea aventură malefică a Emiliei și a lui Wrath.

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;

Coli tipo: 27

Tipărit la

prin reprezentantul pentru România
4 Colours Advertising
www.4colours.ro

De la autoarea fenomenului
ANCHETELE LUI AUDREY ROSE,
o nouă serie delicios de păcătoasă!

Două surori. O crimă brutală. O dorință de răzbunare atât de puternică, încât va dezlănțui însuși Iadul...
Și o tulburătoare poveste de dragoste.

Emilia și sora ei geamănă, Vittoria, sunt *streghe*, vrăjitoare care trăiesc în secret printre oameni, încercând din răsputeri să treacă neobservate și evitând astfel să fie persecutate. Într-o noapte, Vittoria nu ajunge să servească cina la renumitul restaurant sicilian al familiei. La scurt timp după, Emilia găsește corpul iubitei sale surori profanat într-un mod barbar. Cu sufletul bucăți, pornește pe urmele celui care i-a ucis geamăna, dornică să-i răzbune cu orice preț moartea, chiar dacă asta înseamnă să recurgă la magia neagră, care a fost de mult interzisă. Apoi Emilia îl întâlnește pe Wrath, unul dintre prinții conducători ai Iadului, în privința căruia însă a fost avertizată încă din copilărie. Wrath pretinde că este de partea Emiliei și că a fost însărcinat de stăpânul său să rezolve misterul crimelor în serie care tulbură insula. Totuși, când vine vorba de cei Malefici, nimic nu este așa cum pare...

„O adevărată desfătare
pentru simțuri și, totodată,
o poveste captivantă,
meticulos concepută,
cu un final dramatic,
pe muchie de cuțit."
Kirkus Reviews

LEDA EDGE fantasy

ISBN: 978-606-9740-21-7
www.edituracorint.ro

KERRI MANISCALCO a crescut într-o casă bântuită de la periferia New Yorkului, unde a început fascinația ei pentru decorurile gotice. În timpul liber, citește tot ce îi pică în mână, gătește alături de familie și de prietenii ei și bea mult prea mult ceai în timp ce discută cu pisicile sale despre delicatele probleme ale vieții. Este autoarea seriei-fenomen ANCHETELE LUI AUDREY ROSE, bestseller *New York Times*.

Designul copertei: Liam Donnelly
Ilustrația copertei: Megan Cowell / Trevillion Images și Shutterstock
Fotografia autoarei: Kelli Maniscalco
© Dogwood Lane
Coperta © 2020 Hachette Book Group, Inc.